

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I'M NOT YOUR PET!

FAE QUIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

I'M NOT YOUR PET!

FAE QUIN

Ben senin evcil hayvanın değilim!

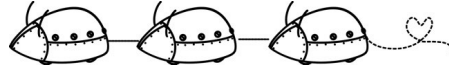
Telif Hakkı © 2024 by Fae Quin

www.faelovesart.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasaının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan, ölü veya başka türlü gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Angela O'Connell tarafından düzenlendi
Kapak ve İç Çizimler [Fae Loves Art](#) [Tipografi ve İç](#)
Biçimlendirme
[Biz Sizi Koruruz Kitap Tasarımı](#)

İçerik uyarılarının/tiplerinin tam listesi web sitemde yer almaktadır:

WWW.FAELOVESART.COM

İÇİNDEKİLER

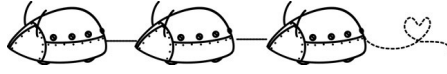
1. [Hugo](#)
2. [Roark](#)
3. [Hugo](#)
4. [Roark](#)
5. [Roark](#)
6. [Hugo](#)
7. [Roark](#)
8. [Hugo](#)
9. [Roark](#)
10. [Hugo](#)
11. [Roark](#)
12. [Hugo](#)
13. [Roark](#)
14. [Roark](#)
15. [Hugo](#)
16. [Roark](#)
17. [Hugo](#)
18. [Hugo](#)
19. [Roark](#)
20. [Hugo](#)
21. [Roark](#)
22. [Hugo](#)
23. [Roark](#)
24. [Hugo](#)
25. [Roark](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Fae Quin Yazar](#)

[Hakkında](#)

Kocam, kişisel koruyucuma ithaf edilmiştir.

Yumuşacık pembe bir köpekbalığı tarafından kurtarılmak isteyen herkes için.

ONE

HUGO

Dürüst olmalıyım, lise son sınıfın sonunda Harvard'a kabul edildiğimde, bir galaksi ötede, yumuşacık pembe bir uzaylının aletini emmeyi düşünürken burada olacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Birçok nedenden dolayı bu fikre açıldım. Öncelikle zam alacağımı biliyordum ve bu son derece motive ediciydi.

F'ukYuu'daki (zevk gezegeni) köleler için zamlar, jöle dolu çörekler ve tanımadığım ama tadı Meksika yemeğine benzeyen süngerimsi şeylerle dolu bu garip burrito şeyleri ve bazen de -eğer gerçekten şanslıysak- bütün bir gece izin şeklinde gelirdi.

Odaklandığım şeylerin olumlu yanlarıydı, çünkü aksi takdirde amacıma hizmet etmediğim için alacağım cezanın korkusu beni tüketirdi.

Cezalar...evet. Bu konuya girmek bile istemiyorum.

Diğer tutsakların, kafamda dramatik bir şekilde taktığım isimle "intikam" odasına açılan kırmızı kapıların ardında kaybolduğunu görmüştüm ve horoz yalamanın orada olan her şeyden çok daha lezzetli olacağından emindim.

"Onu mutlu et", Müdür'ün emrettiği buydu. Her ne kadar bunu *tercih etsem* de bana adım adım bir rehber vermemişti. Ben çevirmenimi takarken bana işaret etti, dört sarı gözünü kıstı ve beni beklemem için o günkü "ofisime" yönlendirdi.

Kaçırıldığımdan bu yana geçen üç yıl boyunca birkaç kez bu odaya atanmışım ve her seferinde politikacıları eğlendirmek içindi.

ya da zenginler.

Alan görünürde diğer pod benzeri odalarla aynı olsa da - yuvarlak dış cephe, renk değiştiren aydınlatma ve ortada dans etmek için bir direk - bu "eğlence odası" beyaz duvarların *altında* yatan şey nedeniyle diğerlerinden farklıydı. İçinde bir yerde, özellikle bu kapsül verici olmayan bir cihazla donatılmıştı.

Bu sadece gerekliydi çünkü diğer gezegenlerden ziyarete gelen "seçkinler" burada geçirdikleri gecelerin ayrıntılarının etrafa yayılmasını istemiyorlardı. Bir keresinde sormuştum ve diğer kölelerden biri tüm bunların nasıl işlediğini açıklamıştı. Sonsuz derecede etkileyiciydi. Daha az büyüleyici olan ise, diğer kölenin ağzını silerken yüzünü buruşturması ve odadaki sırasından arta kalan "tattan" kurtulmak için bir bardak su içmesiydi.

Kulağıma taktığım çevirmen kulaklığı yüzüncü kez yeniden ayarlarken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu gece için seçilmiş olmam şaşırtıcı değildi. Geçmişte canımı sıkın şeylerin uzun listesine eklenecek bir başka olay daha. Örneğin, kulaklık takmak zorunda olmamın nedeni.

Eğer doğuştan şanssız olmasaydım, A&R'nin "yeniden konumlandırılmadan" önce tüm insanlara yüklediği kalıcı çeviri disklerinden birine sahip olurum. "Kaçırma" ve "Rehabilitasyon" un kısaltması olan A&R, "yetenekli" insanları kaçırdı galaksinin dört bir yanına dağıtmak üzere hazırlamak için ileri teknoloji kullanan bir Uzay Tesisiydi. Grubum için gönderilen çevirmenler korsanlar tarafından çalınmıştı. Ve testte başarısız olduktan sonra - umduğum gibi beni eve geri getirmek yerine - çevirmen implantı olmadan beni buraya bırakmışlardı.

Sadece galaksideki tüm dilleri tercüme etmekle kalmayıp, *aynı zamanda* bunları doğrudan kullanıcının kulağına nöro-iletebilen bir cihaz olduğu fikri vay be dedirtti. *Bu* her zaman var olduğunu hayal ettiğim bir şeydi. Ne yazık ki Müdür, A&R'dan yenisini sipariş edecek kadar önemli olduğumu düşünmemişti, bu da o noktadan sonra sadece üst yönetim gerekli gördüğünde geçici kulaklıklara mahkum olduğum anlamına geliyordu.

F'ukYuu'da tutsak olduğum süre boyunca başıma gelenler karşısında fazla ezilmemek için elimden geleni yapmışım; içimde kaynayan korku yerine dünyaya karşı bir merak duyuyordum.

Her zaman ileriye doğru ilerliyor ve ileriye bakıyor.

Artık hayatım üzerinde gücüm olmadığına göre, hala kontrol ettiğim tek şey zihnimdi. Ve pozitif kalmaktan başka yapabileceğim bir şey olmadığına erkenden karar vermişim. Tehlike karşısında gülmek! Ve her ne şekilde olursa olsun bundan zevk almalıyım, aksi takdirde kırılırdım.

Geçici çevirmenim, bana bir tane verildiği için kutsanmış olduğum durumlarda her zaman olduğu gibi kulağımın üzerinde duruyordu. Biraz rahatlatıyordu ama yine de derimin altında kapatamadığım gergin bir enerji uğulduyordu.

Normalde kimsenin bize dokunmaması gerekiyordu.

Tabii üstlerimizden ekstra talimat almadıysak. En azından...

oryantasyon sırasında böyle söylemişlerdi.

İlk kez Müdür'ün ofisine çekiliyor ve "ekstra talimat" alıyordum. İyi bir adam değildi ve isteği beni şaşırtmamıştı. Aslında bu kadar uzun sürmesine şaşırmışım.

Bu sadece bir zaman meselesiydi, değil mi?

Üç yıl boyunca hiç "özel istek" almamışım. Minnettar olmam gerektiğini düşündüm. Daha önce sık yalamayı düşünmemiş değildim. Çünkü . Birçok kez. Binlerce kez. Belki daha fazla? Sadece... bunu yapmak için hiç fırsatım ya da cesaretim olmamıştı.

Ayrıca, kim sikinin benim tarafımdan emilmesini ister ki?

Pozitif kal, Hugo.

Bu senin işinse kimin umurunda?

Gerçek bir insana dokunabilirsin!

Bir uzaylıya!

Müşteri için hazırlanırken ve ilk cinsel karşılaşmam için kendimi heyecanlandırırken kendime söylediğim buydu. Dürüst olmak gerekirse, oryantasyonu bitirdiğimde ve "zevk kölesi "nin "uzay striptizcisi" ile eş anlamlı olduğunu fark ettiğimde biraz hayal kırıklığına uğramışım. Bu da bir sürü ilginç organizma ile takılmak yerine, büyük olasılıkla üzgün, yalnız ve küçük bir bakire olarak öleceğim anlamına geliyordu.

Yani bu gerçekten *iyi* bir şeydi.

Öyleydi.

Ben olsam başarırdım.

Kesinlikle yapardım.

Üniformamın içinde kıvranırken oda her zamankinden daha küçük geliyordu - hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir çift siyah şort. İlk başta sürtünmüşlerdi, ama şimdi zar zor fark ediyordum, hatta kıcıımı yukarı kaldırdıklarında bile

Dans ettim. İlk günümde Müdür'ün boynuma kaynakla taktığı metal tasmayı çekiştirerek ısınmak için zıplama hareketleri yaptım ve bu sefer ne tür bir yaratıkla karşılaşacağımı görmek için bekledim.

Umarım, belli belirsiz insansı biriydi. Gerinirken düşüncelerim dağıldı.

Beni yanlış anlamayın, iş beni rahatsız etmedi.

Dürüst olmak gerekirse, farklı türleri görmek çok eğlenceliydi. Memleketinden hiç ayrılmamış ama garip, büyüleyici türlere takıntılı bir adam için galaksinin dört bir yanından gelen müşterilerle çalışmak bir tür rüyanın gerçekleşmesiydi. Demek istediğim, müşterilerimiz galaksinin dört bir yanına dağılmış gezegenlerden geliyordu, bu da bu işi asla sıkıcı olmayan bir meslek haline getiriyordu. Bir keresinde üç kafası ve *dört* başparmağı olan bir adama kucak dansı bile yapmıştım. Doğru bildin.

Dört başparmak.

Çok vahşi.

Üç gezegen ötedeki bir firmada "muhasibeci" olarak çalışıyordu ve zengin bir arkadaşının bekârlığa veda partisine katılmıştı. Bekârlığa veda partisinin galaktik karşılığı neyse artık. kadarıyla, muhasibeci adam grubunda dört parmağı olan tek kişiydi, bu yüzden diğerleriyle pek ilgilenmedim.

Bunun amacı ki? Dört başparmak mı?

Şişe açmakta üstüne yoktur.

Her neyse, "Space Vegas "ta geçirdiği geceden keyif almıştı ve ben de ona sorular sormaktan keyif almıştım, çünkü şimdiye kadar bu odayı kullandığım ve bana bir tercüman verildiği nadir durumlardan biriydi.

Onu sorgulayarak dikkatimi dağıtmak gecenin hızla geçmesini sağlamıştı. Ancak şimdi, yeni biriyle konuşma ihtimali bile dikkatimi yapmam gereken şeyden uzaklaştırmaya yetmiyordu. Çevirmen olmadan bile bu müşterinin önemli olduğunu biliyordum. Yani, tabii *ki*. "YA SİK YA ÖL" meselesi yüzünden. Çevirmen bunu daha da pekiştirdi.

Sonunda Müdür'ün A&R'dan yedek implant almama izin vereceği kadar yüksek rütbelere tırmanacağımı umuyordum. Pahalı olduklarını biliyordum. Ama bana daha kalıcı bir anlayış kazandıracak bir şeye sahip olmak güzel olurdu. Binlerce sorum vardı ve keşke istediğim zaman sorabilseydim.

Yine de GPS kilitli çevirmenler iyiydi.

Onları sadece çok önemli müşterilerim için kullansam bile.

Bu adam gibi.

Şu anki müşterim az önce kapıdan içeri girdi. Görünüşe göre pembeydi.

Ve

yumuşacık.

Jöle gibi.

Odadan içeri adımını attığında, belki biraz kaba bir şekilde ağzım açık kalmıştı. Sessiz bir *tıkırtıyla* kapı arkasından kapandı ve tam önünde durdu, bir süre beni süzdü, ben de onu süzdüm. Kendimi savunmam gerekirse, kapıyı binlerce minik dokunaç fırlatarak kapatmıştı. Gerçi... bunun onlar için doğru bir isim olup olmadığından emin değildim, çünkü bana bir ahtapotun sahip olabileceği bir şeyden çok ipli sakızları hatırlatıyorlardı. "Tendril" daha uygundu.

Misafir zahmetsizce şekil değiştiriyor gibiydi; dalları oluştukları kadar hızlı bir şekilde kayboluyor, üst uzuvlarını yeniden kol ve el gibi bırakıyordu.

Sadece pembe.

Pembe demiş miydim?

Ki bu çok havalıydı.

Dönüşebilmesinin yanı sıra, uzuvları oldukça "normal" görünüyordu. Beş parmağı vardı. Tırnakları bile vardı ama onlar daha çok pençe gibiydi. Kısmen transparan olmaları ve vücudunun geri kalanıyla aynı gizemli organik maddeden yapılmış olmaları dışında, o kadar da tuhaf değillerdi.

Gecenin nerede biteceği düşünüldüğünde, bu en hafif tabirle bir rahatlamaydı.

Pembe-adam umduğum gibi insansı biriydi. İki ayaklıydı, erkek şeklinde bir iskeleti vardı - devasa, yastık gibi göğüs kasları ve *gözümü kısarsam* bir insan erkeğinden pek de farklı olmayan kas yapısı. Her şeyi gibi karnı da kalındı. Ve şansıma, "kabul edilebilir" sayıda başparmağı ve kafası bile vardı.

Görünüşe göre bu artık benim bir standardımdı.

Ancak benim türümle olan benzerlikler burada sona eriyordu.

Orada, tam kapının önünde durmuş beni izlerken ürperdim. Ne kadar *uzun boyluydu?*

En az iki metre. Hayır, belki sekiz? Dokuz. *Kesinlikle* dokuz.

Karşılaştığım en büyük uzaylılardan biriydi.

Ve dişler. Onlardan *bin tane* olmalıydı. Kafasının bir köpekbalığı büyüklüğünde ve şeklinde olduğu düşünülürse bu mantıklı. Belki de büyük bir beyaz? Aklıma gelen en yakın karşılaştırma buydu.

Merhaba Bruce. İnsanlar dosttur, yiyecek değil.

Sonunda hareket ettiğinde buzul hızındaydı. Acı verecek kadar yavaş.

Daha iyisini bilmesem, çok hızlı hareket ederse beni korkutacağından endişe ettiğini düşünürdüm. Ki... eğer bu doğruysa... bunu gerçekten takdir ettim, çünkü *lanet olsun*. Bu sadece vay canına. Dev köpekbalığı adam. Dev kaslı, pembe köpekbalığı-adam.

Ve onun sikine dokunacaktım.

Aman Tanrım.

Biraz geriye doğru tökezledim, aletim dikleşirken ve çıplak sırtım odanın dış kabuğuna değerken hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalıştım.

Yavaşça, dikkatlice, dairesel odanın kenarı boyunca uzanan banka oturdu.

Işıklar titriyordu, pembe, mavi ve sarı. Benekleri, çünkü *benekleri* vardı, ilk başta griydi. Yani kendi renkleri olmadığı için, o kıpırdamadan otururken, büyük kalçalarını açıp beklerken ışıklar hangi tona geçerse o tona bürünüyorlardı.

Öylece dalıp gitmem mi gerekiyordu, emin değildim. Yoksa her zamanki gibi dans etmem mi bekleniyordu? İhtiyatlı davranarak hareket etmeye başladım. Kalçalarımı ritme göre döndürürken köpekbalığı adamın soluk mavi gözleri üzerimde geziniyordu. Yüzündeki ifadeye anlam veremiyordum. Onu okumak zordu. Ama benekleri artık kendiliğinden renk değiştiriyordu, yani bu iyi bir şey olmalıydı, değil mi?

Pembe, kırmızı, pembe, gri. Pembe, gri, kırmızı.

Üç yıl boyunca her gün saatlerce bunu yaptıktan sonra, dans etmeye o kadar alışmışım ki artık ikinci doğam haline gelmişti diyebilirim. Eğilip kıcıımı sallarken, kalçalarımın doğru açıda eğildiğinden emin olmak dışında, sıksa popomun tüm kıvrımlarını ona göstermek için neredeyse hiç düşünmemeye gerek yoktu.

Merakla, ekranımın çalışıp çalışmadığını görmek için bacaklarının arasındaki çıkıntıya bakmaya çalıştım. Ve ayrıca eğer onu emeceksem, neye dokunacağıma dair bir fikir edinmem gerektiğini düşündüm, değil mi?

Köpekbalığı Adam'ın kesinlikle toparlandığını doğrulamak için tek bir bakış yetti. Devasa kalçalarının arasında kalın bir çıkıntı vardı ve kalçalarını sımsıkı kavırıyordu.

Pantolonlar. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Ama gerilmemeye çalıştım - her ne kadar bu tartışmalı bir konu olsa da. Bu işte başarısız olamazdım. Başaramazdım. Aslında biraz heyecanlıydım, kahretsin. Yani... ateşliydi, değil mi? Eğer böyle bir şeye açıksan.

Kıçımı çerçevelemek için geri uzandığımda *hırladı*.

Bu iyi bir şeydi, değil mi?

Hırlamak mı?

Bilmiyorum.

Diğer müşterilerime göre onu okumak daha zordu. Ve beni sikine sokmak ister gibi değil de, daha çok... benim onu bulduğum kadar o da beni büyüleyici bulmuş gibi bakıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarındaki bir şey içimdeki en karanlık, en yalnız kısımları çağırırdı. Garipti. Bunu yüzlerce kez yapmıştım ama hiç... hiç *böyle* olmamıştı.

Bana gerçekten beni *görüymüş* gibi bakan biri için asla. Sanki bir beden değil de bir insanmışım gibi.

A&R'ın beni bu kahrolası yere bıraktığı günden beri hiç bu kadar çiğ hissetmemiştim.

Garipti.

Çok garip.

Çünkü hayatımın ilk bölümünü görünmez olarak geçirmiştim ve şimdi buradaydım, ön plandaydım. Sayısını unuttuğum kadar çok uzaylı için arzu nesnesi olmuşum. Bakıldım, arzulandım ve özlem duydum.

Ama bu ana kadar hiç *görülmemiştim*.

Korkuyorum.

Bu kendime izin verdiğim bir düşünce değildi, özellikle de çalışırken. Yardımı olmadı. Tıpkı eski hayatımın yasını tutmanın tutmadığı gibi. Tıpkı üzgün olmanın olmadığı gibi. Bu duyguları, gözlemlerimin, notlarımın ve heyecanımın altına gömülene kadar gidebildikleri yere kadar itmiştim. Ama... istemeden de olsa yüzeye çıktılar.

Korkuyoru

m.

Korkuyoru

m.

Onun için değil. Ama bu yerden. Bu insanlardan. Bir gün -Bugün olmasa bile, o kırmızı, kırmızı kapılar benim için açılacaktı. Bir hata yapmam an meselesiydi. Cezalandırılma sırası bana gelmeden önce. *Bu* hatırlatma ve yeni bulduğum kararlılıkla odaklanmaya çalıştım.

Kıçını salla, Hugo. Bunun için burada.

Onu mutlu et yoksa bugün o gün olacak.

Omzumun üzerinden tekrar baktım - çünkü kendime engel olamıyordum - dikkatinin dağılmadığını gördüm. Aleti kalınlaşıyordu. En azından ben öyle sanıyordum. Umarım bunu şimdiden berbat etmemiştim. Bir an yaşadık ama yine de bunun *iyi* bir şey olup olmadığından emin değildim.

Kendimi birden fazla şekilde çıplak hissettim.

Kendime yeniden güvenmeye çalışarak, çiftleşme dansı yapan kırmızı şapkalı bir manakin gibi kıcımlı sallamayı bıraktım ve direğe tutundum. *Bu daha iyi olacaktı.* Eğer dönüyorsam, yüzüne bakmaya devam edemezdim - beni nasıl izlediğini göremezdim. Havayı yeniden oluşturabilirdim. *Bunu kurtarabilirdim.* İkimiz için de.

Onu mutlu et. Bunu

mahvetme. İyi bir

gösteri yap.

Direğin soğuk metali, sıkıca tutunduğumda rahatlatıcı olacak kadar tanıdıktı. Ellerimdeki ter normalden daha fazla kaymama neden oldu ama yine de bir şekilde daha yükseğe tırmanmayı başardım. Yukarı çıktım, döne döne sallanıyordum.

Ben kavisli döngüler halinde sallanırken duvarlar ve zemin bulanıklaştı, bulanıklaştı, bulanıklaştı. Müzik bir kreşendoya ulaştı. Direk çıplak, yapışkan tenime yapıştı, dizimin arkasına ve dirseğimin iç kısmına yapıştı. Nefes nefese, bacaklarımı tekrar yukarı sallamadan önce ayak parmaklarım yerde sürüklendi.

Daha önce hiç bir köpekbalığı adamla konuşmamıştım. Dört parmaklı uzaylılar, evet. Düzinelerce gözü, kürkü ve garip şekilli uzuvları olan yaratıklar. Gökkuşağının her renginden yaratıklar (çoğunlukla.) Ama *hiç* köpekbalığı-adam *olmamıştı*. Bu yüzden daha önce onun tarafından bu kadar dikkatim dağıtılmıştı - bana bakış şeklinden dolayı değil. Hiç de bile. Kesinlikle değil.

Dönmek biraz yardımcı oldu ama yeterli değildi. Ne zaman etrafında dönsem ve odağa o gelse, sanki manyetik bir şey beni içine çekiyordu.

Attan indiğimde yer çıplak ayaklarıma soğuk geliyordu. Nefes almak için durakladığımda göğsüm kabardı. Açgözlülükle nefes alarak kalçalarımı tekrar ritme göre hareket etmeye zorladım, bir elimi gövdemde gezdirdim ve köpekbalığı adamın hayvansı gözlerinin hareketi takip edişini büyülenmiş bir şekilde izledim.

Başının üstünü, sırtının aşağısını ve devasa pazularının arkasını süsleyen lekeler tekrar renk değiştirdi, bu sefer daha yavaştı. *Acaba*

Bukalemun gibi bir şey mi? Ama bu pek mantıklı değildi, çünkü kabin beyazdı ve benekleri hiç de beyaz değildi. Pembe, pembe, gri, gri, gri olarak yer değiştirdikçe başımı merakla yana eğdim.

Huh.

Belki de ruhsal bir şeydir?

Ve eğer öyleyse, kırmızı, pembe ve gri ne anlama geliyordu?

Umarım en azından biri azgın anlamına geliyordur.

Korkuyorum.

Düşünce geri geldi ve gelmesinden nefret ettim.

Fark etmemesini umuyordum. Çünkü tekrar söylüyorum, korktuğum o değildi. Bu odanın dışında beni bekleyen şeydi. Başarısız olursam beni bekleyen şey.

Konuştüğunda hazırlıklı *değildim*. Burada bulunduğumuz süre boyunca tamamen sessizdi. Bu alışılmadık bir şey değildi. Bazı uzaylılar çevirmenleri olsa bile konuşmazlardı. Bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim, çünkü -tekrar ediyorum, o lanet bir köpekbalığıydı. Köpekbalıkları konuşmaz. Görünüşe göre o konuşuyordu ve konuşabiliyordu.

Tekrar eğildim, ellerimi kalçalarımın arkasına kaydırırken bacaklarımı daha da açtım, küçük siyah şortum kırımın sallanmasını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Yeter," dedi basitçe, kulağımın üzerindeki cihaz kelimeleri dönüştürürken sesinin çatlak ve alçak gürültüsü havada kayıyordu.

Yeterli mi?

Ne *demek* "yeterli"? Bu yüzden burada değil miydi?

Bir an için alındım. Kucak dansı becerilerimi geliştirmem neredeyse altı ayımı almıştı. Bu kalçalar sallanmak için yaratılmamıştı. En azından daha önce değildi. Fiziksel olarak hiçbir şeyde yetenekli olmamıştım. Video oyunlarında bile... Gerçi onlarda ustalaşmanın çoğu sporda ustalaşmaktan çok daha zor olduğu söylenebilir.

Babamı suçlayabilirsin,
gerçekten. Hiç yakalamaca
oynamamıştık.

"Yeter," diye aynı gür, gürleyen ses. Muhtemelen
oyalamanızdan bıkmıştır.

Yaptığım şey bu değildi. Çünkü değildi. *Heyecanlıydım*, kahretsin. Biraz korktuğumu itiraf etsem bile. Ama bu deneyimsizliğimden kaynaklanıyordu ve onu çekici bulup bulmamamla hiçbir ilgisi yoktu.

Görünüşe göre köpekbalığı-uzaylılar göz şekerini ya da ön sevişmeyi sevmiyorlardı.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı bulmaya çalışırken sinirlerim karnımda dans ediyordu. Onu *baştan* çıkarmadan nasıl baştan çıkaracaktım? Dizlerimin üzerine mi çökmeliydim?

Bu yüzden mi artık yeter ?

Uzun boylu, pembe ve seksinin tercümanı kafasının kulaksız yanlarına oturduğu yerde göz kırptı. Kertenkele gibi bir kulak kepçesi var mıydı? Yoksa Dünya'daki köpekbalıkları gibi üç yarım daire kanalı mı vardı? Her iki durumda da net bir şekilde duyabiliyordu, yoksa çevirmen takıyor olmazdı. Vücudundaki gerginlik herhangi bir gösterge ise, hafif rahatsız görünüyordu. Gerçi bu kolayca uyarılma da olabilirdi.

Belki de bir şey söylemeliyim?

Sharky kaslı vücudunu kaydırıp kalçalarını iyice açtığında ipucunu aldım.

Vakit geldi.

Diz çökmenizi istiyor.

Doğru

.

Tama

m.

Bunu

yapabilirim.

Seksi olabilirim.

Kesinlikle

yapabilirim.

Nefes al, Hugo.

Bunu

yapabilirsin.

Dizlerimin üzerine çöktüm, soğuk metal zemin çıplak tenimdeki ısıyı sızdırıyordu. Yakam birdenbire binlerce kilo ağırlığında gibi hissettirdi. Aradan bir saniye bile geçmeden köpekbalığı-adam şüpheli bir şekilde nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı. *Bu iyi bir şey olmalıydı.* En azından ben öyle umuyordum. Dünya'ya döndüğümde çoğu kişinin inek olduğunu düşündüğümü biriydim. Yaptığım en seksi şey bir satranç yarışmasını kazanmaktı. Ama burada? Uzaylılar için ateşli bir bok olarak görülüyordum. Kedi nanesi gibi. Ama nerd- nıp. Benim cılız kığım onların gözlerini yerinden çıkarabilirdi. kafalarından. Ve bunu yapmaya çalışmam bile gerekmedi.

Denemediğimden değil. Çünkü denedim. Çünkü *mükemmeliyetçi* biriydim ve bu benim seçimim olmasa da hayattaki kaderim buydu. Böyle bir şey için bile elimden gelenin en iyisini yapmama düşüncesini hiçbir zaman hazmedemedim.

Devam et.

Baldırları vücudumu çevreleyene ve o koca kalçalar omuzlarımı sıkıştırana kadar dizlerimin üzerinde yürüdüm. Uzaylı, ben kalçalarının arasındayken bile pantolonunu indirmek için hareket etmedi.

Aslında, kaskatı kesilmişti.

Sanki şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

Bacakları yakından daha da *büyük*tü. Dokunmak istememe rağmen dokunmaya cesaret edemedim -bana söylendiği için bile değil, rahat göründükleri için. Bununla birlikte, vücudunun giyinik olan tek kısmı onlardı. Bu da onları fiçı göğsünden ve kaslı kollarından daha az ilginç kılıyordu.

Sakız gibi yapışkan mı?

Öğrenmek için

sabırsızlanıyorum.

Onun için pantolonunu mu çıkarmam gerekiyordu? Cildi yapış yapışsa çıkarması zor olur muydu?

Tek kelime bile etmediğim aklıma gelmemişti. O ana kadar, kasıkları yüzümdeyken ve soluk mavi gözleri bana bakarken. Titredim, her yerim üşüdü.

Bu gerçekten ne kadar zor

olabilir ki? Yala-yala, em-em,

bitti-bitti. İyi olurdu.

Uzaylının pantolonunun düğmesine uzandım. Burun delikleri açıldı. Göğsü *kabarmaya* başladı. Keskin dişleri parladığında karnım döndü. Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirmeye çalışırken içimde bir kelebek seli çılgınca daireler çizdi.

"Hayır," dedi, derinden gelen hırıltısı tüylerimi diken diken etti. Hemen donakaldım, ellerim titremeye başladı. Neyi yanlış yapmışım? Bunu o istememiş miydi? Benden hoşlanmıyor muydu? Hay sikeyim. Hay sikeyim. Bunu çoktan berbat etmişim.

"Onu mutlu edin," demişti Müdür.

Bu mutlu değildi.

Sinirliydi.

"Lütfen?" Birden dehşete kapılmış bir halde teklif ettim. "İhtiyacım var. Demek istediğim. Dediler ki ben-"

Derin ve uğursuz bir sesle homurdandı ve ellerim buz kesti. Ellerimi onun yakınından çektim, çıplak kalçalarımın üzerine yerleştirirken bacaklarım titriyordu ve nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalıştım.

Çıkardığı ses neredeyse... *sıkıntılıydı.*

"Lütfen hırlama. Seni üzme istememiştim. İsteddiğinin bu olduğunu sanmıştım." Kalbim küt küt atıyordu. Kırmızı kapılar gözlerimin önünde parladı. "Ben-" Kendi sıkıntılı sesimi çıkarırken sözlerim kesildi.

Korkuyorum.

Sözlerim bir şekilde etkili oldu çünkü köpekbalığı adamın hırıltısı yumuşayarak neredeyse bir mırıltıya dönüştü. Sanki şimdi beni uyarmak yerine *yatıştırmaya* çalışıyordu. Çekingen bir şekilde aşağı uzandı. Bir an için eli başımın üzerinde gezindi, sanki dokunmaktan korkuyormuş gibiydi. Ona izin verircesine başımı salladığımda, eli aradaki son mesafeyi de geçerek saçlarımı hafifçe okşadı. Dokunulmak harika bir histi. Bunu neden yaptığından emin değildim -her şey göz önünde bulundurulduğunda- ama buna rağmen kendimi onun içinde erimekten .

Şaşkın ve biraz da korkmuş bir halde kirpiklerimin arasından ona bakarken, kalın parmaklarının nazikçe kaşımalarının beni yatıştırmasına izin verdim. Eli o kadar büyüktü ki... *Tanrım*. Beni incitmemek için çok dikkatli hareket etmesi gerekiyordu. Her nefes alışında göğsü kabarırken, benekleri gri, sarı, gri bir çıkmazdaydık.

Korku ellerimi titretti.

"Özür dilerim," diye tekrar başardım, kafam karışmıştı ve biraz da korkmuştum. "Beni istediğini sanmıştım." Bunu başaramazdım. *Başaramadım*. Yapamazdım, yapamazdım, yapamazdım. Ben durduramadan sıkıntılı bir inilti kaçı.

"Her şey yolunda ufaklık," diye gürledi, sesinin sessiz mırıltısı olması gerekenden çok daha rahatlatıcıydı. Kelimelerin şekli kafamda duyduklarımınla uyuşmuyordu ama yine de rahatlatıcıydı. "Benden ne istediğini bilmiyorsun." Göğsü hâlâ titriyordu, o büyük kalçaları yüzümü çevreliyordu. Ama pantolonundaki şişkinlik yumuşamıştı. Az önceki uyarılmışlığı azalmıştı. *Başarısız olmaktan nefret ediyorum. Yapamam, yapamam, yapamam.*

İğrenerek ellerimi yumruk yaparken kirpiklerim gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Bunun için seni cezalandıracaklar.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım, ne istediğimden emin değildim. "Bana neyi yanlış yaptığımı söyle. Düzelteceğim." Belli ki bir şeyleri yanlış anlamıştım. Belki samimiyetimi gösterirsem bana acıyacak ve Müdür'e iyi bir iş çıkardığımı söyleyecekti, her ne kadar yapmadığım çok açık olsa da?

Köpekbalığı-adam beni susturdu. Bir insanın çıkaracağından farklı olmasına rağmen tatlı bir sestti. Bir insanın çıkaracağı sesi çıkaracak dudakları yoktu.

uygun bir şşşş sesi. Yine de etkisi aynıydı. Hala yatıştırıcı. Hala yumuşak. Kaşımaya devam ettim ve titriyor olmama rağmen işe yaradı.

Elini saçlarımdan çekip kalın bir parmağını yanağıma yapışan ıslaklığın üzerinde nazikçe korkmam gerekirdi ama korkmadım. Çenemi kavradığında, teninin benimkine bastıran sıcak yapışkanlığı aramızda çatırdayan manyetik gücü daha da güçlendirdi.

Gözlerimde ne gördüğünden emin değildim.

Sanki içime bakıyormuş gibi hissediyordum. Sanki nerede kırılgan ve kaybolmuş olduğumu görebiliyordu, soluk mavi gözleri benimkileri arıyor, arıyor, arıyordu.

Korkuyorum, diye düşündüm yine, karnımda bir çukur.

Köpekbalığının benekleri maviye döndü, sakın bir renk. Annemin misafir banyosundaki tuvaletin üzerine koyduğu okyanus resmi gibi.

Teni sıcak ve katıydı. Belki benimki kadar katı değildi ama kesinlikle hoştu. Bunu analiz etmek için daha sonra zaman ayıracaktım. Günlüğümdeki en yeni yazı o olacaktı. Onu incelediğim diğer organizmalarla karşılaştırır ve benzer dokuya sahip bir yaratık bulup bulamayacağıma bakardım, sadece eğlence için. Ama şimdilik titriyordum, yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülüyordu.

Erkekler ağlamaz, Hugo.

Babamın sesi galaksinin öbür ucundan bana eşlik etti. Bana öğrettiği tek şey buydu.

"Sakin ol," diye ısrar etti köpekbalığı adam, başımı kavradığı gibi beni dizinin iç tarafına yerleşmem için dürttü. İlk başta bunun oral seksin tekrar masada olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm ama yanıldığım hemen anlaşıldı. Hayır. Görünüşe göre, *sakin* olmak kelimenin tam anlamıyla bu anlama geliyordu. *Nefes almak* demekmiş. Yavaşlamak ve yüzüme yaslanan koca kalçanın yumuşaklığının tadını çıkarmak demekti.

Uzaylının eli saçlarıma döndü ve beni nazikçe okşadı. Şimdi bana dokunduğuna göre, cüssesinin ne kadar farkında olduğu, pençelerine ve ne kadar kolay ezilebileceğime dikkat ettiği daha da açıktı. *Elma* gibi kokuyordu ve kokuyu açgözlülükle içime çektim. Gözlerim kapandığında, uzaylı adamın bu etkileşimden istediği tek şeyin beni yatıştırmak olduğu anlaşıldı.

O ana kadar hiç kimse benim için bunu yapmamıştı. Daha önce bile - gerçek bir insan olduğumda ve şu anda olduğum şey her neyse... olmadığımda.

En saf anlamıyla rahatlıktı.

Güçlü bir yaratık, gücünü daha küçük birine ödünç veriyor. Bir aslan ve bir fare.

Bu özen ve *ilgiydi*. Şüpheli bir şekilde şefkat gibi hissettiren bir duygu - yine de bunun ne olamayacağını biliyordum. Birbirimizi sadece on beş dakikadır tanıyorduk.

Sevgi zor kazanılırdı.

Bunun için dişinizle tırnağınızla mücadele ettiniz. Ve o zaman bile, genellikle elde edemediniz. Bazen bir efsane gibi gelirdi. Mutlu evlerden gelen çocuklar için bir peri masalı. Yatmadan önce masallarla, masada kurabiyelerle ve doğum günlerinde parti şapkalarıyla büyüyen çocuklar için.

Döktüğüm birkaç damla gözyaşının sele dönüştüğünü itiraf etmekten utanıyordum. Pençelerinin her nazik çizisinde ve her yatıştırıcı gürlemesinde biraz daha kırıldım. Bunu hiç beklemiyordum. Ve kendime gecenin gerektirdiklerine hazır olduğumu söylemeye çalışsam da, değildim. Bunu şimdi, uzaylı adam bana ilk kez insani bir nezaket gösterdiğinde anladım.

Yumruklarla yuvarlandım, elbette. Kaçırıldığımda üzülmüştüm *tabii ki*. Ama hayattaki yeni rolümü çabucak kabullenmişim. Bununla birlikte, şimdi yirmi bir yaşındayken, bu kadar tatlı bir dokunuşun ne kadar nadir olabileceğini biliyordum. Tek boynuzlu at gibi, uzayda bile.

Ben titreyip hıçkırırken uzaylı gürlemeye devam etti. Ses vücudunda vızıldıyor, ben dizine sertçe bastırırken yanağımı titreştiriyordu. Eliyle bacağının arasına sıkıştığımda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Çok saçma.

Gülünç durumdaydım.

Gitmek üzereydi. Onu bir daha asla göremeyecektim. Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşecektim. Ve bana gösterdiği empati, yapmadığım halde Müdür'e iyi bir iş çıkardığımı söylemeye kadar uzanmayacaktı. Zayıflığım benim çöküşüm olacaktı. Bu kucaklaşma, kalbimin tüm zamanların bir başka enstantanesi haline gelene kadar iltihaplanacak ve küflenecekti.

Yine de şimdilik... rol yapmaktan memnundum. Hayal kırıklığına uğrattığım bir yabancı tarafından birkaç dakikalığına da olsa teselli edilmek ve sevilmek.

Görünüşe göre bu uzaylı lanet olası bir azizdi.

Çünkü çok uzun bir süre ağlamayı bırakmadım.

Ve sonunda yaptığımda, kalın bir parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. Nefes alırken göğsü titredi. Daha iyisini bilmesem, onun da benim hissettiğim kadar bunalmış görüldüğünü düşünürdüm. Başını eğdi ve o korkunç keskin dişleri çömeldiğim yere gittikçe yaklaştı.

"Güzelim, ağlama," sesi yumuşak ve tatlıydı. Garip. Gergindi. Sanki daha önce kimseyi teselli etmemişti ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Her şey yoluna girecek."

Olmazdı, ama bunu duymak benim için muhtemelen onun fark ettiğinden daha fazla şey ifade ediyordu.

"Her şeyi *yoluna* koyacağım," diye ekledi, kapılar arkasından kapandığı anda sözünü tutmayacağını biliyordum.

Başım döndü de döndü.

*Güzel bir tane, güzel bir tane,
güzel tane. Her şeyi yoluna
koyacağım.*

Daha önce kimse bana *güzel* dememişti. Bana pek çok şey denmişti. Zeki, inatçı, tatlı. Saf, bağışlayıcı, kör. Ama *hiç* güzel olmamıştım.

Güzel, kızlar, aksiyon yıldızları ve botanik bahçeleri için ayrılmış bir kelimeydi. Hassas bir kelimeydi. Yumuşak. Taze kesilmiş meyve ve bahar çiçekleri gibi kokardı. Eğer bir sesi olsaydı, çan gibi çalardı. *Güzel*, annemin rujunun tonuydu.

Bana göre değildi.

Ya da en azından ben öyle olduğunu

düşünmemiştim. Şimdiye kadar.

Nabzım gümbür gümbür atıyordu.

Güzel bir tane, güzel bir tane, güzel tane.

Her şeyi koyacağım. Her şeyi koyacağım. Her şeyi yoluna koyacağım.

Titreyen ellerim sakinleşti. Büyük pembe canavar gözyaşlarımın açtığı yolu okşadı. Bakışları ağır ama yumuşaktı. Odaya girdiğinden beri olduğu gibi okunamazdı. Ve... aynen böyle, zamanımın dolduğunu biliyordum.

Sevişmenin bittiğini.

Ve verdiği sözü tutmak üzereydi.

Ayağa kalkmama yardım ettiğinde bile elleri sıcak, sıcak, sıcaktı. Beni kapıdan geçirip kapsülünden çıkarırken tutuşu emrediciydi. Normalde burada tek başıma beklerdim ama bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. İçeride olmamız gereken zamanı çoktan geçmiştik. Eğer oral seks yapmamam cezalandırılmam için bir neden değilse, bu kesinlikle cezalandırılmam için bir nedendi.

Kocaman avuçlarından biri yürüdüğümüz süre boyunca sırtımın en küçük yerinde durdu, koridordan ön büroya doğru birlikte ilerleyerek sonumla yüzleştik.

Şikayet edecek.

Bu düşünce beni yeniden hasta hissettirdi. Tartışmak ya da kaçmaya çalışmak yerine -ki bu aptalca bir fikirdi- kaderime razı oldum. Yere çökerek soğuk zemine ve çıplak ayaklarıma baktım ve ikiye ayrılmamaya çalıştım.

O kadar nazikti ki, hizmetimle ilgili şikâyetlerden başka bir şey olmayacağından hiç şüphem yoktu. Bunun benim için ne anlama geleceğini bilmiyordum, ama kesinlikle jöle dolu çöreklerle bitmeyecekti.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Fark etmezdi, çünkü *ne olursa olsun*, cezamı bir şampiyon gibi çekerdim.

Çünkü hayatımda ilk defa güzel, güzel, *güzeldim*. Aynı zamanda berbat durumda olsam bile.

TWO

ROARK

THE PREVIOUS NIGHT

F'ukYuu rotamızdaki en sevmediğim gezegendi. Tanrının unuttuğu bu yerin sunduklarına katılacak türden bir yaratık değildim. Tatsız buluyordum. Düpedüz yanlış. Özellikle de çalışan insanların çoğu -en azından eğlence mekânlarında- haksız yere kaçırılmış ve kendi istekleri dışında başka bir yere yerleştirilmişken.

İşte bu yüzden aynı tesislerden birinin önünde durduğum gerçeğine inanamıyordum.

Mala -birinci komutanım- yanımdaydı. Bir grup genç acemi, sunulan ürünlere bakmak için büyük mekânlardan birini ziyaret etmek istemişti. Bu tür yerleri işleten yöneticiler oradaki insanlara böyle sesleniyordu. *Mal*. Sanki bir malmışlar gibi.

Kendi gezegenimizde böyle şeyler yasa dışıydı.

Mala bana gevşememi söyledi ama kendi ahlak anlayışımın ötesine bakmak zordu. Kendi kanımdanmış gibi sevdiğim acemiler için bile.

Mala o gün erken saatlerde kahvaltıda "Stresli bir yolculuk oldu," demişti. Ve biliyordum... Haklı olduğunu biliyordum. "Üç günlüğüne buradayız. Bırak biraz stres atsınlar."

Türümüzün galaksinin bu tarafındaki en büyük ve fiziksel olarak en güçlü türlerden biri olmasına rağmen, öğrencilerin yalnız seyahat etmelerine izin verme fikrini hala içime sindirememiştim. Genç ve deneyimsizdiler. Ve çoğu bizim türümüze bakıyor ve sıklıkla ilişkilendirildiğimiz paradan yararlanmak istiyordu. Bu yüzden Mala ve ben onlara daha saygın zevk evlerinden birine kadar eşlik etmeyi ve evlerine kadar onlara eşlik etmek için beklemeyi teklif ettik.

Beni bu karmaşanın içine sokan da o .

Çünkü kendime defalarca gezegenin bu ucunda işim olmadığını söylesem de bakmaktan kendimi alamıyordum. Binanın pencerelerinin teker teker aydınlanmasını izlerken acıma ve utanç midemin çukurunda soğuk ve sert bir şekilde kıvrıldı. Bunu sadece vardiya değişimlerinde yaptıklarını biliyordum. Yeni şovmenler eskileriyle yer değiştiriyor, canlı reklam olarak yerlerini aldıklarında karanlık camlar ıslı ıslı parlıyordu.

Mankenler gibi inanılmaz derecede hareketsiz dururlar, daha fazla ziyaretçi çekmek için genellikle kışkırtıcı pozlar verirlerdi.

Pencerelerdeki ışıklar yandığında ve Mala ile ben uzun bir bekleyiş için yerleştiğimizde her türden canlı titreyerek odak noktasına geldi. Açıkça gözlemlememeye çalıştım. Bunu yapmak kabalık gibi görünüyordu. Bir yanım camı kırıp hepsini serbest bırakmak istiyordu ama bunun çözeceğinden daha fazla soruna yol açacağını biliyordum.

Burada korsanlar cirit atıyordu; uzaydaki yolculuğumuzun bu kadar stresli geçmesine neden olan korsanların ta kendileri. Köleleri serbest bırakmak sadece onların tekrar çalınmasına ve bunlardan çok daha az güvenli yerlere yerleştirilmelerine yol açacaktı. Ayrıca, sırtımıza bir hedef tahtası koyacaktı. Ve ana gezegenimize gidip gelen en büyük kargo gemisi olarak, malzemeleri güvenli bir şekilde eve götürmem şarttı.

Yine de yanlış hissettirdi.

Tüm bunları bilmeme rağmen.

Belki de çocukluğum böyle hissetmeme neden oldu. Ama zayıfları kendi başlarının çaresine bakmaya terk etme fikrine her zaman katlanmakta zorlanmışımdır.

Mala sanki aklımı okuyormuş gibi, "Herkes seninle aynı katı ahlak kurallarına göre hareket etmiyor," diye hatırlattı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sana katılıyorum." Diğer Sahrk başını pencerelere doğru salladı, dansçılar küçük kabinlerde vardiyalarını alırken hâlâ sabit bir şekilde aydınlanıyordu. "Ama sen ve ben

İkimiz de burada gücümüz olmadığını biliyoruz. Pencereleeri boşaltırsanız tekrar dolarlar. Ve hepimizi tehlikeye atarsınız." Mala içini çekti ve haklı olmasından nefret etsem de başımı salladım.

"Neden en başta içeri girmek istediklerini anlamıyorum," diye *homurdandım*, anlasam da. Bu onların ilk yolculuklarıydı. Uzayda geçirdiğim yıllar boyunca benim gördüklerimi görmemişlerdi. Merak ediyorlardı. Ve bizim kültürümüzde bakmalarını yasaklayan hiçbir şey yoktu. Tabu olan sadece dokunmaktı.

"Evet, biliyorsun," diye seslendi Mala. Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturup ağırlığını verirken mavi teni titreyen sokak ışıklarına takıldı. "Bir zamanlar genç ve meraklıydın."

"Öyle değil."

"Evet," diye homurdandı Mala, başını geriye attı, inci gibi beyaz dişleri parladı. "Sanırım bu sana çok fazla kredi vermek olur. Haklısın. Öyle değil." Bana utangaç bir sırıtış fırlattı ve ben de ona şakacı bir şekilde kafa attım.

Beşinci yolculuğuma kadar tanışmamıştık. Ama o zaman bile şu an olduğum gibiydim. Yorgun. Travma geçirmiş. Bırakamıyordum.

Bir pencere daha açıldı ve düşünmeden ona bakmak için döndüm. Mala doğrulurken bir daha konuşmadı. Bu iyi bir şeydi. Çünkü gözlerim en yeni dansçıya takıldığı anda düşüncelerim tamamen kayboldu.

O diğerlerinden farklıydı.

Benim gibi iki ayaklıydı. Kafasında tüylü turuncu kürk vardı. Her yerinde lekeler vardı. *Binlercesi*. Çocukken imrendiğim takımyıldızlar gibi. Uzay gibi. Diğer dansçıların aksine, dokunaçları, emicileri, pençeleri ya da keskin dişleri yoktu. Zararsız, kıpırdamadan duruyordu, üzerinde hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayan küçük bir çift siyah şorttan başka bir şey yoktu.

Arkasından, girdiği ve artık kapalı olan kapıya baktı. Yalnız olduğu ve onu kabine çağıran kişinin gittiği belli olunca rahatladı. Ve sonra... hiç beklenmedik bir şey yaptı. Yerini almak yerine, sadece oturdu.

Sırtını duvara küçük kabinde şeftali rengi yüzünü buğulanana kadar cama bastırdı. Bugünün içinde desenler çizerken büyülenmiş gibi izledim. Zeki parmaklarının altında tıpkı benim düşündüklerime benzeyen takımyıldızlar oluşuyordu.

Nerede ve ne olduğu düşünüldüğünde çok garip bir gösteriydi.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor, kulaklarımdaki çınlama baktıkça daha da artıyordu. Öyle olmadığını bilmeme rağmen ayaklarımın altındaki zemin kayıyormuş gibi hissediyordum.

"Roark?" Mala'nın sesi beni ürküttü ama gözümü minik dansçıdan ayıramadım.

Yapamadım.

"I..." Küçük yaratık dikkatini dağıtmak için camı biraz daha şişirirken nefesim kesildi, ellerim yumruk oldu. O sırada diğer sanatçılar da pozlarını almışlardı. Hepsi de ondan daha kışkırtıcıydı. Yine de... hiçbiri onun kadar dikkatimi çekmedi.

Baktı.

Tanrım.

Çok güzeldi.

Çok farklı ve yine de-

"Bu bir huu-man," diye açıkladı Mala, yanıma doğru eğilip ne olduğumu gözlemleyerek. Yılların sayısını unuttuğum kadar uzun süredir arkadaşlık. Beni herkesten daha iyi tanıyordu, yetimhanedeki çocuk bakıcım ya da öğrenciyken beni kanatları altına alan Ushuu dışında.

"Bir huu-man?"

"Dünya denen bir gezegenden geliyorlar," diye ekledi Mala. Çünkü yine beni tanıyordu. Yani ne olduğunu bilmeseydi bile burada bir şeyler olduğunu anlıyordu. "Son zamanlarda galakside giderek daha fazla ortaya çıktıklarını görüyorum. A&R'ın en yeni gözdesi."

Gerçekten de görevlerime o kadar odaklanmışım ki dikkatimi vermemiş miydim?

Cevap tam . "O..."

"Muhteşem mi?" Mala ekledi. "Evet, öyle."

Mala evliydi ve bu nedenle başkasının muhteşemliği hakkında yorum yapmamalıydı.

Ona hırladım, o da güldü.

"O çok..." Hâlâ şeftali renkli yaratığa bakarak idare ettim. Artık resim yapmayı bırakmış, onun yerine sokağın aşağısına bakıyor, parmaklarıyla camın içini görmeye çalışır gibi camı kavriyordu. Bu sadece şüphelendiğim şeyi, dansçıların dışarıyı görmesinin zor olduğunu doğruluyordu. Korkunç bir şekilde mantıklıydı. Daha az dikkat dağıtıcı.

Bir süre sonra sakinleşti, kollarını dizlerine doladı ve beklerken başını dizlerine yasladı.

Beni göremeyeceğini bilmek beni biraz rahatlattı. Ne de olsa en iyi halimde değildim.

Ve beneklerimin çirkin bir tonda olduğundan emindim. "Öyle görünüyor ki...?" Mala yalvardı.

"Çok yalnız görünüyor," diye idare ettim, çünkü öyleydi. Yalnız görünüyordu.

Çok yalnızım.

Türünün tek örneği.

Hiç şüphesiz ki korkmuş dışarıda burada- bir dünyada bu onun kendi değildi.

Etrafı onu anlamayan yaratıklarla çevriliydi.

Anlayabiliyordum. Sahrk'larla dolu bir ekipte olmama rağmen, sık sık hissettiğim derin yalnızlığı anlayan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Sanki diğerlerine benzediğim ve onlar gibi konuştuğum için, hiç uyum sağlayamamış olsam da uyum sağlamam gerekiyordu.

Mala, "Belki de gidip ona eşlik etmelisin," diye önerdi.

Bu düşünceден nefret etsem de, huu-adamla konuşmadan ayrılma fikrinden daha çok nefret ediyordum.

PRESENT

Küçük yaratık yakından daha da ilginçti. İlk başta, onu istemekle doğru seçimi yaptığımıdan emin değildim. Bütün gece üzerinde düşündüğüm bir şeydi, ancak yapmazsam kendimle yaşayamayacağım sonucuna vardım.

şimdi içgüdülerime güvendiğim için mutluydum, çünkü onunla yüz yüze görüştüğümde bir gece önceki hislerimin tesadüf olmadığını anlamıştım. Başka hiçbir yaratığın ilgilenmediği bir şekilde ilgimi çekiyordu. Onunla ilgili pek çok şey merak uyandırıcıydı, üzgün olduğunda sızıntı yapması gibi. Gözyaşları. Onlara böyle deniyordu. Evet, duymuştum ama Sahrk'lar sızıntı yapmazdı, bu yüzden bu terim üzerinde pek düşünmemiştim.

Başka ilginç şeyler de vardı. Kürkünün ne kadar yumuşak olduğu gibi. Beneklerinin şahsen ne kadar güzel görüldüğü. Ne kadar küçük ve çelimsiz görünmesine rağmen ne kadar duygusal ve güçlü hareket edebildiği gibi. Ya da sırtının kıvrımlarını ve poposunun şeklini izlemek kanımı daha önce hiç olmadığı kadar ısıtmıştı.

Ancak en ilginç olanı onun teklifiydi.

İlk buluşmamızdan sadece birkaç dakika sonra benimle çiftleşmek istedi.

Teklifini reddetmem belli ki onu üzmüştü. Benden ne istediğini bilmediğini düşündüm. Fiziksel yakınlık kişinin eşine saklaması gereken bir şeydi. O zamanlar doğru şeyi yaptığımı düşünmüş olsam da, şimdi o kadar emin değildim.

Benim yüzümden sızması hoşuma gitmedi.

Müdürle onu övmek istediğimi söyledikten sonra, küçük yaratık gönderilmişti. Çünkü karşılaşmamızdan sonra emin olduğum bir şey varsa o da Müdür'ün ne kadar harika bir iş çıkardığını bilmesini sağlamadan onu bırakamayacağım gerçeği idi. Şu anda onun güvenliğini sağlamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Söz vermiştim.

İtibarım beni ilerletti.

Müdür'ün bakışları yalnız kaldığımız anı değerlendiriyordu, sarı gözleri kısılmıştı. Onun gibi yaratıklar benim işimde yaygındı. Onlara bir santim verirsiniz bir mil alırlardı. Ne yazık ki benim için oldukça güzel bir pazarlık kozu vardı.

"Ondan çok hoşlanıyorsun," diye mırıldandı Müdür, para işaretleri boncuk bakışlarında adeta dans ediyordu. Türüme karşı gösterilen bu tepkiye alışkındım. Sarhklar cömertlikleri ve bol zenginlikleriyle tanınırlardı. Gezegenimizi nadiren terk ederdik, bu da terk ettiğimizde sık sık açgözlülükle karşılaştığımız anlamına geliyordu. "Eğer ilgileniyorsanız o satılıktır."

Bir insanı satın alma fikri iğrençti ama sözlerimin huu-man için sadece trajediyle sonuçlanacağını farkında olarak hiçbir şey söylemedim. Beni götürdükleri ofisin cam penceresinin önünden başka köleler geçiyordu, hepsi de uzun bir günün ardından dans etmekten kızarmış ve terlemişti.

Kapı kapalıydı, bu yüzden oda sessizdi.

Yine de kulaklarım uğulduyordu.

Hu-adam'ın benim gibi dişleri yoktu. Pençeleri de yoktu. Savunmasızdı. Zayıftı. Bu adama ya da buradaki herhangi birine karşı koymasının hiçbir yolu yoktu. Onun şansına, bende hepsi vardı. Ve

Buradaki tüm uzaylıları serbest bırakamayacağımı bilsem de, belki bir tanesini serbest bırakabilirim?

"Ne kadar?" Yönetici kendi kendine tartışırken tercüman kulağıma bip sesi çıkararak sordum. Başka türden bir adama vereceğinden çok daha yüksek bir fiyat belirtmek üzere olduğunu zaten biliyordum.

"Bir milyon," diye cevap verdi, sonra yüzünü buruşturdu. "Aslında iki milyon," diye düzeltti kendini, gözleri kısılmıştı. "*Bu* özel örnek gezegeninde zeki olarak kabul ediliyordu."

Yorumunu ilginç buldum. A&R'ın kaçırdığı yaratıklar konusunda çok seçici olduğu herkes tarafından bilinen bir şeydi. Uygun olmayanlar buraya ya da daha kırsal bir gezegen olan U'Suhk'a bırakılırdı. İlk etapta kaçırıldığına göre oldukça zeki olmalı. Ona karşı muazzam bir empati hissettim - eğer testi geçebilseydi buradan çok daha iyi bir yere gidebileceğini biliyordum.

Zavallı ufaklık.

Olay olduğunda muhtemelen çok korkmuştu.

Muhtemelen *hâlâ* korkuyordu.

En azından bütün gece bana attığı bakışlara inanmak gerekirse. Sanki onu kurtarmam için bana yalvarıyordu. Sanki beni hiç tanımamasına rağmen bunu yapacağıma güveniyordu.

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Etik olarak konuşursak, birini satın alma fikri beni iğrendiriyordu. Ondan etkilenmişim, evet. Alışılmışın dışında olsa da mükemmel bir eş olurdu. Gerçekten de, dizlerinin üzerine çöktüğü ve teklifinin kalbimi hızlandığı ana kadar birini almakla hiç ilgilenmemiştim.

"İki milyon," diye tekrarladım düşüncelerim daireler çizerken. "İki milyon ve o da benimle gelebilir mi?"

"Doğru."

Huu-man'e işleri koyacağıma söz vermiştim. Sadece bunu yapmanın en iyi yolunun ne olduğundan emin değildim.

Şaşkınlık içinde, ne yapacağımı düşünmek için gece gemiye geri döndüm.

Akşam yemeğini hazırlarken rahat davranmak için elimden geleni yaptım ama Mala beni anladı. Eğlence evlerine geri döneceğimi bilen tek kişi oydu. Ve ben daha yanındaki banka oturmadan meraktan benekleri yeşile dönmüştü. Durakladı, bir bambu lokması ağzının yarısına kadar gelmişti, gözleri benimkileri arıyordu. Tabağım masaya çarparken en kötüsüne hazırlanarak yerime oturdum.

"Bir terslik var," diye suçladı.

"Hiçbir sorun yok," diye güvence verdim, doğruyu söylemek için fazla hızlıydım. "Öyle." Gözleri kısıldı ve keskin dişleri eğlenerek kırıldı.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için odaya baktı, etrafın temiz olduğunu teyit etti, sonra başını bana doğru eğdi. "Bana ne olduğunu anlat."

Ekibimle, hatta en yakın arkadaşım olarak gördüğüm Mala'yla bile fazla paylaşımda bulunmak benim tarzım değildi. Ancak... huu-man'in karanlık gözleri şimdi bile beni rahatsız ediyordu. Kendi lekelerimin bana ihanet edeceğinden emin olduğum için utanarak yutkundum.

"Roark," diye ses tonunu yumuşattı Mala, yaklaşarak. "Bu kadar kararsız davranmak sana yakışmıyor. Bana sorunun ne olduğunu söyle ki düzeltebilelim."

"I..." Tabağımı ittim, aniden artık aç değildim.

Şu anda bile sevgilimin o iğrenç yerde oturup onu neden reddettiğini merak ettiğini bilirken nasıl yemek yiyebilirdim? Boğazımdaki yumruyu tekrar yuttum, başımı eğdim ve açıkladım.

"Onu neden satın alamadığını anlamıyorum," dedi Mala sözümü bitirdiğinde. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, soluk mavi pazuları şişkinleşmişti. "Sanki hiçbirimiz için sorun olmazmış gibi. Türler arası çiftleşmeye karşı hiçbir kural yok."

"Bir eş istemiyor bile olabilir," dedim usulca. "Bizim yöntemlerimizi bilmiyor. Teklifi büyük olasılıkla bir yanlış anlaşılmaydı."

"Yine de." Mala bir an durakladı ve sonra ne söyleyeceğini düşündü. "Onun uyarılma kokusunu alabildiğini mi söylemiştin?"

"Evet."

"Yani senden etkilendi."

"Kafası karışmış olabilir," diye karşı çıktım. "Durumdan korkmuş olabilir."

"Ama senden değil."

Bundan emin değildim. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama her şey ikimiz için de kafa karıştırıcıydı. Saçlarını okşadığımda erimişti ve gözleri... şey... Sözlerinin söylemediğini gözleri söylemişti.

İçgüdülerim onun da beni benim onu istediğim kadar çok istediğini söylüyordu.

Ama tüm bunlar yeni ve yabancıydı ve içgüdülerimin neyin gerçek olduğunu bildiğinden emin değildim - ya da benim açımdan hüsnükuruntu muydu?

"Onu kurtarmak istiyorum," dedim usulca. Bunu itiraf etmek canımı *yaktı*.

"Ama... bir kafesi diğeriyle takas ettiğini düşünmesini istemiyorum."

"Sana ne teklif ettiğinin farkında olmadığını kendin söyledin," diye karşı çıktı Mala. "Neden ilk hamleyi onun yapmasına izin vermiyorsun?"

"Onu gemiye getirin..." Düşüncelerim dönerken mırıldandım. "Bakalım serbest kaldıktan sonra bir şeyler başlatmaya çalışacak mı?"

"Doğru." Mala başını salladı. "O zaman bunun sadece durumla ilgili olmadığından emin olacaksın. Ve onun da çiftleşme konusunda senin kadar ciddi olduğunu." Sahrk'lar ömür boyu eşleşir. Bu sadece bizim yolumuz. Yanlış yapmak istediğim bir şey değildi.

"Doğru," diye kabul ettim. "O zeki biri. Müdür öyle söyledi. Ama onun onayı olmadan da bu çok açık. Buraya uyum sağlayacaktır."

"*Seninle* uyum sağlardı," diye Mala. "Sen hep tuhaf biriydin."

Gözlerimi devirdim.

"Tuhaf bir eş sana çok yakışır." Haklı olduğunu düşünmeden edemedim.

"Bir eş *istiyor* musun?" Mala sordu, gözleri benimkileri arıyordu. Soru buydu, değil mi?

Daha önce yapmamıştım.

Ama belki de... belki de bunun nedeni huu-adamımla daha önce hiç tanışmamış olmamdı.

"Adını bile bilmiyorum."

"Mala omuz silkti ve omzuma bir tokat attı, dalları kasın etrafında sevgiyle sıkamak için gizlice dışarı çıktı. "Bence sen geri dön ve onu al. Bir sonraki durağımıza gitmeden önce bir gün daha ayırabiliriz."

O perili gözleri düşünmeden edemiyordum. Nasıl *titrediğini*. Ağırlığını bana yaslayışını. Onun iki katı olmama rağmen onu incitmeyeceğime dair bana -tamamen bir yabancıya- nasıl güvendiğini.

"Pekala," karar verdim, kalbim güm güm atıyordu. "Bence haklısın .

Yarın."

"Evet!" Mala soluk mavi yumruğunu sıkarak bana sırtıttı, gözleri mutlulukla kısılmıştı. "Yarın. Ben de seninle geleceğim. Evrak işlerini halledebiliriz. Onu alırken eşyalarını taşımak için ikinci bir uzuv setine ihtiyacın olacak."

Bu bir hata olabilirdi ama öyle hissetmiyordum.

Belki onu mutlu edebilirim.

En azından onu özgür bırakabilir ve ona bir seçenek sunabilirdim. O istemediği sürece teklifinin bir anlamı gerekmiyordu. Top onun elinde olabilirdi.

Mahkeme.

Hayatımın ne hale gelebileceğini hayal ederken karnımın içinde umut çırpınıyordu. Etrafında kıvrılabileceğim küçük, sıcak bir beden. O donuk yassı dişler mutlu bir gülümsemeye dönüşürken, ben huu-adamımı şımartıp şımartıp ona yapılan tüm haksızlıkları unutturuyordum. Vücudunun içine gömüldüğümde kollarımda hissettiklerini, zevkini bir sünger gibi emdiğimi.

Yarın ona verdiğim sözü yerine getirecektim. Her şeyi yoluna koyacağım.

Yapılacak doğru şey buydu.

En azından öyle olmasını umuyordum.

THREE

HUGO

Merak ediyorsanız söyleyeyim, istediğim çörekleri alamadım. Yine de bir şekilde yeni bir sahip edinmeyi başardım. Ertesi sabah en kötüsünü bekleyerek uyandığım için bunu hemen bilmiyordum. Uykuya dalmıştım, kaçınılmaz kaderim bilincim yerinde değilken bile benimle alay ederken dönüp duruyordum.

Hiç beklemediğim bir anda dünya komik bir şekilde tersine döndü.

Diğer ayakkabının düşmesini bekleyip durdum.

Nerede durduğumu bilmiyordum. Köpekbalığı adamın ne dediğini ya da bana ne olacağını bilmiyordum. Daha sonra Müdür'le yapacağım toplantıdan ve şu anda bile uyku kapsülümün güvenliğinden benimle alay eden kırmızı, kırmızı kapılardan korkuyordum.

En kötüsünü bekliyordum.

Bu yüzden alarmım uyandıktan uzun bir süre sonra her zamanki gibi çaldığında ve hiçbir sorun görünmediğinde şaşkınlığımı hayal edin.

Koridorda diğerleriyle birlikte kahvaltıya doğru yürürken herkes beni tebrik edip duruyordu. Bu bana bir şeylerin ters gittiğinin ipucunu vermeliydi. Ama Müdür'ü görmediğim için o kadar rahatlamıştım ki bir şey düşünemedim.

Yemeğimi bitirdikten sonra odama döndüğümde, F'ukYuu'da geçirdiğim üç yıl boyunca biriktirmeyi başardığım tüm eşyalar boşaltılmıştı. Çorak alana bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

İşte bu kadar.

Gardını düşürmemeliydin. Bunu bekliyordun.

"6934," Müdürün genizden gelen sesi, bana tahsis edilen numarayla hitap ederken arkamdan çatırdadı. Arkamı döndüm, midemdeki çukur her geçen saniye daha da ağırlaşıyordu.

Sadece nefes al.

Sadece nefes al, Hugo.

Sadece nefes alırsanız her şeyden sağ çıkabilirsiniz.

Müdür kapıda bekliyordu, cübbesi yerde sürükleniyordu. Bir dokunaç uzattı, gözleri daralırken kaygan uzantı çıplak göğsüme değdi ve ben hemen titremeye başladım.

Belki de kapsülümü başkasına verecekleri için tüm eşyalarımı almışlardı? Belki de dün gece o kadar kötü çuvallamıştım ki, VIP konuğun üzerine hüngür hüngür ağladığım için beni tutma zahmetine değmeyeceğime karar vermişlerdi?

Daha fazla dönmeme fırsat kalmadan kıyafetlerim kollarıma itildi ve ben şok içinde, şaşkın ve biraz da endişeli bir şekilde onlara baktım. Müdür'ün dokunaçları geldikleri gibi hızla geri çekildiler ama arkalarında bıraktıkları kaygan madde tüylerimi diken diken etti.

Müdür bozuk bir İngilizceyle "Giyinin," dedi. Arkasından, ortak koğuşumuzda kalanların kullandığı ortak banyoyu işaret etti. Hareket etmemi sağlamak için dokunaçlarıyla beni tekrar dürttüğünde biraz sendeledim ama hemen söyleneni yaptım.

Zaten başım beladaysa, sırf yeterince hızlı olmadığım için başımı daha fazla belaya sokmayı reddettim.

Yirmi dakika sonra, yıllardır giymediğim kadar çok kıyafet giymiş bir halde, bir avuç infaz memuru eşliğinde asansöre bindirildim ve yüz kadar kat aşağıya, Müdür'ün ofisine indirildim. Uyluk uzunluğundaki tunik ve siyah taytımın içinde kendimi her zamanki üniformamın içinde olduğumdan daha çıplak hissediyordum.

Bu alışılmadık bir şeydi.

Korkutucuydu, gerçekten.

Ofisin kapısını iterken, içimin derinliklerinde umut titriyordu. Çünkü kölelerin kırmızı kapıdan içeri alındığını gördüğüm onca zaman boyunca hiç giyinik olmamışlardı. Şimdiden bu bir anormallikti.

Oda her zamanki gibi sterildi, arka köşedeki masa anlamadığım ıvr zıvırlarla doluydu ve o anda kapalı olan bir avuç tablet vardı. Duvar kâğıdı bile yavandı. Garip yeşilimsi bir renk

bana hasta olduğumu hatırlattı. Ya da belki de şu anda kendimi hasta hissettiğim içindi. Her iki durumda da, hiç çekici değildi.

Buraya kaç kez geldiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim.

İlki, A&R tarafından Pleasure Planet'e satıldığım zamandı. İkincisi, dört parmaklı adamdan övgü dolu bir takdirname aldığım zamandı. Ve son olarak, dün gece -Müdür bana köpekbalığı-uzaylı adamı mutlu etmemi söylediğinde.

Terk edilmiş tabletlerden birini almak için yanımdan geçip giden adamı kızdırmak istemediğim için başımı eğip terliklerime yönelirken umut yeşermeye devam ediyordu.

İnfaz memurlarından biri kapıyı arkamızdan iterek açtığında ne beklediğimden emin değildim ama kesinlikle beklediğim bu değildi. Arkamdan bir ses gümbürdedi ve tüm sağduyuma rağmen sesin nereden geldiğini görmek için döndüm.

Sakızlı herif açık kapı aralığında duruyordu, gözleri benimkilerin üzerindeydi. Tıpkı bir gece önce olduğu gibi hissediyordum. Soluk mavi irisler tepedeki ışıktaki dönerken ve Müdür masasının yanındaki yerinden meraklı bir ses çıkarırken aynı manyetik çekim.

Köpekbalığı Adam alçak bir ses tonuyla bir şeyler söyledi. Muhtemelen kendi dilinde. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Gargara yapan taşlar gibi, kaba ve ilkeldi - ama çok açık bir şekilde kelimelerdi. Müdür yeterince iyi anlıyor gibiydi çünkü bu sefer daha sinirli bir ses daha çıkardı ve bize doğru ilerledi. Köpekbalığı-adam'ın ellerine bir şeyler sıkıştırırken yolundan çekilmek için duvara yaslandım, sonra iri gövdesini yana atıp lobiye geri döndü.

Kapı tekrar kapandığında oda sessizdi.

Köpekbalığı-adam tuttuğu şeyleri nazikçe avuçladı, sonra avuçlarını bana doğru çevirdi, böylece içlerinde ne olduğunu görebildim. Çevirmen kulaklıkları. Hem de iki tane.

En hafif tabiriyle kafam karışmıştı.

Ama bir tanesini almak için nazikçe uzandığımda ben de meraklandım. Senkronize bir şekilde onları çektik, odadaki tek ses tepedeki vantilatörün yumuşak vızıltısıydı. O kadar büyük bir adam için, kesinlikle sessizdi.

Neden geri geldi ki? Neden beni ele vermedi?

Yapmalıydı.

Pembe adam odanın derinliklerine, benden uzağa doğru ilerledi. Kollarını arkasında birleştirmiş, kıpırdamadan dururken bu mesafeye minnettar mıydım yoksa üzgün müydüm emin değildim. Sessizliği bozan ilk kişi olmak isteyip istemediğime karar verirken ona hayranlıkla bakmam için bana bir an verdi.

Bir gece önce giydiği pantolonun aynısını giyiyordu ve garip bir şekilde... resmi görünen bir kuşak takıyordu? Sanki bunun için giyinmiş gibiydi. Gerçi bu hiç mantıklı değildi. O kadar yer varken neden buraya gelmek için süslü püslü giyinsin ki? Onca insan arasından *beni* görmek için?

Büyük olasılıkla ben onun çok önemli listesindeki bir ayak işiydim.

Belki de beni şahsen uyarmak için buradaydı?

Gerçi... sessizlik içinde durdukça bu ihtimal de azalıyordu.

Köpekbalığı-adam'ın geniş sırtı odanın yarısını doldurur gibiydi, bana döndüğünde kayrak mavisî gözleri anlayamadığım bir duyguyla parlıyordu. Benekleri tekrar pembeye döndü. Sonra griye. Sonra pembeye.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, üzerimdeki giysilere rağmen onun bakışları altında garip bir şekilde çıplaktım.

"Merhaba?" Bedenim kendi kendine titremeye başlayınca sinirlenerek denedim.

Başını bana doğru eğdi, gülümsemeye benzeyen bir şey dudaklarını süslüyordu. Dürüst olmak gerekirse, biraz tehditkâr görünüyordu. Ne kadar çok dişi olduğunu düşünürsek bu kaçınılmazdı. *Jaws*'ı görmüştüm. O konuşurken köpekbalığının gemiyi parçaladığı sahneyi tekrar tekrar izlemekten kendimi alamadım.

"Ro-aarhk." Göğsünü sıvazlarken çıkardığı ses gırtlaktan ve derinden geliyordu, sabırla cevap vermemi bekliyordu.

Bu muydu?...oh. Bu onun adıydı.

"Oh." Gözlerimi kırptım. "*Tarzan* şeyini yapıyoruz." Kafamı sallayarak temizledim ve bir elimi göğsüme vurdum, çünkü kazara kabalık edersem çiğnenmek istemiyordum. Belki de göğsüne vurmak adettendi?

"Hugo."

"Huu-goh?" Roark adımı dikkatle söylemeye çalıştı. Garip konuşuyordu. Gün ışığında bu daha da açıktı. Tırnaklarını gargara yapıyormuş gibi konuşmasına rağmen kültürlüydü. Sosyetik bir lord gibi bir şeydi. Onun için yapmam beklenen şey ve bir gece önce ona hizmet etmem için verilen oda düşünüldüğünde, izini sürdüm.

"Hugo," diye telaffuz ettim, sesli harfleri yumuşatarak. Onu işaret ettim. "Ve sen de Roar-k'sın?"

"Ro-aarhk," diye düzeltti beni.

"Roark," diye tekrarladım. Gülümsedi, tabii bana doğru parlayan uzun bir sıra jilet gibi keskin dişlere gülümsemek denebilirse. Bu gülümseme diğer ifadelerinden daha az korkutucu değildi.

"Harika." Ben de ona karşılık verdim. Artık neredeyse bir uzaylı uzmanıydım. Bu da . Harvard'da biyoloji okurken Roark gibi birini bulmuş olsaydım eve döndüğümde altıma sıçardım. Gerçi bu sadece boş bir hayaldi. Yine de onun küçük gülümsemesi ve *Disney* animiz oldukça güzeldi.

"Kewl," diye tekrarladı Roark, kelimeyi dikkatle seslendirerek. "Huu-goh Kewl."

Lanet olsun.

Şimdi de soyadımın bu olduğunu sanıyor.

Bu sapkınlığa nereden kapılmıştık?

Güldüm, başımı salladım. "Hayır, hayır. Havalı iyi demek-" Gülümsemesi kaşlarını çatarak kafasını karıştırdığımı belli etti. "Bu sadece insanların biz-ne var biliyor musun? Boş ver." Zaten gerçek soyadıma büyük bir bağlılığım yoktu. "Hugo Cool. Evet. Bu benim. Peki ya sen?"

Harikaydı. Bu süper harikaydı. En iyisi. "Roark, Dreamer'ın kaptanı."

Bir

kaptan.

Huh.

O zaman bir lord değil.

Bu onun askeri ciddiyetle duruşunu açıklıyordu. Ve nasıl biraz... gergin olduğunu? Bütün kaptanların öyle olduğunu düşündüğümünden değil. Sadece... bu işi yapmak ve buraya kadar gelmek için ciddi bir adam olmak gerektiğini düşündüm. Anladığım kadarıyla F'ukYuu biraz uzak bir yerdeydi.

"Burada kalmak istiyor musun, Huu-goh?" Roark sordu. Cevap vermek için düşünmeme gerek kalmadı, ağzım kelimeleri oluşturmaya vakit bulamadan başım kendiliğinden titredi.

Roark başını sallamadan önce bir süre beni inceledi.

Kapı arkamızdan itilerek açıldı ve aniden her şey değişti. Oluşmaya başlayan sıcak hava buz gibi soğudu. Müdür'ün gözleri parlarken sırtımı duvara yasladım. Mekânı geçip masaya oturmadan önce ikimizi de süzdü.

"Seçiminizi yaptınız mı?" M¼d¼r sordu, sesi her zamanki gibi sertti.

Roark başını salladı.

Ve böylece ikisi de iş moduna geçti. Tablet ikisi arasında değiş tokuş edilirken, kafamın içinde ödemeler ve yer değiştirmelerle ilgili mırıltılar dolaşırken sersemlemiştim.

Bir ateş rüyası gibiydi.

Sığır gibi satılmak ve takas edilmek için. Yeni uzaylı dostum tarafından.

Ama az önce olan şeyin tam olarak bu olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Bir kötülüğü başka bir kötülükle takas edip etmediğimden emin değildim ama... öyle olmadığını hissediyordum. Roark bana karşı nazikti. Dün geceden beri öyleydi. Ve bana bakışında bana hissettirdiğı bir şey vardı.

Bana hissettirdi.

Tanrım, söyleyecek sözüm bile yoktu.

Kendi türünden bile olmayan birinin bana gerçek bir şeyler hissettirebileceğini düşünmek aptalca ve saçma geliyordu. Ama hissettirdi. Tercümanlarımızı geri verip binadan çıkarken şaşkınlık içindeydim. Tüm eşyalarım tek bir bavula doldurulmuş, kapının yanında bekliyordu.

Roark onu kaptığı gibi merdivenlerden aşağıya kolayca taşırken küçük ve hüzünlü görünüyordu. Bana bir daha dokunmadı ama sokağa adım attığımızda bakışları hep yüzümdeydi. Sanki hislerimi anlamaya çalışıyordu, her ne kadar benim ifadelerim onunkiler kadar ona da yabancı olsa da.

Burada olmak çok garipti.

Burası üç yıl boyunca buğulu camlardan gözümü kısarak baktığım ama aslında hiç *görmediğim* sokaktı.

Keşke bunun büyülu bir an olduğunu söyleyebilseydim - F'ukYuu'nun harika, parlak ve şaşırtıcı olduğunu. Ama... değildi.

Sokak pek güzel değildi. Kirli ve çöplerle doluydu.

Ama yeniydi ve Roark beni satın aldığından beri içine düştüğüm bulanıklığa rağmen bu beni heyecanlandırmaya yetiyordu.

Garip bir şekilde yuvarlatılmış binalara ve yıllardır işgal ettiğim cam pencerelere baktım, dansçıların zaten kabinleri doldurduğunu fark ettiğimde içimde hasta bir kıvrılma oldu. Beni göremediler. Pek sayılmazdı, ama ben

Neyse, merdivenlerin dibinde durduğumuzda az önce olanları kafamda toparlamaya çalıştım.

Hâlâ o kadar şoktaydım ki yalnız olmadığımızı zar zor fark ettim. Roark'a benzeyen iri, bebek mavisi bir köpekbalığı uzaylı bavulumu ondan aldı. Çevirmenler olmadan birbirleriyle ne anlayamadım. Sadece daha fazla hırıltılı hırıltılı sesler. Mavi adam eşyalarımı kocaman ellerinden biriyle nazıkçe tuttu.

Kendimi okuldan eve kadar eşlik edilen bir anaokulu öğrencisi gibi hissettim.

Dürüst olmak gerekirse berbattı ama çevirmenleri neden yanımızda getiremediğimizi anlıyordum. Bu konuma bağlıydılar ve öyle olmasalardı bile kulaklıklar uzayda çalışmıyordu, sadece kalıcı implantlar uzaydayken çalışıyordu.

Dün gecedan beri bana ilk kez dokunan Roark, inanılmaz büyüklükteki elini sırtımın alt kısmına koydu. Biraz sıkışmıştı ama sıcaktı ve beni nazıkçe öne doğru ittiği için minnettardım. O dokunuş olmasaydı ayaklarımı hareket ettirebileceğimden emin değildim.

Dünyam çok daha büyük bir hale gelmişti.

Ve bu sonsuz heyecan verici olsa da -yeni şeyler görmek ve varlığından bile haberdar olmadığım bir evreni keşfetmek için sabırsızlanıyordum- her zaman küçük ve korkmuş olan yanım yalnız olmadığım için minnettardı.

Benden daha büyük biriyle birlikte olduğumu. Daha pençeli ve dişli biriyle.

Kimsenin bulaşmaya cesaret edemeyeceği biri.

İşlek caddede ilerlerken Roark beni nazıkçe itmeye devam etti. Gözlerim yukarıda, gündüz olmasına rağmen uçsuz bucaksız ve kapkara gökyüzünde gezinirken bana güç verdi. Ulaşım araçları -en azından ben öyle sanıyordum- ileri geri hareket ediyor, ufukta zar zor beliriyorlardı.

Eğlence bölgesinden limana doğru uzanan cadde boyunca mal ve yiyecek satan dükkânlar ve tezgâhlar sıralanmıştı. Buradan uzay gemilerini görebiliyordum. Bazıları kendi başlarına birer gezegen olabilecek kadar büyüktü.

Kızarmış yemek kokusu -evdekinden farklı olsa bile- midemi bulandırdı.

Roark kaşlarını çatı, gözlerini bana dikti, aynı anda ben de lanet olası bir donut dükkânını fark ettim. Çörekler. Tam istediğim gibi! İşyerinde iyi davranışlarım karşılığında aldığım çöreklerden olup olmadığını merak ederek otomatik olarak oraya doğru seğirttim.

Korkunç bir an için Roark'ın eli sırtımın yüzeyinden ayrıldı. Çok hızlı hareket etmişim. Ve hissettiğim bağ koptu. Cezalandırılmayı bekleyerek hızla yerime döndüm. Ya kaçmaya çalıştığımı düşündüyse?

Yapma
mıştım.
Sikeyim

Az önce ne-

"Hungr-ee?" Roark ben daha spiral çizmeden sordu. Dilindeki bozuk İngilizceyle irkildim, şaşırdım. Daha önce fark etmemiştim ama elinde bir tablet vardı. Gözlerimi kısarak baktım, bilmediğim karalamaları okumaya çalıştım.

Belli ki kitaptan okuyordu.

İngiliz rehberi miydi? Eğer öyleyse bu şey bir servete mal olmuş olmalı. Anladığım kadarıyla huu-man'lar galaksinin bu tarafında yeniydi. Böyle bir şeyin var olabilmesine şaşırmıştım, eğer öyleyse.

"Açım," diye yineledim. Midem demek istediğimi vurgulamak istercesine tekrar guruldadı ve umutla çöreklerle baktım. Bana bir tane almasının mümkün olmadığını biliyordum. Onlar *değerliydi*. İyi davranışlar için ödülleri. Heyecanlanıp stree-oh'a atlayan erkekler için değil.

Roark etrafımda dolaşıp beni arkadaşının becerikli ellerine bırakarak kabine doğru ilerlerken sırtımı soğuk hissettim. Mavi köpekbalığı bana gülümsedi ama Roark'ın artık yanımda olmamasından kaynaklanan tedirginliğimi yatıştırmaya yardımcı olmadı. Ne yaptığını da açıklamıyordu-

Ve bir tane alıyordu.

Kahretsin. Yok artık.

Sırtını her zamanki gibi dimdik tutan Roark satıcıyla para alışverişi yaparken şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Benden bir ya da iki karış daha uzun olan diğer uzaylının yanında bile devasa görünüyordu. Satıcı daha önce gördüğüm bir uzaylı türüydü. Burada yaygındılar. Yeşil ve hafif şişkin, dünyalılarının 51. Bölge yakınlarındaki dükkânları doldurmaktan hoşlandıkları "küçük yeşil adamlara" benziyorlardı. Sadece bu adamların küçük boncuk gibi gözleri ve çenelerinden sarkan taşak torbalarına benzeyen gıdıları vardı.

Top çenesi olsun olmasın, bu adamın standı cennet gibi kokuyordu.

İyi bir çöreğe karşı ayrımcılık yapacak değildim.

Mavi-köpekbalığı-arkadaşım arkamda durmuş, Roark'ın sadece bir değil, koca bir kutu çörek almasını izlerken beni itaatkâr bir şekilde koruyordu. Koca bir kutu. Tek bir saniyeliğine, acımasız bir şekilde

benim önümde yemesi için. Bunun, ne kadar çok istediğimi açıkça belirttikten hemen sonra bana yerimi göstermek için bir güç oyunu olacağını düşündüm.

Ama o küçük şeytani ses çabucak kayboldu.

Roark onun hakkında bu kadar acımasızca düşünmem için bana hiçbir neden vermemişti. Bu yüzden bu işi daha başlamadan zehirlememek için elimden geleni yapacaktım. Daha önce hiç kimse bana onlara şüpheyile yaklaşmam için bir neden vermemişti ama ben yine de bunu yapan bir adamdım. Ya da en azından denedim.

Roark geri döndüğünde biraz ağzımın suyu akmış olabilir. Çörekler yüzünden tabii ki. O kocaman kalçaların *esnemesi* yüzünden değil. Tamam, evet. Belki ikisi de. Seksi miydi? Elimde değildi. Roark tüm çörek kutusunu dikkatlice bana uzattığında tereddüt ettim.

Kapağı açtı ve ben de jöle dolu şekerlere tuzakmış gibi baktım. Sırf ben istediğim için bunları benim için satın alması gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Karnım tekrar guruldadı ve Roark kutuyu hafifçe oynatarak

Be

n. "Huu-goh hungr-ee," diye gür sesiyle tekrarladı.

Bir çöreğe uzandım, temkinli bir şekilde, uyarılmayı bekliyordum. Ama hiç uyarılmadım.

Bütün kutuyu yediğim bile. *Bütün* kutuyu.

Tek başıma.

Ve Roark tüm bu süre boyunca beni izledi. Yüz ifadesi hiç değişmedi.

Ama sokakta durduğumuzda benekleri pembeleşmişti ve ben en son yemek yemeyeli yıllar olmuş gibi yüzümü doldurdum. Daha iyisini bilmesem, kendisiyle gurur duyduğunu düşünürdüm. İşimi bitirdiğimde Roark kutuyu çöp kutusuna attı ve sıcak eli tekrar sırtımın alt kısmındaki yerini aldı.

Gergin bir şekilde parmaklarımdaki şekeri yaladım. Caddede rıhtıma doğru ilerlerken Roark'ın eli hiç kıpırdamadı. Bana burada kalmak isteyip istemediğimi sormuştu. Ben de hayır demiştim. Ama son şekerler parmaklarımdan temizlenene ve dev bir uzay gemisi - park edilmiş en büyük uzay gemisi - son varış noktamız olduğunu kanıtlayana kadar, kalmamayı seçerek gitmeyi seçtiğim aklıma gelmemişti.

Hapishane bile olsa, bir şekilde tanıdık gelen tek yeri terk etmek.

Onu anlamıyordum. Bu kadar farklı olmamıza rağmen beni neden yanına aldığıııı anlamıyordum. Neden beni besleyecek kadar dilimi araştırmak için zaman ayırdığını. Neden beni korkutmamak için elinden geleni yapıyordu. Neden benim için geri geldiğini.

Bugün... garipti.

Çok garipti.

Ama Roark'la gitmenin burada kalmaktan daha kötü olamayacağını düşündüm. Bu yüzden, korkmuş ve kafam karışmış olsa da, bu duyguları bir kenara itmek için elimden geleni yaptım. Derimin yüzeyinin altında heyecan uğulduyordu. Daha yeni, daha parlak şeyler için bir vaat. İçine bırakıldığım bu dünyayı öğrenmek için. Günlüğümü dolduracak daha fazla yaratıkla karşılaşmak ve en çılgın hayallerimde bile ziyaret edebileceğimi düşünmediğim yerleri keşfetmek.

Umut titrek, zayıf bir şeydi. Ama yine de umuttu.

Ve bu çok uzun zamandır sahip olduğum bir şey değildi.

FOUR

ROARK

Geçiş umduğum kadar kolay olmadı.

Bir kısmı benim hatamdı, bunu kabul edebilirdim.

Yıllardır yalnızdım, bu yüzden kişisel alanımda başka bir yaratığın, hatta Huu-goh kadar sevimli bir yaratığın olmasının ne kadar tuhaf hissettireceğine hazırlıklı değildim. Harbiyeli olup da diğerleriyle aynı yatakhaneği paylaşmayalı uzun zaman olmuştu ve gençliğimde yetimhanede geçirdiğim zamanlar da artık soluk bir anıdan başka bir şey değildi.

Bu da tıpkı onun gibi benim de yapmam gereken bazı ayarlamalar olduğu anlamına geliyordu. Huu-goh tuhaftı.

Bir kere her şeye aval aval bakıyordu. Dreamer'dan barakalara doğru ilk kez ilerlerken karşılaştığı tüm teknolojiyi, tüm koridorları ve tüm mürettebatı kataloglamıştı. Yavaşça hareket ettim, böylece her şeyi kavraması için zamanı olacaktı, yine de ihmalkâr davrandım, çünkü her şeyin ne olduğunu açıklayabilmek güzel olurdu.

Kaptan olarak geminin arka tarafına yakın bir yerde bir dizi özel odam vardı. Gemideki en büyük lojman burasıydı ve içinde bir başkası olduğu için bu büyüklüğün mekânı aşırı kalabalık hissettirmemeye yeteceğini umuyordum.

Huu-goh'a tamamen kendi odasını vermeyi düşünmüştüm ama bu bana acımasızca geldi. Gemide benden başka kimseyi tanımıyordu. Onun için bir yabancı olsam da, en azından birkaç sohbeti ve benim için şu anda itiraf edebileceğimden çok daha fazla anlam ifade eden bir anı paylaşmıştık.

Mala ve Ushuu, Huu-goh yerleşene kadar bir hafta boyunca benim görevlerimi üstlenebilecekleri konusunda bana güvence verdiler. Yardımlarını takdir ettim, ancak gemiyi başka birinin yönetmesi düşüncesi beni rahatsız etti, çünkü kalkıştan önce sadece birkaç saatimiz olduğunu biliyordum.

Dreamer *benim* sorumluluğumdaydı. Başımızın üzerinde her zaman var olan korsan tehdidi varken, rahatlamak zordu. Denedim ama zordu. Huu-goh odamın etrafında zıplarken bile.

Her şeyi kurcaladı, tüm dolapları açtı, lavaboların ve tuvaletlerin nasıl çalıştığını anladığında şaşkınlıkla haykırdı. Yatağımın büyüleyici olduğunu düşündü - gözlerinin genişlemesinden ve bakışlarının sürekli üzerinde kalmasından da anlaşılacağı gibi. Onu, kendisi için de bir yatak hazırladığım köşeye doğru yönlendirmeme rağmen, benim yatağıma doğru geri dönmeye devam etti.

Tek ve yalnız bavulu kapının yanında duruyordu.

Onu almak için hareket ettiğimde, Huu-goh hemen önüme atladı. Bana dik dik baktı, sanki ondan çalacağımdan korkuyormuş gibi lanet şeyin üzerine çöktü.

Bu yüzden eşyalarını yerleştirmesine yardım etmek yerine aramızdaki mesafeyi korudum ve keşiflerine devam etmesine izin verdim.

Kendimi masamda meşgul ettim, HoverPad' Huu-goh'larla ilgili makaleleri okudum, doğrudan A&R'nin web sitesinden indirdiğim bakım kılavuzu hem aydınlatıcı hem de iğrençti. Huu-goh'un alerjik olabileceği şeyleri ve bir huuman'ın bakımı için gerekli şartları not ederken bu duyguyu bastırmaya çalıştım.

Okumaya o kadar dalmıştım ki geminin kalkışa hazırlanırken çıkardığı gürültüyü fark etmedim bile. Ancak Huu-goh bir ses çıkardı ve bakışlarım ekrandan ona kaydı, onu zeminin ortasında bağdaş kurmuş, başını arkasındaki yıldızları görebilecekmiş gibi tavana doğru eğmiş halde görünce şaşırdım.

Ah.

Bu onun ilk yolculuğuydu.

En azından ilk bilinçli olanı.

HoverPad'birkaç düğmeyi çevirdim, tavandaki paneller renk değiştirdiğinde ve gece gökyüzü üzerimize yayıldığında memnun oldum. Bu canlı bir yayındı ve motorlarımız uçacak kadar ısındığında değişecekti. Bu şekilde daha büyüleyici bulacağını umuyordum. Meraklı bir yaratıktı ve

Onu tekrar gülümsetebilme ihtimali beni biraz daha heyecanlandırdı - daha önce ona hamur işleri aldığım zamanki gibi.

Huu-goh şaşkın bir ses çıkardı ve bu da benim sırtımama neden oldu.

Onun tepkisinin tadını çıkarırken, kendime ait büyüleyici bir manzaraya sahip olduğum için duyduğum gurur göğsümü kabarttı. İfadelerini okumak çok kolaydı. Yüz hatları yabancı olsa da, yıllar boyunca yaptığı yüz ifadelerinin çoğunun ne anlama geldiğini anlayabileceğim kadar çok türle uğraşmışım. En azından şu ana kadar.

Bu yüz memnun
görünüyordu.

Memnundan da öte.

Nefes aldığını ve benim alanımda hareket ettiğini duymak garipti. Ayarlamak zordu. Ama *bu* o kadar da kötü değildi. Ancak yüzündeki şaşkınlık ifadesi kısa sürdü.

Gökyüzü bulanıklaştığında ve resmen havalandığımızda korkunç bir şey oldu.

Huu-goh'un kara gözleri kocaman oldu. Aval aval değişen tavana, altında gürleyen zemine baktı ve tek bir saniye için her şey yolundaydı.

Ve sonra olmadı.

İlk yolculuğumun üzerinden uzun zaman geçmişti, bu yüzden bu değişimin ne kadar tuhaf hissettirebileceğini unutmuştum. Hızlandıkça geminin dengesini bulması sık sık çalkantılı oluyordu. Ben artık pek fark etmiyordum ama Huu-goh kesinlikle fark ediyordu. Heyecanının kaybolması ve teninin korkunç bir yeşil tonuna dönüşmesi sadece on saniye sürdü.

Ondan sonra bütün gece hastaydı.

Banyoda bir saat geçirecek kadar hastaydık. O, kafasını tuvalete sokmuş, ben de sırtını okşarken HoverPad'imde sayfaları çeviriyor ve korkunç bir hata yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordum.

Hiçbir yerde türbülانstan ya da Huu-man'ın buna karşı zayıflığından bahsedilmiyordu. Ve sonunda, Tanrı'ya şükür, Huu-goh hasta olmayı bıraktığında, şiddetli tepkisine neden olan şeyin henüz sahip olmadığı uzay bacakları olduğu sonucuna vardım.

Onu duşta hortumla yıkadım, spreyi sıcak tuttum ve itiraz edemeyecek kadar mutsuzdu.

"Mai dohn-uts," demişti üzgün bir şekilde insan dilinde, tatlı, hasta küçük başını omzuma yaslamıştı. Kurulandıktan ve onu battaniyelere sardıktan sonra, ona daha fazla giysi almak için aklıma bir not düştüm.

Bavuluna yaklaşmama verdiği tepkiden sonra, onu tekrar açmaya cesaret edemedim ve bana karşı niyetini doğrulamadan onu yatağında çıplak görmek doğru gelmedi. Kendi arzumu biliyordum ama o hâlâ bir gizemdi.

Huu-goh o gece ağladı.

Işıklar sôndükten sonra kendi yatağıma doğru yöneldim. Uyuduğunu sanmıştım. Uyanık olduğunu bilseydim onu orada yalnız bırakmazdım. Ne var ki, başında dikilmek onu ancak soyunduktan ve hastalığının en kötüşü geçtikten sonra kızdırmış görünüyordu.

Uykuya daldığında bu bir gibi gelmişti. Zorlu bir ilk gün sonunda bitmişti.

En azından yirmi dakika sonra çıkardığı o sessiz, küçük burun çekme sesini duyana ve işlerin daha iyiye gitmeden daha da kötüye gidebileceğini fark edene kadar. Yataktan kalktım, yere onun yanına yerleşirken kendi bedenim halsiz ve bitkin bir haldeydi. Sırtını okşadığımda elimi sallamadı ama bir şey de söylemedi.

Kendini küçük bir topun içinde tuttu, yanaklarından daha fazla o tuhaf gözyaşı süzölürken titriyordu.

Onun yanında uyuyakalmışım ve uyandığımda sanki bin yıl yaşlanmışım gibi hissettim.

Elbette her şey daha iyi olacak. Ağrıyan bedenimi esnetirken kendime söylediğim buydu; yerde bu kadar uzun süre sıkışık kaldıktan sonra dokunaçlarım nefes almak için genişliyordu.

Bir hafta boyunca Huu-goh'u odalarım ve mekâna alıştırmak için elimden yaptım. geldiğince onun hakkında bilgi edindim. Onu farklı ikramlar ve atıştırmalıklarla besleyerek nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak yeterince kolaydı. Bambuu'dan hoşlanmıyordu, ama ben hiç kıpırdamadım, kahvaltı, ôgle ve akşam yemeklerinde tabağını bitirdiğinden emin oldum.

Yetersiz besleniyordu ve bana ilk kaşlarını çattıktan sonra hiç şikâyet etmemişti. Onu her gün aynı şeyle beslememin bir nedeni olduğunu anlayacak kadar zekiydi.

Huu-goh ve ben ilk birkaç gün içinde garip bir işaret dili geliştirdik. Huu-man'im bir şeyi beğendiğinde başparmağı hariç tüm parmaklarını avucunun içine katlıyordu. Söz konusu başparmak, elini bana doğru sallarken tavanı gösteriyordu. Bu tuhaf hareket görünüşe göre iyi bir şeydi.

Ancak bunun olumsuz bir karşılığı da vardı.

Bir şeyden hoşlanmadığında aynı hareketi başparmağı aşağı bakacak şekilde yapardı. Bazen bir şey için özellikle heyecanlandığında -daha fazla hamur işi- ya da bir şey için mutsuz olduğunda -ben onu banyoya kadar takip ettiğimde- iki eliyle "yukarı başparmak" ya da "aşağı başparmak" hareketini ikiye katlardı.

Yatağını sevmiyordu.

Bunu anlamak için dahi gerek yok.

Ama ona benimkinde bana katılabileceğini söylediğimde anlamamış gibi göründü. Bir yanım bunun için minnettardı çünkü ben de hâlâ onun varlığına alışmaya çalışıyordum. Onun kişisel alanında olması zaten bir alışma süreciydi. Onu yatağıma almak, yapmamız gerektiğinden emin olmadığım bir çizgiyi aşmak gibi hissettirdi.

En azından nerede durduğunu öğrenene kadar.

Günler geçtikçe ve Huu-goh eğlence evindeki gibi bir hamle daha yapmadıkça eş olabileceğimize dair umudum azalmaya başlamıştı. Belki de bana gerçekten dokunma arzusu mesleğinden kaynaklanıyordu?

Sanki ona sorabilirmişim gibi.

A&R'nin broşüründe birkaç temel kelime ve telaffuzları yer alıyordu. Ama içinde seksten bahseden ya da onunla ilgili kelimeler içeren tek bir şey bile yoktu. Benimle ilgilenip ilgilenmediğini teyit etmenin bir yolu yoktu, bu yüzden hareketlerinin öyle olduğunu gösterip göstermediğini görmek için beklemem gerekecekti.

Şu ana kadar Huu-goh'un bana karşı dostluk dışında bir şey hissettiğine dair bir işaret yoktu. Bu da en hafif tabirle hayal kırıklığıydı.

Bazen onu göğsüme bakarken yakalıyordum - ve uyarılma kokusu havayı dolduruyordu - ama sonra nanobotlar temizlemek için dışarı çıkıyordu ya da rotamız üzerinde bulanıklaşan gezegenlere yaklaştığımızda tavan renk değiştiriyordu

-Ve koku uçup giderdi.

Bir hafta geçip de görevimin başına dönmem gerektiğinde, kendimi ilk günkü kadar güvende hissetmiyordum.

Huu-goh'u geminin karaya çıkacağı konusunda uyarmaya çalıştım ama yine dil engeli araya girdi. Yere işaret edip başparmağımı iki kez aşağıya indirmem de işe yaramadı. Sanki açılmasını bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak yere bakmasına neden oldu - ki sanırım bu da haklıydı.

Ancak gemi gürlemeye başladığında neler olduğunu anladı. karanlık gözleri açıldı geniş ve o çırpındı doğru

çiftleşme dönemindeki bir Fruhg kadar hızlı zıplayarak tuvalete doğru ilerledi.

Neyse için de, ikinci seferde hasta değildi.

Mala gemiyi nazikçe indirdi. Benim yapacağım kadar nazikçe değil ama yeterince nazikçe.

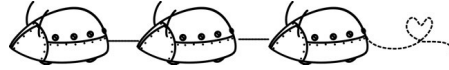
Gümbürtüler kesildiğinde ve uzayda uçtuğumuz her an hissedilebilecek o sabit çalkantı durulduğunda, Huu- goh'un sırtını ovmayı bıraktım. Bana bakmak için döndü, gözleri gemi alçalmaya başladığında olduğu kadar genişti.

"Laa-hnd-ehd?" diye sordu, sesi titriyordu.

Bunun sadece geminin limana yanaşmasıyla ilgili bir şey olduğunu varsayabilirdim. Doğru anladığımı umarak başımı salladım. Huu-goh gevşedi, bana doğru yığıldı, kendi akıllı olan küçük dallar tutunmak için uzanırken yüzü göğsüme yapıştı.

Onları elimden geldiğince hızlı bir şekilde geri çektim - bir kez daha aramızdaki çizgiyi aşmaktan korkuyordum.

En azından ondan önce.

Kaptan olarak geri dönecek olmama rağmen, Huu-goh'u odamda yalnız bırakmak doğru gelmiyordu. Bırakmak istedim. Gerçekten ama gerçekten istedim. İlişkimizde nerede durduğumuzu bilmesem de, onları terk ederse korkmasından ya da incinmesinden hâlâ korkuyordum.

İndiğimiz gezegen, gezegenlere göre güvenli bir gezegendi. Ilıman bir iklimi vardı. Zararlı olabilecek bir fauna yoktu - en azından toplama istasyonuna giderken. Sarı gökyüzü ve kırmızı toprağı tanıdık geliyordu, Huu-goh'un tasmaını sıkıca tutarken, dışarıda ona zarar verecek bir şey olmadığını bilmeme rağmen yoldan sapmasından korkuyordum.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Mala yanımdan tasmaya doğru başını sallayarak sordu.

Huu-goh'a doğru bakıp onaylar gibi bir ses çıkarırken utançtan beneklerim fuşya rengine döndü. Not defterini çıkarmıştı. Son zamanlarda bunu çok sık çıkarıyor, yıpranmış bir yazı makinesiyle bir şeyler karalıyordu. Sayfalar, halkının garip çizik-çizikleriyle doluydu.

Gemiden çıkarken karşılaştığımız pek çok şeyin resimleriyle.

Arkamızda, mürettebattan bir grup, hedefimize ulaştığımızda kullanacağımız boş taşıyıcıları sürüyordu. Ertesi gün gemiye döndüğümüzde, ağzına kadar değerli taşlarla dolu olacaklardı - eve döndüğümüzde doğurganlık kapsüllerine güç veren değerli taşların aynısı.

Bu, yolculuğumuzun tartışmasız en önemli duraklarından biriydi. İşler yolunda gitse bile birkaç günlüğüne gideceğimi ona açıklayamıyorken Huu-goh'u geride bırakmak bana yanlış geldi.

"Yaralanabilir," diye karşı çıktım ama itiraf etmeliyim ki cevap vermek için çok uzun süre beklediğimi ben bile biliyordum.

"Neyle?" Mala sordu, sesi olması gerekenden daha eğlenceli çıkıyordu. "Kapa çeneni." Ona ters ters baktım, o da umursamaz bir tavırla omuz silkti.

Huu-goh tasmaya aldırıyor gibiydi. En azından başlarda. Ona ayak uydurabilmesi için adımlarımı yavaş tutmaya dikkat ve çizebileceği yeni bir bitkiyle karşılaştığımızda daha da yavaşlıyordum. Gözleri elindeki kağıtlara yapışmıştı, her yeni bir şey gördüğünde yüzünde bir merak ifadesi belirliyordu.

Varış noktamıza vardığımızda takas işlemi sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Mala madenin içinde kamp kurma işini üstlendi ve ben yerin yöneticisiyle kredi alışverişi yaparken Huu-goh itaatkâr bir şekilde yanımda oturdu. Huu-man'a açlıkla baktı ve eğilip kafasını ısırarak için kendimi zor tuttum.

Bu duygu beni tükenmiş hissettirdi ve kendime biraz şok oldum.

Aklımın başımda olduğunu düşünmeyi severdim ama görünüşe göre Huu-goh benim farklı bir yönümü ortaya çıkarmış.

Her şey bittiğinde, ana ofisten çıkıp madenin ön tarafına, misafir konaklama yerlerine doğru ilerlerken tasmağını sıkıca tuttum. Tabii buna misafirhane denebilirse. Bu gezegen Osheania'dan daha az gelişmişti ve burada bize sunulacak konforun en iyi ihtimalle ilkel olacağını biliyordum.

Mala da dahil olmak üzere mürettebatın çoğu gece için çoktan yerleşmişti.

Yanında, biraz mahremiyet sağlamak için birkaç adım ötede, Huu-goh ve benim paylaşmamız için bir yığın kürk vardı. Horlarken Mala'nın sırtına baktım.

-Horlamıyordu, o yüzden numara yaptığını biliyordum. Sanki

Huu-goh ile yatmak istemiyordum. Ama yine... O yapana kadar bu çizgiyi aşmamak için elimden geleni yapıyordum.

Ona fazla özerklik verilmemişti, eğer verilmişse bile. Bu seçimi yapmayı hak ediyordu -her ne kadar bunun benim elimde olmadığını bilmek acı verse de. Kontrolün bende olmamasından nefret ederdim. Özellikle de bir şey istediğimde. Ama hayatımda bir kez olsun bu duygumu kendime sakladım.

Ben rol yapmadım.

Gece için yerleştüğümüzde, renkli kayalardan oluşan mağara tepemizde yükselirken ve Huu-goh uykulu bir şekilde yanımda burnunu çekerken bile.

Uzanmak, başındaki kürke sokulmak, vahşi doğada yürüyüşle geçen bir günün ardından kokusunu alabildiğim tenindeki tuzu tatmak için can atıyordum. Ama yapamadım.

Ancak ertesi sabah uyandığımda Huu-goh göğsüme yaslanmıştı. Ve titriyordu. İlk gece sergilediği ağlama gibi değildi, başka bir şeydi. Misk gibi tatlı kokan bir şeydi; küçük, sevimli kalçaları benimkilere sürtünüyor, sürtünüyor, sürtünüyordu. Bunu daha önce de koklamıştım. *Bu* Huu-goh'un uyarılma kokusuydu.

Yüzümde bir sırıtışla ona bakmak için geri çekildiğimde vücudumda coşku patladı - ancak uyuduğunu fark ettiğimde bu sırıtış hızla düştü.

Beni seçmemişti.

Bildiğim tamamen başka birini hayal ediyordu.

Kendimden ve durumdan iğrenerek Huu-goh uyanana kadar kıpırdamadan durdum, utanmış gibi çıkardığı panik dolu küçük sesi duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım. Yüzü kızarmıştı, neredeyse benim utandığımda beneklerimin kızardığı gibi kızarmıştı. O kadar çok farklılığımız vardı ki, kendimi bağısız hissetsem de bu basit benzerlik beni rahatlatıyordu.

Huu-goh kristalleri sevdi. Gözleri geniş ve parlaktı, mürettebat taşıyıcıları doldururken sürekli parıldayan yüzeylere takılıyordu, her kutu üst üste yığılmıştı. Yanardöner, pürüzlü yüzeyler yukarıdaki asılı fenerlerden gelen ışığı yakalayıp kırarak duvarlarda gökkuşağı oluşturuyordu.

"Pre-tty," dedi Huu-goh, yanımdaki not defterine öfkeyle bir şeyler karalarken nefesinin altında mırıldandı. Tasmaşını sıkıca kavradım, o tanıdık kelime aklıma geldikçe başım dönüyordu.

Çevirmenin bulanıklığı içinde bu sesi hatırlamak tuhaftı. Ama evet. Onu tanımlamak için tam olarak bu kelimeyi kullandığımı hatırlayabiliyordum.

"Pre-tty," diye kabul ettim onun dilinde, sesim sertti. Bu bir kumardı ama Huu-goh'un dikkati kutulardan bana dönüp gözleri kocaman açıldığında işe yaradı. Yanaklarına hoş bir kızarıklık yayıldı, tıpkı o sabah kızışmış bir canavar gibi bana sürtünürken sergilediği gibi.

"Pre-tty!" diye kabul etti, başka bir ortak kelime bulduğumuz için çok heyecanlıydı. Ona başparmağımı kaldırdım ve o da kıkırdadı, gözleri sevgi dolu olduğunu umduğum bir şekilde kırıştı. "Thehy ahre ahrn-t thehy?" Huu-goh ayaklarının üzerinde zıplayarak mırıldandı. "Aye-v nehvahr seen eneethingh ly like iht!"

"Huu-goh güzel," diye karşılık verdim, çünkü bu doğrudu. Huu-goh'un kızarması daha da koyulaştı. Neredeyse uyarılmış gibi görünecek kadar kızardı. Dudaklarımı yaladım ve sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi dilime bakarak kıvrandı. "Huu-goh güzel," diye tekrarladım.

Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi tiz bir ses çıkardı ve sonra -Mala en kötüsü olduğu için hemen sözümüzü kesmeye geldi.

Huu-goh'un parlak taşları sevdiğini unutmadım.

Bu bilgiyi, onun hakkında keşfettiğim diğer tüm küçük şeylerle birlikte daha sonra kullanmak üzere kaydettim.

Sonraki ay boyunca altı gezegene daha gittik. Sha'hPihn gezegenine uğramadan önce rotamızda çok fazla durak yoktu. Yine de oraya varmadan önce yapmamız gereken epey bir uzay yolculuğu olacaktı.

U'suhk en az sevdiğim duraklardan biriydi, ancak diğerleri kadar gerekliydi. Ancak bu kez, köylerden birinden geçerken oldukça hoş bir şey buldum. Nüfusun çoğunluğunu oluşturan Ly'zrd ile çiftleşmiş huu-adamlar vardı. Onları görmek benim için sürpriz olmadı ama Huu-goh'un taşıma aracımızda güvenli bir şekilde yanımda oturduğu yerden onlara bakması kesinlikle sürpriz oldu.

O zaman içinde bir hüznü vardı, çünkü bu insanların da tıpkı kendisi gibi alınıp bir kenara atıldığını anlayacak kadar zekiydi.

O gün ona çok yakın durmuştum ve o da buna aldırılmamıştı. Tasmaşını bir kez bile çekmemişti, küçük bedeni dirseğimde sıcacıktı.

zamanlar. Günlüğü cebinde kaldı ve ben onun karalamalarının kaybını çok derinden hissettim.

Gemiye döndüğümüzde binlerce sorusu vardı. Cevaplayamadığım sorular. Yine de ona diğer huu-man'ların yaptığı tuhaf baş örtülerinden birini aldım. Başına geçirdiğimde Huu-goh sırttı, tatlı yanakları yeniden pembeleşti. "Teşekkür ederim" sözlerini tekrarladı.

Bu, seyahatlerimiz boyunca birçok kez söylediği bir şeydi ve ne kadar kıbar görüldüğünü göz önünde bulundurduğumda, sözlerin bir tür minnettarlık olduğunu düşündüm.

Gecenin geri kalanında bana yakın durdu ve ben bekledim... Tanrım, o mesafeyi tekrar geçmesini bekledim. O mağarada birlikte uyuduğumuz günün bir tesadüf olmaması için.

İkinci gezegen diğerlerinden daha tehlikeliydi. O zamanlar Huu-goh'u yakınımda tutuyordum ve tasmaını her çekiştirdiğinde onu yerine geri çekiyordum. Mala bu konuda birkaç yorum yaptı, ama her onu tersledim.

Bunun adil olmadığını, Huu-goh'un sadece meraklı olduğunu biliyordum. Ama kendini öldürtecekti.

Ve eşim olmak istese de istemese de bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Ushuu, akıl hocam ve geminin baş teknoloji subayı, gemiye geldiğinden beri Huu-goh hakkında beni birkaç kez sorgulamıştı ama her zaman yaptığım gibi onunla oturamayacak kadar meşguldüm. Bir yanım utanıyordu. Bir insanı satın aldığım için utanıyordum... aramızda hissettiğim çekim gücünün tek taraflı olmadığını umduğum için utanıyordum.

Ushuu ile konuşursam, Huu-goh'un beni istemediğini kabul etmiş olurum. Soracaktı. Soracağını biliyordum. Ve sonra onu nasıl bırakacağımı planlamaya gerekecekti. Eve döndüğümüzde onu Osheania'da kendine ait bir evle nereye yerleştirebileceğimi ve benim bir galaksi uzakta, onsuz tek başıma yıldızları kovalayabileceğimi.

Altıncı gezegene geldiğimizde Huu-goh benden bıkmıştı.

En azından ben öyle sanıyordum.

Bütün gün huysuzlanmıştı, kahvaltı beni terslemiş ve her beş saniyede bir tasmaını çekiştirmişti. Yeterince yiyip içtiğinden emin oldum, gün boyunca onu beslemek ya da sevmek için ara verdim ve bu onu daha da sinirlendirdi.

Ben de gergin olduğumu itiraf edebilirim.

Haftalardır aramızda gerginlik vardı ve ben sakin ve soğukkanlı kalmaya çalışsam da bunu başaramıyordum. Kargomuzun peşindeki korsanların sürekli saldırı korkusu ve Huu-goh'a karşı sağlam bir duruşumun olmaması arasında, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bağlarımın koptuğunu hissediyordum.

İşlerin değışmek üzere olduğunu bilmeliydim. Bu kaçınılmazdı.

Keşke daha iyisi için olduğunu bilseydim.

FIVE ROARK

"Aye-m Nah-t Yer Peht!" Huu-goh soluk soluğa bağırdı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve tüm vücudu titriyordu. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen sözlerini anlamak için kendimi zorladım. Gemiye döndükten sonra odalarımızda keyifli bir akşam yemeği yemiştik, bu yüzden huysuzluğunun geçtiğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Çünkü duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yatak odasına girdiğimde... *bununla* karşılaşmışım.

Akşam yemeği, aramızdaki gerilimi hayal ettiğimi düşünmeme neden olmuştu.

Huu-goh mutlu görünüyordu.

Bu fırtına öncesi sessizlikti.

"Yew muhthehrfuhker," diye tısladı, küçücük bedeni kaskatı kesilmiş halde odanın içinde tepiniyordu. Neden bu kadar üzgün olduğunu bir türlü anlayamıyordum. "Bir Dünyalıya Nasıl Bakılır" broşüründe bugün yapmam gerektiği söylenen her şeyi yapmışım.

Beslendi, sulandı, giydirildi.

Ona nazik davranmışım. Onu ödülleriyle besledim. Onu *okşadım*.

Başka neye ihtiyacı olabilir ki?

Onun için yeterli değilsin, diye fısıldadı hain bir ses.

O ani yetersizlik duygusu beni diz çöktürmekle tehdit etti.

Hayır, hayır. Bunu

yapabilirim.

Yapabilirim.

Onunla çiftleşmeyi hayal etmeyi bırakıp hayatıma devam etmeliydim. Sorun da buydu. Belki de ne kadar rahatsız olduğumu hissedebiliyordu. Belki de

ona krediden daha zekiydi. Belki de benim onu öğrendiğim gibi o da beni öğreniyordu.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım ve onu yatıştırmak için boğazımın arkasından mırıldandım. Yarattığım bu karmaşayı düzeltebilmek için ona doğru ilerlerken ses gürledi.

Yavaş ve . Onu korkutmayın.

"Treeteeng mee lyke uh dawg." Huu-goh biraz daha tepindi, öfkesi havada tuzlu-tatlı bir hüzne dönüşürken gözlerinden yine yaşlar akmaya başladı. "Tuh-gg-eeng mee awround ahll dae. Aye thot yew wehr wehr dihfrehnt-" Suçlarcasına tekrar beni işaret etti. Gözleri kırmızı çerçeveliydi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Kalbim sızladı. "Buht aye ahm juhst un ahnimahl to yew-naht uh purrsahn-and aye-" diye hıçkırdı. Onun güzelliği ve hayatımda ilk kez bunu düzeltmenin hiçbir yolu olmadığı gerçeği karşısında donup kaldım.

Ben her zaman bir
tamirci olmuşumdur.
Bu benim kanımda
vardı.

Ama ne dediğini bilmiyordum. Anlayamadığım bir sorunu nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Ağzına kadar dolan o fırtınalı kahverengi gözlere tekrar tekrar baktım. Ellerim titriyordu, hala yatıştırıcı bir şekilde havadaydı - çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Huu-goh avuçlarını gözlerine sürterken, onun için tedarik ettiğim gömlek uzun ve esnek bedeninde sallanıyordu.

Üzgünken muhteşem görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, her zaman muhteşem görünüyordu. Onda çok renkli bir şeyler vardı. Sözlerini anlama yeteneğim olmasa bile, duygularının yüzüne açıkça yazıldığını görebiliyordum.

Onunla geçirdiğim süre uzadıkça, ona daha çok hayranlık duymaya başladım. Azmine. Zekasına. Direnci. Ona şimdiye kadar tanıdığım herkese duyduğumdan daha fazla saygı duyuyordum. Bu yüzden onun böyle incindiğini görmek bana acı veriyordu. Özellikle de bunun benim hatam olduğunu bildiğim halde.

"Wah-ter?" Teklif ettim, çünkü bildiğim tek İngilizce sözcüklerden biriydi.

"Noh. Noh wah-ter." Huu-goh ellerini kalçalarına koydu. Ayağını yere vurdu. Gerçekten de *tepindi*. Sonra dondu kaldı ve ne dediğini fark ederek kaşlarını çatı. "Yani. Bu saniye değil. Buht evet, Aye-ll'in bir miktar poiht'ta wah-ter uh-gayen'e ihtiyacı var. Ore aye-ll dai."

Ne dediğini anlamadım ama yine de başımı salladım. Yavaşça.

"Fuh-d?"

"Noh fuh-d." Dehşet içinde Huu-goh'un gözleri tekrar yaşlarla doldu, hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. Anlamamıştım. Belki de bu bir hataydı. Belki de tüm bunlar bir hataydı. Onun hayatını daha iyi hale getirmem gerekiyordu, bunu değil... bu her neyse onu değil.

"Aye juhst... aye juhst-" Söndü, kollarını göğsünde kavuşturup kendini sıkarken kaybolmuş ve yalnız görünüyordu. "Aye-m lohn- lee."

Gözleri benimle konuşuyordu, her zaman olduğu gibi. Sadece dinlemem gerekiyordu.

Oh.

Neye ihtiyacı olduğunu anladığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarptı.

Rahatlamış bir şekilde sakın bir nefes aldım ve kollarımı iki yana açtım. Huu- goh'un yüz ifadesi ihtiyatlıydı, pelüş pembe dudaklarını ısırırken kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Wut...?" Tereddüt etti ve ben de anlamasını beklerken hareketsiz kaldım.

"Huu-goh," dedim elimden geldiğince sabırla. Nabzım gümbür gümbür atıyordu. "*Huu- goh*," diye tekrarladım, ağlamaklı bir sesle. Belki de benim ona dokunmak için yanıp tutuştuğum kadar o da dokunulmayı arzuluyordu? Belki de... eksik olan şey yakınlıktı. Belki... belki de düşündüğümden daha uygunduk.

Belki de ilk hamleyi onun yapmasını bekleyerek ona kötülük etmişim.

Kendime çok kızamadım, kızmak istesem de. Bu benim ilk ilişkimdi - eğer buna ilişki denebilirse. Ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Huu-goh bana bakmaya devam ediyordu ve gözleri çalkantılıydı. Beni tepeden tırnağa incelerken derinliklerinde huzursuzluk ve yorgunluk girdapları dönüyordu - geceyi geçirmek üzere olduğum için uyku pantolonu giymiştim -Dudakları titredi ve ben onun için, onun şaşkınlığı ve korkusu için acı çektim.

Keşke onu yatıştırabilseydim.

Keşke kendi gezegenime dönmüş olsaydık da kalıcı çevirmenler satın almak için A&R ile temasa geçebilseydim. Geçmişte bir tane satın almak için hiç nedenim olmamıştı çünkü her zaman ortak dili konuşarak gayet iyi geçinmişim. Ancak artık Huu-goh adında kabarık tüylü, zeki bir nedenim vardı. Bu da eve varır varmaz hem kendim hem de Huu-goh için birer tane almayı planladığım anlamına geliyordu. Daha önce de alabilirdim ama telif hakkı vardı.

başka hiçbir yerde kolayca bulunmayan bir teknolojiydi ve ne yazık ki şu anda elim kolum bağlıydı.

Yani bu... bir sonraki en iyi şeydi.

Birkaç saniye daha geçti.

Mırıltım daha da derinleşti, sertleşti, onu rahatlamaya ihtiyacı olan bir yavruymuş gibi baştan çıkarmaya çalıştım. Birçok açıdan öyleydi. Bu kadar genç görünmeseydi bile, davranışları aramızdaki yaş farkını açıkça ortaya koyardı. O kadar *hayat* doluydu ki. Her şey ilgisini çekerdi.

O kıvılcımı uzun zaman önce kaybetmiştim - tabii eğer hiç sahip olduysam. İlk kaptanımın öldüğü gün ölmüştü.

Huu-goh'u gördüğüm ana kadar.

Huu-goh'un yüzü benim çözemeyeceğim kadar hızlı bir dizi ifadeye büründü. Hâlâ onu öğreniyordum ama bir gün her bir yüzünü ve anlamlarını ezberlemeyi umuyordum, tıpkı onun da benim renklerimi öğrenmesini umduğum gibi.

Kalbim küt küt atarken göğsüm titredi. Huu-goh'un içinde bir şeyler kırıldı. Gözleri benimkilerle konuştu.

Sana ihtiyacım olduğunu söylediler.

Beni bırakma dediler.

Lütfen anlayın dediler.

Yutkundu ve bana doğru kararsız bir adım atarken boğazının sallanışını izledim, ondan yeniden büyülendim. Çok cesurdu. Hem de çok cesur. Aramızdaki boşluğu geçmesini beklerken ellerim titriyordu, kollarım hâlâ uzanmıştı.

Aramızdaki mesafenin bu gemiye adım attığı günden beri var olduğunu kabul edebilirdim. Bu benim hatamdı. Bunu artık biliyordum. Bunu bize ben yapmıştım. Ama bunu düzeltmek istiyordum. Ona sarılmak istedim - ona masumca sarılmak sahip olabileceğim tek şey olsa bile. O beni benim onu istediğim gibi istemese bile. Teklifi yanlış olsa ve ilgisi dağılsa bile.

Yine de onun yanında olmak

istedim. Kalbimi kırsa bile.

" bu, küçüğüm," diye mırıldandım kendi dilimde. Onun emrime itaat edişinin kasıklarımda yarattığı sızıyı görmezden geldim. Bu yeni bir duyuydu. Heyecan verici olduğu kadar rahatsız ediciydi de. "Bana gel. Her şeyi yoluna koyacağım." Bu sözü ikinci kez veriyordum ama şimdi daha da doğru geliyordu.

Bir adım daha attı.

Hiç bilmediğim bir zevk parmak uçlarımda karıncalanıyordu. Çok itaatkâr, çok sevimli, çok güzel.

Koyu renk gözleri kararlılıkla parlıyordu. Beş adım. Dört adım.

Üç.

Kokusunu alabiliyordum. Kabarik kafası kaburgalarımda belirdiğinde saçlarındaki sabun kokusunu alabiliyordum, kafasını kaldırıp beni dikkatle inceliyordu. O da benim gibi titriyordu. Sanki zihni bilmeseydi bedeni yaşadığı travmanın farkındaydı. Her zamanki gibi cesur olan Huu-goh kucağıma girdi. Onu ürkütürsem dokunmaktan korkarak kollarımı omuzlarının üzerinde gezdirdim.

Onu korkutmak istemedim.

Onu kucaklamak için yanıp tutuşsam bile.

Dişlerimden, pençelerimden, cüssemden hiç nefret etmemiştim. Ta ki bunların eşim gibi savunmasız bir insanı korkutmak için ne kadar kolay kullanılabileceğini anladığım ana kadar. Bir gün, küçük bir parçam hâlâ aynı şeylerin onu güvende tutacağını fark etmesini umuyordu. Onun için bir teselli olacaklardı.

Huu-goh'un yanağı bedenime yaslandığı anda iç çektim. O yumuşak ten benimkine sürtündüğünde içimde bir şey titreyerek yerine oturdu. Yüzeyim ona yapıştı, küçük dallar istediğim kadar uzandı. Huu-goh kıkırdadı ve şaşkınlıkla ona bakmak için gövdemden çekildi.

"Vay canına," dedi şok olmuş bir ifadeyle, yine de hakarete uğramış gibi görünmüyordu. Bunun yerine, sonsuz meraklı yoldaşım bir parmağını çıplak tenime doğru itti. Parmak ayrıldı, ona uzandı, bir parçası benim bir parçam olana kadar onu içine çekti, parmağının ucu yüzeyimin altında kaldı. "Woah," dedi tekrar. Huu-goh parmağını çekti. Kollarım havada kaldı ama yanağı göğüs kafesimle ikinci kez buluştuğu anda kollarımı ona doğru indirdim.

Deneyimsizliğime ve katı yaşam tarzıma rağmen ben sadece bir erkektim. Başka ne yapabilirdim ki?

Kollarımda çok küçük, çok tatlıydı. Ufacıktı. Aletlerim ağrıyor, dizlerimin bağını çözecek şekilde birbirine dolanıyordu. Onun yakınlığı bana hiç de adil olmayan şeyler hissettiriyordu. Sanki aletlerinin nasıl çalıştığını yeni öğrenen bir gençtim, dördüncü on yılımı yaşamıyordum.

Huu-goh daha önce de kulüpte korktuğunda ve ben onu yatıştırdığımda böyle tepki vermişti. O zaman da bana şimdi güvendiği gibi güvenmiş, kollarını benim ona sarıldığı kadar sıkı bir şekilde bana dolamıştı.

Turuncu kürküne karşı gürledim, yatıştırmak için yavaş ve nazik hareketlerle sırtını okşadım. İleri geri, ileri geri. Huu-goh'un paniği azaldı.

Havada tuz kokusu aldım.

Yine ağlıyordu. Sözümlü kesmedim. Hem büyük hem de küçük varlıkların duygularını işlemek için zamana ihtiyaçları vardı. Bazıları bir şeylere vururdu, ben ve Mala gibi. Bazıları, Ushuu gibi, duygularını sessizce atlatmaya çalışırdı. Bazıları da Huu-goh gibiydi.

Duyguları tuzdan izler bırakarak onlardan kaçtı.

Bu güzel bir şeydi, bir huu-man'in gözyaşları.

Onları görmekten onur duydum. Keşke ilk seferinde onları daha çok takdir etseydim. Ona daha çok soru sormuş olmayı. Onu sözleriyle olduğu kadar hareketleriyle de tanıyabilseydim. Onu ne kadar zeki, ne kadar güçlü bulduğumu söyleseydim.

Küçüktü.

Çok *küçük*.

Narin.

Yine de *çok şey atlatmıştı*.

Huu-goh başına gelen onca kötülüğe rağmen hâlâ bir şeylerden keyif alıyordu. Bu kadar savunmasız olmasına rağmen. Hiç korkmuş görünmüyordu. Benim her gün, her zaman korktuğum gibi değil. En sevdiğim insanları ve şeyleri kaybetmekten korkuyordum. Kontrolü kaybetmekten korkuyordum, çünkü o olmadan hiçbir şeyim kalmıyordu.

Omurgasını yukarıdan aşağıya doğru izledim, tepki olarak titreyip sarsılmasından zevk aldım. Gözyaşlarının akması durmuştu, tuz kokusu bayatlamıştı. Daha sıkı, kolları ortama dolandı. "İşte bu, tatlı yaratık," diye mırıldandım kendi dilimle kabarık başına karşı, yanaklarımı ona sürterek kokladım.

İlk kez kendime bunu yapma izni vermiştim.

Ağrım vardı.

Huu-goh-teşekkürler Tanrım- dokunuştan hoşlanmış gibiydi. Hoşuna giden küçük bir ses çıkardı. Bu sesi sadece ona özellikle şekerli bir şeyler verdiğimde ya da gemiyle yaptığımız ilk gezide mağaradaki değerli taşları gördüğünde duymuştum. Eğlenerek mırıldandım ve başka bir ses çıkarması umuduyla omurgasını tekrar okşadım.

Çok güzeldi.

Çok güzeldi.

Aletlerim

ağrıyordu.

Tanrım, çok ağrıyorlardı.

"Roark-" Huu-goh ismimi mırıldandı. Dilinden çıkan bu ses içimi parçalıyor, kollarımdaki tatlı adam daha da uysallaşırken bedenimi titretiyordu. Buna bir son vermeliydim. İstedğim şeye çok yakın olması dışında... Sadece... Kendimi bunu yapmaya ikna edemiyordum.

"Roark," diye tekrarladı Huu-goh, nefessiz ve şaşkındı ama daha az memnun değildi. Elim aşağı kaydı ve nefesi kesildi, avucumu ilk kez kışının üzerinde gezdirdiğimde tamamen hareketsiz kaldı. "Yehs."

Hoşuna gitti mi?

Aletlerim birbirine

sürtündü. Sıktım.

Huu-goh'un nefesi kesildi ve kalçaları bedenime çarptı. "Yehr tehn-tah-cles ahr-"

Ne dediğini anlamamıştım, leğen kemiğinin dönüşü ve aletin kalçamı itişinden çok etkilenmişim. Aşağıya baktığımda, tam olarak neden bu kadar nefessiz kaldığını anladım.

Görünüşe göre vücudumun kendi aklı

varmış. İstememiştım ama...

Dirseğimden yüzlerce minik dokunaç filizlenmişti, kollarından aşağıya doğru süzülüyor, gömleğinin altından kayarken onu emiyor ve çekiyorlardı. Dokunduğumuz her yerde tenini gıdıklıyor, meme uçlarının oynuyorlardı. Solgun, esnek etinin üzerinde kıvrılıp bükülen pembeler kışkırtıcı bir manzaraydı.

işaret bu değil miydi?

Ona baktıkça, baktıkça, baktıkça, onu gördükçe sarhoş olurken içimde bir şey uyandı.

Huu-goh'un aleti de benimki gibi sertleşmişti.

Onu *hissede biliyordum*. Çok daha küçüktü ama daha az erkeksi değildi. Tekil ama en az benimki kadar açgözlü. İnledim, aniden daha fazlası için acıktım. Onu yepyeni bir şekilde *görmeye* açtım. Onu tatmak için.

Boyu uyku pantolonunun kumaşını itiyor, her saniye biraz daha kalınlaşıyordu. Dallarım daha da cesaretlendi, kumaşı itene kadar meme uçlarını çekti. Onun boyunda bir yaratık için Huu-goh'un aleti

Etkileyiciydi. Beklediğimden daha uzundu ve ince kumaşa çarparak sola doğru yatıyordu.

Tacın altında ıslak bir nokta oluşmuştu, pembe başın ona doğru bastırıldığını görebileceğim kadar şeffaftı. İtiraf ediyorum, istesem bile kendimi durduramazdım. Bu istediğim her şeydi ve ben sadece... Teslim olduğunda neye benzediğini görmeliydim.

Geldiğini görmeliydim.

Ona dokunmalıydım, daha önce hiç kimseye dokunmak istemediğim şekilde.

Hırlayarak yüzümü Huu-goh'un boynuna gömdüm ve kafamın içinde yaptığının yanlış olduğunu fısıldayan sesi duymazdan geldim. Beklemem gerektiğini. Benden teselli istemişti, bunu değil-

Ama kalçalarını bacağıma doğru iterken ve beni ciddi bir şekilde becermeye başlarken aldırıyor gibi görünüyordu. Gözlerim şehvetle karardı ve kendi iniltimi çıkardım, ellerim kalçasını sıkıca kavrarken bilinçli olarak meme uçlarını daha sert çekiştiriyordum. Bana daha sert vuruyor, küçük bir canavar gibi kalçamı beceriyordu.

Ah.

Evet

.

Evet, evet.

"İşte bu, küçük canavar," diye mırıldandım kendi dilimde. Omuzlarımı sıkıca kavradığını hissettiğimde ürperdim, becerdikçe, becerdikçe ve becerdikçe parmakları batıyordu. O küçük kalçaların sıkı çıtçıtları, aç ve ilkel.

Açgözlülükle onu içime çekerek onu teşvik ettim. Parmaklarım kık yanaklarına, sonra aralarına ve daha aşağılara süründü. Her dokunuşta kalçaları daha da ihtiyaç duyuyor, daha da sertleşiyordu. Taşaklarının sıkıca çekildiğini hissettiğimde durakladım. Huu-goh, çünkü o mükemmeldi, bana yer açmak için bacaklarını daha geniş açtı.

Nefesi umutsuz küçük patlamalar halinde geliyordu ve vücuduma çarpan her nefeste uçuyormuşum gibi hissediyordum.

Bunu ona sen yapıyorsun.

Onu iyi hissettiriyorsun.

Aletlerim sarsıldı, uyku pantolonumun içinde yarattıkları karmaşanın içinde kayarak ilerledi.

"Siktir," diye miyavladı Huu-goh, şak, şak, bacağıma vurarak.

Bacağıma siken ısrarcı küçük horozdan uzakta yüzüne baktım, ancak ifadesine daha önce bakmadığım için hemen pişman oldum.

Gözleri benimkiler gibi şehvetten simsiyahtı ve tepeden kızarmıştı. Huu-goh nefes nefese kaldığında dili dışarıdaydı, o tatlı, işe yaramaz dişlerini sıkarken parlıyordu ve tırnakları etime batacak kadar sıkı bir şekilde ön kollarıma batıyordu. "Oh fuhk," diye tekrarladı. Bu bir tür lanet ya da bir ilah olmalı, çünkü bunu ne kadar saygılı bir şekilde söylemişti. "Tanrım, kendini çok iyi hissediyorsun."

Kıçını daha sıkı kavradım ve taşaklarını , gözlerinin şaşkınlığını ve salyalarının çenesinden aşağı damladığını izlerken sikim zonkluyordu. Huu-goh bana sürtündükçe pantolonundaki ıslak nokta gittikçe *büyüyordu*, o kalın uzun alet ikimizin de üzerinde bir karmaşa bırakıyordu.

"Becer beni, küçük canavar," diye kulağına kendi dilimde mırıldandım. Zihnimin arkasında bunu yanlış yaptığımı fısıldayan sesi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Bana dölünü ver."

Birkaç kekeleyerek itişten sonra istediğimi elde ettim.

Huu-goh aramıza girerken o güne kadar duyduğum *en güzel*, en harika sesi çıkardı. Yaralı bir hayvan gibi başını geriye attı, bacağıma son bir kez daha sürtünürken boğazındaki kordonlar açıldı. Dallarım tekrar meme uçlarını çekti, kaymadan ve vücudumun içine çekilmeden önce ondan aldığı zevkin son damlasına kadar sağdı.

Zirveden inerken ifadesi sersemlemiş ve sisliydi, yanaklarının arasını yukarıdan aşağıya doğru ovuştururken o küçük kıcı parmaklarımın altında sıkıştı ve tekrar nefes almasını sağladı.

"Yeter," diye inledi insan dilinde, göğsümü güçsüzce itiyordu, yüzü kızarmış ve saçları terlemişti. "Sensihtihve."

"Seni anlamıyorum," diye mırıldandım kulağına, "ama sen Hepsi aynı derecede *lezzetli*. Bana ne büyük bir hediye verdiniz."

"*Fuhk*," diye sızlandı Huu-goh, "neden böyle ektiniz? Her şey büyüyor. Jee-suhs." Bana sokuldu, az önceki öfkesi unutulmuştu. Kıçını serbest bıraktığımda bacakları biraz büküldü. Yeterince kolay bir çözümdü. Onu yerden kaldırdım. Onu banyoya götürüp temizlenmesine yardım ederken neredeyse hiç itiraz etmedi.

Daha önce de tuvalete giderken ona eşlik etmeye çalıştığımda sinirlenmişti ama bu sefer hiç itiraz etmedi. En azından ilk başta. Kirlenmiş giysilerine uzandığımda Huu-goh ellerimi itti ve kaşlarını çatarak kapıyı işaret etti.

İpucunu aldım ve ayrıldım.

Yirmi dakika sonra Huu-goh yatak odasında bana yeniden katıldı, daha önce olmadığı kadar taze yüzlü ve rahatlamış görünüyordu. Uykulu bir şekilde odanın köşesindeki yatağına doğru yürüdü, yatağın üzerinde bir top gibi kıvrıldı ve mavi gözleri zeka dolu bir şekilde bana bakmadan önce içine sokuldu.

"Sanırım..." diye yutkundu, anlamamın mümkün olmadığını bildiği halde benimle konuşuyordu. "Eğer bana bu şekilde dokunduğunuz anlamına geliyorsa, ben bir peht olmayı düşünmüyorum."

Gülümsedi, onu her zamankinden daha güzel gösteren tatlı bir sırıtış. Ona kendi gülümsememi sunarken kalbim küt küt atıyordu, siklerim hala uyku pantolonumun içinde ihtiyaçtan zonkluyordu. Onun dönüşünü beklediğim süre boyunca ağrıları hiç dinmemişti. Artık yeniden bir bütün olduğuma göre, dallarımın onun etrafında dolanırken yarattığı anılar bilinçaltımın arka tarafıyla dalga geçiyordu.

Meme uçları çok yumuşak ama sertti, bükülmek ve koparılmak için can atıyordu.

Teni çok *sıcaktı*.

Herkesin neden sekse bu kadar takıntılı olduğuna şaşmamalı.

Huu-goh uyuduğunda banyoya gitmeden önce otuz saniye kadar bekledim. Lavabonun altından oyuncağımyı çıkarırken ellerim titriyordu. Bunu yıllardır yapmamıştım, genç ve erkeksi olduğumdan ve dünyanın sahibi olduğumu düşündüğümünden beri yapmamıştım. Aletin ağzını kayganlaştırıcıyla kayganlaştırdım, Huu-goh'un hâlâ uyuduğundan emin olmak için odamıza doğru kulak kabarttım ve siklerimi pantolonumdan çıkarıp aletin içine soktum.

Etrafımda emdi ve şapırdadı ve ben homurdandım, pençelerimi oyuncağıya geçirip içine girerken sesi gizlemek için başımı göğsüme doğru eğdim. Siklerim seğirdi ve kıvrandı, sürtünmeyi ararken birbirlerine dolandılar.

Ve onlar geldiğinde gözlerim geri yuvarlandı, parmaklarımı Huu-goh'un kalçamdaki döl kalıntılarından sıyırıp koklamak için burnuma götürürken Huu-goh'un mutluluktan uçan ifadesinin anıları zihnimin arkasında oynuyordu.

Umut titreyen, yeni doğmuş bir şeydi.

Ve aylardır ilk kez yatağına girdiğimde, Huu-goh'a sarılmaktan memnun ve ağrılı bir şekilde, ölümü hayal etmeyeceğimi biliyordum.

SIX

HUGO

Son bir ay içinde o kadar çok şey olmuştu ki, hepsini zihnimde toparlamak zordu. O kadar çok şey görmüş, o kadar çok yaratıkla tanışmışım ki günlüğüm tamamen doluydu. Rüyalarımda kırmızı çimenli gezegenleri, lavanta rengi gökyüzünü ve Dünya'daki elmasların yanında soluk kalacak kadar muhteşem parıltılı mücevherlerle dolu madenleri görüyordum.

En çılgın fantezilerimde bile hayal edemeyeceğim bir hayat yaşıyordum.

Ve yine de...

Hoşnutsuzluk derimin yüzeyinin altında kıpırdanıyordu. İlk başta bir tohumdu, küçük ve kolayca görmezden gelinebilecek bir şeydi. Ama kök salıp büyüdükçe, her günün zorluğu da onunla birlikte büyüdü. Bu Roark'ın hatası değildi. En azından kasıtlı olarak değil.

Önemsediğini söyleyebilirdim ve bu şaşırtıcıydı.

Roark'la tanışmadan önce hiç kimse için gerçekten önemli olmamıştım. Bu beni mutlu etmeliydi ve etti de. Ama dünyam yeniden büyük ölçüde değişirken kölelikten evcil hayvana geçiş yapmak karmaşıktı.

Beni güvende hissettirmedüğinden değildi.

Aslında hissettirdi.

Roark hayal kırıklığına uğrayacak kadar korumacıydı.

Özellikle de uzaydaki gerçek yabancı gezegenleri ziyaret ettiğimizde ve hayal bile edemeyeceğim şeyler keşfettiğimizde. Roark beni her zaman iki adım yakınında tuttu. Bu da içimdeki bilim insanını isyan ettirdi. Ne yazık ki, tasmamı ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim.

Ne kadar pazarlık etmeye çalışsam da, onun yanından ayrılmama asla izin vermedi.

Yani evet, sorun güvenlik değildi.

Benim çıkarlarımı gözettiğini anlamıştım. Roark onunla tanıştığım günden beri ciddi ve nazık biri olduğunu kanıtlamıştı. Ama her zaman bağımsız olmuş biri olarak, hayatımda hiçbir söz hakkımın olmamasından nefret ediyordum.

Beni yanlış anlamayın, zevk kölesi olmanın şu anda olduğumdan daha onurlu olduğunu söylemiyorum. Ama en azından F'ukYuu gezegeninde "köpek" yatağında uyumuyordum. Tasma ile sürüklenmiyordum. Safkan bir Pomeranian gibi şımartılmıyordum ve "sahibim" çok önemli işinde çalışmaya giderken gemide Roark'ın kamarasında *saatlerce* yalnız bırakılmıyordum.

Tanrı aşkına, beni kafeste eğitmediği için şanslıydım. Eminim o da bunu beni "korumak" olarak görürdü.

Roark'ın bu kadar paranoyak ve kontrolcü olabilmesi için gerçekten berbat bir şey yaşamış olması gerekiyordu. Ve onun için üzüldüm, gerçekten üzüldüm. Ama bu, bu geçişi daha kolay hale getirmedi.

Daha önce bir amacım vardı. Bir mesleğim. Bir yöneticim. F'ukYuu'daki hayatımda burada belirgin bir şekilde eksik olan bir yapı vardı. Her zaman yerimi ve benden ne beklendiğini biliyordum.

Roark, kuşkusuz, Müdür'ün olduğundan çok daha iyi bir insandı. Bir kere daha nazikti. *Nazikti*. Bazen fazla nazikti. Neredeyse soğuktu. Sanki tanıştığımız günkü gibi bana dokunmaktan korkuyordu. Sanırım bunu da anlayabilirdim, çünkü ben de o çizgiyi aşmış değildim.

İkimiz de bu yeni hayata birlikte nasıl uyum sağlayacağımızı bulmaya çalışıyorduk. Geçiş sürecinin benden daha kolay olması onun suçu değildi. Bir robot gibi, her sabah tam olarak aynı saatte uyanıyordu - çalar saate gerek yoktu - ve gününe acımasız bir verimlilikle devam ediyordu.

Ben onun programında bir parçaydım.

Dişlerini fırçalamak -ki bu sonsuza kadar sürdü- terli olduğuna bakarak spor salonu olduğunu tahmin ettiğim bir yere gitmek, duş almak ve kapıda kahvaltımızı kabul etmek arasında, "evcil Hugo" Roark'ın yapılacaklar listesindeki bir başka görevdi.

Beni bu şekilde rahatsız etmemeliydi. Hayatında bana zaman ayırdığını biliyordum çünkü önemsiyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

beni bir ton paraya satın aldı.

Ama yine de.

Gerçek şu ki, Roark'ın evcil hayvanı olmak istemiyordum. Onun beni *istemesini istiyordum*.

Ve bunun yerine, arafta sıkışıp kaldım, onu takip ettim, gittiğinde onu bekledim, onu düşündüm ve hayal ettim - beni yanında getirdiği günlerde yeni hayatımı oluşturan harikaların tadını tam olarak çıkaramadım - çünkü geleceğe dair umutları olan küçük parçam ölmeye başlamıştı.

Çeşitli gezegenlerde ayak işleri yapmadığımız zamanlarda tek manzara tavanımızdaki yıldızlar ve Roark'ın odalarının pürüzsüz, soğuk duvarlarıydı. Duvarları süsleyen her astronomi posterini on kez ezberlemiştim. Hiçbir uyarıcı olmadan sessizlikte tek başıma oturmak beynimi *kaşındırıyordu*.

Daha da kötüsü, şu anda uzaylı bir uzay aracının içinde yaşadığımı ve yemeğimizin nereden geldiğini bile bilmediğimi bilmektir. Ya da uzaydayken Roark'ın günün büyük bölümünde nerede kaybolduğunu.

Bu monotonluk beni delirecekmişim gibi hissettirmeye yetiyordu.

Yine de her şey o kadar da kötü değildi.

Günümün en önemli anı nanobotların temizlik yaptığı zamanlardı. Roark'ın yatağında otururdum -çünkü o sırada çoğu zaman evde olmazdı- ve onların minik elektronik fareler gibi yerde koşuşturmalarını izlerdim. Tam olarak *nasıl* temizlendiklerinden emin değildim ve daha yakından inceleyebilmek için bir tanesini kapmak için hala cesaretimi topluyordum. Keşke bunu yapacak aletlerim olsaydı. Tornavidalar. Kuruyan zihnimi meşgul edecek herhangi bir şey.

Odadan çıkabilseydim bu duyguların alevlenmeyeceğinden emindim. Ve ekilen hoşnutsuzluk tohumları daha yavaş büyüyecekti.

Bunu Roark'a söyleyebileceğimden değil. Ya da herhangi bir şey.

Dil engeli, hatırladın mı?

Roark her gün akşam yemeği için odasına döndükten sonra birlikte geçirdiğimiz saatler boyunca bunun üzerinde çalışıyorduk. Kendi işaret dili versiyonumuzu başlatmıştık. Hem iyiyi hem de kötüyü gösteren jestler. Tuvalet ya da yatak istemek için el hareketleri. Bunun da ötesinde Roark birkaç İngilizce kelime öğrenmişti.

"Yatak," diye tekrarladım, bir gece bana zorla yedirdiği tuhaf salatalık tadındaki ağaç kabuğu şeyini yemeyi bitirdikten sonra yüzüncü kezmiş gibi hissettim. Yatağının yorganının altına çekilmesine birkaç saat kalmıştı, ışıklar sönecek ve ben "köpek" yatağında sessizlik içinde çürümeye terk edilecektim.

O zamanlar aramızdaki mesafe çok uzaktı. Sanki bir galaksi uzaktaydı. Sanki çocukken ya da F'ukYuu'daki kapsülümde olduğumdan daha da yalnızdım.

O bu kadar sevimli ve ciddi davranırken bunu düşünmek zordu. Gözlükleri burnunda, kocaman elleri tabletine konuştuğum kelimeleri karalarken unutmamak için- orada oturuyordu.

"Peh-d." Roark yankılandı, bir şeyler karalıyordu. Genel olarak B'lerde zorlanıyordu ama giderek yaklaşıyordu. Kaleminin her bir darbesi kasıtlı ve dikkatliydi - tıpkı yaptığı her şey gibi.

"Yatak," diye tekrarladım, bu sefer daha yavaş. "B-B-B- eh duh."

Roark eğlenerek ya da kızgınlıkla ofladı. Hangisi olduğunu hâlâ çözememiştim.

"Pb-ehd." Kalemin ucunu düşünceli bir şekilde masaya vurdu. Anladığım kadarıyla tek gergin tikiydi bu.

"Evet!" Ona iki baş parmağımla işaret verdim ve gözleri memnun hilallere dönüştü. "Daha yakına."

"Pbed." Roark anlayıp görmek için sabırla bekledi.

"Çok yakındı!"

"Yatak." Sesi sertti, dişleri jilet gibi keskindi ve kelimeyi tekrar seslendirirken ışıktaki titriyordu.

"Evet!" Bir çift başparmak daha ve utanç verici bir zafer turunun ardından Roark'ın listesine resmen bir kelime daha ekleyebiliriz.

Ben de onun dilini öğrenmeye çalışmıştım ama ikimiz de ses tellerimin çoğu kelimenin gerektirdiği gırtlak tonuna uygun olmadığını çok çabuk keşfetmiştik.

Roark'ın dilinde "yatak" kelimesini söylemeye çalıştığımda, ona sevimli bir havlama-gülme sesi çıkarttırmıştım. Daha kolay başardığım birkaç kelime vardı ama hepsi rahatsız edici ve biraz da acı vericiydi. Boğazım akortsuz bir piyano gibi ses tellerimi titretiyordu.

Bunlar önemli olaylardı.

Kendimi normal hissettiğim o küçük ortak anlar.

Kendimi normal hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ama ne yazık ki, haftalar geçtikçe ve düşüncelerim iltihaplanmaya devam ettikçe, bu küçük mutlu anlar bile aramızdaki doğuştan yanlış olan şeyi düzeltemedi. O günün erken saatlerinde, gezegen tarafındayken, Roark beni tasmamdan çok fazla çekiştirmişti. Sonunda içimde bir şeyler kopmuştu.

Sabırlı bir insan olduğumu düşünmeyi severdim. Başka bir şey olmak için hiç nedenim olmamıştı. Ama benim bile sınırlarım vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, kafamda özel olarak adlandırdığım şekliyle "çıldırım" çok gecikmişti.

Yıllar gecikti.

Roark'ın alıp sahiplenmesinden çok önce. Ve ben kaçırılıp satılmadan çok önce.

Bu yüzden paniklemişim. Ona bu yüzden bağırılmışım. Neden öfkelenim. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim her şeyi yaptım. Tanık olmanın korkutucu ve rahatsız edici olduğunu düşündüğüm her şeyi. Öfkeli, gürültücü ve iticiydim. Davranışlarım *çirkinlikten* başka bir şey değildi, bunu biliyordum. Ve bunun için cezayı ya da en azından misillemeyi hak etmişim.

Ama...

Roark karşılık vermemişti.

Beni cezalandırmamıştı.

yerine beni *sakinleştirdi*.

Tekrar.

Tıpkı tanıştığımız günkü gibi.

Neyin yanlış olduğunu anlamak için kelimelere bile ihtiyaç duymadan bana tam olarak özlediğim şeyi vermişti.

Ama bu sefer daha iyiydi. Çünkü bana *sarılmıştı*.

Bana *sarıldı*.

Beni büyük, sert göğsüne doğru çekti ve cüssesiyle huzursuz düşüncelerimi engelledi. Bana tekrar dokunduğu anda hayal kırıklıklarım unutuldu. Sanki hiç orada olmamışlardı. Ve hatırlayabildiğimden çok daha uzun süredir yalnız, yalnız, yalnız olan parçam hiçliğe karıştı.

Tüm şikâyetlerimin aslında ondan istediğim tek şey için birer bahane olduğunu fark etmek utanç vericiydi. Roark'ın duygularıma karşılık verdiğini bilseydim affedemeyeceğim hiçbir şey olmadığını utanarak itiraf edebilirdim.

Tuhaftı, Dünya'ya döndüğümde *kolay* bir çocuktum; neşeli, iyi kalpli, hep A alan. Bir keresinde B almıştım ve bütün hafta sonu ağlamıştım. Öğretmenim bana acımış ve dönem bittikten sonra fazladan kredi almama izin vermişti ve hepsi bu kadar. Nadiren evde olmasına rağmen annemi hiç üzmemiştim. Babamdan hiç ilgi istememiştim - en azından on altıncı yaş günümünden sonra.

gereken şeyi yapmam gereken *zamanda* yapmıştım. Ama şimdi...

Şimdi, kimliğim tehlikeye girmişken, bildiğim her şeyi *kaybetmişken* - işte şimdi sonunda kırılmıştım. Daha önce hiç bu kadar kötü davranmamış, yürümeye başlayan bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirmemiştim. Ama bunu yaptığım için kızamazdım. Çünkü Roark'ın kaslı pembe kolları beni sardığı anda hissettiğim huzur, kalbimdeki tüm yanlışları yok etmişti.

Belki *de bu* yüzden böyle tepki . Neden teslim olmuştum.

Neden

ağladığımı.

Neden

rahatladım?

Neden bırakayım

ki?

Neden ona sürünmüştüm, zevk peşinde koşmuştum - kalçası ağrıyan sikime karşı sert bir kalınlıktaydı. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. O dokunaçlar meme uçlarımı büküyor, *çekirtiyor, çekirtiyor*, mavi gözleri sadece şehvet olduğunu tahmin edebileceğim bir şeyle simsiyah parlıyordu. Daha önce hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim, sanki tüm dikkati benim üzerimdeydi.

Büyüleyiciymişim gibi.

Romantik beklentileri olmayan bir ezik değil. Hiçbir hakkı olmayan bir köle değil. Geleceği, evi ve ailesi olmayan bir adam değil. Eğlence için saklanan bir evcil hayvan değil.

Roark bana kendimi *güzel* hissettirdi.

Ve bana öyle dokunduğunda... Kendimi bütün hissettim.

Güzel, güzel, güzel. Bana söylediği .

Ortalığı dağıtmak istememiştim. Hiç gelmek istememiştim ama yine de gelmiştim.

Ve şimdi, neredeyse bir saat sonra, ondan kaçıyordum, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Hayatım boyunca hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Sanki tekrar havalanmışız gibi hissediyordum. Sanki yer yükseliyordu. Sanki yıldızlar beni yutmaya hazırdı. Yaptığım şeyle nasıl yüzleşeceğimi ya da o an sona erdiğinde buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Ben de lanet bir korkak gibi "köpek" yatağıma saklandım.

Roark tuvaletten dönerken odanın öbür ucundaki yatağın gıcirtısını duymazdan gelmeye çalıştım ama fevkalade başarısız oldum. Battaniyemin köşesinden bakarak onun iri cüssesinin yuvarlak şiltenin ortasına, yorganın üstüne yerleşmesini izledim.

Evimde alışık olduğum yataklara benzemiyordu. Yuvarlak ve kenarlarında yumuşak yastık benzeri minderlerden oluşan yükseltilmiş bir dudak vardı. Yatak da çok *büyük*tü. Roark'ın cüssesine uyması için öyle olması gerekiyordu. Adımlarının ağırlığına, cüssesine ve oluştuğu maddenin ağırlığına bakılırsa, en az altı yüz pound ağırlığında olmalıydı. Belki daha fazla? Bunu söylemek zordu. Eve döndüğümde onun oluştuğu maddeden yapılmış hiçbir şeyi incelememiştim, dolayısıyla yoğunluğunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Daha iyi görebilmek için yer değiştirdim, böylece ona birkaç saniye daha bakabildim. *Ona böyle bakmaya devam edersen fark edecektir*, diye uyardım kendimi. Çabucak gözlerimi kapattım, başım tavana bakacak şekilde dimdik uzandım ki beni iş üstünde yakalamasın.

Sadece... Merak etmediğim bir şey yoktu, bu yüzden tekrar baktım.

Roark yatağında kıpırdandı, o kalın kalçaları açıldı, ince uyku pantolonunun içinden sikinin yumruları belli oluyordu. Dudaklarımı yaladım, o şeylere doğru itmenin nasıl bir his olduğunu hatırladıkça sikim sempatik bir şekilde seğirdi. Birlikte çıplak olsaydık yüzeyinin göğsümü kavradığı gibi sikimi de kavrayıp kavramayacağını merak ettim.

Roark uzun, uykulu bir iç çekti.

Düşüncelerim masum olmaktan çok uzaktı.

Üstümde ve etrafımda nasıl hissettiğini hâlâ hatırlayabiliyordum. Kıçımı tutuşunu ve benimle bir oyuncakmışım gibi oynayışını mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Sanki ne yaptığından haberi yokmuş ama yine de yapmaya kararlıymış gibi. En azından ben öyle sanıyordum.

Yine, onu okumak zordu. Bakire miydi?

Neden bu kadar sıcaktı?

Bunu ateşli , değil mi?

Siktir, tamam. Belki de yenilgiyi kabul etmek en iyisiydi. Belli ki uyumaya çalışmak işe yaramıyordu. Hele ki Roark bir metre kadar uzağımdayken ve pantolonunun altından sikine bakma fırsatım .

Kıpırdandım.

Roark tekrar iç çekti.

Nefesimi tutarak donakaldım. Kıpırdamayınca nefesimi verdim ve kıpırdanma şiddetle başlamadan önce tekrar rahatladım. Yan dönerek yüzümü tamamen ona döndüm ve az önceki utancımı unutarak ona baktım.

Yaptığımız şey hoşuna gitti mi?

Cildim kaşındıkça bu düşünce beni rahatsız ediyordu.

Roark'la seks yapmayı düşünmek kötünün iyisiydi. Eğer aklımın başka yerlerde dolaşmasına izin verirsem, haftalardır yapmayı hayal ettiğim şeyi yapacağımdan hiç şüphem yoktu. Odalarımızdan kaçır ve içinde yaşadığım gemiyi keşfederdim.

Benimle koca bir uzaylı teknolojisi gemisi arasında duran tek şey bir sakız köpekbalığı ve onun uykulu iç çekişleriydi. Oh. Ve çelik kapı. Ama onu kolayca geçebilirdim.

Tuş takımının şifresini ilk gün ezberlemiştim.

Tekrar sırt üstü dönerek ne yapacağımı düşündüm.

Uyumak mümkün değildi.

Roark'ın sikine bakmaya devam etmeli miyim? Kaçmalı mıyım?

Gerçekten kaçacak değildim. Uzaydaydık. Ama belki Roark uyurken, görme şansına sahip olacağımı hiç düşünmediğim teknolojiye bir göz atabilirdim? Tasma da yok. Bunu yaptığımı bile bilmeyecekti. O uyanmadan gizlice çıkıp geri dönebilirdim ve ben-

"Huu-goh," Roark'ın derin ve gür sesi sessiz odada yankılandı. Titredim, gitmeye dair tüm düşüncelerim söndü. Roark'ın yatağının yanındaki lamba yandı ve odayı yumuşak mavi bir ışıkla aydınlattı. Roark yavaşça doğruldu, gözleri yorgunmuş gibi kısıktı. Sanki fark ettiğimden çok daha uzun süredir onu uyanık tutmak için kıvranıyormuşum gibi.

Duvardaki saatin üzerindeki dalgalı çizgileri okuyamadığım için saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama casusluk planları yapmaya ilk başladığım zamankinden farklı bir şekle sahip oldukları kesindi.

"Huu-goh," diye mırıldandı Roark yine, onaylamayan bir sesle usulca tıslayarak. "Huu-goh, yorgun musun?"

Bu ona öğretebildiğim birkaç duygudan biriydi. Bir esneme hareketi ve gerinme açıkça iletişim kurmak için yeterliydi

Öğretmen ve öğrenci rollerini oynarken bu kelimenin ne anlama geldiğini anlamıştım.

"Hayır," diyerek battaniyeyi göğsümden attım. Ona bakmak için doğrulduğumda battaniye kalçalarımın etrafında toplandı; kendime yeniden kızmıştım. Beni az önce indirmişti. Az önce bana sarılmıştı. Neden hâlâ kendimi çok kötü hissediyordum? Ve bunun acısını ondan çıkarıyordum. Ki bu berbat bir şeydi. Elimde değildi. "Hugo yorgun *değil*." Aslında yorgundum. Oldukça yorgundum. Ama... onda içimdeki çocuğu ortaya çıkaran bir şey vardı. Genelde sakladığım parçalarımı. Sanki o etraftayken hissettiklerimi maskelemek zorunda değilmişim gibi.

Kahretsin, bu kadar gizli bir velet olduğumu fark etmemiştim.

Görünüşe göre Roark bunu kaldırabiliyordu çünkü benim dramatizimimden . Onları her zamanki gibi sabırla karşıladı. Nefes nefese kalan Roark, odanın diğer ucundan bana baktı. Dişleri o kadar parlaktı ki neredeyse karanlıkta parlıyorlardı. Benekleri sarıydı. Bu çok nadir gördüğüm bir renkti.

Huh.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Bin yıl gibi gelen bir süreden sonra nihayet istediği kelimeleri buldu.

"Huu-goh gel," Roark yatağı okşadı, göz çıkıntıları neredeyse hoşgörülü görünecek şekilde değişti, sanki benim küçük öfke nöbetimin sinir bozucu değil de sevimli olduğunu düşünüyordu. Bu da bende daha fazla karşılık verme isteği uyandırdı.

Evet, doğru.

Oraya gitmeyecektim.

Bekledi.

Ona ters ters baktım.

Kaşlarını çattı. Tüm dişleri düşünüldüğünde yüzünde komik bir ifade vardı. Dev bir oyuncak ayı olduğunu bilmesem neredeyse onu dehşet verici gösterecekti.

"Huu-goh gel," diye tekrarladı Roark, bu kez daha yavaş. *Daha da büyüdü.*

İç çekerek battaniyemi topladım ve bizi ayıran kısa mesafeyi yalınayak geçtim. İçimde kaşınan "bir şey" kutlama yaptı. Yer, ayaklarımın tabanında soğuktu. Buz gibi soğuk. Sanki her dikkatli adımda sıcaklığını kaybediyordu. Devasa yatağın kenarında durup neden bu kadar sevinçli olduğumu anlamaya çalışırken kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu.

Roark yatağı tekrar okşadı.

Tereddüt ettim, ama sadece bir an için.

Görünüşe göre Roark benim maskaralıklarımın bıkıyordu. Çünkü bildiğim bir sonraki şey, kolunu bana doladığı ve beni havada zahmetsizce çektiği idi. Vücudu benimkinin altında katı ve sıcaktı, ayak parmaklarımın sürtündüğü yatak inanılmaz derecede yumuşaktı.

Roark kendi kendine homurdanıp daha önce üzerine örtmediği battaniyeleri ikimizin etrafına sererken, ben de bu itiş kakışa biraz şaşırarak ciyakladım. Yatak rahattı. Yumuşacık. Rahattı. Bana verdiği yataktan biraz daha sertti ama yine de güzeldi.

Roark'ın kalın kolu ortama dolandı. Derisinden fışkıran birkaç küçük dokunaçla uzuvlarımı düzenledi. Tam istediği gibi olduğumda beni sıkıca kendine çekti, sıcak nefesi enseme gıdıklarken yarı tombul siki kış yanağıma bastırdı. Kocaman bir şeydi. O kadar büyüktü ki tek bir alet olduğuna inanmak zordu.

Bugün tam bir pislik gibi davrandım. Bunu hak etmediğini ve ondan özür dilemem gerektiğini biliyordum. Bu konuda kendimi hırpalamak istedim. Yanlış yaptığım her küçük şeyi parçalamak istedim. Ama ben sadece...

Tanrım, rahattı. Ve güvenliydi. Ve-ve-ben hissettim... Tanrı. Haftalardır ilk kez yeniden görüldüğümü hissettim.

Artık umursamayacak kadar yorgun olduğum için göz kapaklarım düşmeye başladı.

Roark ilk kez beni yatağına alıyordu. Ve içimde bir şeyler gevşedi. Sanki hayatımda ilk kez tam olarak olmam gereken yerde, olmam gereken kişiyle birlikteydim.

İltihap soldu. Öfkem
eriyip gitti.

"Huu-goh," diye mırıldandı Roark. Bu sadece benim adımdı. Daha önce binlerce kez duymuştum. Ama hiç bu kadar yumuşak söylendiğini duymamıştım. Sanki tam bir cümleymiş gibi. Sanki onun için bir anlamı varmış gibi... bana bir şekilde teşekkür ediyordu.

Sanki Roark da ilişkinin değişmesinden en az benim kadar rahatlamıştı.
Belki o da yalnızdı?

Roark o büyük, sıcak avucunu omurgamdan aşağı okşadı, daha önce yaptığı gibi beni yatıştırdı, boğazındaki o garip mırıltı yeniden başladı. Ancak bu sefer birbirimize o kadar yakındık ki tüm vücudumu titretiyor, kirpiklerimi titretiyor ve uzuvlarımın gevşemesine neden oluyordu. Tüm vücut masajı gibi

-Lanet olsun.

Üzerime bastırın uzaylı aletine rağmen saniyeler içinde uyuyakalmıştım. Roark soyunmak için kıpırdamadı, ben üç uzun yıldan sonra ilk kez rahatça dinlenirken arkamda hareketsiz yatmaktan memnun görünüyordu.

Beni daha sıkı çekti.

Sıcaktı, sıcaktı, sıcaktı.

Galaksiler, yıldızlar ve dokunaçlar hayal ettim. Roark beni hiç bırakmadı.

SEVEN

ROARK

Huu-goh beklediğimden çok daha fazlasıydı. Her ne kadar bir gece önce yaşanan olayların gidişatından memnun olsam da, ben bile boyumu aştığının farkındaydım. Aramızdaki şeyler değişmişti. Ve ben buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Ben de bunu umuyordum.

Ama aynı zamanda ilk kez başka birine karşı bir şeyler hissediyordum. Ve tamamen aklımı kaçırmıştım.

Ona dokunduktan sonra hissettiklerim daha da güçlenmişti. Aramıza çektiğim çizgi, onun küçük tatlı kalçaları tarafından tamamen çizildikten sonra.

Yataktan kalkıp sabah ritüelime başlamak için banyoya yöneldiğimde kendimi onu daha fazla düşünürken buldum

-Her zamankinden daha erken. Sadece bu bile beni endişelendiriyordu. Programımın dışına nadiren çıkardım.

Ama aklım başımdan gitmişti ve ben sadece-

Cevaplara ihtiyacım vardı. Biriyle konuşmaya, bu duyguları açığa çıkarmaya ve ileriye dönük bir savaş planı belirlemeye ihtiyacım vardı.

Dişlerimi fırçalarken bir anım su yüzüne çıktı. Huu-goh'un gemideki ilk günlerinden biriydi ve ona banyo da dahil olmak üzere odaları gezdiriyordum.

İlk heyecanını gördükten sonra ona odanın her yönünü göstermeye başladım; duş suyu fayansa döküldüğünde nanobotların nasıl temizlediğine ya da

diş macunu, gargara ve sabun. Tek yapmanız gereken doğru düğmeye basmaktı ve cihazın dışarı attığı sıvı değişiyordu.

Kendini nasıl temiz tuttuğunu sormayın ama bunca yıllık kaptanlığında gargara beklerken hiç sabun tatmamıştım.

Huu-goh her şeye hayran kaldı, her düğmeye bastı, diş macununun sürekli akışını bariz bir zevkle kutladı - parmağını içine soktu - ve sadece test etmek için küçük pembe diliyle yaladı.

"Toothpaasteh!" diye zafer çığlıkları atarak nemli parmağını bana doğru salladı. "Ne oluyor lan?"

Sırıtmıştım ve dişlerimden korkmamıştı. Hiç korkmadı. Anı, geldiği gibi hızla kayboldu.

Ve bakışlarım kendi yansımamla karşılaştığında endişelerim geri geldi. Doğru tavsiyeyi alabilmek için kafamın içinde neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Düşüncelerim dönüp dururken ovaladıkça dudaklarımı köpük kapladı.

Ben her zaman geleneksel bir Sarhk oldum. Geçmişte pek çok kişi davranışlarımdan dolayı benimle alay etmişti, ancak iyi huylu oldukları için bunun beni rahatsız etmesine asla izin vermedim. Kırk yıl boyunca, rotam üzerindeki gezegenlerde serbestçe sunulan yaratıklardan birine bakmakla hiç ilgilenmemiştim. Zevk evlerine hiç bakmamıştım. Hiç birine girmedim.

Seks eşler içindi.

Ve çiftleşmeye hiç ilgi duymamıştım.

Huu-goh ile tanışana kadar.

Keyifli olduğu kadar ilgi çekici de olan Huu-goh. Huu-goh, aramızdaki boy farkına rağmen üzülmediğinde bana kızmaktan çekinmezdi. Zeki ve hızlı hareket eden Huu-goh. Koyu renk gözleri ve güzel turuncu kürküyle Huu-goh. Yaşadığı dehşete rağmen gözleri merakla dolu olan Huu-goh.

Benden korkmayan Huu-goh, her türlü hakkı olmasına rağmen ol.

Güne hazırlanmak için ayrıldığımda olduğu gibi şimdi de huzur içinde uyuyordu.

Yatakta onun yanından geçerken, kalbimin içinde bir sıcaklık patladı. Dostum, paylaştığımız battaniyelerin bir koza gibi etrafını sardığı, insan şeklinde minik bir toptu. Uykuya dalarken çok sevimli bir horlama sesi çıkarıyordu. Kısa sürede hoşuma gittiğini fark ettiğim bir sestir bu. Odanın diğer ucundaki yatağında olsa bile dinlendiğini anlamamı sağlıyordu. Güven vericiydi.

İç çekerek onu uyumaya devam etmesi için bıraktım, sesin onu uyandırmaması için kapıyı hafifçe kapatmaya dikkat ettim.

Kendi kendime yetebildiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Kendi duygularım ve ihtiyaçlarımla ilgilenebileceğimi ve kimseye ihtiyacım olmadığını. Ama bu bir yalandı.

Koridorda antrenman odalarına doğru ilerlerken yüzeyim buz gibi oldu. Mala'nın çoktan orada olacağını biliyordum. Çoğu sabah ben geldiğimde o zaten birkaç saattir egzersiz yapıyor olurdu. Beni bu kadar erken gördüğüne şaşıracağından hiç şüphem yoktu ama ona ihtiyacım vardı.

Bir *arkadaşa* ihtiyacım vardı.

Ve gemiyi işgal eden diğerlerinin tartışmamızı bölmesi konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak kadar erken bir saatti.

Üzerinde çalışmam gereken pek çok düşünce vardı.

Mesela ona bir kez dokunduktan sonra, Huu-goh etraftayken tek yapmak istediğim dokunaçlarımı onun her tarafına sokmak ve tekrar bacağımı becermesini izlemektir. Kendimi sakinleştirmek için burnumdan nefes alarak, kışkırtıcı düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

İlk başta dostumun masum olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ne kadar yanıldığımı görebiliyordum.

Ve harekete geçtiği için ne kadar minnettar olduğumu.

Onun kadar zeki bir yaratığın benim gibi bir canavarla ilgileneceğine dair umudumu kaybetmeye başlamıştım. Ondan çok uzun yıllar kıdemliydim. Ona yapılan onca şeye rağmen, onun olmadığı bir şekilde bıkmıştım. Ve yıldızlarda seyahat ettiğim süre boyunca pek çok şey görmüş olsam da, Huu-goh kadar cezbedici birini hiç görmemiştim.

Dirençliydi.

Zaman zaman huysuzlanıyordu, evet, ama bunu ona çok görmüyordum. Ondan çok şey alınmıştı. Her şeyi. Artık özgür olduğuna göre hayatının kontrolünü yeniden ele alması aylar sürecekti - tabii gerçekten ele geçirebilirse.

Beni seçmiş olması, onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Bunu mahvetmek istemedim.

Antrenman odasına girip tanıdık bir mavi yüzgeç ararken içim kıpır kıpır oldu. Mala olmasını beklediğim yerdeydi, dokunaçları kum torbalarından birinin etrafına dolanmış, dikiş yerlerinden toz çıkana kadar sıkıyordu.

"Birileri erken kalkmış," diye takıldı Mala, bana bakmak için döndü, benekleri şefkatle pembeleşmişti. Yanına yerleşip ısınmak için kendime bir torba alırken benimkiler de ona uymak için yer değiştirdi.

"I..." Kafamın içinde neler olup bittiğini itiraf etmek zordu. Ama fazla zamanım yoktu ve ben de pek becerikli sayılmazdım. "Huu-goh beni eş olarak almaya karar verdi." Yumruğum kum torbasına çarptı, geri çekilip hareketi tekrarlamadan önce dallar patladı. "Çok mutluyum."

Mala yanımda bir ses çıkardı, sallanmasını engellemek için bir eliyle tutmadan önce çantasına bir kez daha çarptı. "Sesin hiç mutlu gelmiyor."

"Mutluyum," diye tekrarlardım, çantaya tekrar vurarak. Ve tekrar. Ne kadar sert vurursam o kadar iyi hissediyordum. Uzuvlarımdaki ağrı tanıdık ve rahatlatıcıydı; Mala'nın varlığı da öyle. Üstümüzde ışıklar her zamanki gibi parlıyordu. Karanlığın köşelerini ağartıyor, odayı steril bir ışıltıya .

"Bu yüzden mi o zavallı kum torbasına kötü davranıyorsun?" Mala, sanki bunu her sabah yapmıyormuşuz gibi, aynı acımasız coşkuyla alay etti. "Çünkü mutlusun."

"Evet." Nefesimi içime çektim ve onun yakaladığı gibi yakalamadan önce çantaya son bir kez vurdum. Uzuvlarım erimiş gibiydi, onunla yüzleşmek için döndüğümde kendi korkularımın soğukluğu azalmıştı. Gözleri titredi, benekleri sarıya dönerken başı yana eğildi.

"Aklında gerçekten ne olduğunu söyle bana," dedi Mala, çantadan uzaklaşıp beni peşinden çağırarak. Peşinden gittim, odanın ortasındaki antrenman ringine doğru ilerlerken bir kez olsun kararları onun vermesine izin vermekten memnundum. Memlekette birçok Sahrk spor olsun diye güreşirdi ve uzayda da durum farklı değildi. Reflekslerimizi hızlı tutuyordu. Ve böyle zamanlarda, kararsız kaldığımda ve ayaklarım titrediğinde, bu kadar tanıdık bir şeye erişmek beni rahatlatıyordu.

Mala tekrar zorlamadı.

Ve yirmi dakika boyunca onu mindere fırlatarak duygularımı boşaltmaya çalıştım. Tekrar ve tekrar. Güm, güm, güm. Her yaptığımda gülüyordu ama ben bile beni rahat bıraktığını anlayabiliyordum. Normalde daha güçlü olduğum için sinirlenirdi. Bana hakaret eder, beni kızdırmaya çalışırdı. Ama bugün sessizdi.

"Onun ihtiyacı olan şey olabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim sonunda. Mala altımda sıkışmıştı, onu yere bastırırken pembe ve mavi birbirine karışmıştı. Kelimeler dökülürken itiraf etmek acı . Hemen, benim

Renklerimiz tekrar bize ait olana kadar dallar geri çekildi. Mala'ya elimi kaldırmasını önerdim. Ayağa kalkarken homurdandı.

"Neden böyle söyledin?" diye sordu, sesi sakın ve sabırlıydı.

"Ben..." Bir elimi yüzümde gezdirirken kendi göğsüm kabarıyordu. Beneklerimin değiştiğini hissedebiliyordum. Muhtemelen onun okuyamayacağı kadar hızlıydı. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Roark." Mala'nın dokunaçları bileğime dolandı ve onu yüzümden çekti. "Seni uzun zamandır tanıyorum."

Başımı salladım, çünkü o söylemişti.

"Ve ben senin istediğin hiçbir şeyde başarısız olduğunu görmedim. Bir kere bile."

Bunun güven verici olması gerekiyordu, bunu biliyordum. Ama ben sadece... "Bu farklı," diye karşı çıktım, kalbim düzensiz atıyordu. Mala ve ben, içeridekileri dışarıda tutmak için antrenman minderlerini çevreleyen halkaya yaslandık. "Onun ihtiyacı olan şeyi nasıl olacağımı bilmiyorum."

"Elbette var." Mala yerleşti. "Çok kolay." Alay ettim. "Nasıl?"

"Sen dinle," diye omuz silkti Mala. Tecrübelerine dayanarak konuştuğunu biliyordum. Gözleri uzaklara dalarken yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. Sanki eve döndüğünde kendi eşini düşünüyormuş gibiydi. Aşkını, ruh eşini. "Önemsiyorsun." Bana bakmak için döndü. "Ve hata yaptığında özür diliyorsun."

"Kolaymış gibi söylüyorsun."

"Öyle," diye yanıtladı Mala. "Birini sevdiğinizde zaten bunları yapma eğiliminde olursunuz. Onları mutlu etmek için çaba sarf etmek dünyadaki en kolay şeydir."

"Birini nasıl seveceğimi bilmiyorum." Kalbim güm güm attı. "Geçmişimi biliyorsun. Ben senin gibi değilim, öğrenecek örneklerim olmadı."

"Anlıyorum," dedi Mala'nın sesi nazikti. "Ama sen akıllısın Roark. Kaptan olduğunda sen de bunu nasıl yapacağını bilmiyordun. Şimdi bir de kendine bak." Rütbelerimi yükseltirken benimle birlikte olmuştu. Bunun gibi pek çok konuşma yapmıştık ama şimdi hepsi daha az önemliymiş gibi geliyordu. "Dreamer'ın sahip olduğu en iyi kaptan."

Alay ettim, çünkü bu doğru değildi. En iyi kaptanı tanıyordum. Ve o ölmüştü.

Bu düşünceleri bir kenara ittim, onun yerine Huu-goh'a odaklandım. Onu düşünmek bile bana huzur veriyordu. "Huu-goh benim yaşadığımdan çok daha fazlasını yaşadı."

Sanırım hiçbirimiz anlayamayız," diye ekledim, Mala'nın dostumun ne kadar güçlü olduğunu anladığından emin olmaya çalışarak.

"F'ukYuu bir..." Mala sesini alçalttı, gezegene hayran olan gemideki adamları gücendirmemek için yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı, "çok misafirperver bir yer. Özellikle de daha nazik bir yapıya sahip olanlar için."

Huu-goh'un inci gibi düz dişlerden oluşan gülümsemesini düşündüm. Günlüğünü nasıl karıştırdığını, yazı aletini nasıl çiğnediğini, sayfalarca gözlemin her yüzeyi nasıl süslediğini. Mutsuz görünmüyordu. En azından... tasma takılı olmadığı sürece. Ya da ne zaman...siktir. Odalarda çok uzun süre yalnız kaldığında.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve anladığı için minnettar bir şekilde başımı salladım. "Onu mutlu etmek istiyorum," diye itiraf ettim. Sesim sertti. "Ama ben

hiç tecrübem yok. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde körüm. Birinin partneri olabilecek türde bir insan olup olmadığımı bilmiyorum."

Tüm bunlar Huu-goh'u gemiye almadan önce düşünmem gereken şeylerdi. Ama buna zaman yoktu. Zaten ben her zaman daha çok aksiyon adamı olmuşumdur. Ve o anda, onu tutmaktan başka seçeneğim yoktu - ona kalmak isteyip istemediğini sorduğumda hayır dediğinde nasıl farklı bir şey yapabilirdim ki?

O zamandan beri elimden geleni yapıyordum. Ama kör uçuyordum.

"Bence korktuğun için bahaneler uyduruyorsun," diye suçladı Mala, her zaman ona hak verdiğimden daha bilgeydi. Evinde bir ailesi, bir eşi ve üç yavrusu vardı. Ben daha büyük olsam da o daha deneyimliydi.

"I..." Yumruklarımı sıkıp Mala'ya ne yaptığımı nasıl anlatacağımı düşünürken beneklerim renklerini kaybetti. "Haklısın," diye itiraf ettim Huu-goh'un kalçalarının bana doğru pompaladığı görüntüler duyularıma saldırırken. "Ama-"

Mala gözlerini devirdi. "Beni kızdırıyorsun."

"Siktir git." Kendi çelişkili duygularıma rağmen güldüm.

"Bu işi batırmanın tek yolunun fazla düşünmek olduğunu sana başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum." Pençesini göğsüme sapladı ve ben de homurdanarak elini savuşturdum. "Seni istediğini mi söyledin? Seçimi o mu yaptı?"

"Evet." Nabzım gümbür gümbür atıyordu. "Ve ona tekrar dokunmak istiyorum. Ama henüz töreni bile planlamadım. Bu saygısızlık değil mi? O

saygılı davranılmayı hak ediyor. Bunların hiçbirini daha önce düşünmemiştim. Göz korkutucu. Yanlış yapmak istemiyorum."

"dokunmak istiyorsan dokun," diye omuz silkti Mala. "Bu o kadar basit değil."

"Öyle." Bana baktı. Ben de ona baktım. Birkaç vuruş geçti. "Tamam," diye iç geçirdi Mala. "Sana bir şey söyleyeceğim ve sen de dinleyeceksin." Başımı salladım. "Ve beni yargılamayacaksın, ama bunu ciddiye alacaksın. -Ve mezarına kadar." Gözlerini kısmıştı. "Bunun duyulmasını istemiyorum yoksa eşim beni öldürür, ama bunu bilmenin sana biraz huzur getireceğini düşünüyorum."

Kalbim güm güm attı. Tekrar başımı salladım.

"Yanet ve ben..." Mala hülyalı bir şekilde içini çekti ve eşinden bahsederken sırtarak tezgâha yaslandı. "Törenimizden önce çok eğlendik."

Gözlerimi kırptım, şok olmuşum.

"Yanet?" Yanet benden birkaç yaş büyüktü ve şimdiye kadar tanıdığım herkesten çok daha tutucuydu. Onun cinsel içerikli bir şey yaptığını hayal etmek neredeyse imkânsızdı. Ugh. Bu düşünce hayır değildi. Sadece, hayır.

"Düğün gecemize kadar onu sikmeme izin vermedi ama..." Mala hınzırca sırttı. "Onun içine girmek için başka yollarım da vardı."

Öğürdüm ve Mala acımla eğlenerek kıkırdadı.

"Detayları anlatma lütfen." En yakın iki arkadaşımı çiftleşmeden önce böyle bir ortamda hayal etmekle ilgilenmiyordum.

"Mesele şu ki," diye devam etti Mala. "Biz iyiydik. İyiyiz." Bakışlarımı yakaladı, ne demek istediğini anlatmaya çalışıyordu. "Düğünde sen de vardın. Daha mı az özeldi? Yanet saygısızlığa uğramış gibi mi hissetti?"

Gerçek bir cevap istiyordu, bu yüzden konuşmadan önce ciddi bir şekilde düşündüm. Gerçeğin tadı dilimde hafıftı. "Hayır."

"Artık Yanet ve benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?" "Hayır."

"Gördün mü?" Sırttı, omzuma bir tokat attı, dalları beni şakacı bir şekilde sıkmak için ayrıldı. "Herkes kendi hızında hareket eder. İkinize de doğal gelen her şey doğru yoldur."

"Doğru."

Başım dönüyordu. Kalbim boğazıma düğümlendi.

"Ama..." Bu utanç vericiydi. İtiraf etmek biraz utanç vericiydi. "Nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum. Yani-" Ses tonumu düşürdüm, minnettar

bir kez daha yalnız olduğumuzu fark ettik. "Bu nasıl çalışıyor ki?"

Elbette *nasıl* çalıştığını biliyordum. En azından temellerini.

"O bir Sahrk değil," diye ekledim, odalarda sıralanan aynalarda kendimi bir an için gördüğümde utançtan beneklerim fuşya rengine döndü. Mala sanki gerçek güvensizliğimin buradan kaynaklandığını anlamış gibi başını salladı. "Ya onu memnun edemezsem? Ya uyumlu değilsek..."

"Dün gece uyumlu muydunuz?"

Gözlerimi kırıştırdım, o gün yüzüncü kez Huu-goh'u düşünürken başım dönüyordu. Başımı salladım, ağzım aniden kurudu.

Mala klinik bir tavırla, "Ufak tefek, o yüzden kıcına dikkat etmeliyim," dediğinde hırıltımı bastırmak zorunda kaldım. Bana yardım ediyordu ama yine de eşim hakkında bu şekilde düşünmesi beni rahatsız ediyordu. "Küçük bir dalla başla. Yukarı doğru ilerle." Mala düşünceli bir şekilde mırıldandı ve söylediği her şeyi ezberledim, sevgili bir arkadaş olarak gördüğüm birinden bu tür ayrıntıları almak utanç verici olsa da bunu istemek zorunda kalmadığım için minnettarım. "Yağlama senin en iyi arkadaşın olacak."

Not almak için HoverPad'imın yanımda olmasını

dileyerek başımı salladım. "Önce dilini dene.

Aletlerini yalayabilirsin-"

"Sik," diye düzelttim, sonra keşke düzeltmeseydim diye hayıflandım.

"Sik," diye güldü Mala, başını bana doğru sallayarak. Sesi belli belirsiz meraklıydı ama iyi bir insan olduğu için zorlamadı. "Sikini yala. Bir şeyleri test et. Yavaş ol; bir şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını sana söylemesi için ona bolca zaman ver. Ona dikkat edin. Ve eğlenin."

Tekrar başımı salladım, başım dönüyordu.

"Biraz iletişim kurabiliyorsun, değil mi? Bunu

gördüm." Yine başımı salladım.

"Bunu kendi yararına kullan."

Sersemlemiş bir halde ortak odamıza döndüm, her iki elimde birer tabak kahvaltı, orada beni nelerin beklediğini hayal ediyordum. Yemeği hazırlarken zihnimin dolaşmasına izin verdim. Mala ile yaptığım konuşmayı tekrar tekrar düşündüm. Yemekhanenin kapısından çıkarken Ushuu koridorda beni karşıladığında dikkatim biraz dağılmıştı. Hafif yıpranmış yüzü merakla buruşmuş, başı yana eğilmişti ama bütün ay boyunca onu görmezden geldikten sonra onunla konuşacak fazladan bant genişliğine sahip değildim.

Bunun için kendimi kötü hissettim, gerçekten.

Ama o kadar çok şey oluyordu ki, bunu ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

Tuş takımına kodu girdiğimde, akıl hocam ve yetersizliklerimle ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti. Bunun yerine, yüzeyimin altında heyecan uğulduyordu. Kapı birkaç santim açıldı ve ben durakladım, hoş düşünceler beni tekrar rahatsız ederken gözlerim kapandı.

Bu gece, Huu-goh yaramazlık yaptığında...evet.

Bu gece.

Onunla tekrar oynardım.

Mala'nın önerdiği gibi nazik olacaktım. Bunu daha önce hiç yapmamış olmam önemli değildi. Ya da hiç istememiş olmamın. Çünkü bunu Huu- goh ile yapmak istiyordum. Ve belli ki o da bunu istiyordu. Mala'yla seks hakkında samimi bir şekilde konuştuğum için rahatlamış hissetmek daha kolaydı.

Görünüşe göre tek ihtiyaım olan şey destektir. şimdi fantezilerim coşmuştu.

Nabzım hızla atmaya başladı ve Huu-goh'a binme düşüncesiyle patlamak üzere olan hırıltımı bastırdım. İçeride daha sıcak olacağından emindim ve bu teoriyi test etmek için sabırsızlanıyordum. Aletini, onu gizleyen sinir bozucu bez olmadan görmek istiyordum. Gözlerinin geri dönmesini ve dilinin tekrar kıvrılmasını izlemek istiyordum.

Kı yanaklarının arasındaki gizli deriyi tatmak, taşaklarındaki ve kasıklarındaki etli teri yalamak istiyordum. Onu bir hazine gibi içime çekmek istiyordum, ta ki tekrar benim küçük canavarıma dönüşüp benden istediğini alana kadar.

Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Kırmızı lekelerim bana ihanet etti ve kapıyı iterek sonuna kadar açıp yatak odamı -hayır, bizim yatak odamızı- gördüğümde umursamadım bile. Huu-goh'un uyanık olduğunu ve yatağımızın ortasında sabırla benim dönüşümü beklediğini görünce şaşırmadım. Cildi kızarmış, gözleri normalden daha koyuydu. Uyku pantolonunun içinde bir şişkinlik vardı; tatlı, tekil aleti ısrarla kumaşa bastırıyordu, dolgun ve kalındı ama benimkinden çok daha küçüktü.

"Fuuhd?" diye sordu, canlandı, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı ıktı.

Başımı sallayarak onayladım ve Huu-goh dizlerinin üzerine doğru kayarken bir iniltiyi bastırdım. Tırmanabilmek için yatağın yüzeyinden kenara doğru sürünürken aletlerim nabız gibi atıyordu. Keşke manzarayı arkadan görebilseydim. Kıvrak kalçalarının nasıl esnediğini ve kıının nasıl sallandığını görmek isterdim.

Sanki iimde a bir şey uyanmış gibiydi.

Tükürük ağzımı doldurdu, aramızdaki mesafeyi buzul hızında geçip tabağını ona uzatırken umutsuz bir sevişme ihtiyacı ellerimi titretti.

Onu korkutma, diye kendimi azarladım.

*Bu gece ona sahip
olabilirsin. Eğer seni
tekrar isterse.*

"Teşekkür ederim," dedi Huu-goh. Bu kelimeleri çok tekrarlıyordu. Öyle ki ne anlama geldiklerini anlamayı başarmıştım. Başımı salladım, aletlerim pantolonumun içinde güvenle saklanmış olmasına rağmen ona doğru kıvranıyordu.

Onları suçlayamam.

Ben de ona dokunmak
istedim. Hem de çok.

Hiçbir şeyi istemediğim kadar.

Huu-goh yemeğe gülümserken bir elimle tüylerini okşadım. Yemeğe iştahla daldı. İlk ısırığı aldığı anda inledi, benim bambu sapımın hala bütün ve gevrek olduğu yerde ezilerek posa haline getirilmiş olmasına aldırmadı. Neyse ki Huu-goh sevmekten ya da yemeğinin dokusundan şikayet etmedi. Son zamanlarda çok daha fazla hırlıyordu ve ben de dokunmakta tereddüt ediyordum.

Görünüşe göre o bariyer de gitmişti.

Belki de bana karşı olan hislerini itiraf etmek için endişeleniyordu? Ve okşama onu harekete geçirdi. İsteddiği şeye yakındı ama yeterli değildi. Ama sonra dün gece oldu ve biz...evet. Artık farklıydık. İkimizin de daha önce olmadığını düşündüğüm bir şekilde yakındık.

Her şey farklıydı.

Sha'hPihn'e tören için gerekli telefon görüşmelerini yapacaktım. Ve kendi gezegenime ulaştığımızda resmiyet kazanacaktık. Tüm hayatı boyunca onu güvende tutacaktım. Artık mesafeye gerek yoktu.

Artık arkadaş olduğumuz için değil.

"Taastehler cuucumbehr'i sever." Huu-goh mutlu bir iç çekişle son lokmasını da aldı. Yatağa oturdum, onu izlerken dizlerimin bağı çözüldü, kendi tabağım elimde unutuldu. Bu kadar küçük bir şey için çok uzun bacakları vardı. Ve çok güzel, ince bir beli. Ve omuzları! Kemiklerinde et olmamasına rağmen geniş omuzlar.

Aletlerim birbirine dolandı ve onlara uslu durmalarını söyledim, baş döndürücü şehvet duyularımı bulandırarak başımı döndürdü.

Bu gece, kendime söyledim.

Bu gece, sonra, onu alacağım.

Bu gece onun vücudu benim olacaktı.

EIGHT

HUGO

Ergenlik dönemine girerken hala örnek bir öğrenci olmayı başarmıştım. Ruh halimdeki dalgalanmaları bastırdım. Hoşuma gitmeyen her parçamı sakladım. Gerçek duygularımın yüzümde bir gülümsemeyle solmasına ve ölmesine izin verdim. Çünkü bunu yapmazsam hormonlar, sivilceler ve hayal kırıklıklarının yanı sıra ailemin öfkesini de üzerime çekeceğimi biliyordum.

Zaten dikkatlerini zar zor çekiyordum.

Annem kendi hayatıyla o kadar meşguldü ki benimkinin nasıl gittiğini merak etmiyordu. Babam da elinde bir şişeyle ya da sekreteriyle baş başa benimle olduğundan daha fazla zaman geçiriyordu. Birlikte olduğumuz nadir zamanlarda, ikisinin de konuştuğu tek şey benim akademik başarılarımdı. Onlar için konuşan bir karneydim, ama bu bile genellikle boş olan evimizin buz gibi sessizliğinden daha iyi hissettiriyordu.

Gerçekçi olmak gerekirse, içe bana davranışlarının adil olmadığını biliyordum. Ama bildiğim tek hayat buydu. Görünmez olarak o kadar çok zaman geçirdim ki, isteyeceğim son şey bana duydukları azıcık sevgi ve gururu da kaybetmektir. Olmamı istedikleri her şey olmuşum ama yine de kendimi burada bulmuştum.

Uzaylılar tarafından , daha fazla uzaylı tarafından kurtarıldım, yeni sahibim yanımda huzur içinde yatarken karanlıkta oturuyordum.

Bu son kısma kızacağımı düşünebilirsiniz ama . Çünkü

Roark'ı inkar etmek mümkün değildi.

Roark tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu.

Akşam yemeğini birlikte yedikten ve Roark ile ben ayrı ayrı duşlarımızı aldıktan sonra yatağımıza çekildik. Roark akşam eve geldiğinden beri

Ona tekrar asılmak için kendimi hazırlamaya
çalışıyordum.

Ama o çizgiyi nasıl geçeceğimi bilemedim.

Eve döndüğümde bir Kazanova değildim. Ben bir zavallıydım ve bu dürüst bir gerçektir. F'ukYuu üzerinde çalıştıktan sonra bile birinin bana gerçekten dokunmak isteyebileceği fikrini kafamda oturtmak zordu.

Roark ilk tanıştığımızda bana hayır demişti ve ben de bunu muhtemelen olması gerekenden daha fazla içselleştirmiştim. İstediğim son şey, sırf ben istedim diye ona istemediği bir şey için baskı yapmaktır.

Önceki gün yaptıklarımız hoşuna gitmiş miydi? Kafamda evirip çevirmiş ve gerçekte olduğundan daha mutlu olduğunu mu hayal etmiştim? O sabah her zamankinden daha erken gitmiş olması da yardımcı olmamıştı. Ve kahvaltıda düpedüz *saygılı* davranmıştı. Yarı yarıya pantolonumu indirmesini falan bekliyordum. Özellikle de bir gece önce aynı yatakta uyuduktan sonra. Ama öyle bir şey olmadı.

Aslında şey farklı görünmüyordu. Belki de ona sürdüğümü hayal etmişimdir?

Kendine gaz vermenin yolu, Hugo.

Hayır.

Hayır.

Bu gerçektir. Ve

hoşuna gitti.

Gözlerini görmüştüm. Sıcaktan simsiyah parlayışlarını. Dokunuşunu hissettim. Beni nasıl arzuladığını hissettim. Pantolonunda bir şişkinlik vardı, Dünya'da karşılaşabileceğim her şeyden çok daha kalındı - bunu uydurmamıştım. Açıkçası bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum, sadece meraklı bir yanımla pantolonunu indirip bakmak istiyordu.

Roark'ın yaşam alanındaki nanobotlar ve teknoloji, o iş için yokken yeterince sağlam bir dikkat dağıtıcı olmuştu ama onlar bile tüm dikkatimi alamamıştı. Bir önceki geceden beri odadan kaçmayı düşünmemiştim, Roark'ı tekrar yatağa götürme düşünceleri başka bir şey düşünemeyecek kadar kafamı meşgul ediyordu.

Ben sadece... Ben sadece ona bir kez daha sahip olmak istedim. Bu...

Kötü müydü?

Umarım

değildir.

Belki ciddi bir yere varacaktı, belki de varmayacaktı. Belki de Roark, uzay sikinin peşinde koşan bir seks düşkünü olduğumu öğrendikten sonra beni artık yanında tutmak istemediğine karar verecekti.

Ama belki... belki de yapmazdı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Her iyi bilim deneyinde olduğu gibi, deneme yanılma yoluyla bir sonuca varmak mümkündü.

Roark rahattı ve ben de şimdi onu süzmek için en uygun zaman olduğunu düşündüm. Beni durdurmak isterse, durdurabilirdi. Ve eğer istemezse... bunun nereye varacağını görebilirdik.

Kollarının arasında döndüm, onu daha iyi görebilmek için mümkün olduğunca gizlice kıpırdandım. Roark'ın göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Yukarı ve aşağı, vın, vın. Kalın karnı bu açıdan özellikle lezzetli görünüyordu. Rahattı. Aletim taşana kadar sikmek için mükemmel boyuttaydı.

Onunla ilgili seksi olmayan tek bir şey . Neden *beni* istesin ki?

Roark meraklı bir ses çıkardı ve ben donakaldım. Bir vuruş geçti. Sonra iki. Kötü bir şey olmadı ve baktığım için beni uyarmadı. Gözlerini bile açmadı. Rahatladım, gömleksiz halini açlıkla inceliyordum.

O sadece çok *farklıydı*.

Dokunulduğunda yumuşak, katıdan çok jelatinimsi olan pembe teni benimkine hiç benzemiyordu. İnsan şeklinde olabilirdi ama uzuvlarının şekil değiştirebilmesi bu benzerliği tartışmalı hale getiriyordu.

Ve dişleri. Lanet olsun. *Yüzlercesi*. Dişlerinin, tahmin ettiğim gibi eti parçalamak için değil, ağaç kabuklarını ve diğer sert bitkileri çıtırdatmak için olduğunu keşfetmiştim. *Bu doğru*. Köpekbalığı benzeri adam lanet bir *vejetaryendi*.

Cüssesi de aramızdaki bir diğer önemli farktı.

Hayatım boyunca Roark kadar iri birini görmemişim. Kolaylıkla benim iki katım kadardı. Tek bir eli neredeyse tüm belimi sarabilirdi. Bunu hayal ederek sağlıksız bir zaman geçirdiğimi itiraf edebilirim.

Her ne olursa olsun, ondan etkilenmemeliydim. Onu *istediğim gibi istememeliydim*.

Onu keşfetmek, nelerden hoşlandığını öğrenmek ya da haftalar önce dokunabileceğimi düşündüğüm sikine bakmak istememeliydim. Ama şimdi karar vermişim.

İstediğim şey için kendimi durduramazdım.

Sahip olduğum tek yol beni ileriye götürüyordu.

Elimden geldiğince yavaşça uyku pantolonunun paçasına uzanırken kalbim boğazıma tırmandı. *Bunu istemiyorsa hayır diyecektir*, diye kendime hatırlattım. Onun izni olmadan uygunsuz bir şey yapacak değildim, sadece nasıl bir canavar siki olduğunu görmek istiyordum. Hazırlanmam gerekiyordu.

Ayrıca, soyunma odalarında daha kötülerini de görmüştüm.

Aletlerimiz farklı olmalıydı, değil mi?

İçimdeki biyoloğun bilmesi gerekiyordu.

Geri çektüğimde lastiği parmaklarımın altında kolayca açıldı ve merakımı gidermek için altındaki karanlık derinliklere baktım. İlkel, hırıltılı bir ses çıkarmadan ve dünya dönmeden önce Roark'ın horozunun gölgeli zar zor bir göz attım. Birden sırtüstü yattım, nefesim sessiz bir vınlamayla kaçıyordu.

Roark mırıldandığında şaşkınlığımı göz kırparak üzerimden attım, kocaman kollarıyla beni yatakta kavrayıp yumuşak göbeği kasıklarına sürtünürken göğsü bu sesin şiddetiyle titriyordu. Sertleşmemiştim ama böyle devam ederse yakında sertleşecektim.

Gözleri siyahtı.

Benekleri kırmızıydı.

Dişlerini gösteriyordu.

Göğsü *kabarmıştı*.

Güçlü, korkunç ve tanrım... çok ateşliydi. Eğer yanlış hapşırırsa beni öldürebilirdi. Bu kadar seksi olmamalıydı. Ama öyleydi. O kadar güçlüydü ve bir şekilde bana karşı tanıdığım herkesten daha nazik olmayı başarıyordu.

"Huu-goh," diye homurdandı Roark ve sesi bir öğüt gibi gelmiyordu. *Aç gibi* geliyordu. Elleri bileklerimin etrafında dolaştı, bir kez, iki kez sıktı, sonra değiştiler, binlerce küçük dokunaç bileklerimin etrafında dolanırken katı form yol verdi. Kıvranıyor ve sıkıyorlardı, ılık yumuşak doku beni anında sertleştiriyordu.

Hay sikeyim.

"Roark," Bağlarımın sağlamlığını test etmek için biraz kıpırdandım ama iyice sıkıştığımı fark ettim. Karnımın içinde kelebekler patlarken kalbim küt küt atmaya başladı. *Bundan sonra ne olacaktı? Kırmızı lekeler onun*

kızgın mıydı? Ruh haline göre değiştiklerini anlamıştım ama hâlâ her rengin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum.

"Huu-goh," diye mırıldandı Roark, sesi boğuklaşmıştı. Başını eğdi, burnu boynumun yan tarafına yavaşça ve kolayca sũrtũndũ ve tũm vũcudum titredi. *Kahretsin. Ugh.* Derisinin kauçuksu, neredeyse sũngerimsi dokusu çok tuhaf ama iyi hissettiriyordu. Kafası geri kalanına göre daha az yumuşaktı, yine de bir beluga balinasının hissettiğine benzer bir his olduğunu hayal ettim. Lastik gibi mi? Yumuşak.

Titredim.

"Huu-goh yesh?"

"Ne?" Roark'ın İngilizce konuştuğunu anlamam bir saniye sũrdũ.

Burnu tekrar bana sũrtũndũ ve uyku pantolonumuzun çift katmanı arasından benimkine bastıran sikinin giderek bũyũyen kabarıklığını hissettiğimde ayak parmaklarım kıvrıldı. Kahretsin, bu şey çok bũyũktũ. Keşke ona daha iyi bakabilseydim.

"Evet?" diye tekrarladı, dişleri yũzũnden S sesini çıkarmakta zorlanıyordu.

"Oh." Başım dũndũ. Evet, evet. *Evet* diyordu. Bu daha fazlasını da istediği anlamına mı geliyordu? "Evet mi?" Bileklerimin etrafındaki minik dokunaçlar beni sıkıyor, bu kadar kışkırtıcı olmaması gereken bir şekilde bana sũrtũnũyordu. Deşsete kapılmalıydım. En azından akılı başında bir insan olsaydım. Ki belli ki değildim. Çũnkũ bu mutlak canavar adamın cũssesi altında kũçũlmek yerine, kafamın içinde zafer turları atıyordum.

Çũnkũ ciddi, soğukkanlı, sessiz Roark sonunda patlamıştı. *Benim yũzũmden.*

Dokunaçlar bileğimin etrafında dũnũp sıkışırken, zilyon tane kũçũk ipin aynı anda tũm sinir uçlarımı gıdıkladığını hissettim. Verimi test ettiler, bir an için neredeyse acıtacak kadar sıkıldılar - aynı anda gevşemedenden önce kırık bir nefes verdim.

Vay anasını.

"Roark evet mi?" Cevap verdim, sikim o kadar hızlı sertleşti ki, sikim kırbaçlandı.

"*Evet,*" diye onayladı Roark, nefesi kulağımda uęũlduyordu. Oramın bu kadar hassas olduğunu fark etmemiştım. Ta ki dili jilet gibi keskin, uzun ve hũnerli dişlerinin arasından çıkıp kulağımda gezinene kadar. Hareketleri beceriksizce ve kusurluydu ama yine de onları seviyordum.

Bacaklarımı açtım ve Roark en güzel, en memnun edici gümbürtüyü çıkardı. *Bunun* ne anlama geldiğini bilmek için onu anlamama gerek yoktu. Patilerinin arasına fare sıkıştırılmış büyük bir kedi gibiydi. Bağlarımı test ederken Roark'ın onayı kanımı kaynattı, sadece dalların tekrar acıtacak kadar büzüldüğünü hissetmek için.

Sikini görmeyi istiyordum.

Şimdi daha da fazla hissedebiliyordum, benimkine sürtünüyor, sürtünüyor, sürtünüyordu. Her saniye daha da kalınlaşıyor ve büyüyordu. Sanki o da benim kadar bundan tahrik olmuştu. Sanki beni altına sıkıştırıp hareketsiz bırakmaktan hoşlanıyordu. Sanki ona bunu yapacak kadar güvenmem, aletini çıkarmasına bile gerek kalmadan onu boşaltıyordu.

"*Lütfen*," diye yalvardım, oyunlardan bıkmıştım.

Roark her zaman çıkardığı o rahatlatıcı mırıltı sesini çıkardı, kaygan dili çenemden boynuma doğru süzülürken tüylerimi diken diken eden bir iz ve tükürük bıraktı. Tükürüğü kurudukça soğudu ve o sıcak dilin göğüs kafesimden aşağıya doğru süzülmesinin verdiği çifte his ve ona eşlik eden sert soğuk başımı yeniden döndürdü.

Roark'ın dili meme uçlarımı bulduğunda "Siktir," diye nefes nefese kaldım. Durakladı. Nedenini anlayabiliyordum.

Onunki benimkinden farklıydı. En başta neden onda olduklarından emin değildim - çünkü onunkiler sadece düz, küçük dairelerdi ve hiç kızdıracak bir çıkıntıları yoktu.

Dişlerine dikkat eden Roark'ın dili meme uçlarımdan birinin üzerinde merakla ileri geri gezindi. Dokunaçları oraya dokunduğunda hissettiğimden daha farklı hissettirdi. Çünkü bu oydu, açık ve net. Ve onun hevesi beni neredeyse dilinin kaygan kıvrımından daha fazla azdırıyordu.

Bu bile başlı başına ürkütücüydü. Ve çok şaşırtıcı, aman tanrım.

Dilinin ucu bir tanesinin etrafında dönerek keskin bir çekiş yaptığında, vücuduma elektrik veriliyormuş gibi hissettim. Kalçalarım yukarı doğru sarsıldı, göğsüm ona doğru itilerek daha fazlası için yalvardı. Dili o kadar sıcaktı ki neredeyse yakıyordu. Göğsümle oynadıkça meme uçlarım daha da kabarıyordu.

Onlara baktığımda ve dilinin bükülüp çekildiğini gördüğümde neredeyse boşalıyordum.

Roark diğer meme ucuma da aynı muameleyi yaparak beni keşfetti. Hareketleri merak uyandırıcıydı ve benekleri o kadar kırmızıydı ki neredeyse

Floresan. Roark'ın gözleri açgözlü bir siyahtı. Onlarda da hesapçı bir parıltı vardı, sanki tepkilerimi ezberliyor ve bilgiyi daha sonrası için saklıyordu.

Kafasında yepyeni bir liste oluşturuyor.

Hugo'yu harekete geçiren şeyler.

Roark'ın ağzı aşağı inip dilini göbek deliğine soktuğunda sarsıldım.

"Gıdıklanıyorum!" Dişlerimin arasından tısladım, ancak ondan şimdiye kadarki en garip tepkiyle karşılaştım. Güldü. *Güldü!* En sevdiğim ses. Bir köpeğin havlaması gibi, kaba ve keskin ama yine de büyüleyici. Gözleri hilale benzer şekillerde kısıldı ve bunun gülümsediği anlamına geldiğini fark ettim. Gerçek bir gülümseme. Başınızdan ayak parmaklarınıza kadar içinizi ısıtan türden.

Bayıldım.

Çok sevdim.

Daha önce de görmüştüm ama bu durumda farklı hissettirdi. Samimi.

Roark -çünkü o seksi bir bok kafalıydı- hemen dilini tekrar göbek deliğine soktu. Sarsıldım, bu sefer dili dişlerinin arasından geri kayarken kahkahasına katıldım. Sikim sertleşmişti. *Süper* sert. *Acı* verecek kadar sert.

Dişlerinin kırılışında beni şehvetten güçsüz hissettiren bir şey vardı.

Roark başını eğlenerek salladı, sanki tüm bunları onun dikkatini dağıtmak için yapmışım gibi, oysa benimle dalga geçen oydu, tam tersi değil.

Misilleme olarak, onu gıcırdatmaya devam etmeye teşvik etmek için kalçasının arkasına tekme attım. Roark'ın eğlencesi çabucak sona erdi ve gözleri yeniden karardı, aynı zamanda o hayvansı seslerden birini daha çıkardı. Belki de çırpınışlarım beni av olarak görmesine neden olmuştu?

Vay anasını.

Kollarından daha fazla dal fırladı, uyluklarıma sıkıca sarılmak için aşağıya uzandı. Örümcek ağının berbat bir versiyonu gibi. Beni olduğum yere hapsediyordu. Bir daha tekme atamayayım diye beni tam istediği yerde tutuyordu. Bacaklarımdan etlerini sıkarken, kaslarımdan esnekliğini memnun bir mırıltıyla test etti.

Roark'ın dili daha da aşağılara kaydı, pijamamın altına dalmadan önce oynadı. Kaygan, sivri ucu başımın üzerinde gezindi.

kumaşın altındaki penis. Oraya böyle dokunulmasının ne kadar iyi hissettirdiğini tarif etmenin bir yolu yoktu. Dilinin dokusu cidden harikaydı, ip gibi, yakıcı ve kaygandı.

"Nng," diye hıçkırdım.

Oh lanet

olsun. İsa-

Tanrım-

Sikimden dölleri fişkırdı. Roark dilinin ucunu sikimin tepesinde dolaştırırken taşaklarım sıkıca gerildi, sonra da yapmama neden olduğu pisliği tatmak için dilini yarığıma soktu. Gözleri çakmak çakmak oldu ve *hırladı*. Ama bu diğer hırlamalarından farklıydı. Bu *tehditkârdı*.

Sanki onun titizlikle kontrolü elinde tutan parçasını kırmıştım.

Sanki tekrar tadına bakabilmek için biraz daha sızdırmamı istiyordu.

Daha fazla dal, bunlar daha büyüktü, pantolonumun paçasını itti, kıpır kıpır uzunlukları kasıklarımın dikişi boyunca alay etti. Roark durakladığında, bir dalın sivri ucu taşaklarımın arkasındaki hassas deriye sürtündüğünde, biraz gergin ama yine de heyecanlı bir şekilde tıslayarak nefesimi verdim.

Tüm hayatım boyunca bana dokunulmamıştı, bu yüzden dallar ve dişler olmadan bile bu oldukça gerçeküstü bir durumdu.

"Huu-goh, yesh?" diye tekrarlardı, sesi kısıktı. Dal sanki kendine engel olamıyormuş gibi seğirdi. Sanki onun kadar çok istiyormuş gibi.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Roark cevap olarak sırtıttı, vahşi bir şeydi. Gençti. İstekliydi. Pratik bir hareketle, bir anda, kalçalarımı saran minik dallar serbest kaldı, hatta kırıma doğru yöneleceğinden emin olduğum dal bile. Roark pantolonumu aşağı çekmeden ve dallar tekrar ileri atılmadan önce, vücudumu saran dallar olmadan sadece iki saniye kendimi çıplak hissettim.

Çıplak kalçalarımı sıktılar, sanki o birkaç kısa saniye içinde nasıl hissettirdiklerini unutmuşlardı. Bacak kıllarımı okşamaları garip bir histi ama kötü bir his değildi. Neredeyse kapana kısılmış olmak kadar hoşuma gidiyordu. Bugün kendimi keşfetme yolculuğundaydım ve bunun her saniyesini seviyordum.

Yine yapışkan pembe bir kozanın içine girmiştım, çıplak aletim Roark'a dönük halde hareketsiz yatmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Üstümdeki uzaylıyı hayranlıkla seyretmek için bir an durduğumda aletim gerildi, taşaklarım sıkıca yukarı çekildi. Göğsü ve karnı zorlukla aldığı nefeslerle titriyor, siyah gözleri duygularla dönüyordu. Roark'ın benekleri canlı, umutsuz bir kırmızıydı.

Şehvet.

Beynim bağlandı.

Kırmızı lekeler muhtemelen

şehvet anlamına geliyordu.

Şimdi çok açık görünüyordu.

Sikimin ucundan bir damla precum karnıma kaydı ve Roark'ın dokunaçları bileklerimi ve kalçalarımı sıkıca sararken daha fazlası için can attım. Aletini görmek istemiştım ve bunu hâlâ doğru düzgün yapma şansım olmamıştı.

Elimden geldiğince kalçalarımı oynattım, ipucunu anlaması için doğru zorladım.

"Nnngh," diye tısladım, kalçalarımın etrafındaki küçük dallardan biri diğerlerinden ayrılıp aletimin uzunluğu boyunca kayarken. Tepenin hemen altında kıvrıldı ve her tarafım karıncalanmaya başlayana kadar kasıldı. Ne kadar daralırsa, o kadar çok sızmaya başladım.

Sanki beni *sağlıyordu*.

Roark memnun bir ses çıkardı, beni daha sıkı sıktı ve inci gibi beyaz maddenin daha fazla kaymasını teşvik etti. Sanki olayların bu şekilde gelişmesinden o da benim memnunmuş gibi, kulağa iltifat gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Artık beni tamamen insafına bıraktığı için kendini beğenmiş olan Roark daha aşağı eğildi ve sıcak nefesi karnımı okşadı. Karın kaslarım gerildi. Tanrım, sikime o kadar yakındı ki. Yine yalayacaktı, değil mi? Ona ihtiyacım vardı.

Artık bunun nasıl bir his olduğunu tatmıştım ve tek istediğim buydu.

Roark dilini yavaş ve kasıtlı bir şekilde dışarı çıkarırken ben de aptal aptal ona bakıyordum. Dilini karnımda yarattığım karmaşaya sürterken görüşüm bulanıklaşmıştı. O kadar yakındı ki. Tanrım. Tanrım. Sadece birkaç santim ve o-

Roark gırtlaktan gelen bir sesle inledi, minik dal daha fazlası için sikimi sıkıkmaya devam ederken tadımın tadını çıkarıyordu.

"Siktir," diye tısladım, bir damla daha precum kaçarken çenemi sıktım. *Bunu nasıl yapıyordu?* Bu mümkün bile görünmüyordu. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Hiçbir şeyi o dilin üzerimde olmasını istediğimden daha fazla istememiştım.

Yapışkan, ıslak Roark göbeğimin üzerinde geziniyor, döllerimin tadını çıkarırken karın kaslarımın tekrar tekrar zıplamasına neden oluyordu. O kadar iğrençti ki, bunun gerçekleştiği gerçeğini aklıma zar zor sığdırabiliyordum - ve tüm insanlar arasında bana. Bu benim gerçek hayatıma değil, ödeme duvarının arkasındaki bir porno sitesine aitti. Bu

çok . Taşaklarım gerildi ve gözlerimi bedenimin çok erken boşalmamasını diledim.

Bunun sürmesini istedim.

Orgazm olmadan önce dilini aletimin üzerinde hissetmek istedim. Tekrar olup olmayacağını kim bilebilirdi?

Bunu hatırlamam

gerekiyordu. Ezberlemek için.

Roark'ın kokusunun burnuma nasıl dolduğunu hatırlamak için, elma gibi ve tatlı. Dallarının beni sıkıca tutuşunu, böylece tek yapabildiğim bana vermeye karar verdiği şeyin tadını çıkarmaktı. Kocaman olmuştu. Çok büyüktü. Bu devasa, muhteşem yaratık. Tanıdık ve yabancı olanın mükemmel bir birleşimi. Çok nazikti ama aynı zamanda şehvetliydi.

Neyin değiştiğinden, bir ay boyunca bedenimi görmezden geldiği halde neden şimdi bana dokunmaya bu kadar istekli olduğundan emin değildim. Ama şikayet etmedim. Öyle hissettim-

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin..." Dili sonunda bana döndüğünde başım geriye savruldu.

-Tanrım, sonunda aletimin uzunluğunda gezindi. Uzun ve hünerliydi ve sudan çıkmış balık gibi nefes nefese kalmasaydım, dokumu ve şeklini ezberliyormuş gibi test etmesi beni eğlendirebilirdi.

Sırtım eğilirken göz kapaklarımın arkasında havai fişekler patladı ve döllerim Roark'ın bekleyen ağzına doğru fişkırdı.

Hırladı ve ben döndüm, döndüm, döndüm. Ama o durmadı. Höpürdetmeye ve çekmeye devam etti, höpürdetti ve çekti. Açıkçası müstehcen bir ses odanın içinde yankılanırken, aletim duruma ayak uydurmak için mücadele etti. Boş olmasına rağmen dökülmeye devam ediyordu.

"Yapamam, yapamam-" diye mırıldandım, ıslak kaslar etrafımda emilirken aşırı uyarılmış ve nefessiz kalmıştım. "Yapamam, yapamam."

Yine de beni sağdı.

Beni o kadar sıkı ve rahat bir şekilde sağdı ki, birkaç dakika sonra aşırı duyarlılığa rağmen sikimi tekrar sertleştirmeyi başardı. Göğsüm titriyordu. Roark geri çekilirken kafamda tutarlı bir düşünce oluşturmakta zorlanıyordum. Başı tavandaki yıldızlarla çerçevelenmiş bir şekilde üzerime yerleşen Roark kasıtlı olarak dudaklarını yaladı.

Hay sikeyim.

Yardım edemedim ama inledim.

"Lütfen," diye sızlandım, kalçalarımı yukarı doğru salladım, vücudum terden sırılsıklam olmuştu. "Sikini istiyorum." Hayır, bu doğru değildi. "Ona *ihtiyacım var*." Kalçalarım tekrar yukarı kalktı ve Roark kıkırdadı -ya da kıkırdamaya yaklaşımı her neyse- karanlık, gürültülü bir sestti, sanki çaresizliğim onu hem memnun ediyor hem de eğlendiriyordu. Görünüşe göre yalvardığımı anlamak için ne dediğimi anlamasına gerek yoktu.

Kıçım sıkıştı ve dalları bileklerimin ve kalçalarımın etrafından daha sert emdi, kasıklarımın kıvrımındakiler taşaklarıma dokunmaya başladı. *Vur, vur, vur*. Gözlerim geri yuvarlandı.

Yeni boşalmış olmama rağmen aletim o kadar sertleşmişti ki canım yanıyordu.

Roark bileklerimden birini bıraktı, ancak diğer uzvu -uzuvları- onun yerine geçerek iki bileğimi başımın üzerinde yapışkan pembe bir düğümle birbirine bağladı. Bu arada, serbest eli bir kez daha şekillendi ve kendi pantolonunun paçasını aşağı doğru itti.

"Sonunda," diye nefes nefese kaldım, bacaklarının arasında devasa bir yarak olduğundan emin olduğum şeyi görmek için zorlanıyordum.

Çok korkunçtu.

Sadece beklediğim şekilde değil.

Ve onlardan iki tane vardı.

İki horoz.

Tabii onlara öyle diyebilirsiniz. İnsana benzeyen penislerden ziyade, Roark'ın bacaklarının arasında iki şişman, kızarmış mor dokunaç vardı. Kalın tabanları ve genişlemiş, konik uçları vardı, sanki bana doğru uzanıyorlarmış gibi bana doğru işaret ediyorlardı. Birbirlerine dolanarak kıvranıyor ve dans ediyorlardı. Emicilerini birbirlerine sürttüklerinde havayı pis bir höpürdetme sesi doldurdu, kaygan viskoz bir sıvı uzunlukları boyunca parlıyordu.

Birden nefesim kesildi. Şok olmuş ve meraklanmıştım.

İçimdeki biyolog yeniden uyandı.

Dokunaçlı penisler.

İkisini.

Roark kalın yumruğunu onların etrafına sardı, daha fazla sıvı serbest kalıp parmak uçlarını ıslatırken keskin bir nefesle onları sıktı. Diğer dallarını hemen unuttum. İnanılmaz bir şekilde hareketsiz durarak, büyülenmiş bir şekilde

Aletleri dans edip sarsılıyor, sanki kendi akılları varmış gibi bana doğru uzanmaya devam ediyorlardı.

Hay sikeyim.

Belki de yapmışlardır?

Belki de bende bir sorun vardı.

Çünkü onları içimde istiyordum. Üzerimde. Etrafımda. Emicilerin aletimin her yerinde morluklar bıraktığını hissetmek istiyordum. Aralarına girip sıkmalarını, sıkmalarını, sıkmalarını ve-

"Uhhhh." Tüm düşünceler kafamı terk etti. Beyin resmi olarak tatilde. İletişim yok. Çünkü Roark'ın *dokunaçlı* penisleri artık bana *dokunuyordu*. Sikimin etrafına dolanıyordu. Emiciler tam da istediğim gibi çekiyordu. "Uhh," diye tekrar soludum, başımı çarşafıya doğru savururken boğazım titriyordu. Roark'ın siki benimkinin etrafında daha sıkı dolanıyordu.

Neredeyse ateş gibi hissediyordum, çok sıcaklardı. *Yaramaz* bir ses çıkarırken göründüklerinden çok daha ıslaktılar, emiciler ritmik bir nabızla sikimi çekiyordu. Onlar benimle oynarken sabit bir vuruş zonkluyordu. Daha da iyisi, Roark'ın dişlerini göstererek vücuduma sürtünmesiydi.

Her zamanki kontrolü gitmişti.

Onun yerine, üremek isteyen bir canavardı.

Beynim kulaklarımdan dışarı erirken, şişman dokunaçlar aletimi ezdi, beni sıkı, yapışkan kucaklarının derinliklerinde höpürdetti. İşte o anda insanların neden zamanın başlangıcından beri sekse takıntılı olduklarını anladım.

Pembe uzaylı siki resmen başıma gelen en iyi şeydi.

Be

n. Bunu sadece bir kez yapmamızın imkanı yoktu. Nuh-uh.

Kalçalarımız birbirine çarptı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Roark'ın küçük dalları

kasıklarımın etrafında daha da sıkılaştı, kıvrımlarıma doğru süründü. Yeni bölgeyi keşfetmek istiyorlardı. Hayatımda ilk defa olan biteni algılayacak beyin gücüne sahip değildim. Tüm atomlarım dağılmış gibi hissediyordum.

Küçük parmaksı dallardan biri deliğimi çevrelediği anda bir ulumayla ikinci kez boşaldım, Roark'ın sol siki emicileriyle yarığımdan döllerimi emerken sıkıca kenetlendim.

Birkaç umutsuz hamle daha yaptıktan sonra Roark da boşaldı. Bunu söyleyebilirdim çünkü bunu yaparken boynundaki kordonlu kaslar gerildi, nefesi onu içinde uzun bir tıslama olarak sıvı kaygan yukarı benim seğirmesi,

aşırı uyarılmış sik. O kadar çok vardı ki. Karnımı ve kalçalarımı ıslatmış, bacak kıllarıma yapışmıştı. Onu ilk kez orgazm olurken görüyordum. Hevesli olmasına rağmen bunu daha önce hiç kimseyle yapmadığı hissine kapıldım.

Deliğimdeki dallar rahatlamam ve hayal kırıklığım için geri çekildi.

Artık o kadar ısrarcı olmasalar da, Roark'ın sikleri kıpırdayacak kadar sert kalmıştı, sikimin dibindeki ateşli kılları okşuyor, terin tadını almak ve dokusunu hissetmek istercesine taşaklarımı ve shaftımı okşuyorlardı. Taşakları benimkilere karşı ağırdı.

Roark'ın tüm vücudunda tek bir kıl bile yoktu, bu yüzden meraklarını anlayabiliyordum.

Lanet olsun.

Kendi motivasyonları olan sikler. Vay anasını.

Bu inanılmazdı.

Hepsi . Bununla ilgili her şey.

Roark mırıldandı, sadece hoşuma giden bir şey yaptığını bildiğinde kullandığı o mutlu, memnun mırıltı.

Sonra yanıma çöktü, beni ezmemeye dikkat ederek bileklerimden çözdüğü dalları şefkatle okşamaya başladı, vücudumdan aşağı ve kan dolaşımını tekrar sağladı. İki elini de yeniden birleştirdi ve göğsümü okşayarak her bir meme ucuma üstünkörü bir çimdik attı. Ancak orada uzun süre kalmadılar, dağınık aletimi ve taşaklarımı kocaman eliyle bir araya getirmek için alçaldılar, geri çekilmeden önce pençeleri perine bölgeye dokundu ve pantolonumu yavaşça gevşek aletimin üzerine geri çekti.

Ona döndüğümde ve uykulu bir şekilde elimi devasa yumuşak göğüs uzattığımda kendimi bitkin, yorgun ve zihnim bulanmış hissediyordum, göz kapaklarımın ardında etli ve hünerli tentadickler yanıp sönüyordu. Elimle yokladım ve yumuşak bir kahkaha daha attı, ancak eli benimkinin arkasını kavramak için hareket etti ve beni yerimde tuttu. Yapış yapış olmam umurumda bile değildi, o kadar mutluydum ki.

Güm, güm, güm, güm. Güm, güm, güm, güm.

Ona uykulu ve doygun bir sırtıfırlattığımda ikiz kalp atışlarının vücudunda yankılandığını hissedebiliyordum ve o bana gülümsedi. İkiz kalpler, ikiz siklerine uyuyordu.

Simetri.

"Sen lanet olası bir dahisin," dedim ona, anlamayacağını bildiğim halde.
"Bir seks büyücüsü."

Roark yanağıma şefkatle sokuldu.

Belki de onun evcil hayvanıydım, ama o anda umurumda bile değildi. Kafam çok güzeldi ve çok mutluydum. Merak kediye öldürmüş olabilirdi ama bana uzaylı siki kazandırmıştı, belki de o kadar kötü bir şey değildi.

NINE

ROARK

Hayat güzeldi. *Gerçekten* iyiydi. Hepimizin başının üzerinde dolaşan korsan tehdidini göz önünde bulundurduğumda beklediğimden daha iyiydi. Topladığımız her sevkiyatla birlikte, yükümüzü kaybetme korkusunun ağırlığı daha da artıyordu.

Ekip her zamankinden daha durgundu ve ben de öyle olurdum - eğer mutluluktan uçmakla meşgul olmasaydım. Seks. Kim bilebilirdi ki?

Eşim kadar coşkulu ve duyarlı biriyle fiziksel zevki paylaşmanın ne kadar eğlenceli olduğu benim için akıl almaz bir şeydi.

Huu-goh ile resmen eş olmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti ve ona ihtiyacı olanı veremeyeceğim için hâlâ biraz gergin olsam da, aynı zamanda kararlılıkla doluydum.

Çünkü Mala benim hakkımda haklıydı.

Hayatımda isteyip de nasıl başaracağımı bulamadığım tek bir şey bile yoktu. Babamın hayalini kovalamak ve yıldızlara dokunmak istemiştım ve bunu yaptım. Rütbelerimi yükseltmek istemiştım ve bunu da yaptım. Gençliğimden beri evim dediğim gemiye kaptan olmak istemiştım ve işte buradaydım, kaptanlık yapıyordum.

Huu-goh'u mutlu etmek şimdiye kadar giriştiğim en önemli görevdi ve başarısızlık bir seçenek değildi. Bu da demek oluyordu ki... akıl hocamdan kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Konu kalp olduğunda Mala sağlam tavsiyeler verirdi -mavi olduğu kadar güvenilirli de- ama Ushuu ikimizden de çok daha yaşlıydı. Galaksi ve türler hakkında bilgisi vardı.

O kadar geniş bir alanda yaşıyordu ki, benim anlayışım onun önemsiz kalıyordu.

Belki de Huu-goh'un yaşam tarzımıza uyum sağlamasına nasıl yardımcı olacağını daha iyi biliyordur?

Belki de bana huu-man'ler hakkında A&R'ın broşüründe olmayan bilgiler verebilirdi.

Huu-goh'a ve odama döndüğümde öğle yemeği vaktiydi.

Gün ortasında sık sık ziyarete geldiğim için beni gördüğüne şaşırmamıştı. Daha önce sergilediği huzursuzluğun bir kısmı tekrar ortaya çıkmaya başlamıştı, ancak yatakta geçirdiğimiz zaman durumu bir nebze olsun hafifletmişti.

Eğer Huu-goh'lar da Sahrk'inki gibiyse, seks beyinde kimyasallar salgılar ve bu da çoğu zaman insanların kendilerini daha mutlu, daha bağlı ve sakin hissetmelerine neden olurdu. Huu-goh'u birkaç keyifli gün boyunca gözlemledikten sonra, -kimyasallar olsun ya da olmasın- eylemin samimiyetinin, gerçek boşalmanın kendisinden ziyade duygusal dönüşünün nedeni olduğu sonucuna vardım.

Açıkça dürüst olmak gerekirse, Huu-goh'un odalarımızın dışına çıkmasına izin verme fikri beni korkutuyordu.

Belki de onu rotamız boyunca ziyaret ettiğimiz gezegenlere götürmek beni korkuttuğundan daha fazla. O zamanlar başka kaynaklar da vardı. müttefikler. İşler ters giderse bizi koruyacak ordular. Uzayda tamamen kendi başımızaydık ve mürettebatıma hayatım pahasına güvendiğim halde, Huu-goh'un hayatı konusunda güvendiğim tek kişi bendim.

Gördüğüm en kötü vahşet, korsanlar saldırdığında tam da bu gemide yaşanmıştı. Şu anda tehditlerle başa çıkmak için iyi donanımlı olduğumuzu bilsem de, bu Huu-goh'un koridorlarda olması halinde saldırıya uğramamız durumunda gemideki odalardan otomatik olarak kilitlenebileceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu artık tüm Sahrk gemilerinde bulunan bir güvenlik mekanizmasıydı. Mürettebatı tehditlerden uzak tutmak için. Korsanların kayıp vermeden kargodan istediklerini alabilmelerini sağlamak için. Daha önce, ben gençken, böyle şeyler yaratılmamıştı. Bizler barışçıl varlıklardık. Ama bu savaşamayacağımız anlamına gelmiyordu. Aslında, vücudumuzun savaşmak için yaratıldığı söylenebilir. Dışlarımızdan dallarımıza, toplumumuzun çıplak kemiklerine ve fiziksel rekabette nasıl başarılı olduğumuza kadar.

Ancak çok fazla kayıp verilmesi, Sahrkların bu tür şeylerle başa çıkma yöntemini değiştirmişti.

İşlerin ne kadar vahim bir hal alabileceğini herkesten iyi biliyordum. Aşırı korumacı olduğumu biliyordum. Bunu biliyordum.

Ama beni en çok korkutan şeyi bedenime yaptırmak çok zordu. Özellikle de Huu-goh resmen eşim olmuşken. Ushuu'nun aşkını kaybettiği gibi onu kaybetme fikri beni felç ediyordu. Sadece bunu düşünmek bile göğsümün sıkışmasına, kalbimin durmasına ve uzuvlarımın düzgün bir şekilde dönüşemeyecek kadar buz gibi olmasına neden oluyordu.

Yine de Huu-goh'u kilitleyerek ona da zarar verdiğimi fark edebiliyordum.

Bu durum onun zarar görmesinden ne kadar *korktuğumu* değiştirmese de - gemide anlamadığı masum bir şey ya da gemimize saldırırlarsa korsanlar tarafından- ona acı çektirenin ben olduğum düşüncesini hazmedemiyordum.

Bu odalara hapsolmak için fazla meraklıydı - içimdeki dehşete kapılmış, paranoyak yanım burada güvende olacağını fısıldasa bile. Ve bu duvarların içinde hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Paranoyak bir aptala bağlı olmaktan daha iyisini hak ediyordu.

Bu yüzden bugün dışarı çıkıyorduk. İlk defa. Ve bu yüzden Ushuu'yu bizimle yemeğe gelmesi için davet etmişim, kalbim duracak gibi olmamasına ve bu adımı atarken bacaklarımın kopacakmış gibi hissetmeme rağmen.

Huu-goh beneklerime baktı, dudaklarında küçük bir kaş çatma vardı. Birinin benim sahip olduğum gibi dişleri olmadan duygularını ifade ettiğini görmek çok tuhaftı ama ben de bunu sevimli buldum. Küçük kanatçıklar bu şekilde aşağıya doğru döndüklerinde özellikle yumuşak ve yalanabilir görünüyorlardı.

Kapıyı arkamdan kapatıp yaklaştığımda onun huysuz ifadesini görmek içimde bir heyecan yarattı. Boş uzuvlarıma baktı, kollarımı meşgul edecek yiyecek yoktu ve kaşlarının kıvrımları çoğaldı. Komik bir ifadeydi. Düpedüz sevimli. Yanındaki yatakta bir nanobot vardı. Yumuşak yüzeylere tırmanamazlardı, bu yüzden onu oraya getirdiği belliydi. Neden getirmişti? Hiçbir fikrim yoktu.

Küçük kalçaları açtı, giydiği kıyafet -Sahrk çocuk kıyafetleri, çünkü gemide ona uyacak başka bir şey yoktu- boldu. Vücudunu sarıyor, bir şekilde onu olduğundan daha da küçük gösteriyordu.

Benim tatlı küçük yaratığım nanobotunu yatağın yanındaki masaya bıraktı ve çıplak ayaklarının üzerine kalktı.

"Fuhd?" diye sordu, çünkü o kadar zekiydi ki ben ağzımı bile açmadan bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştı. Ne de olsa hâlâ uzaydaydık ve uçuşun ortasındaiken daha önce odalardan çıkmasına izin vermemiştim.

Gurur beni içten dışa doğru aydınlattı.

Huu-goh ile tanıştığım güne kadar hayatta olmanın ne demek olduğunu bilmiyormuşum- bunu şimdi anladım. Daha önceki tüm duygularım donuktu. Dünyaya onun gözlerinden bakınca daha parlak, daha harika bir yer gibi göründü. Daha önce hiç fark etmediğim şeyleri fark ettim - her zaman hafife aldığım şeylerin değerini anladım. Onunla tanışmadan önce dünyam griydi, şimdi ise teknik renklere bürünmüştü.

Huu-goh'un lekeleri küçük ve kahverengi olsa da ve teninin şeftali rengi yüzeyi asla benimki kadar canlı olmasa da, o tüm evrendeki en canlı insan olmayı başardı.

Daha iyi, daha güçlü bir adam olmamı sağladı.

Çünkü bu kadar ufak *tefek* biri onun kadar dayanıklı olabiliyorsa, belki benim boyutumdaki biri de biraz daha cesaretli olabilirdi.

Ona yaklaşırken tasmaını kemerimden çözdüm ve Huu-goh bana kaşlarını çattı. Çok sevimli bir surattı. Öylesine öfke doluydu ki, pençelerimle onu yaralamamaya dikkat ederek tasmayı tasmaına takarken kanım deli gibi aktı.

Uzuvlarım buz gibi oldu ve bu plandan tamamen vazgeçip onu güvenli bir yerde kilitli tutmamak için tüm kontrolümü kaybettim.

Sonunda, kazara ona zarar verebilecek bir şeye dokunmayacağından veya kaybolmayacağından emin olduğumda - sonsuz merakı nedeniyle - ipi çözerdim. O zamana kadar konfor alanım ancak bu kadarına izin veriyordu.

Huu-goh'un beni anlayamayacağını biliyordum ama yine de onu yatıştırmaya çalıştım ve ses tonumun duygularımı yeteceğini umdum. "Sadece şimdilik, kıymetlim," diye söz verdim ona, yakasındaki artık bağlı olan tokayı okşayarak. "Gemide tehlikeli şeyler var ve sana zarar verebilecek bir şeye dokunmandan korkuyorum." Bu doğrudu ama gerçeğin tamamı bu olmadığı için ekledim. "Seni kaybedemem. Seni daha yeni buldum."

Huu-goh sakinleşmemişti.

Elimdeki tasmaya sanki ona kişisel olarak saldırmış gibi ters ters baktı.

Ancak onu kapıya getirip tuş takımına uzandığımda rahatladı. Ben şifreyi girerken Huu-goh yanımda sessiz duruyor, her hareketimi izliyordu. Sanki olanları inceliyor gibiydi - ya da kapının şifresini ezberliyordu.

Bu ikinci düşünce gözlerimin eğlenerek kırışmasına neden oldu. Kimi kandırıyordum ki?

Dostumun bunu zaten bilecek kadar zeki olduğuna şüphe yok. Onu bu odaların içinde tutan şey sadece sadakatiydi.

Önce onun gitmesini işaret ettiğimde -güven işareti, çünkü tasmanın onun için yutulması zor bir hap olacağını biliyordum- Hu-goh tereddüt etti. Bir süre boş koridora baktı, çıplak ayakları yere sıkıca yapışmıştı.

Kalbim güm güm attı, güm güm attı.

"Dışarı çıkabilir miyim?" diye sordu. Duruşunda temkinli bir şeyler vardı, sanki durumu yanlış anladığından endişeleniyor ve cezalandırılmak istemiyordu. Ona hiç el kaldırmamıştım, hatta onu gerçekten uyarmamıştım; bu yüzden davranışının tanışmamızdan öncesine dayandığını biliyordum.

Bu düşünce beni inanılmaz derecede öfkelenirdi.

Onu böyle şeyler beklemeye şartlandıran herkesin kafasını ısırmak istedim.

"Evet," diye onayladım kendi dilinde, ses tonumu yumuşak tutmaya dikkat ederek. "Cann" ya da "outsiiide" ın ne olduğunu bilmiyordum ama noktaları birleştirebiliyordum. Huu-goh önce beni, sonra kapı aralığını, sonra tekrar beni izledi, kendi kendine tartışıyordu.

"*Reelly*?" diye sordu, bana inanmamış gibi.

Yine boşlukları ben doldurdum.

"*Reelly*," diye tekrarladım onun dilinde, ne dediğini bildiğimden yüzde yüz emin olmasam da.

İfadesindeki bulanıklık kayboldu. Huu-goh daha dik durdu, kahverengi gözleri parlıyordu. Ve sonra en sevimli, en harika şeyi yaptı. Dans etmeye başladı.

Koridora çıkmadan hemen önce kıpır kıpır, mutlu küçük bir kıpırdanma, korku ya da utanç yok, sadece keşfetme fırsatından dizginlenemez bir sevinç.

Bu doğru bir seçimdi.

Eridim, ısının bir kısmı uzuvlarıma geri döndüğünde ve kapıyı arkamızdan kapattığımda itaatkâr bir şekilde onu takip ettim.

Koridorda zıplarken tasma biraz sarsıldı, uzunluğunun sonuna ulaştığında durmak zorunda kaldı. Huu-goh sabırsızlıkla kapıyı kilitlememi bekledi, ayakları yere vuruyor, gözleri parlıyordu. Heyecanı açıkçası çok sevimli olsa da beni acele ettirmesine izin vermedim. Dikkatimi minik zorbama geri verdiğimde, hala hareketli bir şekilde kıpırdanıyordu.

"Fuhd?" Huu-goh sordu. Zeki sevgilim nereye gittiğimizi çoktan anlamıştı. Başımı salladım ve o da bana gülümsedi.

"Fuhd," diye kabul ettim onun yabancı dilinde, ağızda kelimenin şeklini bulmaya çalışarak. Aramızdaki mesafeyi geçtim ve Huu-goh yanımda tırıs tırıs ilerledi. Çabalarım onun yüzünde bir gülümseme yarattıysa aptalca görünmek umurumda değildi. Benim adımlarım onunkilerden çok daha uzundu ve ben acı verecek kadar yavaş gitmeme rağmen o bana ayak uydurmak için koşmak zorunda kalıyordu.

Huu-goh aldırıyor gibiydi. Gözleri kocaman açılmıştı, koridoru sanki ilk kez görüyormuş gibi inceliyordu. Gemi dışı seyahatlerimizde buradan sayısız kez geçmiştik ama yeni keşfettiği bu merakı ona çok görmedim.

Daha da yavaşlayarak, sanki onun gözlerinden bakıyormuşum gibi koridoru takdir etmek için bir an durdum. Kaygan metalden yapılmıştı, aerodinamik ve akıcıydı. Duvarlarını kaplayan yuvarlak kapılar, benim gibi daha yüksek rütbelilerin ikamet ettiği yer olduğu için kanadımızda daha fazla yayılmıştı. Diğer Sahrkların çoğunun kaldığı barakalar geminin alt katlarına yakın bir yerdeydi. Kapalı havuza, Ushuu'nun laboratuvarına, egzersiz odasına ve kargo ambarına bizden daha yakındılar.

Buna karşın, odamın üst katlardan birinde olması, dümene gidip gelmemi kolaylaştırdı ve bunu takdir ettim.

Huu-goh'un parmakları duvarı sıyırdı ve yanlışlıkla yüzeyindeki gizli düğmelerden bazılarına çarpmaması için elini geri çekmeyi aklımdan geçirdim. Ama hiçbir zararlı değildi - en azından benim odalarımın yakınında değillerdi, bu yüzden gemide yolumuza devam ederken eğlenmesine izin verdim.

Onu daha önce sadece küçük sikini dilime doladığımda bu kadar mutlu görmüştüm.

İyi ruh hali bulaşıcıydı.

Ve gurur, şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye , göğsümün kabarmasına neden oldu.

Bunu ben yapmıştım. Korkularımı bastırarak ona bunu vermiştim. Bu kadar basit bir şey olsa bile, onun hayatını daha iyi hale getirmeyi başardığımı bilmek beni rahatlatmıştı. Yine de korkularım yüzeyimin altında kaynıyordu ama Huu-goh'un mutluluğunun tadını çıkarırken artık daha uzaktaydılar.

Daha önce hiç kimseyi böyle gülümsettiğimi sanmıyorum.

Yakında bir izleyici kitlesine sahip olacağımızı umursamadan Huu-goh'un sevincini yansıttım. Bu yeni duygulara göre hareket etmeyi ve bu tür hareketlerin hoş karşılanıp karşılanmayacağını tartışırken beneklerim zonklayan, parlak bir beyazdı.

Senin dokunuşundan hiç çekinmedi.

Şimdi neden kaçsın ki?

Cesaretimi toplayarak atladım, bir kolumu huu-adamıma doladım ve onun kıvrak bedenini omuzlarıma aldım. Memnun olmuştu, yol boyunca kıkırdadı. Küçük ayakları göğsümü tekmelerken neşesi çan gibi çalıyordu. Kalçaları sanki genişliğini test ediyormuş gibi boynumu sıkıyordu. Yardım edemedim ama açgözlü küçük horozunun bana doğru bastırdığı gerçeğini düşündüm.

Huu-goh neredeyse hiç ağır değildi. Dallarım kendiliğinden onu tutmak için dışarı çıktı, aşağıdaki sert metal zemine düşmesinden korktuğum kadar korktum. Kırılğan boyutuna rağmen, ağırlığı göğsümdeki ağrıyı dindirdi.

Ona yakın olmak doğru hissettiriyordu.

Daha da doğrusu, onu güvende tutmam için bana güvenmesiydi - kendisi gibi yerden yüksekte olsa bile. Huu-goh'un güveni zor kazanılmıştı. Ona asla ihanet etmek istemedim.

Huu-goh'un sıcak elleri tereddütle başımın yüzgeci boyunca merakla gezindi. Neredeyse bir adım kaçırıyordum. Daha önce kimse bana dokunmamıştı. Garip hissettirdi. Ama kötü değil.

Kimsenin bana dokunmasına değildim.

En azından... sabahları dövüştüğümüz Mala ya da beni rahatlatmak için baktığında Ushuu dışında.

Huu-goh'un dokunuşu beni incitmekten korkuyormuş gibi çekingendi. Ben onu yatıştırmak için memnun bir mırıltı çıkardıkça kendinden daha emin oldu. Buna karşılık parmakları sıkılaştı ve kalbim göğsümde kararsız bir staccato atarken denge için yüzgecimi kullandı.

Beni ne kadar mutlu ettiğini hissedebiliyor muydu?

Beneklerimin renginin ne anlama geldiğini anlıyor muydu? Ve sadece onun yüzünden beyaz olduklarını?

Onun tarafından dokunulmak çok basit bir zevkti ve beni derinden sarstı.

İkamet ettiğimiz yemekhaneye ulaştığımızda sadece birkaç mürettebat arkadaşımız . Uzun ve eğimli tavanlar

Yemeğimizi hazırlamaya başlamak için soğutma ünitelerine doğru ilerlerken Huu-goh ve ben birlikte konakladık.

Omuzlarımın üstünde, Huu-goh sessizdi. Onu tanıdığım kadarıyla, gördüğü her şeyin ayrıntılarını daha sonra günlüğüne not edebilmek için katalogluyordu. Neredeyse dolmuştu. Belki de tamamen dolmuştu ve eve gitmeden önceki son durağımızda ona yeni bir tane almak için aklıma bir not aldım.

Hâlâ çok uzaktaydık - Huu-goh yanıma taşındığından beri yaptığımız en uzun kesintisiz uzay yolculuğuydu bu.

"Kaptan," Ushuu'nun tanıdık cızırtılı sesi arkamdan yankılandı. Durakladım ve onu selamlamak için döndüm. Huu-goh yüzgecimi okşarken buzun tekrar uzuvlarıma dolması imkânsızdı.

"Ushuu," diye karşılık verdim, ona sevgiyle gülümseyerek. Aramızdaki mesafeyi geçti, benekleri şefkatle pembeleşmişti.

Ushuu çocukluğumdan beri yaptığı gibi bana gülümsedi. Sanki artık tamamen büyümüş ve on yılı aşkın bir süredir bu gemiyi yönetiyor olsam da, ben hala masanın altından tatlılar sokuşturduğu taze benekli acemiydim.

Bana 'kaptan' dediğinde sanki içimden bir şaka yapıyormuşum gibi hissettim. Sanki rol yapıyormuşum gibi. Mala dışında nereden geldiğimi ve burada olmak için ne kadar çok çalıştığımı bilen tek kişi oydu.

Aşağılanmış hissetmek yerine, her zaman içimi ısıtırdı.

Çünkü bir anlığına, dönüştüğüm kişiyi bırakıp tekrar küçük Roark olabiliirdim.

Ushuu, ben ilk işe alındığımda Dreamer'da görev yapan orijinal ekipten geriye kalan tek mürettebat arkadaşıydı. Ushuu'yu tanıdığımdan çok daha uzun süredir babasıydım. Ama yine de bir tane olsaydı, Ushuu kadar akli başında ve yumuşak dilli umardım. Yüzü hoş bir soluk griydi ve giymekte ısrar ettiği beyaz laboratuvar önlüğüyle

-Onu mürettebattan ayırmak için ona ağırbaşlı ama tuhaf bir hava katıyordu.

Çoğu Sahrk üst bedenlerine giysi giymezdi. Aslında, vücudun alt kısmındaki giysiler yeni bir icattı. Uzuvlarımıza erişimimizi kısıtlıyor ve dönüşümü imkânsız değilse bile zorlaştırıyordu. Ayrıca, yüzeyimizin nefes almak için mücadele etmesine neden oluyordu ve bu da rahatsız ediciydi.

Ancak Ushuu bir şekilde tüm mantığa meydan okumayı başardı.

"Huu-man bu mu?" Ushuu bizim dilimizde sordu, Huu-goh'un çıplak ayak parmaklarını kavramak için uzanırken açıkça sevinçliydi. "O harika biri! Daha önce hiç

böyle yakından görmüştüm. Küçük ayaklarının ne kadar hoş olduğuna bakın. Beş parmak! Ne için?!"

Huu-goh ayaklarını geri çekti, keyifli parmakları Ushuu'nun parmaklarından uzaklaştı. Uyarırcasına homurdandım, dallarım bilinçli bir düşünce olmaksızın Huu-goh'un bacaklarını koruyucu bir şekilde sarmak için yukarı fırladı. Ayak parmaklarını parmaklarının arasında oynattı ve bu his beni sakinleştirecek şekilde gıdıkladı.

"Benim," diye bağırdım, sesimi eşit tutarak, beneklerimin bana ihanet ettiğinden emin olmama rağmen. Ushuu'nun gözleri büyüdüğünde ve sanki daha önce görmediği bir şeyi görüyormuş gibi Huu-goh ile benim aramda tekrar bakıştığında, yaptığım hareketten hemen pişman oldum.

"Özür dilerim," diye cevap verdi, yumuşak bir ses tonuyla. "Bir daha olmayacak."

Huu-goh yüzgecimi okşarken yatıştırıcı bir ses çıkardı. Ben de ona mırıldanarak karşılık verdim ve dokunuşuyla rahatlardım. Ushuu kendi yemeğini hazırlamaya başlarken sessizdi. Kendi küstah tepkim yüzünden hâlâ biraz sersemlemiş hissederken, soğutuculara doğru döndüm ve Huu-goh ile benim için kahvaltı hazırlamaya başladım. Hareketlerim normalden daha sarsıntılıydı ama çok geçmeden yüzgecimdeki minik elleri ve nazik okşamaları Huu-goh'un yapmaya koyulduğu şeyi başardı. Her zamanki telaşsız halime geri dönmüştüm, nabzım artık atmıyordu.

Huu-goh'a bir özür
borçluydum. Daha hızlı
hareket etmeliydim.

Ushuu'nun merakını tahmin etmeliydim. O ve Huu-goh o ana kadar fark ettiğimden çok daha fazla birbirlerine benziyorlardı. Belki de Ushuu'nun kendine ait bir tasmaya ihtiyacı vardı. Bu düşünce beni neredeyse güldürecekti ama sonra ayıldım - birden bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunu fark ettim.

Ushuu'yu zincirlemek için mi?

Onu beladan uzak tutmak için olsa bile.

Çifte standart yüzüme inen bir tokat gibi geldi ve Huu-goh'un bileğimdeki tasmasının ağırlığı aniden dayanılmaz derecede ağırlaştı. Yarın. Yarın onu dışarı çıkardığımda zinciri olmadan götürecektim, kendi korkularıma lanet olsun.

Bunu düşünmek bile tek başına beni titretiyor ve korkutuyordu ama bu duyguyu bir kenara ittim. Burada bana bir faydası olmazdı. Yemek yememiz gereken şu anda olmazdı. Huu-goh'a dümeni gezdirmem ve onu Ushuu ile ilk kez tanıştırmam gerekiyordu.

Huu-goh'u kontrol ettiğimde gözleri dans ediyordu ve içlerinde gördüğüm korku titreşimi eriyip gitmişti. Ushuu'yu bir an bile

koridorları ve kafeteryayı merakla inceledi. Yaşlı Sahrk elindeki bambu tabağıyla arka koridorda sıralanan masalara doğru ilerlerken koyu renk zeki gözleri ilgiyle parıldıyordu.

Eğer Huu-goh rahatsız olmasaydı, ben de rahatsız olmamayı seçerdim. Onun yolundan giderdim.

Yemeğimizi bitirip Ushuu'nun yanına doğru ilerlerken Huu-goh'nun tasması bileğimden sarkıyordu. Huu-goh'un gözünün korkmaması için aramızda bir sandalye olmasına dikkat ederek şimdilik mesafemi korudum.

Derin bir nefes alarak iki tabağı da masaya yerleştirdim ve Huu-goh'u omuzlarımdaki tüneğinden aldım. Nazik bir dürtmeyle onu solumdaki sandalyeye, Ushuu'dan uzağa yerleştirdim ve Huu-goh bana gülümsediğinde yeniden büyüledim.

Huu-goh, yemeğini huu-man büyüklüğünde minik ısırıklara bölerken yanımda güven veren küçük bir ağırlıktı. Ona tabağını ve çatalını uzattığımda, yine o değerli "teşekkürler" dedi. Her zamanki gibi büyülenmiş bir şekilde, Sahrk büyüklüğündeki çatalı kaparken ne kadar küçük ama asil görüldüğüne hayran kaldım. Çatal elinde kocaman görünüyordu, ama aldırıyor gibiydi; bir parça bambu mızraklayıp dudaklarına götürürken kaşları kararlılıkla çatılmıştı.

Huu-goh'un dikkati yemekte uzun süre kalmadı. Bu eski bir haberd. Hayır, ilgisi alan tarafından çekildi. Koyu renk gözleri merakla parlayarak çevresini inceledi, bakışları yiyecekleri barındıran soğutma ünitelerinden, atıştırmalıklar ve mutfak eşyalarıyla dolu uzun cam dolaplara, oradan da Ushuu'ya kaydı.

Koltuğunda kıpırdandı, minderin esnekliğini bariz bir zevkle test ederken ayakları yere vurmak için mücadele etti.

Ona aklında ne olduğunu sorsaydım, ne derdi?

Keşke bunu yapacak kelimelerim olsaydı.

O da bizi benim onu bulduğum kadar sürükleyici buluyor mu?

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Artık zıplamıyordu, yemeğini yuttu ve hemen ardından mutlu bir mırıltıyla yeni bir parça sapladı. Çok *mutluydu* ve ben ona henüz geminin en güzel yerlerini bile göstermemiştim. Eğer bu odayı keyifli bulduysa, ona antrenman odasını, havuzu ve kontrol odasını gösterdiğimde hayatının en güzel anlarını yaşayacağından hiç şüphem yoktu.

Huu-goh yemeğini rekor bir sürede bitirdi ve bitirdiğinde ayakları sandalyesinin ayaklarına *vurdu, vurdu, vurdu*. Çok güzel görünüyordu. Her zaman öyleydi. Ama bugün özellikle öyleydi. Şeftali rengi teni ıslıl ıslıl parlıyordu.

Oturduğu yerde kıpırdandığında kalçalarındaki kaslar gömleğinin uzun eteğinin altında esniyordu.

Küçük siki saklıydı ve ben onu düşünmemeye çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı.

Onu yavaş ama emin adımlarla öğreniyordum. Bu özel dansının ya sabırsız, heyecanlı ya da çişe ihtiyacı olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Başımı eğdim, kendi lokmamı çiğnerken gözlerim kısıldı ve en iyi nasıl ilerleyeceğime karar verdim. Ushuu'yu görmezden gelmek istememiştim ama Huu-goh yemeğini bitirirken beni zorlamadığı için minnettardım. İsteyeceğim son şey Huu-goh'un yeni bir Sahrk'la konuşurken heyecanlanıp boğulacak hale gelmesiydi.

"Merhaba!" Huu-goh cıvıladı, masanın karşısındaki Ushuu'ya bakarken koltuğunda öne doğru kaydı. Ushuu çok mutlu görünüyordu, çatalını bırakıp küçük aşkımı aynı coşkuyla selamlamak için dönerken benekleri bembeyaz parlıyordu.

"Merhaba!" Ushuu cevap verdi.

"Sen uhld'sın!" Huu-goh ona anlamadığım kelimeler söyledi. Gözleri hemen büyüdü ve sözleri geri almak istemiş gibi elini ağzına götürdü.

Huu-goh başka bir şey söyleyemedi Ushuu, "evet. Ben ehm."

Akıl hocam eğlenmiş görünüyordu ve bir kahkaha atarken benekleri soluk pembemsi bir beyaz olarak kaldı. Her iki seferde de Huu-goh'un ana dilinde cevap verdiğini anlamam tam on saniye sürdü. Ushuu başını yana eğerek artık sarı olan beneklerime baktı.

"Onunla iletişim kurabiliyor musun?" Biraz heyecanlı bir şekilde sordum. Kalbim göğsümde o kadar çılgınca çarpıyordu ki sesin duyulabileceğinden endişelendim.

"Bazıları," diye başını salladı Ushuu, bizim dilimizde cevap verirken lavanta rengi gözleri yumuşacıktı. "Gezegenlerini büyüleyici buluyorum." *Elbette öyleydi.* Ushuu her zaman zeki olduğu kadar araştırmacı da olmuştu. Tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir şekilde bilgiyi aklında tutardı. Sanki gördüğü her manzara bir fotoğrafmış ve istediği zaman tekrar ziyaret edebilirmiş gibi.

Bu, gemide daha aktif bir rolü olduğu zamanlarda işe yarayan bir beceriydi. Şimdilerde ise çoğunlukla emekliydi. Hepimiz ona en çok ilham veren işe odaklanma şansını hak ettiği konusunda hemfikir olduğumuzdan, dilbilimsel gücünden çok nadiren yararlanıyordu.

İyileştirme kapsülleri ve uzaydaki uçuşumuza yakıt sağlayan teknoloji. Ondan kaçmanın ne kadar aptalca olduğunu geç de olsa fark ettim.

Bu bir hataydı. Ağır
bir hata.

"Konuş onunla, lütfen," diye emrettim, çatalımı sessizce yere bırakarak. "Lütfen," diye ikinci kez ekledim, çünkü çaresiz olsam da kabalık etmek istemiyordum. "Bir ayı aşkın süredir gemide ve ben elimden geleni yapıyorum-" Zayıflığımı kabul etmek zordu ama Huu-goh'un hatırı için başardım. "Ama kesinlikle yeterince uyarılmamış. Soruları olduğuna eminim. Onun dili hakkındaki sınırlı bilgimle cevaplayamayacağım şeyler."

"Ne söylememi istiyorsun?" Ushuu sordu, lavanta rengi gözleri nazikti, daha önce onu terslemiş olmama rağmen. Bu artık köprünün altından çok sular geçmişti ve bunu o da benim kadar iyi biliyordu.

Her zaman çabuk affetmişimdir.

Ne söylemek istiyorum?

Cevaplar için beynimi zorladım. Sorun, küçük huu-man'ime ne söyleyeceğime dair bir fikrim olmaması değildi. Beni rahatsız eden şey, sormak istediğim *birçok* soru olmasıydı. Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ona söylemek için can attığım o kadar çok şey vardı ki.

Her zaman sessiz bir insan olmuşumdur. Kelimeler bir amaç için kullanılırdı. Başkalarını sessizce gözlemlemenin gerçeği öğrenmenin en hızlı yolu olduğunu keşfetmiştim ve bunu mümkün olduğunca kendi yararına kullandım. Bu her zaman memnun olduğum bir şeydi. Diğerleri etrafta sohbet ederken, metanetli ve boyun eğmeyen, bir güç feneri gibi duran kişi olmak. Konu kalbe geldiğinde doğru kelimeleri seçmekte pek de iyi olmadığım gerçeği, bu sonuca varmama kesinlikle yardımcı oldu.

Gençken iletişim konusunda daha da zorlanırdım.

Bununla birlikte, artık kelime sıkıntısı çekmiyordum. Aklıma gelen her soruyu Ushuu'nun bile yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde ağızımdan kaçırmamı engelleyen tek şey kendi pratik doğamdı.

Bir süre sessizce düşündükten sonra en çok istediğim şeyin Huu-goh'un gemide nasıl olduğunu öğrenmek olduğuna karar verdim.

"Ona nasıl hissettiğini sor, lütfen." Nabzım çırpındı ve uzuvlarım yeniden buz kesti. *Ya onu yanlış anladıysam?* Ya kıpırdanmaları, çınlayan kahkahaları heyecanlı değil de korkmuş olduğu anlamına geliyorsa? Ya onun hakkında öğrendiğim her şey tersine döndüyse?

Bu düşünceyi hazmedemedim.

"Nasıl hissediyorsun?" Ushuu, Huu-goh'a kelimelerini dikkatlice telaffuz ederek sordu, ancak dişlerinin arasına benimkiler kadar garip bir şekilde oturdular. Soruyu daha sonra tekrarlayabilmek için sözcüklerin sesini olabildiğince iyi ezberledim.

Bu arada ben de Huu-goh'u dikkatle inceliyor, sert bir şekilde yanıtını bekliyordum.

Beneklerimin kaygıdan grileştiğinden, olumsuz duyguların yüzeye yakın oynadığından emindim. Çok beklemem gerekmedi. Huu-goh'un ilk tepkisinden sonra -çenesi düştü, gözleri kocaman açıldı- o kadar hızlı konuşmaya başladı ki kelimeleri anlamlandırmam mümkün olmadı.

Ushuu'yu kutsa, çünkü o yaptı.

Yaşlı Sahrk dikkatle dinledikten ve Huu-goh'tan birkaç şeyi tekrar etmesini istedikten sonra nazık bir gülümsemeyle bana döndü. "Mutlu olduğunu söylüyor ama neden onu sürekli havlayarak beslediğimizi bilmek istiyor."

O mutlu.

O mutlu, o mutlu, o mutlu.

Sertliğim eriyince, Huu-adamıma sevgiyle bakmak için döndüm; Ushuu'nun bizi kendi sevgisiyle izlediği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Birkaç asi dal, Huu-goh'un boynunun arkasını minnettar bir şekilde sıkmak için vücudumun yüzeyinden kurtuldu. Memnun bir ses çıkardı ve kirpiklerinin arasından sorgulayan bir ifadeyle bana baktı.

Muhtemelen cevapları bekliyordur, benim meraklı küçük yaratığım.

Huu-goh tatlı ağzını açıp tekrar konuşurken karanlık bakışları bir okşayış gibi beneklerimin üzerinde geziniyordu. Sözleri daha yüksek bir notayla bitiyordu, bunun bir soru sorduğu anlamına geldiğini anlamaya başlamıştım.

Ushuu yabancı sözcükleri çözmek için sabırla bekledikten sonra, "Şimdi de beneklerinizin neden renk değiştirdiğini bilmek istiyor," diye açıkladı. Gözlerini kırıştırdı ve başını bana doğru eğdi. "Tercüme etmemi ister misin?"

Başımı salladım. Huu-goh'un etkileyici yüzünde dans eden duygular dikkatimi dağıttı. "Beneklerimiz ruh hali göstergeleridir," diye açıkladım ona doğrudan, sesimi yumuşak tutarak. Ushuu benim için tercüme etti, ancak her kelimeyi bulması epey zaman aldı. Buna aldırmadım. Bu bana Huu-goh'a bakmak için daha fazla zaman kazandırdı.

Ayrıca, böyle bir seçenek olduğu için minnettardım. Yine de bir yanımda bunu daha önce araştırmadığım için kendimi aptal gibi hissediyordu. Bu duygu üzerinde çok fazla durmamaya çalıştım. Huu-goh'la konuşmak varken bu sadece enerjimi boşa harcamak olurdu.

Ushuu'nun işe dönmesi gerekmeden önce fazla vaktimiz yoktu.

Ushuu konuşmasını bitirdiğinde Huu-goh çok ciddi bir şekilde başını salladı. Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde bakışlarımı inceledi. Ne aradığından emin değildim ama umarım bulmuştur.

"Bahrk' son derece besleyicidir. Sen küçüksün ve buraya gelmeden önce düzgün beslenemediğinden endişeleniyorum," diye ekledim, her iki sorusuna da elimden geldiğince cevap vermeye çalışarak. "Eve ulaştığımızda seni kontrol edebilecek daha donanımlı şifacılar var ama o zaman bile beslenme ihtiyaçlarının ne olduğunu söyleyebilecek kadar senin türün hakkında bilgi sahibi olacaklarından emin değilim. O yüzden şimdilik 'bahrk' olsun."

O benim için önemliydi, bu nedenle soruları da önemliydi.

Ushuu sözlerimi aktardı ve Huu-goh'un cevabını bekledim, bu yeni bilgiyi düşünürken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kılı kaşları çatıldı, tatlı gözleri sanki tatsız bir şey hatırlıyormuş gibi duygularla doldu. Boynunun arkasındaki dal onu yatıştırmak için titreşti ve iç çekti. İfadesi düzeldi ve Huu-goh'un gülümsemesi geri geldi, bakışları bir kez daha bana odaklanırken şefkat olduğunu umduğum gözleri parlıyordu.

"Whaat doo rehd spahts meen?" diye sordu kendi dilinde ve Ushuu'nun tercüme etmesini sabırla bekledi.

Söylediği şey Ushuu'nun neşeyle havlamasına neden oldu, gözleri neşeyle kırıştı. "Kırmızı lekelerin ne anlama geldiğini bilmek istiyor," diye tercüme etti.

Olamaz.

Olamaz.

Başımı eğip utanç içinde bir elimle yüzümü kapatırken, utanç bedenimi yakıp kavurdu. Neredeyse Ushuu'ya ona söylememesi için yalvarmak istiyordum, çünkü *babam* sayılabilecek bir adamın eşimle bu kadar mahrem bir konuda konuşması biraz utanç vericiydi. Ancak, daha önce de belirttiğim gibi, vereceğim cevaplar Huu-goh'a -ve dolayısıyla ilişkimize- uzun vadede fayda sağlayacaksa, rahatsız olmanın verdiği acıya değeceğini düşünüyordum.

"Açıkla," dedim sessizce, beklerken içim dışım yanıyordu. Ushuu konuşurken parmaklarımın arasından Huu-goh'a baktım ve tepkisini izledim. Hiç bu kadar aşığılanmamıştım.

Huu-goh dikkatle dinlerken hınzırca sırıtıyordu. Gözleri muziplikle dans ediyordu. Çok çekiciydi. Çok çekiciydi. Huu-goh, Ushuu ile tekrar konuşmadan önce düşünceli bir şekilde beneklerime tekrar baktı. Bekledim

Cevap olarak ne söylediğini anlamak için nefesimi tuttum - haysiyetimin lanetlensin.

"Diyor ki," diye tekrar havladı Ushuu, "'Bu anlama geldiğini düşündüğü şey buymuş."

Kendimi tutamayarak homurdandım ve Ushuu da katıldı, belli ki Huu-goh'tan en az benim kadar hoşlanmıştı. Daha sonra ondan tekrar yardım için aklıma bir not aldım. Belki de kendime ait bir öğretmenim Huu-goh'un dilini daha hızlı öğrenebilirdim. Ayrıca, Ushuu'nun dilleri hakkındaki bilgisi herhangi bir gösterge ise, huu-adamlar hakkında daha fazla kaynağa sahip olabilirdi. Ondan bu kadar uzun süre kaçtığım için ona bir özür borçluydum. Her ne kadar küçük, olgunlaşmamış bir parçam onun gözlerinin içine tekrar bakabileceğimden emin olmasa da.

Huu-goh'a bundan sonra ne soracağımı düşünürken aklımdan düşünceler geçiyor, olasılıklar elimden kaçıyordu. Zaman tükeniyordu. Herkesin olduğu gibi Ushuu'nun programını da ezberlemiştim ve molasının sona ermek üzere olduğunu biliyordum.

Bunu yanlış anlamak istemedim.

Birdenbire kendimi Ushuu ve Huu-goh'u sorgulayabilmek için o gün işten kaytarma isteğiyle dolup taşarken bulsam da mürettebat daha iyisini hak ediyordu. İlgilenmem gereken kendi görevlerim ve arkadaşımı götürmem gereken bir tur vardı.

Huu-goh'a baktım, zihnim dönüyordu.

Bana hediye ettiği gülümseme o güne kadar gördüğüm en güzel şeydi. Evdeki yeşil gökyüzünden bile daha güzeldi. Açık uzaydan daha güzeldi. Zamanımın çoğunu geçirdiğim komuta odasının gövdesinin hemen dışında parıldayan yıldızlardan daha güzeldi. Daha küçük bir çocukken öz babamın gökyüzünde bana işaret ettiği takımyıldızlarından bile daha güzeldi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, Ushuu'ya son bir kez dönerken gözlerim doldu. İletişim cihazı saat gibi çalışarak molasının bittiğini gösterdi. Düşünmek için çok uzun zaman ayırmıştım. Yerinden kalkmadan önce bana özür dileyen bir kaş çattı.

"Görev çağırıyor," dedi Ushuu yine bizim dilimizde. "Bu güzeldi. Artık benden kaçmadığına göre bunu tekrar yapmalıyız."

Haklı olmasına rağmen başımı salladım ve bu garip durumla benim ilgilenmeme gerek kalmayacak şekilde ilgilenmiş olması beni rahatlattı. Bu konuda, beni rahatlatma konusunda her zaman iyi olmuştu.

"Belki bana bunun tam olarak *nedenini* daha sonra anlattırırın," diye ekledi Ushuu. Başımı salladım, çünkü söyleyecektim. Bir özürle birlikte. Ve onun bir şişe

Doğum günleri ve kutlamalar için odamda sakladığım favori meyve suyu şişelerim.

Yemeğim hâlâ metal masanın üzerinde çoğunlukla dokunulmadan duruyordu ama o gittiğinde yemek için zamanım olacağını düşündüm. Başımı salladım, utançtan beneklerim fuşya rengini almıştı.

Ushuu telsizini arka cebine sokarken, "Son bir şey daha," diye mırıldandım.

"Sizin için her şeyi yaparım Kaptan." Ushuu'nun ses tonu her zamanki gibi rahattı.

"Huu-goh'a güzel olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum. "Ve onun mutlu olmasından mutlu olduğumu." Kalbim titredi. "Ve umarım benimle güvende biliyordur."

Ushuu başını salladı. Bana bakarken gözleri şefkatle parlıyordu. "Ona söyleyeceğim," diye söz verdi ve mesajımı iletmek üzere dikkatini Huu-goh'a geri verdi. Bir kez daha kendimi onun vereceği yanıtı merakla beklerken buldum. Dinlerken, Huu-goh'un ifadesi sanki Ushuu'nun ne dediğini anlamamış gibi bir an için korkutucu bir şekilde donuklaştı - kendi dilinde olmasına rağmen.

O yüzle ne yapacağımı bilmiyordum. Ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Bai bai," Ushuu ikimize de el sallayarak veda etti.

Huu-goh da aynı sözleri yineleyerek "Bai bai," diye karşılık verdi.

Kafeteryadan çıkıp koridorda ilerleyerek gözden kaybolan Ushuu'nun beyaz giysili sırtını şaşkınlıkla izledim. Kendi korkumu yenip tekrar ona baktığımda Huu-goh'un yüzü hala boştu. İfadesi okunamaz olsa da gözleri öyle değildi. Dudakları titrerken fırtına gibi dönüyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. Sanki bir asır geçmiş gibi geldi ve başımı sallayıp eğilerek burunlarımızı birbirine çarparken kalbim yeniden tekledi. Beni şaşırtarak elini çenemi kavrayacak şekilde hareket ettirdi. Huu-goh'un yumuşak dudakları burnumdaki lastik gibi deriye bastırırken nefes almaktan bile korkarak hareketsiz kaldım. Ne yaptığından emin değildim. Belki bir öpücük?

Biz Sahrk'ların öpüşme şeklinden farklıydı ama daha az hoş değildi.

Erimek istedim ama bunun yerine kıpırdamadan durdum; anı bozmaktan ya da yanlışlıkla onu dişlerimle yakalamaktan korktuğum için hareket etmek istemiyordum.

"Yuu ahre...soh-sweet." Huu-goh yutkundu, çenemi okşarken daha fazla dal yüzeyimden kayarak elinin arkasını kavradı. Sıkıca sarıldılar, elini yerinde tutarken ritmik bir şekilde titreşiyorlardı.

"Çok tatlı" ne demek bilmiyordum.

Ama Huu-goh bana uzun, çok uzun bir süre sarıldı. Burnumu tekrar öptü.

Gözleri şefkatle sıcacıktı, o korkunç boşluk gitmişti. Daha iyi bilmesem, daha önce hiç kimsenin ona güzel demediğini düşünürdüm. Ya da belki de inanmakta zorlandığı şey güvenlik vaadiydi.

Bunu anlayabilirim.

Ama onun incinmesine asla izin vermeyeceğimi kesinlikle biliyordum. Onu koruyacaktım. Başka bir şey yapmak doğal olarak yanlış geliyordu.

Huu-goh'un tasmaı aramızda unutulmuş bir şekilde sallanıyordu. Öğleden sonra molamın son dakikaları geçerken umutsuzca - tüm kalbimle - iyi olmamızı diledim. Farklı olsak da mutlu olabileceğimizi. Tek gereken biraz daha zaman ve biraz daha sabırdı, ama bir gün birbirimizle bir yuva kuracaktık.

Huu-goh'un kendini her zaman güzel hissedeceği bir ev. Kendini güvende hissedeceği bir ev.

TEN

HUGO

Garip olan ne biliyor musun? Uzaylılar. Yani, cidden. Bir gün bir adamın omuzlarında geziyorsun, o sana *güzelim* diyor ve *güvende* olduğunu söylüyor. Sonra aynı gece sizi odanızda yalnız bırakıyor - olması gerektiği gibi seksi parmaklarıyla sizi becermek yerine - ertesi sabah o kadar erken dönüyor ki kelimenin tam anlamıyla suç gibi geliyor.

Yani, *cidden*. *Bu da neyin nesi?*

Karışık sinyallerden bahsediyoruz.

Uyandığında -sadece birkaç saatlik uykunun ardından- Roark her zamanki gibi sevecendi. Güne hazırlanmak için ortadan kayboldu, terli ve yırtık pırtık geldiği yere tekrar gitti ve kahvaltı için geri döndü.

O kocaman, nazik elleriyle beni okşadı. Ama davranışları o kadar tuhaf bir şekilde normaldi ki bundan tam olarak zevk alamadım. Tamam, evet. Bu bir yalandı. Kesinlikle zevk aldım. Bütün gece yatakta tek başıma yattıktan sonra onun şefkatine her zamankinden daha da açtım.

Her zamanki gibi işe gitti ve o yokken, bir nanobotu ayırmayı denemek için geçici bir tornavidaya dönüştürdüğüm çatalı kullandım. Zordu ama imkansız değildi. Ve umduğumdan çok daha az zaman aldı. Bu da bana fazla düşünmek için daha fazla zaman bıraktı.

Roark öğle yemeği için döndüğünde -elleri boştu- bir önceki günün tesadüf olmadığını biliyordum. Bu kez, önünde durup başımı arkaya eğerek tasmamı kesmesini beklerken tereddüt etti.

Köpek Huu-goh artık günlük yürüyüşlere çıkıyordu!

Kulağa çok üzücü geliyordu ama gerçekten büyük bir gelişme oldu.

Roark tasmayı kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Eli bir süre daha havada asılı kaldı ama sonunda tasmayı tamamen bıraktı ve gri benekleri bu hareketle ilgili ne kadar çelişkili hissettiğini ele verse de deri kemerine yeniden taktı.

Dışarı çıkmıyor muydum?

Gözlerimi kısarak ona baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Ama sonra bana elini uzattı, beklentiyle bekliyordu ve her şeyin geri dönülmez bir şekilde değiştiğini biliyordum. Bir kez anormaldi. İki kez bir modeldi. Ve tasmanın olmaması çok şey anlatıyordu.

Elim onun elinin içine kaydı ve sıkı, Roark beni kapıdan çıkarıp üst üste ikinci gün onunla birlikte kantinde öğle yemeği yemeye gitmek için koridora çekerken, küçük dallar beni sıcak bir pembe koza içine alana kadar etrafımı sardı.

Uzun süre el ele tutuşmadık. Çünkü ikimiz de bir gün önce yaptığımız yolculuktan keyif almıştık. Roark'ın geniş omuzları bacaklarımın altındayken ve beni havada salladıktan sonra karnımdaki şişlikle, dokuzuncu bulutun üzerindeydim - yalnız gece unutulmuştu.

Yemek boyunca Roark'ın dokunaçları beni hissetti, dürttü, ovdu, keşfetti. Ben yemek yerken gürleyip saçlarımı okşadı, uzun sürüngen dili yanağımın kıvrımlarında gezindi, sanki o da beni en az benim onu özlediğim kadar özlemişti, seyirciler lanetlenmişti.

Uzaya çıktığımızdan beri mürettebatın çoğunu görmemiştim. Birkaç meraklı ve eğlenen bakıştan daha fazlasını yakalamış olmama rağmen mesafelerini korudular. Sahrk'lar ilginç insanlardı. Pastel renklerin tüm farklı tonları, çok sayıdaki dişlerine rağmen dost canlısı görünüyorlardı. Bu durum, gemilerinin başındaki adama dışarıdan biri olan ben bağlıyken bile geçerliliğini koruyordu.

Kaptanlarını daha önce hiç böyle görmediklerinden hiç şüphem yoktu. Davranışları beni de şaşırtmıştı.

Görünüşe göre Roark yorgun olduğunda alıngan oluyormuş.

Her zamanki gibi neden yatağa gelmediği konusunda hâlâ kafam çok karışık olsa da, bunu gülünç derecede sevimli buluyordum.

Roark itaatkâr bir şekilde ağaç kabuğumu benim için küçük parçalara ayırdı. (Şikayet etmedim. Nasıl edebildim ki? Bana neden yedirdiğini açıkladıktan sonra.) Saçlarımı ve parmaklarımı okşadı, çiğnediğim süre boyunca sıcak nefesi başımın yan tarafına çarptı.

Görevine dönmek üzere beni odalarımıza bıraktığında, kapının girişinde durakladı ve zamankinden daha uzun bir süre bana baktı. Duruşu her zamanki gibi sertti, ancak mesafeyi geçmedi. "Güle ," dedi benim dilimde. Elini kaldırdığında kıkırdayarak doğruldum.

tek, büyük pembe elini salladı.

"Güle güle," diye el salladım, Roark'ın benekleri beyazın parlak, sevimli bir tonuna -ve hemen ardından fuşyaya- dönüştüğünde ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapattığında kendimi köpüklü ve parlak hissettim.

Gece oldu, her zamanki gibi akşam yemeğini paylaştık, birkaç kelime daha konuştuk. Roark'ın göğsüne yaslanarak uykuya daldım, önceki geceki tuhaf davranışının bir tesadüf olduğundan emindim.

Yanılmışım.

Bir süre dönüp durduktan sonra uyandığımda Roark'ın gitmiş olduğunu fark ettim.

Üst üste ikinci gece.

Sabahın erken saatlerinde döndüğünde daha da bitkin düşmüştü. Ama bir şeyler ters gidiyordu. Öyleydi işte. Belki de ihmal edildiğimi hissettiğim için, o öğleden sonra öğle yemeği için kafeteryaya doğru ilerlerken en iyi halimde değildim. Ama bu sadece kendime verdiğim bir bahaneydi, çünkü odalarımızdan ayrıldığımızın üçüncü gününde gerçekten aptalca bir şey yaptım.

Saçma sapan aptalca bir şey.

Kendimi savunmam gerekirse, duvardaki düğmeler zar zor algılanabiliyordu. En azından bir tanesine basana ve gerçekten bir şey olana kadar ne olduklarını bile tam olarak fark etmemiştim. Parmağımın altındaki küçük daire aydınlandı ve koridor karanlığa gömülmeden önce yeni keşif için heyecanlanmak için ancak bir saniyem vardı.

Birçok şey aynı anda oldu.

Roark kükredi, bu korkunç, ürkütücü sestti. Duvar göğsümle buluştu, Roark cüssesini bana çarparken soğuk ve sertti. Yapışkan pembeden dev bir kütle vücudumu sarmış, beni oldukça endişeli bir rahim gibi kuşatmıştı. Roark'ın sıcak nefesi saçlarımı karıştırırken etrafımda nabız gibi atıyordu.

Kalbim küt küt atıyordu.

Ve tek bir korkunç saniye boyunca öleceğimi sandım.

Ama bu düşünce tarzı gerçeklerden daha uzak olamazdı. Roark hırıltılı bir ses , sanki nefes alamıyormuş gibiydi. Dalları bükülüyor-

Vücudumun etrafında dönüyor, beni güvende ve yakın tutuyordu. Sanki üç kalbi aynı panik ritmiyle atan dev bir varlık gibiydik.

Bu şekilde içine girdiğimde nabzını duyabiliyordum.

Güm, güm, güm. İyi bir anlama gelemeyecek kadar hızlı.

Yapışkan maddeyi el yordamıyla karıştırarak düğmeye tekrar basmayı başardım. Işıklar yandı ama Roark'ın korkusu hâlâ bedenime ağır bir şekilde yapışmıştı - kelimenin tam anlamıyla. Titremesi durmuyordu. Nefes alış veriş o kadar gürültülüydü ki koridorun sonundaki birinin bunu duyabileceğinden emindim.

"Sorun yok," diye ısrar ettim, ona sarılabilmek için vücuduyla mücadele ederek arkasını dönmeye çalıştı. "Sorun yok, Roark."

Güvende olduğumuzu anlamış gibi görünen Roark'ın dalları hareket etmeme izin verecek kadar serbest kaldı. Yine de gitmeme izin vermediler, sadece tutundular - sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana yapıştılar.

Yüzüne ve beneklerindeki zifiri karanlığa bir kez bakınca midem düğümlendi. Gözleri cam gibiydi, uzaktaydı, sanki burada benimle değilmiş gibiydi.

"Çok çok özür dilerim-" Neden korktuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Odalarımızdaki karanlıktan hiç korkmamıştı. *Gerçi...* şimdi düşündüm de, galaksi tavanını her gece açık bırakırdı.

Huh.

Roark ne söylediğimi bilmiyordu ama yine de ses tonuma karşılık verdi, içimde eridi, titremeye devam ederken başı saçlarıma gömüldü. Nefes alış veriş bu şekilde daha da belirginleşiyordu. Ve şu anda kontrol edebildiğini umduğum jilet gibi keskin dişleri için sadece tek bir düşünce ayırdım - kollarımı kalın orta kısmından sarabildiğim kadarına sarıp onu rahatlatmadan önce.

" yok," diye tekrarladım, onu usulca susturarak. Keşke ben de üzgün olduğumda onun gibi mırılayabilseydim. Bu şimdiye kadarki en rahatlatıcı şeydi. Ama yapamadım. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptım - sessizce mırıldandım. Sese verdiği tepki doğru seçimi yaptığımı açıkça ortaya koydu. İçini çekti, göğsüm titreşirken ve dünyanın en aptalca, en basit şarkısı aramızda vızıldarken içimde daha da eridi.

"Twinkle, Twinkle Little Star" biraz abartılı oldu. Ama aklıma gelen ilk şey buydu.

İşe gibi görünüyordu, bu yüzden notalar arasında mırıldanmaya devam ettim. Sonunda, şarkı bittiğinde, baştan başladım.

Orada ne kadar durduğumuzdan emin değilim.

Roark'ın nefesini kontrol altına almak ne kadar sürdü bilmiyorum.

Onun da neler olduğunu düşündüğünden emin değildim. Ya da neden o şekilde tepki verdiğinden. Ama daha fazla damarına basmamaya yemin ettim - merakın canı cehenneme. Onu hiç bu kadar dengesiz görmemiştim. Ve korkmasının sebebinin ben olduğumu bilmek canını yakıyordu.

Dev vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor, dev bir pembe kalkan gibi koridorun geri kalanını görmemi engelliyordu.

Birkaç mürettebat yanımızdan geçti, hepsi de endişeli bakışlar atıyordu ama hiçbirisi duraksamadı. Bu durum için minnettardım çünkü kaptanlarına her bakışlarında vücudunun ne kadar buz gibi olduğunu hissedebiliyordum.

"Şşşt," diye mırıldandım, ellerimi yanlarında aşağı yukarı gezdirerek. "Her şey yolunda." Tekrar güven verdim ve bu onu rahatlattı.

Roark uzun bir süre titredi.

Öğle yemeği molası kesinlikle bitecek kadar uzun sürmüştü. Ve sonunda benden sıyrıldığında -kelimenin tam anlamıyla- beni büyük nazik elleriyle yatak odamıza geri götürdü, gözleri hala genişti, yemek tamamen unutulmuştu.

İri adam hâlâ *korkmuş* görünüyordu -neden, emin değildim.

"*Çok özür dilerim*," dedim yine kendi dilimde -anlayamayacağını bilsem de. Odamızda tekrar güvende olduğumuz an, titremesi o kadar da kesildi. "Çok özür dilerim, Roark. Seni korkutmak istememiştim. Daha dikkatli olacağım. Özür dilerim." Bana tekrar sıkıca sarıldı, dalları vücudumu gıdıklıyordu - bu sefer daha az istilacı ama daha az hevesli değildi.

Roark'ın sesi boğuktu, saçlarıma karşı o tuhaf, çakıllı diliyle mırıldanıyordu. Kelimeler güven verici gibiydi. Ve bu...siktir. Bu daha da çok acıttı. Onu korkutanın ben olduğumu bilmek ve burada beni rahatlatmaya çalışması. Gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde, benekleri yine pembeydi.

Gözleri yumuşaktı.

Özür dilerim

diyorlardı. *Beni affet*

dediler.

Mükemmel olmadığımı söylediler.

Roark anlayabildiğim kelimelerle, "Teşekkür ederim," dedi.

Yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı. Rahatlatıcı ve sıcak, kulaklarımı kapattılar, dünyanın geri kalanını engellediler, böylece bildiğim tek şey

Bakışlarının sonsuz bebek mavisi. Gözleri bana memleketteki yaz günlerini, berrak gökyüzünü ve asla ziyaret edemeyeceğim okyanusları hatırlatıyordu.

Onları kapattığında gözlerini hemen özledim. Ancak Roark burunlarımızı birbirine sürtmeye başladığında bu kayıp kolayca unutuldu. Kauçuksu ve yumuşak yüzeyi benimkini gıdıklıyordu. İleri geri, ileri geri.

Sonra bana tekrar sarıldı. Uzun

bir süre.

Uzun.

Zama

n.

Birisi özrümü kabul ettiği için hayatım boyunca hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Bunun şeyin sonu olacağını

düşünmüştüm. Ama öyle olmadı.

Çünkü ikimiz de yerleştikten sonra Roark beni tekrar dışarı çıkarmadı. Beni dışarı çıkardığı ilk günkü gibi kontrol odasına götürmedi. Öğle yemeği için kafeteryaya da götürmedi. Ve beni kesinlikle yeni bir yere götürmedi.

Ve ben sormadım. Çünkü ikimizin de bir molaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ve onun kadar istikrarlı olsa da Roark'ın bile panikledikten sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğunu anladım. Aç kalmadık ama günün geri kalanında ikimiz de konuşmadık. Ne öğle yemeğinde -Roark gemiye geldiğim ilk günlerde olduğu gibi tabletini kullanarak bize yemek getirmesi için birini çağırdığında- ne de daha sonra, akşam yemeği için kollarının üzerinde dengede duran tabaklarla döndüğünde.

O gece kabuslar şiddetle başladı. Sanki içinde bir şeyi tetiklemiştim. Titrek ve terliydi, yüzeyinde boncuklar halinde damlacıklar oluşuyordu; göğsü korkuyla titriyordu. Onu yatıştırmak için başını okşadığımda sarsılarak uyandı ve bakışlarında aynı uzak bakış kaldı.

Hafifçe mırıldanarak başını kucağıma aldım, verdiğim zararı gidermeye çalıştım ve başaramadım.

Roark'ın gözleri açıldığında benimkileri aradı. Ancak bakışlarımız buluştuğunda rahatladı. Hâlâ titriyordu, bir eliyle uzandı ve yanağımı okşadı.

"Huu-goh safe," dedi benim dilimde. Tanıdığını bilmediğim kelimeler. Belki de Ushuu ile öğle yemeğine gittiğimizde ondan öğrenmişti? Emin değildim. "Roark Huu-goh'u incitmedi," diye güvence verdi Roark, ilk, gerçek, sağlam cümlesiyle. "Roark üzgünüm."

Başımı salladım, çünkü buna ihtiyacı yoktu.

Daha sonra, görünüşe göre ne kadar çok kelime öğrendiği konusunda heyecanlanacaktım. Ama şimdilik... şimdilik... ona odaklandım.

"Hayır, *Hugo* üzgün," dedim hemen karşılık olarak, başını sıkarak, parmaklarım dişlerine çarparak. Dişler battı ve hiçbirini beni kesmediği için çok şanslıyım. "Hugo Roark'a zarar verdi."

"Korkmak" kelimesini bildiğinden şüpheliydim, bu yüzden "incinmek" yeterince yakındı.

Roark bana öfkeyle karşılık verdi, benekleri takip edilemeyecek kadar hızlı renk değiştirdi, sonra sabit, sakinleştirici bir mavide karar kıldılar. "Hayır," dedi basitçe. "Hayır," diye tekrarladı daha güçlü bir şekilde, yanağımı okşayarak. "Roark tamam."

Başımı salladım.

Sonra tekrar başımı salladım.

Ve ona doğru kıvrılırken gözlerim yandı, yanağımdan sıcak bir gözyaşı dökülürken kendi göğsüm titredi. Onu çok fazla korkutmadığım için çok mutluydum. Beni affettiği için. Çünkü bu buydu. Bağışlama.

Roark beni yatıştırmak için mırıldandı ve her zamanki gibi işe yaradı. Gözyaşlarım yavaşladı ve birbirimize sarıldık, üzerimizdeki yıldızlar dans ederken zor gün uzaklaştı.

Roark bana değerliymişim gibi sarıldı. Bunu daha önce kimse yapmamıştı.

Yavaş ama emin adımlarla deliriyordum.

Koridor-Terör-Olayı'nın üzerinden bir hafta geçmişti ve Roark o zamandan beri her gecenin çoğunu kaçırıyordu. Yatakta birlikte geçirdiğimiz birkaç kısa saat boyunca kâbuslar onu rahatsız ediyordu. Ona sormadığım şeytanlar. Sabırlı olmak için gerçekten elimden geleni yapıyordum. Ya da *öyleydim*. Ta ki Roark bir gece kırmızı lekelerle dönene ve ben de lanet olası kırmızıyı görene kadar.

Yemin ettim, eğer o koca pembe yumuşak beni aldatıyorsa bunu öğrenecektim. Öğrenecektim ve kendi devasa diş ipi ve en kör azı dişlerimle onun taşaklarını kesecektim, Tanrı yardımcım olsun.

Aslında bunu yapacağını düşünmemiştim.

Ben yapmadım.

Roark o tür bir adam değildi.

Ama onun için bir evcil hayvandan biraz daha fazlası olduğumu da biliyordum. Ve kendi güvensizliğim yüzüme bir tokat gibi çarptı. Daha önce hiç sevilmemiştim. Hiç takdir edilmemişim. Ve sanırım... beynim, Roark'ın onca insan arasından beni seçeceğine inanmamak için olası herhangi bir neden bulmak istiyordu.

Başka birini seçeceğine inanmak daha kolaydı, özellikle de onu korkuttuktan sonra. Beni affettiğini biliyordum. Ama... kendimi affetmek tamamen başka bir meseleydi. Bu yanımdan nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum.

Bütün gün tek başına oturmak düşüncelerin dönüp durmasına neden oldu.

Küçük endişeler devasa hale geldi ve zihnimi dağıtacak hiçbir şey olmadan yapabildiğim tek şey güveçti. Beynim her zaman hızlı çalışmıştı. Bu yüzden memlekette zeki olduğum düşünülürdü. Ama bu aynı zamanda uyarım olmadan kendi kendine döndüğü anlamına da geliyordu.

Beni parça parça, azar azar parçalıyor, şüphe geçen her yalnız gecede içime işliyordu.

Kapının şifresini biliyordum. Roark'ı korkuttuktan sonra, bu tür bir tepkiyi tekrar ortaya çıkarabilecek bir şey yapmayı gerçekten planlamamıştım. Ama... umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.

Ve neler olduğunu bilmem .

Anlamaya ihtiyacım vardı. Böylece ona göre plan yapabilirdim. Böylece Roark artık beni istemiyorsa ona aşık vazgeçebilirdim. Böylece beynim çenesini kapatıp beni rahat bırakacaktı.

Ertesi gece uyur gibi yaptım.

Roark battaniyelerimizin sıcak kozasını bozdu, lastik gibi burun öpücüklerinden biriyle şakağıma bir şeyler mırıldandı, sonra ayağa kalktı. Kirpiklerimin arasından, özel olarak "gündüz pantolonu" diye adlandırdığım şeyi izledim. Kalın poposu dikişi test etti, bir o yana bir bu yana gerinirken çıplak sırtı dalgalanıyordu. Bana baktı, ben de gözlerimi kapadım, kıpırdamadan duruyormuş gibi yaptım, nefes alış verişimin hızlanmamasına dikkat ettim.

Gözlemciydi.

Çok dikkatli.

Bundan bile emin değildim.

Ama duydum. Çünkü gözlerimi açtığımda Roark'ın parmaklarının kapıdaki tuş takımına şifreyi girerken çıkardığı bip sesini duyabiliyordum. Sessiz bir tıslamayla açıldı, koridordan gelen bir ışık huzmesi

karanlık odaya süzülüyordu. Altın rengi, Roark'ın gölgesini keserek zemine yayıldı.

Roark yokken eğittiğim nanobotlar yatağın altında durdukları yerde mutsuzca biplediler, programlanmış uykularının bozulmasından hiç memnun değillerdi.

Roark'un arkasında kapı kesin bir şekilde kapandı.

Otuz saniye boyunca uzmanlık seviyesinde bir sabırla beklerken kalbim küt küt atıyordu. *Sabırlı, sabırlı. Ama çok sabırlı olmamak gerektiğini* kendime hatırlattım, tuş takımına yönelmeden, şifreyi girmeden ve asi sahibimin peşinden koridora çıkmadan önce.

Onu bulmak zor olmadı, adamın fil ayakları vardı. Tek yapmam gereken gümbürtüyü takip etmektir.

Koridor çıplak ayaklarımı üşütüyordu ama fark etmedim bile. Sadece birkaç kez diğer ekip üyelerinden saklanmak için bir köşenin arkasına saklanmak zorunda kaldım - ki bu da rahatlatıcıydı. Her seferinde kendimi James Bond ya da onun gibi bir şeymişim gibi hissetmeme neden olsa da, kelimelerle elde edemeyeceği güvenceye ihtiyacı olan meraklı bir piç kurusu değildim.

Çünkü Roark ihtiyacım olan kelimeleri .

Roark'ın bir yandan sevişme ihtimaline neden bu kadar kızdığımdan emin değildim. Ben de köpekbalığı sevmediğimi biliyordum. Gemide türler arası tek bir çift bile görmemiştim ve bunun bu yaratıkların yaptığı bir şey olmadığı sonucunu çıkarmak için dahi olmaya gerek yoktu. Sonuçta nasıl üreyeceklerdi ki? Bir kez bile dişi bir köpekbalığı görmediğim için bu soruyu kendime binlerce kez sormuştum.

Erkek köpekbalıkları hamile kalabilir mi?

Hayır. Bu pek mümkün görünmüyordu. Roark doğru açıda organlarını görebileceğim kadar şeffaftı. Ve hiç rahim ya da yumurtalık görmemiştim.

Ayrıca, o *jöleden* yapılmıştı.

Yine de Roark'ın benden başka biriyle varsayımsal köpekbalığı bebekleri yapma fikri bende çılgılık atma isteği uyandırdı. Bu yüzden bu spekülasyonları bir kenara bıraktım. Endişelenecek başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Böyle davrandığım için zaten kendime kızginken olmazdı. Sağlam cevaplar almadan önce kendimi bu kadar yormamın bir anlamı yoktu.

Koridorda bir köşeyi döndüğümde sessiz bir havlama sesi duydum ve tüylerim diken diken oldu. Bu *Roark'ın* gülüşü değildi. Bu sesi her yerde tanırım. I

Karanlık bir köşede tek başına güldüğünden ciddi şekilde şüpheliydi, bu da başka biriyle birlikte olduğunu doğruluyordu.

Sikeyim.

Onu takip ettiğim açık kapıdan daha fazla ışık sızdığını görebiliyordum. Orada olabilecek düğmelerin her zaman farkında olarak, soğuk metal duvarın yüzeyinde olabildiğince sessizce kaydım, sahibimi iş başında yakalamaya hazırdım.

Ama kapının kenarından baktığımda gördüğüm şey şuydu.

Evet.

Hiç de beklediğim gibi değil.

Ne halt ediyorlar bunlar?

Önümdeki manzarayı anlamlandırmaya çalışarak kaşlarımı çattım.

Roark alışıktı olmadığı odanın arka köşesindeki hover-koltuğa oturdu. Duvarlar boyunca her türlü alet ve edevat diziliydi ve odanın ortasında, anlamayı hiç ummadığım makinelerle kaplı, birbirinin aynısı bir dizi masa vardı. Bir laboratuvara benziyordu.

Bir fen laboratuvarı.

Lisedeyken yorulmadan çalıştıklarına benziyordu, ama daha büyük ve daha parlaktı; parlayan nesneler ve en çılgın hayallerimde bile hayal edemeyeceğim aletler vardı. Ushuu onun yanındaydı. Yine beklediğim gibi değildi. Kendine ait bir sandalyesi vardı ve kollarını sıvamıştı, vücudu bana doğru dönüktü, Roark'inki ise yana yatmıştı.

Ve onlar-evet. Ne gördüğümü gerçekten anlamamıştım. Yani, ben *anladım*. Belli oluyor. A alan bir öğrenciydim, *merhaba!* Eğer kaçırılmamış olsaydım, şu anda onların yaptıklarının aynısını yapıyor olurdum.

Ama Harvard'da Oscar Mayer sosislilerinin tadını bilmeyen vakıf fonu veletleriyle çevrili olacaktım.

iki köpekbalığı... Evet.

Ders çalışıyorlardı.

Aslında -daha doğrusu- *Roark* ders çalışıyordu.

Etrafında havada asılı duran yaklaşık kırk görüntü vardı, sayısız renkte şişirilmiş hologramlar. Her açık pencereye çeşitli illüstrasyonlar ve fotoğraflar serpiştirilmişti. Ne yazık ki bunlardan herhangi birinin tam olarak ne olduğunu söyleyemeyecek kadar uzaktaydım. Ancak şekiller biraz tanıdık geliyordu?

Bu garipti, çünkü üç yıl önce kaçırıldığımdan beri *hiçbir şey* hakkında bu kadar sık düşünmemiştim. Uzay garip şekilli şeylerle dolu tuhaf bir yerdi. Hiçbir şey beklediğiniz renkte değildi. Hiçbir şeyin tadı düşündüğünüz gibi değildi. Hiçbir şey kokması gerektiğini düşündüğünüz gibi kokmuyordu.

Peki, söyleyin bana neden... *neden -eğer gözlerimi kısarsam-* havada asılı duran Dünya görüntüleri varmış gibi görünüyordu? Eiffel Kulesi. Özgürlük Heykeli. Piramitler. *Suşi mi?*

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Roark İngilizce olarak, yavaş ve anlaşılır bir sesle. Kelimeler diline ağır geliyordu ama yine de tanınabilirdi.

"Teşekkür ederim," diye düzeltti Ushuu.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Roark, çok daha yavaş ama yine de daha yumuşak bir sesle.

"İçin."

"İçin."

"Geliyorum."

"Co...ming." Roark gözlerini kırptırdı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kalbim güm güm attı ve Ushuu mutlu bir şekilde şakıyıp ellerini çırparken aval aval bakakaldım. Bakışları bana kaydı, dikkatini tekrar Roark'a çevirirken gözlerinde bilmiş bir ifade vardı.

"Daha iyi!"

Ushuu varlığıma ihanet etmedi.

Birkaç dakika boyunca kendi ana dillerinde ileri geri mırıldandılar. Roark'ın slaytları çevirip birkaç tanesini büyüttüğünü görünce büyülenmişim - bu mesafeden bile görebileceğim kadar büyük.

Okuma gözlükleri burnunun üzerine yerleşmişti ve o kadar gülünç ve muhteşem görünüyordu ki içim sızladı. Gözlerini kıstı, köpekbalığı dilinde bir şeyler söyledi ve bekledi.

"Nasılsın?" Ushuu onun sorusuna cevap olarak normal bir insanın konuşabileceğinden çok daha yavaş bir ses çıkardı.

"How ahre yuu?" Roark bozuk bir İngilizceyle tekrarladı. "Nasılsınız?" Ushuu düzeltti.

"Nasılsın?" Roark'ın sesi emin değil gibiydi ama Ushuu'nun alkışları onun beneklerinin sadece mutluluk olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde beyazlaşmasına neden oldu. Bir kez ileri geri mırıldandılar ve Roark burnundan homurdandı.

Ushuu başını sallamadan önce bir şey söyledi ve büyük, pençeli elleriyle havadaki görüntülerden birine doğru işaret etti.

"Ben iyiyim," dedi Ushuu, tıpkı ilk iki seferde olduğu gibi kasıtlı bir şekilde.

"Ben...um..." Roark hayal kırıklığı içinde başını kendi kendine salladı.

"Am," diye düzeltti kendini, "iyi."

Ushuu yine alkışladı. Yine bakakaldım.

İngilizce mi öğreniyordu? *Benim için mi?*

Bunca zamandır yaptığı şey bu muydu?

Birden her şey anlam kazanmaya başladı.

Görünüşe göre Ushuu ile karşılaşmamızdan ve koridorda olanlardan sonra Roark sınırlı iletişimimizden sıkıldığına karar vermişti. Bu... hiç beklemediğim bir hediyeydi. çaba hayret vericiydi. Uykusuzluğunu ve İngilizce derslerini zaten yoğun olan programına bir şekilde sığdırmasını da ekleyince...

Tanrım.

Dondum kaldım.

Yeterince gördüğüme karar vermeden önce ikisini birkaç harika dakika daha izlerken kalbim hızla çarpıyor, gözlerim nemleniyordu. Geçen gece Roark'ın beneklerinin neden kırmızı olduğunu hâlâ anlamamıştım ama onun hakkında en kötüsünü düşünmekle büyük bir hata yaptığım gün gibi ortadaydı.

Ben onun hilekâr bir balkabağı yiyicisi olduğunu düşünürken, o *aslında* tüm galaksideki en büyük tatlıydı. Kelime oyunu yaptım. Uzun zamandır iyimserliğimle gurur duyuyordum ama yine de... Roark'tan bu kadar çabuk vazgeçmiştim.

Neyim vardı benim?

Sersemlemiş bir halde odamıza geri döndüm. Kapı sessiz bir tıslamayla açıldı ama yatağa doğru bir adım atıp şiltenin üzerine yığılırken fark etmedim bile. Tavandaki yıldızlar üzerimde parılıyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp titreyerek, sakinleştirici bir nefes aldığımda kirpiklerim soğuk ve ıslaktı.

Yatağın altındaki nanobotlardan biri açıldı, rahatlamaya çalışmak için dönerken ve durağanlığa geri dönmeden önce metal odada küçük bir vızıltı sesi yankılandı.

Yalnız kaldığım gün ve gecelerde, onları yavaş ama emin adımlarla evcil hayvan olarak programlıyordum.

Asistanlar.

Yardımcı

hayvanlar.

Roark'a yararlı olduğumu kanıtlayabilirsem, gideceğimiz yere vardktan sonra bile beni tutmak isteyeceğini düşündüm.

Bunu ona

söyleyebileceğimden değil.

Ama... belki yakında?

Belki gerçek bir konuşma yapabilirdik - eğer derslere katılmaya devam ederse.

Dağınık duygularımı anlamlandırmaya çalışırken iç çekerek ellerimi gözlerime sildim. Kesin olan bir şey vardı. Ben bir pisliktim. Hemen sonuca varmış, tam bir pislik gibi Roark'ın peşine düşmüş ve en kötüsü de onun güveninin içine sıçmıştım.

O daha iyisini hak

ediyordu.

Gerçekten hak

ediyordu.

Çabalıyordu. Hayatımda daha önce kimsenin benim için denemediği kadar çabalıyordu. Ve az önce ne kadar sevimli olduğunu düşündüğümde garip bir şekilde içim kıpır kıpır oldu ve her ısındı. Ushuu'ya kelimeleri tekrarlarlarken o kadar soğukkanlı, o kadar dikkatliydi ki, mavi gözleri hayal kırıklığıyla doluydu

-Sanki benimle konuşabilmek için daha *hızlı* öğrenmek istiyordu ve daha çabuk öğrenemediği için kendine kızıyordu.

Davetsiz bir anı su yüzüne çıktı.

Çok uzun zamandır tekrar ziyaret etmediğim bir anı.

On altıncı doğum günümdü. Kendim için bir parti vermişim - çünkü ailemin benim için bir parti vermesini bekleyecek kadar aptal değildim. On altı *büyük* bir rakamdı, değil mi? Arkadaşlarınızla ve ailenizle kutladığınız bir doğum günüydü. On sekiz ve yirmi bir dışında en büyük doğum günüydü.

O zamanlar hâlâ umutluydum.

Bu yüzden anneme altı ay öncesinden parti planlarımdan bahsetmişim, sadece programını boşalttığından emin olmak için.

Hatta babamın sekreterinden ona hatırlatmasını isteyecek kadar ileri gittim. Firmasındaki en düşük performanslı avukatlardan biri olmasına rağmen, bir sekreteri olduğu için önemli olduğunu düşünmeyi severdi. Muhtemelen su şişesinde alkol bulundurduğu ve çoğu zaman hangi gün olduğunu bilmediği için. Bu iş ona babasının şirketi olduğu için miras kalmıştı, kendi liyakatiyle değil ama bu kibirli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Küçükken ondan ne zaman bir şeye gelmesini istesem cevabı "sekreterime söyle" olurdu ve bunu sanki lanet olası bir başkanmış gibi söylerdi. Onu mutlu ettiği sürece, onunla dalga geçmekten hiç çekinmezdim. Gerçi sekreterine sormak da genellikle bir işe yaramıyordu.

Babam *bir keresinde* bilim fuarına gelmişti.

Ve daha projemi görmeden gitti.

İşi onun için her zaman benden daha önemli olmuştu.

Bu yüzden doğum günüm gelip de annem ve babam evde olmadığına neden şaşırdığımı bilmiyordum. Bütün sabahı yemek odasını misafir ağırlamak için hazırlayarak geçirdim, hala umut ediyordum.

Haftalardır anneme de babama da bunu hatırlatıyordum.

Onlara ne kadar umut bağladığımı düşündüğümde, bu bana aptalca geldi. Her iyi bilim insanı gibi, daha önce toplanan kanıtlara dayanarak hipotez kurmalıydim. Ama o zaman 16 yaşındaydım. Ve o gün benim doğum günümdü.

-Ve ben sadece...

Tüm şüphelerimin son bir kez pencereden uçup gitmesine izin verdim.

İlk birkaç saat safça annemle babamın geç kalacağını düşünmüştüm.

Bunun ayrıntılı bir sürprizin parçası olduğunu.

"Reşit olma" temama uygun bir dinozor pastasıyla geleceklerini - haftalarca tarih öncesi süslemeler hazırladığım bir pasta. "Sürpriz!" diye bağıracaklarını. Güldük, *güldük* ve okuldan sonra yalnızken izlediğim sitcom'lardan biri gibi olacaktı. Ama daha iyi. Çünkü *gerçektir*. Ve gerçekten önemsiyorlardı. Ve bana bunu gösterirlerdi-

Beni görürlerdi ve *sevildiğimi* hissederdim.

Ama partinin başlaması gerekirken kimse gelmediğinde, satranç kulübünden Donald ya da Pil Yakıtlı Suikastçılar Ligi'nden Ned bile gelmediğinde, içimde bir şeylerin solduğunu ve öldüğünü hissettim. Davet ettiğim diğer tüm gençlerin renkli bahaneleri vardı: o akşam futbol maçı vardı, yarın matematik sınavı vardı, bir şey yapmaları gerektiğini unutmuşlardı, vesaire, vesaire, vesaire.

Ve

umursamamıştım.

Gerçekten

umursamamıştım.

Çünkü ailem onur konuklarıydı. Ve geleceklerini biliyordum. Geleceklerini *biliyordum*. Çünkü *söz vermişlerdi*. Ve dünyadaki en özenli ebeveynler olmasalar da, zalim değillerdi.

Ben de beklemeye devam ettim ve heyecanım hiç . Üç saat boyunca.

Üç saat.

Saat tik tak etti, tik tak etti ve tik tak etti.

Annemin telefonunu on altı kez aradım. Babamın iş yerini on beş kez aradım. Babamın sekreteri on altıncı cevap verdiğinde bana dışarıda olduğunu söyledi. Pastayı aldığını düşündüm. Bilirsin işte. Bana *sürpriz* yapmak için. Çünkü saftım, gençtim ve çok şey istiyordum.

Ne istediğimi tahmin edebilirsin. Ev boştu.

Saat işlemeye devam ediyordu.

Ön kapı nihayet itilerek açıldığında saat on bir buçuktu.

Babam içeri girdiğinde ayakları üzerinde sallanıyordu. Sarhoş olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Gömleğinin yakasında kırmızı ruj izi vardı. Mentol ve bayat bira gibi kokuyordu. Peşinden gittim, uzun süre oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu. Her adımda umutlandım, umutlandım ve umutlandım.

Korkulukları sıkıca kavrayarak bana aldırmadan merdivenleri yalpalayarak çıktı. Ayağı takılınca kendi kendine kıkırdadı, eli ayağı birbirine dolaşmış ve çakırkeyifti. Evrak çantası basamaklara döküldü, ben de peşinden gittim, kâğıtları topladım ve düzgün bir yığın haline getirdim. Merdivenlerin tepesine vardığımızda, kalbim boğazımda, onları uzattım.

Eve geldiğinden beri ilk kez gözlerimin içine baktı ve bakışları bulanıktı. Sanki orada değilmişim gibi. Sanki beni hiç göremiyordu.

Söyle, kafamın içinde yalvardım.

Söyle lütfen.

"Mutlu yıllar, Hugo."

Duymam gereken tek şey bu ve seni affedeceğim. Söyle, söyle, söyle, söyle-

"Sağ ol dostum," dedi ve elimdeki kâğıtları alıp ofisine doğru sendeleyerek yürümeden önce omzuma iki tokat attı. Birkaç saniye sonra evrak çantası olmadan geri döndü ve umutlarım ikinci kez yükseldi. Gözlerini kısarak bana baktı, bakır rengi saçları terden dağılmıştı. Gülümsedi ve ben bekledim.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu kapının pervazına yaslanarak.

Uzun süre ona baktım ve duvardaki saatin tik taklarıyla kalbim ikiye bölündü. Başımı salladım ve gülümsediğimde kendimi kapattım

Kalbimi bir daha kıramayacağı bir yere kilitledim.

"Sadece iyi geceler dilemek istemiştım," diyebildim, içim dışıma çıkmıştı.

"İyi geceler," diye yanıtladı babam.

"Ve seni sevdiğimi," diye ekledim, ellerim yumruk şeklinde o kadar sert sıkılmıştı ki tırnaklarımın geride bıraktığı kanlı izlerin kokusunu alabiliyordum.

"Sen de dostum."

Annem eve gelmedi.

Süsleri indirmek için aşağıya indim. Masa oyunlarını kaldırdım. Saat işlemeye devam etti. Ev tekrar eski haline döndüğünde odama çekildim. Yatağıma uzandım ve başımı tavanımdaki karanlıkta parlayan yıldızlara doğru eğerek uyukladım. Uyuşmuştım. Sonunda gözyaşlarım geldiğinde onları uzaklaştırmak istedim ama inatla gelmeye devam ettiler.

Gözlerimi kapattım ve uyudum.

Bir daha asla parti
planlamadım. Hoş bir anı
değildi.

Ve bunu her düşündüğümde daha az acı vermeyi asla başaramadı. Sanki aynı gece her iki ebeveynim tarafından kalbimin kırılması içimdeki temel bir şeyi yeniden düzenlemişti. İşte buradaydım, bir galaksi uzaktaydım ve onların eylemleri beni hala etkiliyordu. Ailem bana sevginin mesafe anlamına geldiğini öğretmişti. İtibarınız için gerekli olduğunda çaba göstermeniz gerektiğini ama ihtiyaç olduğunda göstermemeniz gerektiğini.

Roark'ın ciddiyetinin bu anıyı neden su yüzüne çıkardığından emin değildim.

Belki de biliyordum.

Çünkü Roark öyle biri değildi.

Roark annemle babamın tam zıttıydı. Onların soğuk olduğu yerde o sıcaktı. Ciddi ve kibardı. Nazik. Dikkatli.

Roark'ı doğum günü partime davet etmiş olsaydım ilk gelen o olurdu gibi bir his vardı içimde. Bana çiçek, pizza ve pasta getirirdi. Muhtemelen ne hakkında konuştuklarını anlamasa ya da hoşuna gitmese bile benim aptal oyunlarımı oynardı. Bana mutlu yıllar derdi.

Tam o tür bir adamdı.

Büyük E ile *çaba gösteren* bir adam.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve bunu telafi edeceğime yemin ettim.

Daha iyi olacağıma
yemin ettim. Ona
daha çok güvenmeye.

Çaba ve neler olabileceğini görmek için.

Her zaman sahip olduğum sınırsız iyimserliğin ona en başından beri olması gerektiği gibi yayılmasına izin vermek için.

Ailem boktan ebeveynlerdi. Bunu biliyordum. Ve Roark'ı onların birbirleriyle ve benimle olan bozuk ilişkilerine dayanarak yargılamak adil değildi. O onlar gibi değildi, tıpkı benim olmadığım gibi.

Belki de onun evcil hayvanıydım, ama umurumda olmadığını çabucak anlamaya başlamıştım. Bana davranış şekli çok şey anlatıyordu. Ve beni yanına almaya karar verdiği için şimdi her zamankinden daha fazla minnettardım.

Roark birkaç saat sonra döndüğünde aramızdaki bir şeyler değişmişti ama o bunu henüz bilmiyordu. Kapıyı arkasından kapatırken hareketleri sessizdi - beni "uyandırmamaya" dikkat ediyordu. "Gündüz pantolonunu" çıkarıp "gece pantolonunu" giydiğinde (dürüst olmak gerekirse aynı görünüyorlardı), her hareketi dikkatliydi. Sinsice, o gece ikinci kez benimle yatağa tırmandı, beni çok fazla itip kakmamaya dikkat etti - ama çabası boşa gitti çünkü cüssesi bunu imkânsız kılıyordu.

Bütün yatak sallanıyordu ama beni uyandırdığı için kendini kötü hissetmesin diye uyuyormuş gibi yaptım. Roark arkama yerleştiğinde *sıcaktı*. Daha önceki tüm düşüncelerim uçup gitti, onun sıcaklığı onları korkutup kaçırdı ve üzerime bir güvenlik duygusu yerleşti. Battaniyeleri ikimizin üzerine çekti. Burnunu enseme dayadığında ve hemen dev bir yumuşak panter gibi mırlamaya başladığında huzur hissettim.

Roark -muhtemelen hâlâ uyuduğumdan emin olmak için- kendi arzularına teslim olmadan önce kıpırdamadan durdu ve belli belirsiz saçlarımı okşamaya başladı. Benimle tekrar yatakta olmaktan çok memnun olduğu her halinden belli olan Roark gürlerken, nefis sıcak nefesi saçlarıma değiyordu. Roark ağır bir iç çekişle rahatladı, sanki beni kollarına almak bütün gün beklediği şeymiş gibi.

Ve sonra, harika biri olduğu için, hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Ama belki *de yapmalıydım*.

"İyi...geceler," dedi Roark - mükemmel bir İngilizceyle - sesi ağır aksanlı ve uykudan kalınlaşmıştı, "küçük...canavar."

Küçük canavar mı?

Kelimeler o kadar tatlıydı ki içim dışım yandı. İhtiyatı elden bırakarak kollarımı onunkilere doladım ve sıktım. *Kahretsin*

Uyuyormuş gibi yapmak. Roark'a tekrar sarılmak daha önemliydi. Roark usulca kıkırdadı ve bana aynı sıklıkla sarıldı.

Birkaç dostça dal uzuvlarıma dolandı, vücutlarımız birbirine o kadar mükemmel bir şekilde yapışana kadar kıpırdandı ki birimizin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlayamadım. Roark'ın mırıltısı sonunda sessiz, uykulu bir horlamaya dönüştü.

Kalbi küt küt atıyordu.

Güm, güm, güm.

Uyuduğundan emin olduğumda, yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülürken dallarından birine bir öpücük verdim. Bunu nasıl yaptığından emin değildim. Yıllar sonra çocukluğumu nazik sözler ve nazik ellerle nasıl iyileştiriyordu.

Ama öyleydi.

Çünkü gerçek şuydu ki, o bir uzaylı olabilirdi ama daha önce tanıştığım herkesten çok daha insandı. Ve ben onun evcil hayvanı olabilirdim, ama Roark bana sevilmenin nasıl bir his olduğunu öğretiyordu.

"İyi geceler," diye fısıldadım, sesim kısıktı. "Tatlı rüyalar."

ELEVEN

ROARK

Huu-manlar hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bir tür olarak daha da büyüleyici hale geldiler. İlgimi çeken pek çok şey vardı - takip edemeyeceğim kadar çok. Örneğin, bazılarının "caw-lege" adı verilen pahalı özel okullara gitmeyi seçmesi. Osheania'daki evimizde, kendi okullarımız vardı, ancak katılım zorunluydu ve hiçbir maliyeti yoktu. Bu, toplumumuzun insanların istedikleri kariyere girebilmelerini sağlamanın bir yoluydu. Huu-man kültüründe keşfettiğim en benzer şey Ushuu'nun "staj" dediği şeydi.

Dünya'da mevsimler vardı ve gezegendeki her bölge farklı sıcaklık ve hava koşullarına sahipti. Yine de sıcak tutacak daha fazla kürke sahip olmak için kuzeyde evrimleşmek yerine, huu-adamlar soğukla mücadele etmek için *icatlar* ve *kıyafetler* geliştirdiler.

Ushuu bana birçok şeyin resmini gösterdi.

Kendi küçük huu-man'imi daha iyi anlamama yardımcı olan birçok şey.

Onu yepyeni, beklenmedik şekillerde takdir etmeme yardımcı olan şeyler.

Huu-mans görüntülenir onların KİŞİLİKLER aracılığıyla onların seçimler giysiler. Birçoğu ne tür bir eş

istediklerini yansıtmak için yalnızca aksesuarlara ve renklere güveniyordu.

Benzer kıyafetler giyen, benzer şeylerden hoşlanan, benzer şarkıları dinleyen huu-man'lerle sürü halinde takılırlardı.

Müzik.

Ancak en büyüleyici olanı, huu-manların "evcil hayvan" olarak adlandırdıkları gelenektir.

Kendi gezegenimde hayvanlarımız vardı. Örneğin Fruhglar. Kırılarda yaşayan ve çok yaklaştığınızda korkunç bir *nervür* sesi çıkaran büyük amfibik yaratıklar. Perdeli ayakları ve yüzgeçleri bana hiçbir zaman hayatta kalmaları için gerekli olduklarından başka bir şey gibi gelmemiştir. Kesinlikle onları hiç sevimli bulmamıştım. Bir tanesini evime alıp yoldaş olarak tutmayı hayal bile edemezdin.

Ve yine , huu-adamlar tam da bunu yaptı. Çok çeşitli yaratıklarla.

O kadar çoklardı ki isimlerini hatırlayamıyordum, ancak tüylü dört ayaklı yaratıkların hayalleri bütün hafta peşimi bırakmamıştı.

Huu-goh "kasketleri", "kahveyi" ve telefonları" özlemiş miydi? Bunlardan herhangi birine *sahip olup* olmadığını merak ettim.

Peki ya ailesi? Bir ailesi var mıydı? Bir yetim olarak, Ushuu konuyu açana kadar bu düşünce aklıma gelmemişti. Gezegeninde yaygın olarak kutlanan bayramları özleyor muydu? "Sonbaharı", "yazı" ve "televizyonu" özleyor muydu?

Huu-goh'u Ushuu'nun bana gösterdiği kabarık hatmi görünümlü kıyafetlerden birini giymiş olarak görme fikri içimi acıtmıştı. Onlara "puffer montlar" demişti ve ben de *hayran kalmıştım*.

Bir dawg'ı olmasını ister miydi? Ya da bir kaat?

O günkü işlerimi toparlamayı bitirdiğimde, bu düşünceler beni rahatsız etti. Bütün hafta, gün boyunca çalışırken, Huu-goh düşüncelerimi meşgul etmişti.

Zihnim gerçeklikten uzaklaşıyor ve onun kaçırılmadan önceki hayatının nasıl olduğunu hayal ediyordum. Huu-goh zihnimi doldurduğunda geminin dışındaki tehditleri ve hatta üzerinde bulunduğumuz rotayı unutmak kolaydı.

Onun için birden fazla kez umutsuzluğa kapıldım. Çünkü onun kültürünü öğrendikçe, kendi gezegeninde kaybettiklerinin bir kısmını bile ona veremeyeceğimi daha iyi anladım. Yine de verebileceğim bazı şeyler vardı.

Huu-goh'a saklayabileceği bir şey vermeye kararlı bir şekilde gecelerimi geçirdiğim laboratuvara doğru yola çıktım. Bir hobi ya da...bilmiyorum. Uzayda kaldığımız süre boyunca zamanını meşgul edecek bir şeyler. Onu bütün gün yanımda götürmek istiyordum ama bu ikimiz için de eğlenceli olsa da, beni takip etmeye zorlanmasının ona herhangi bir özerklik vermeyeceğini biliyordum.

Kendi eşyalarına ihtiyacı vardı.

Huu-goh elektrik düğmesine bastığında beni korkutmuştu. Ama bu düşünceleri arkamda bırakmaya çalıştım. İlerlemek, kafamın içindeki gölgelerden kaçmanın tek yoluydu ve derimin altında yaşayan korkudan daha önemli hedeflerim vardı.

Bu onun varlığını ortadan kaldırmadı, ama orada olduğunu ve onu geride bırakmayı seçtiğimi kabul etmek yardımcı oldu.

Birlikte karanlığa gömüldüğümüz an, bu gemideki gençlik yıllarımın anıları retinalarımı yaktı. Bir an için tek kokladığım şey kandı. Kaptan'ın göğsünün hırıltısını duyabiliyordum. Ellerimdeki ıslak ve nemli kanı, ölüyor olmasına rağmen beni yatıştırmaya çalışan dallarının zayıf çekişini hissedebiliyordum.

Işıklar tekrar yandığında ve orada olmadığımı ama burada, Huu-goh'un yanında olduğumu anladığımda, onu gemiye aldığımda hissettiğim korkuyu bir kez daha hatırladım. Onu odamıza kilitlediğimde, daha önce başkalarının incindiğini gördüğüm gibi onun da incineceğinden korkmuştum.

Kontrolü kaybetmekten nefret ederdim ve bir an için . Tekrar bir çocuk olmuştum.

Dehşete düştüm.

Ama sonra beni teselli etti. Beni rahatlattı ve ben de ona izin verdim. Ve hayatımda ilk kez bu anılarla tek başıma uğraşıyormuşum gibi hissetmedim. Onu her zaman büyüleyici bulmuştum. Azmine ve cesaretine her zaman hayranlık duymuştum. Ama bu his ancak düşüncelerimi yeniden düzene soktuğumda ve Huu-goh'un tüm bu karşılaşma boyunca bir kez bile benden kaçmadığını fark ettiğimde patlamıştı.

Orada güven vardı.

Sevgi de -yüzünün yerinde okunacak lekeler olmasına ihtiyacım yoktu. Ve onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime söz vermişim. Bu sözü ilk kez vermiyordum ama kararlılığımı güçlendirmişti. O kadar ki, yorgun olmama - neredeyse hiç dinlenmeden çalışıyordum - hayatım boyunca bir şeyi tamamlamak için hiç bu kadar kararlı olmamıştım.

Huu-goh'un dilini elimden geldiğince hızlı bir şekilde öğreniyordum ama bu süreç yavaş ilerliyordu. Dildeki bazı kurallar kesinlikle anlamsızdı ve bazı kelimeleri telaffuz etmek benim için neredeyse imkansızdı. Ushuu çoğu zaman bana gülüyordu ve yardımını takdir etsem ve eğlenmesinden hoşlansam da, derslerimden zaman çalmasına asla izin vermedim.

Akıcı konuşmayı *şimdi* öğrenmek istiyordum, sonra değil.

Bu hızla gidersek, öğrendiğimde çoktan geçici çevirmenlerin hazır olduğu Osheania'ya dönmüş olacaktık ve kalıcı alternatifi satın almak için A&R ile temasa geçebilirdim. Ancak sürecin anlamsız olduğunu düşünmeyi reddediyordum çünkü daha önce de keşfettiğimiz gibi, taşınabilir çevirmenler kusursuz bir sistem değildi. Ve tüm bildiğim, implantların gezegenimize ulaştırılmasının aylar sürebileceği idi.

Kapıda duraksadığımda Ushuu beni "Kaptan," diye selamladı. Küçük oyunumuzla her zamanki gibi eğlenerek ofladım.

"Acaba bana yardım edebilir misiniz?" Biraz başım dönmüş bir halde sordum.

"Neye ihtiyacınız olursa."

Ona Huu-goh'un zekâsını ve üzerinde oynanmış bir çatalla oynarken gördüğüm nanobotları açıkladıktan sonra Ushuu düşünceli bir ses çıkardı.

"Eğer ona bir amaç vermek istiyorsan burada benimle kalması daha iyi olur." Gözleri hilale döndü. "Ama haklısın. Belki kendine ait bazı şeyler onu mutlu eder." Sonraki yirmi dakikayı benim için bir kutu eşya hazırlayarak geçirdi.

Bazı şeyleri anladım, bazılarını ise anlamadım.

"Eminim bunu ilginç bulacaktır," diyerek Ushuu beni yaklaştırdı. Son zamanlarda fark etmemiştim -öğrenmekle o kadar meşguldüm ki- ama gri derisinin yüzeyi yaşla birlikte soluyordu ve benekleri birkaç yıl öncesine göre daha solgundu. "İşlevsel değil ama eğer benim gençliğimdeki gibiyse, bunları parçalara ayırmaktan keyif alacaktır."

Kutunun içinde bir dizi eski çevirmen vardı. Artık kullanılmadıklarından emindim. Sadece tozlarına ve kırık parçalarına bakarak, işe yaramalarının üzerinden uzun zaman geçtiğini düşündüm. Uzayda çalışmadıkları gerçeği göz önüne alındığında Ushuu'nun bunlara sahip olmasına şaşırmıştım.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, heyecanlıydım ama hâlâ solan lekelerine takılıp kalmıştım. *Daha önce nasıl fark etmemiştim? Gerçekten de son zamanlarda dikkatim o kadar dağınıktı ki hiç dikkat etmemiş miydim?*

Birlikte son uçuşumuza yaklaştığımızdan korkuyordum.

Ushuu bir eliyle omzumu okşadı, pazumu sıktı ve sonra istediğim şeyi almak için uzaklaştı. Onun arkası dönükken, kalbim sızlarken gülümsememin düşmesine izin verdim. *Huu-goh burada Ushuu'nun yanında olmak isterdi. Ushuu'nun ona öğretemeyeceği tek bir şey bile yok.* "Onu göndermeyi düşün

"Kutuyu önümdeki masanın üzerine bırakırken," dedi. "Ona iyi bakacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum," dedim - çünkü biliyordum. Kutuyu almak için hamle yaptım ama beni durdurmak için elini uzattı. Elim biraz titriyordu, sinirden değil yaşlılıktan.

Huu- goh'un isteyeceğini zaten bildiğimden, "İsterse sorarım," diye yanıt verdim. "Eğer isterse, sizin için de uygunsa öğleden sonra yemekten sonra onu getiririm."

"Her zaman bir çırak istemişimdir." Ushuu'nun bakışları benimkilerle buluştu.

Bir Sahrk'a göre her zaman ufak tefekti ama zekâsı cüssesinin eksikliğini kapatıyordu. Zorlu bir düşman. O kadar yaşlı olmasına rağmen.

"Eşin," Ushuu düşünceli bir ses çıkararak bir pençesiyle kutuya vurdu ve elini çekerek kutuyu almamı sağladı. Görüldüğünden daha ağırdı, kollarımda sallanıyordu. "O zeki biri."

"Çok zekice," diye gururla şişindim.

"O kutuda zararlı bir şey yok," diye beni rahatlattı Ushuu. "Ama bu odada tehlikeli şeyler var. Tehlikeli şeyler, eminim ki onun zeka seviyesiyle, etrafından dolaşacak kadar akıllı olacaktır."

Başımı salladım ve bu bilgiyi bu kadar açık yüreklilikle vermesini takdir ettim. Bana bir çıkış yolu gösteriyordu. Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Kaptanın ölümünün beni ne kadar etkilediğini biliyordu. Ondan önce de gelecek kaygısının düşüncelerimi gölgelediğini ve bu yüzden çok fazla zaman harcadığımı biliyordu.

Çok şey değişmişti.

Endişelerim geçmemişti. Hatta Huu-goh'a olan ilgim arttıkça daha da kötüleştiler. Ama ona olan sevgim daha güçlüydü. Ve onu tutsak etmeyi reddettim. Onun geliştiğini görmek istiyordum. Yaratabileceği şeyleri görmek istedim. Ona gelen her fırsatı vermek istedim. Ve bazen bu, tehlikeli nesnelere dokunabileceği veya etrafında olabileceği anlamına geliyordu ve bununla barışık olmam gerekiyordu.

Ve sevdiğim insana Ushuu ile geçireceğim zamandan daha iyi bir hediye veremezdim.

"Onur duyarız," dedim usulca. "Ve size güveniyorum."

Ushuu'nun benekleri soluk, güzel bir pembeydi ve burnumuzu birbirine çarpmak için yaklaştığında şefkatle parlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Seninle gurur duyuyorum Roark," diye ekledi Ushuu. "Yüzeyin altında yatan tehlikeleri bilmeden suya atlamak başka bir şeydir. Böyle şeylerden korkmak ama yine de dalmak başka bir şeydir."

Başımı salladım.

"Kötü şeylerin olmasını engelleyemezsin," diye mırıldandı Ushuu, gözleri hâlâ benimkilerle buluşuyordu. "Ve gördüklerinden sonra bile sevmeyi seçmiş olman inanılmaz derecede cesurca."

Kucaklaşmaya bastırdım, sözleri vücudumda ılık bir şekilde yılanırken Ushuu'nunkilerle erimek için dallarım serbest kaldı.

"İyi olacaksın," diye söz verdi Ushuu geri adım atmadan önce, dalları benimkilerden çözüldü. "Ve o da öyle olacak."

"Biliyorum," diye başımı salladım. Boğazımdaki yumruyu yutarak, beneklerimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım. "Bu gece dönecek miyim?" Daha fazlasını öğrenmeye hevesli bir şekilde teklif ettim. "Belki onu memnun etmek için daha fazla fikir bulmama yardım edebilirsin."

Eğlenerek iç geçiren Ushuu sevgiyle başını salladı. "Bu gece biraz ara ver. Ayrıca, eğer onu memnun etmek istiyorsan, neden davetlerden birini kabul etmiyorsun? O zaman onunla konuşabilirsin. Gemideki stresten biraz uzaklaşırsın. Hatta bunun bir 'randevu' olmasına bile izin verebilirsin."

İnsan eşler kur yaparken "randevu" denen şeylere giderlerdi. Bu Huu-goh'un anlayabileceği ve hatta takdir edebileceği bir şeydi.

Çok hoş bir fikirdi. Gözlerimi kırptım, düşünceler çalkalanıyordu.

Yükümüzü toplamak ve yakıt ikmali yapmak için Sha'hPihn'de her durduğumuzda galalar, balolar ve partiler için akın akın davetiye alıyorduk. Birçoğuna katılmanın yüksek bir bedeli vardı ve biz Sahrkların gelmesine olan ilginin, etkinliklerde beklenen fahiş bilet ücretleri ve bağışlarla ilgili olduğundan hiç şüphem yoktu.

Dev bir pembe cüzdan muamelesi görmeye alışık değildim - Huu-goh'un haklarını geri aldığımda da tam olarak böyle olmuştu. Birçok tür Sahrk'a baktı ve başımızın üzerinde sallanan para işaretleri gördü. Yüzlerce, belki de binlerce etkinliğe davet edilmişim ama ilk kez basit bir nedenden dolayı katılmaya ikna olmuşum.

O partilerde *çevirmenler* vardı. Ve bir gece için.

Mükemmel bir gece için Huu-goh ve ben birbirimizle konuşabilecektik.

Ushuu'yu bir kez daha mutlu bir şekilde kucaklamak için eğildiğimde içimde heyecan kabardı, artık bir planım olduğu için başım dönüyordu. "Her zamanki gibi çok zekisin ihtiyar," diye sırttım.

Homurdanarak sırtıma bir tokat attı. "Bana bu yüzden para ödüyorsunuz," diyerek omuz silkti ve kendi parlaklığını küçümseyerek sırttı. "Bu yüzden bana para ödüyorsun."

Şaplak olması gerekenden daha hafifti ve bir kez daha yaşını hatırladım.

Eve döndüğümde Naideen'le konuşup malikanede Ushuu için yer olduğundan emin olmalıydım. Yıllar boyunca benim için yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirdim.

"*Harika!*" Huu-goh'un kutusunu göğsüme yaslayıp kapıya doğru yönelirken tekrarlardım ve dokunaçlarımla giriş panelindeki düğmelere dokundum. Bir *vınlamayla* özgürdüm, Ushuu'nun fikri aklımın bir köşesine yerleşirken bir amaç uğruna koridorda ilerliyordum.

Koridorda karşılaştığım iki astımdan biri "Yüzbaşı," diye selam verdi. Bahrn. Genç bir acemi.

"İyi akşamlar Bahrn," diye cevap verdim otomatik pilotta, aklım bulutlarda. Sertleşti, selam verdi ve bana gülümsedi.

"Adımı biliyor!" dedi yanında duran acemi Giren'e.

"Tabii ki senin adını biliyor, aptal. O herkesin adını bilir."

Dolambaçlı koridorlardan odalarımıza doğru ilerlerken eğlenmiş olsam da gülümsememi gizledim.

Kaptan Strongfoot'un izinden gitmemin ve mürettebatımın yarısını genç ve kavgacı olarak işe almamın bir nedeni vardı. Bana birçok yönden, bir insanın değerinin soyuna göre değil, kendisine verilen fırsatlara ve ona inanan insanlara göre belirlendiğini öğretmişti.

Ayrıca, gençler sonsuz derecede eğlenceliydi. Yıllardır olmadığım kadar hayat doluydum. En azından Huu-goh benim olana kadar.

Ancak, sevimli astlarım bile dikkatimi uzun süre toplayamadı. Her zaman olduğu gibi zihnim eşime ve bir araya getirmeye çalıştığım plana geri döndü. Fikirler yapboz parçaları gibi yerlerine oturdu.

Elbette bunun pek çok hareketli parçası vardı.

Onun güvenliği benim bir numaralı önceliğim olmalı. Sha'hPihn daha önce ziyaret ettiğimiz kırsal gezegenlere benzemiyordu. En az F'ukYuu kadar kötü insanlarla doluydu. Ahlaksızlıklarını değerli taşların ve vitrinlerin arkasına saklamayı sevseler de, burası da kendine has bir şekilde tehlikeliydi.

Ama... Huu-goh buna bayılırdı.

Bunu zaten biliyordum.

Ve orada ona sağlayabileceğimiz şeyler vardı - onu eve geri getiremezdim.

Belki de ona yeni bir günlük alabilirim, böylece onu bulgularıyla daha fazla doldurabilir? Bu düşünce başımı döndürdü. Onun da kendine ait bir HoverPad'i olabilir. Bir iletişim cihazı. Kendi seçtiği kıyafetler. İsteddiği hobiye seçebilir.

Ve o lanet tasmayı ondan çıkarabilirim. Bunu yapmak için bir kuyumcuya gitmemiz gerekecek ama- Oh.

Birden, ilk gezegen dışı ziyaretimizde mücevherleri gördüğünde nasıl parladığına dair anılar aklıma geldi. *Evet.* Onun seveceği bir şeyle değiştirebilirdim. Özgürlüğünün sembolü olan bir şeyle, fedakârlığının değil.

Huu-goh'un güzel olduğunu düşündüğü bir şey.

İnci gibi dişlerini gülümseten bir şey. Kara gözlerini dans ettiren bir şey.

Kendisini değerli hissettirecek, hak ettiği gibi hissettirecek bir şey.

Rengarenk kıyafetleriyle seçtiği kıyafetlerle-

Goh daha önce hiç olmadığı kadar sağlam bir zemin bulacaktı. Kendi seçimlerini yapabilecekti. Hayatını daha parlak hale getireceğini umduğum bir özerklik ve belki, sadece belki, baloda ona benim için ne ifade ettiğini söyleyebilirdim. Tanıştığımız gün yapmamız gerektiği gibi samimi bir şekilde konuşabilirdik.

Onu tamamen yeni bir seviyede tanıyacaktım.

Belki o zaman cesaretimi toplayıp ona beni seçtiği için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilirdim. Benim korktuğum çizgiyi aştığı için. Ona ne kadar hayran olduğumu söyleyebilirdim. Ona sarılabılırdım. İkimizin de arzuladığı şekilde ona dokunabilir ve aynı zamanda onunla konuşabilirdim.

TWELVE

HUGO

"Yok artık!" Roark'ın bana getirdiği kutuyu yırtarcasına karıştıırken heyecanla çığlık attım. Kutunun içindekiler gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim; programladığım nanobotların yardımıyla onları parça parça çıkarırken uzaylı teknolojisi parıldııyor ve ışıldıyordu. Ancak en heyecan verici parça, parçalarına ayırmak için sabırsızlandığım eski çevirmen setleriydi.

Belki nasıl çalıştıklarını anlayabilirim?

Ve eğer durum buysa, belki onları gemide kullanabilmemiz için değiştirebilirdim? İyimser bir düşünceydi ama Roark'a teşekkür etmek için döndüğümde bu düşünceye -ve onlara- sarıldım.

"Evet?" Roark'ın kafası karışmış görünüyordu.

Az önce söylediğim son şeyin 'hayır' kelimesini içerdğini fark etmem bir saniye sürdü.

"Ah pardon! Olayları bu kadar abarttığını unutmuşum." Elimdekileri yere bırakarak ona göz kırptım. "*Hayır* derken 'asla' demek istemedim. 'Asla' derken 'Aman Tanrım, bu harika!' demek istedim." Bunların hiçbirini anlamayacaktı ama ben yine de ağzımdan kaçırdım. Bana utangaç bir şekilde hediye verdiğinden beri nefes almamıştım ve ona geldiğince sevgiyle gülümserken ciğerlerim hırıldıyordu. "*Teşekkür ederim.*" Bunu biliyordu ve hemen eridi.

Ancak tekrar kaskatı kesildi, konuşmadan önce bir şeyi değerlendiriyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Rica ederim." Roark kelimeleri ağır bir aksanla yavaşça seslendirdi ama pratik yaptığına şüphe yoktu. Kelimeler döküldüğünde kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

doğru bir şekilde. Onu öpmek istedim. Kocaman pembe kafasını öpmek. Ama o çok uzaktaydı ve ayrıca hediyeler de vardı!

Hediyelerim vardı.

Çevirmenleri kurtaramasam bile geri kalanıyla kesinlikle bir şeyler inşa . Yapabileceğimi *biliyordum*. Lise son sınıfta robotik dersi almıştım ve aynı zamanda robot dövüş kulübü League For Battery Fueled Assassins'in kaptanıydım. Geri bildirim cihazlarını, son efektörleri ve kontrolörleri avucumun içi gibi biliyordum. Teknolojinin yeni ve -daha iyi bir kelime bulamadığım için- yabancı olmasına rağmen nanobotları bu kadar kolay manipüle edebilmemin nedeni buydu. Roark'ın bana verdiği aletlerle yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Benim için artık çatal yok, yaşasın! "Mutlu musun?" Roark sordu. Bu onun en yeni sözlerinden biriydi. Bu kelimeyi Komik bir şekilde, daha çok "zıpzıp" gibi, ama ne demek istediğini biliyordum. *Gerçekten* çabalıyordu ve her geçen gün daha iyi iletişim kurabiliyorduk. Ne zaman yeni bir kelime söylese, doğru şekilde kullanıp kullanmadığını görmek için beklerken yüzünde çok ciddi, biraz kabız bir ifade oluyordu.

Çok tatlıydı.

Çok tatlıydı.

Bu, metanetli Kaptan hakkında sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir izlenimdi. Her geçen gün onu daha da çok sevdim.

Roark, kafamda özel olarak adlandırdığım şekliyle "Muhteşem Kutu" ile birkaç saat boyunca oynamama izin verdi. Çalışırken acıkmayayım diye bana atıştırmalık bile verdi.

Eşyaları önce boyutlarına, sonra metal türlerine, daha sonra da kırılmadan önce ne için kullanıldıklarını düşündüğüme göre sıraladım. Roark'ı tanıdığım için kutuda tehlikeli bir şey yoktu, bu yüzden endişelenmeme gerek yoktu.

Her zaman benim için en iyisini düşündü.

Onun koruyuculuğunu daha önce hiç takdir etmediğim bir şekilde takdir ettim. Arkamı kolladığını bilmek beni güvende hissettiriyordu. Buna daha önce hiç sahip olmamıştım. Hiçbir zaman.

Şimdi onu daha iyi anladığım için, uzun zamandır sıkıca tuttuğu dizginleri bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Bunun için de onu takdir edebiliyordum. Roark'ın koruyuculuğu iyi bir yerden geliyordu. Neden böyle davrandığını hâlâ anlamıyordum ama hayatımda ilk kez kafamdaki sorular beklemekle yetiniyordu.

Sessiz bir horlama sesi beni dalgın düşüncelerimden uyandırdı. Başımı kaldırdığımda, aletler hâlâ elimdeydi ve bir yığın nanobot parçası bacaklarımın arasında yere saçılmıştı, Roark'ın yatakta sızdığını gördüm. Geç değildi. Kesinlikle yatma zamanı değildi. Saatin üzerindeki dalgalı çizgileri ezberlemiştim ve bu dalgalı çizgiler genellikle tam şu anda sevişiyor olacağımız anlamına geliyordu.

Lanet olsun.

Bu dikkat dağıtıcı bir düşünceydi.

Roark yatağın kabuğa benzeyen kenarına yaslanmıştı. Tableti karnının üzerindeydi ve gözlükleri burnunun üzerinde yamuk duruyordu. Zavallı adam *bitkin düşmüştü*. Bir süredir onun için git, git, git olmuştu ve yere yığılmasına şaşırmamıştım.

Bir ara olması gerekiyordu, değil mi?

Kendimi suçlu hissettim çünkü taşıdığı yükün bir kısmını kaldırmaya yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Odanın ele geçirdiğim köşesini terk ederek ayağa kalktım ve yalınayak odanın içinde ilerledim. Vardığımda dizlerim yatağın kenarına çarptı.

Sanki varlığını hissetmiş gibi Roark uyandı, güzel mavi gözlerini kırpıştırarak açtı, dudaklarından sessiz bir iç çekiş kaçtı. "Küçük... canavar," diye mırıldandı İngilizce, kaburgalarımın birkaç santim ötesinde durmak için kocaman bir elle uzandı. Dokunuşa doğru eğildim ve tekrar iç geçirdi, memnun bir şekilde böğrümü okşarken dokunaçları yumuşacık pembe ön kolundan ayrıldı ve kalçamın etrafına dolanarak beni rahatça yerinde tuttu.

Bana neden öyle dediğini bilmiyordum. Ama hoşuma gitmişti. "Yorgun musun?" diye sordum. O da bu kelimeyi biliyordu.

"Evet," diye onayladı Roark, uykulu ve halsiz hareketlerle karnının üzerinde duran tablete uzandı. Onu durdurdum, parmaklarımı bileğine doladım -boy farkımızı düşünürsek ne kadarını *dolayabilirsem* artık.

"İzin ver," dedim, bunların anlayacağı kelimeler olup olmadığından emin değildim. Başını salladı ve ben de ona sırtarak cihazı alıp komodinin üzerine koydum. Sonra gözlüğünü çıkardım, dikkatlice katlayıp yere koydum, bu kadar büyükken ve kulakları yokken kafasında nasıl durduğundan emin değildim.

Keşke ona sorabilseydim.

Roark beni izliyordu.

Bakışları sıcaktı ve boğazımdaki yumruyu yutarken vücudumu ürpertti.

"Aç mısın?" Ona yiyecek bir şeyler getirmeyi çok isteyerek sordum. Kafeteryaya birlikte o kadar çok gitmiştik ki, yolumu bulabileceğimden emindim, özellikle de onu gözetlediğim o küçük doğaçlama maceramdan sonra.

"Evet," diye iç geçirerek onayladı Roark, oturmak için hareket ederken yan tarafımı okşamaya devam etti.

"Roark?" Bileğini bir kez daha sıktım ve duraksayarak beni inceledi. Ona bu kadar açık bir şekilde hitap ettiğim pek görülmemiştir. Bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu.

"Evet?" Tüm vücudu gergindi ama ben yine de bakışlarını tuttum, dişlerinden ve pençelerinden korkmadan -ve basit bir dokunuşla dondurduğum yırtıcı hayvandan.

"İzin ver." Bu basit bir istektir ve onun anlayacağından tam olarak emin değildim.

Görünüşe göre öyle, çünkü şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak tepki verdi. Benekleri o kadar hızlı renk değiştiriyordu ki, nasıl hissettiğini anlamak zordu. Sonunda soluk bir gride karar kıldılar. Bunun ne anlama geldiğinden yüzde yüz emin değildim ama çıkardığı telaşlı gümbürtüye bakarak bunun kafa karışıklığı ya da endişeye yakın bir şey olduğunu tahmin etmek zorundaydım.

"Lütfen?" Bana güvenmesini istiyordum. Ona faydalı olabil kanıtlamam gerekiyordu.

Roark düşünürken korkutucu bir şekilde sessizleşti. Teslim olacağından hiç kuşum yoktu. Böyle yumuşak başlı biriydi.

"Lütfen?" Yumuşacık bileğini sıkarak tekrarladım. "Lütfen, lütfen, lütfen?"

Kaşlarını çattı, iç çekmeden önce yatakta biraz kaydı, başını eğdi, gözlerini kapattı ve başını salladı.

Bileğini bıraktıktan sonra kendimi ona doğru fırlattım. Coşkuyla kollarımı kalın boynuna doladım ve dişlerinden sakınmaya dikkat ederek lastik gibi yanaklarına öpücükler kondururken onu sıkıca kavradım. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Roark bir kahkaha attı ve yan tarafımı okşayan avucu sırtımdan aşağı indi, sonra yukarı, sonra aşağı, sonra tekrar yukarı. Parmakları enseme nazikçe sıktı ve ben de ona biraz daha bakmak için geri çekildim.

Kendi başıma dışarı çıkabilirim!

Bana güveniyor!

"Güvenli," diye emretti, kelime biraz karıştı. Ushuu'nun bunu ona hemen öğretmesine şaşmamıştım. "Huu-goh güvenli." Onu inceledim, gözlerindeki gerçek korkuyu yakaladığımda her yerim karıncalandı. "Huu-goh güvende yoksa gelirim."

Bir tam cümle daha!

"Tamam," diye hevesle kabul ettim. "Güvende," ellerimle yanaklarını kavradım, aramızdaki boyut farkının hiç bu kadar farkında olmamıştım. "Güvende olacağım, söz veriyorum."

Burnuna bir öpücük kondurup kucağından inerken ve kendimi kapıya doğru fırlatırken benekleri aynı endişeli gri tonda kaldı. Nadiren her şeyi enine boyuna düşündüğüm için, o izlerken kapının kodunu girdim ve hafif bir tıslamayla açılırken hevesle topuklarımın üzerinde zıpladım.

Ne yaptığımı anlamam bir saniye sürdü ve anladığımda yavaşça arkamı döndüm, izinsiz şifresini ezberlediğim için azarlanmaya hazırdım. Ancak Roark başını sallayıp gözlerini tekrar kapatırken yüzünde gördüğüm tek şey sevgi ve eğlenceydi.

"Huu-goh güvenli!" diye hatırlattı bana sertçe, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Evet, efendim!" Geri seslendim, kapıdan fırladım ve neredeyse kafeteryaya kadar tüm yolu atlayarak gittim.

Oldukça sessizdi ama kendimi yalnız hissetmemem için yeterince Sahrk vardı. Buzdolabını kendi başıma nasıl açacağımı bulmam bir saniye sürdü ama başardım, ancak geç de olsa önce tabakları almam gerektiğini hatırladım.

Buradaki her şey gereksiz yere karmaşıktı. Dolapların kulpları yoktu ve mutfaktaki çekmeceleri açan düğmeler salondakiler kadar görünmezdi. Onları açabilmek için kelimenin tam anlamıyla dolapları taciz etmek zorunda kaldım. Ne yazık ki rafların alt yarısında hiç tabak bulunmuyordu, bu da Roark'ın genellikle kaptığı üsttekileri almam gerektiği anlamına geliyordu.

Hepsinin orada olmayacağını ummuştum. Boşuna umutlanmışım.

Ben de bir dizimi tezgâha doğru kaldırdım ve üzerinde debelendim. Güvendedim. Güvende olacağıma söz vermişim, bu yüzden yavaş ve sakın hareket edecektim.

Arkamdan endişeli bir mırıltı geldi ve yukarı tırmandığım gibi aniden nazik ellerle yere geri çekildim. Omzumun üzerinden baktığımda dolabı bloke eden kişinin

Roark'ın beni gemiye aldığı gün tanıştığım mavi köpekbalığıydı, arkadaşı Mala. Roark onun adını o kadar çok söylemişti ki, resmi bir tanışma olmasa bile anlamıştım.

Mala, başını sallayıp girmeye çalıştığım dolabı açıp iki tabak indirirken bir pislik gibi kısa bir havlama sesi çıkardı.

Onları elinden aldığımda biraz daha güldü.

Tabaklarımızı her zaman yediğimiz kabuklu şeylerle doldururken, alt çekmecedeki bulunan mutfak eşyalarını alırken ve kapıya doğru yönelirken Mala beni izliyordu.

"Huu-goh," diye seslendi Mala ben gitmeden önce. Arkamı döndüm ve beni yanına çağırdı. Bu beni biraz tedirgin etmişti ama bunun tek nedeni onu Roark'ı tanıdığım kadar iyi tanımıyor olmamdı ve daha önce hiç yalnız kalmamıştık.

Ben izlerken Mala buzdolabını açtı. Bir süre etrafı karıştırdı, kıpırdamadan durmamı işaret etti. İş bittiğinde elinde bir sürü içecek ve bir kutu dolusu çörek vardı. Midem guruldadı ve ona bakakaldım, sonra başını kapıya doğru salladı ve kolları dolu bir şekilde koridorda ilerledi.

Odaya geri döndüğümüzde, Roark arkadaşının içeri ilk girdiğini görünce telaşlanmış görünüyordu. Ancak Mala kenara beni arkasında görünce rahatladı.

Roark diğer köpekbalığını sırtarak, "Mala," diye selamladı. Dik oturdu ve yatakta tembel bir gece geçirme planımın duman olup uçmasını pişmanlıkla izledim. Bir kahkaha daha atan ve içki dolu eliyle beni işaret eden mavi köpekbalığına ofladım. Roark'a köpekbalığı dilinde bir şeyler söyledi ve o da gülmeye başladı.

Tamam.

O zaman gerçekten arkadaşlardı.

Mala'nın Roark'un yanındaki yatağa çöküp ona bir içki uzatması da bunun bir göstergesiydi. Daha önce hiç böyle bir arkadaşım olmadığı için ne yapacağımı bilemedim. Ve ayrıca Mala biraz *benim* yerimdeydi. Ve ellerim doluydu. Ve daha önce hiç odamıza gelmemişti. Bu yüzden onun gitmesini istedim.

Belki de ilkel bir şeydi.

Hiçbir fikrim yoktu.

Ben sallanırken o ve Roark birkaç saniye daha konuştular, bunun köpek yatağıma geri dönmem ya da Roark'ın diğer tarafına oturmam anlamına gelip gelmediğine karar vermeye çalışıyordum. Büyük bir yataktı ama köpekbalıkları da büyüktü. Mala'nın vücut dili rahat ol diye bağırırsa da yine de bocaladım.

Roark, sağ olsun, fark etti.

Bakışları bana kaydı ve bana elini uzatmadan önce arkadaşına sessizce bir şeyler söyledi. Ne istediğinden emin değildim. Belki de yemek? Yanaklarım yanarken ona tabağını uzattım ve dudağımı ısırdım.

Bir süre kaşlarını çatarak tabağa baktı, sonra onu yavaşça komodinin üzerine koydu ve elini tekrar uzattı.

Tamam, şimdi kafam karıştı.

"Huu-goh, gel," diye nazıkçe emretti. Dediğini yaptım ama yine de kendimi dengesiz hissediyordum. Ancak beni kucağına çektiğinde bu his çabucak kayboldu.

Bu bizim için yeniydi.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ama güzeldi.

Çok güzeldi.

Katı, yumuşacık ve kocaman bir şeydi. Ve gerçekten çok rahattı.

Yerleştikten sonra, Roark bir kolunu bana dolayıp diğeriyle komodinden tabağını almaya uzandığında boğazımdaki yumruyu yuttum. Eğilip diliyle yanağıma 'öpücük' olduğunu tahmin ettiğim dokunuşlar yaparken nefesi kulaklarımdaki saçları karıştırdı.

"Teşekkür ederim," diye gürlledi sessizce ve birden başım dönerek her yanıma titredi.

Mala yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle bizi izledi. Bir milyon yıl gibi gelen ama muhtemelen sadece bir saat kadar süren bir süre boyunca o ve Roark sohbet ettiler. Roark beni de dahil etmeye çalıştı ama olan biteni tercüme edecek kadar İngilizce bilmiyordu. Yine de çabasını takdir ettim.

Onu bir arkadaşıyla etkileşim halinde görmek güzeldi. Sanki onun başka bir yönünü tanıyordum. Birbirimize sokulup oturmamız daha da güzeldi. Bana biraz yemek yedirdi ve ben çiğnerken o da kendi yemeğinden bir ısırık aldı. Tabaklarımız boşaldığında, onları kenara koydu ve Mala kutudan çörekleri dağıttı.

F'ukYuu'da yediklerimizden farklıydılar ama de lezzetli görünüyorlardı. Roark iki tane aldı ve birini bana uzattı. Birini bana uzattı.

Dışındaki toz şekerden daha tatlıydı ve daha hafifti. Mutlu bir iç çekişle, dişlerimi içine batırmadan önce onu yaladım.

Yapışkan, kremesi iyilik dilimin üzerinde patladı ve Roark, ikramın etrafında mutlu bir şekilde inlediğinde eğlendiğini havladı. Seyircilerimi umursamadan hemen ağzıma bir ısırık daha attım ve ortalığı dağıttım. Kahretsin, bu şeylere bayılıyordum.

"Dikkatli ol, Huu-goh." diye hatırlattı bana dikkatle telaffuz ettiği ses tonuyla.

Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldım. Yavaşla. Boğulmamı istemiyordu. Isırıklarımı küçülttüm ama ikramı hızlı bir şekilde yutmama engel olamadım. Mala, Roark'ın neşesini yankıladı, Roark kendisinin olması gereken çöreği bana uzattığında gözleri hilal şeklinde kırıştı.

"Emin misin?" Dudağımı ısırarak sordum. Onun nezaketinden faydalanmak istemiyordum. Nadiren hoşgörülü davrandığı hissine kapılmıştım. Bir çeşit robot gibiydi. Ama aynı zamanda onun çöreğini de çok istiyordum.

"Huu-goh, ye." Roark emretti. İki kez söylememe gerek yoktu.

Roark'ın çöreğini de kendiminkini yediğim kadar büyük bir hevesle mideye indirdim. Mala ikimizi de anlamadığım bir hayranlıkla izliyordu. Hoştı, bir bakıma. Sanki Roark'ı daha önce hiç böyle görmemişti ve onunla gurur duyuyordu. Birlikte öğle yemeği yediğimizde Ushuu da bize aynı şekilde bakmıştı.

Mavi köpekbalığı son içkisini bitirdiğinde yataktan kalkarak etkileyici boyuna ulaştı ve tabaklarımızla boş şişeleri topladı. Roark kadar iri değildi ve renkleri de onun kadar çarpıcı değildi. Ama sanırım iyi görünüyordu.

Onun titreşimleri Roark'ın kadar ciddi değildi. Daha arkadaş canlısıydı.

Mala ve Roark birbirleriyle vedalaştılar. Mala kapı aralığında durakladığında Roark sessiz ve meraklı bir ses çıkardı. Mala başını odanın köşesinde yaptığım parça dağınlığına doğru eğerek alaycı bir şeyler söyledi, sonra bu sefer daha yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Hediye için Roark'a takıldığına şüphe yok.

Roark'ın benekleri fuşyaya döndü ve Mala nihayet giderken onu yatıştırmak için parmaklarımı ön kolunda gezdirdim.

düzgün bir şekilde yüzleşmek için kıpırdandığımda, daha önce olduğu gibi bitkin görünüyordu, ancak taşıdığı gerginliğin bir kısmı

gitti.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Roark, iri bir eliyle yanağını kavradı ve nefeslerimiz birbirine karışana kadar eğildi. Dili çenemin kıvrımında gezinmek için dışarı çıktı ve her yanımla karıncalanarak gülümsediğimde kirpiklerim titredi.

Bu onun için büyük bir adımdı.

Bana güvenmeyi seçmişti.

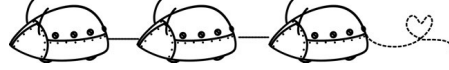
Ve bu benim için her şey demekti.

"Teşekkür ederim," diye yineledim. İkimiz de çörekten bahsetmediğimi biliyorduk. Yani, bahsediyordum ama... diğer her şeyden de bahsediyordum. Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi. Kendimi en dağınık hissettiğim anda beni kendine çekmesi. Farklılıklarımızı umursamaması. Bana her geçen gün bir yere ait olmanın ne demek olduğunu öğretmesi.

Başka biri tarafından *istenmek*.

Daha önce hiç istenmemiştim.

Keşke onu aynı şiddetle geri istediğimi bilseydi.

Dişlerimizi birlikte fırçaladık. İlk kez kendime zaman ayırmakta ısrar etmek yerine Roark'a katılmışım. Belli ki memnun olmuştu, önündeki lavaboya ulaşabilmem için bana yer açmak üzere geri çekilirken benekleri soluk pembenin hoş bir tonuna dönüşmüştü.

Aynadaki yansımalarımıza bakarken başım ancak onun göğüs kafesine geliyordu. Roark'ın diş sayısı düşünüldüğünde fırçalaması her zaman benden daha uzun sürerdi; bir keresinde zaman tutmuştum ve baştan sona tam 630 saniye sürmüştü. Bu da on buçuk dakikalık aktif fırçalama anlamına geliyordu. Son birkaç aydır hareketlerinin *şşt, şşt* sesleri rahatlatıcı *olmaya* başlamıştı. Yatakta uzanıp Roark'ın hazırlanmasını dinlemeyi dört gözle bekliyordum. İnanılmaz derecede titizdi.

Mükemmel diş hijyenine sahip bir uzaylı.

Gemiye bindiğimden beri ilk kez o duş almaya hazırlanırken ben banyodan çıkmadım. O benden bunu istemedi. Sadece pantolonunu çıkardı ve ben de onun kocaman pembe poposu ve kalçalarıyla yüz yüze geldiğimde yutkundum. Roark duşu kontrol etti, sabununun bittiğini fark edince huysuz bir ses çıkardı.

Nerede sakladığını bilmiyordum, bu yüzden bir gece önce bittiğinde yerine koymamıştım.

Tamamen çıplak olduğu için Roark'ın organlarını ve kemiklerini görmek daha kolaydı. Hoş olmaması gerekirdi ama . Ve hayır, kesinlikle bir rahim yoktu. Haklıydım. Bununla birlikte, üst uyluklarının yumuşacık pembesinin içindeki kemiklerin ipuçlarını görebiliyordum ve onun gemi arkadaşlarına asla göstermediği bir şeyi gördüğümü düşünmek kendimi inanılmaz derecede özel hissettirdi.

Onu tanıdığım süre boyunca en azından kısmen giyinik kalmıştı. Geceleri yatakta birlikte olduğumuzda bile, benimle oynamak için pantolonunu zar zor çıkarır, sonra tekrar giyerdi. Bu kuralın tek istisnası kıyafetlerini değiştirdiği zamanlardı.

Bu...*samimiydi*.

Ayrıca kıcı da çok *suluydu*.

Daha önce hiç birinin kıcına bakıp da "lanet olsun, bu şey çok lezzetli" diye düşünmemiştim. Bu benim için bir ilkti - tıpkı birlikte paylaştığımız pek çok şey gibi. Etli ve kalın, kabarık ve yumuşak. Roark eğildi, lavabonun altından dolaba uzanıp kullandığımız sabunun yerine bir şişe sabun alırken omzu benimkine değdi.

Sabunun yanında garip bir şey vardı ve dolabı kapatmaya çalıştığında onu durdurmak için bacağımı uzattım.

"Huu-goh?" Elinde sabunla ayağa kalkan Roark'ın sesi kulağımın dibinde gürledi, nefesi o gece ikinci kez saçlarımı karıştırdı. Bunun bir uyarı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Bunlara dikkat etmekte hiç iyi olmamıştım.

Dinlemek yerine, aleti dolaptan çıkardım. Şaşırtıcı derecede ağırdı. Nabız atışlarım hızlanınca daha iyi görebilmek için tezgâhın üzerine koydum. *Bunu neden saklıyordu?* Roark'a baktığımda beni izliyordu ve benekleri koyu fuşya pembesiydi. Çıplak olduğunda ona çok yakışıyordu.

Dikkatimi tekrar nesneye çevirerek düşünceli bir şekilde mırıldandım.

Cihaz blok şeklindeydi ve muhtemelen yerinde tutmak için alt ve arka tarafında vantuzlar vardı. Şekli o kadar da ilginç değildi ama bloğun ortasındaki yumuşacık kara delik kesinlikle ilginçti. Ona bakarken işlevinin tam olarak ne olabileceğini anlamaya çalıştım. Ve Roark'ın onu neden burada, banyoda sakladığını. Ve ben yumuşacık merkezi parmaklarken, nasıl hissettireceğini merak ederek yavaş yavaş içine bastırırken *neden* yanımda ölüm sessizliğindeydi.

Bu şey yakın zamanda temizlenmişti. Bunu söyleyebilirdim çünkü Roark'ın sabunu gibi kokuyordu ve yüzeyi hafif nemliydi.

Yani yakın zamanda kullandığı bir şey olmalı.

Belki de duş alırken?

Bu da *neydi* böyle?

İlk parmağımın yanına ikinci parmağımı sıkıştırdığımda Roark yaralı bir ses çıkardı. İşte o zaman bir balyoz gibi çarptı yüzüme.

Oh.

Oh.

Aman Tanrım.

Bu bir *seks* oyuncağıydı. Bu *Roark'ın* seks oyuncağıydı. *Aman* Tanrım. *Oh-my-god*. Yani, bu andan önce onun bir seks dürtüsü olduğunu biliyordum. Çünkü belli ki benimle oynamaktan zevk alıyordu - Ushuu ile eğitime başladığından beri pek bir şey yapmamıştık.

Ama yine de.

Onu ve o büyük, etli kalçalarını düşünmek, sikini bu şeyin içine sokmak, kahretsin. Üstümdeyken yaptığı gibi homurdanıp hırlarken, o koca kıcı bükülürken, tentadiksleri birbirine dolanırken ve o-oh kahretsin.

Bu hafta kendini tatmin ediyor muydu? Hızlı ve üstünkörü.

Birlikte seks yapacak zamanımız olmadığı için mi?

Sikeyim.

Bu *çok* ateşliydi.

"Nedir bu?" Kelimeleri bildiğinden emin bir şekilde ona sordum. Ben zaten ne olduğunu biliyordum. Ama içimdeki muzip taraf, bulduğum şeyi kabul etmesini istiyordu. Bu şeyi ne kadar sık kullanıyordu? Yüzeyindeki çizikler bir gösterge ise, sık sık. Onu becerirken birkaç kez pençelerini gerçekten batırmış gibi görünüyordu.

Lanet olsun.

Roark sızlandı ve ona bakmak için döndüm, bana bakarken parmaklarım hala sikiş deliğinin içinde eziliyordu. Benekleri artık kırmızıydı. Neredeyse fosfor gibiydi. Gözleri siyahtı, karanlık ve *açlıkla* doluydu. "*Kahretsin, ne yaptım ben?*" diye düşünmek için sadece bir saniyem vardı, sonra beni tezgâha yasladı ve dili bir ilmik gibi boynuma dolandı.

Kaygan ve sıcak, yıldızları bir an için yüzdürecek kadar sıktı.

"Huu-goh," diye inledi Roark, alçak sesle. "Huu-goh, *kötü*." Dili bu şekilde dışarıdayken kelimeler biraz karışmıştı ama duygu aynı kalmıştı.

Çıkardığım yanıt en iyi ihtimalle acınası bir miyavlamaydı.

O *çok* büyüktü. Çok büyüktü. Kaslarını gererek üzerime geliyor ve o kaygan diliyle omurgamda zonklayan bir zevk yaratıyordu. Günlerdir bana dokunmamıştı ve benim ona ihtiyacım vardı. Tanrım, ona ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Roark'ın dili tekrar ağzının içine kaydı. Bana dişlerini gösterdi, dişleri parlıyordu. *Bana zarar vereceğinden neden hiç endişelenmediğimi söyler misin? Şimdi bile.*

"Huu-goh, *kötü*," diye tekrarladı Roark. Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. Çünkü haklıydı. Kötü davranmıştım. Meraklı davranmıştım. Kişisel eşyalarını karıştırmış ve belki de görmemi istemediği bir şey keşfetmişim.

Titredim.

Tanrım, lütfen beni sakinle cezalandır, Roark. Bir daha asla meraklı bir sürtük olmayacağım.

"Roark-" diye mırıldandım, çünkü mazoşisttim. "Bana göstermek mi?"

Tekrar inledi, gözleri sabır için dua ediyormuş gibi kapandı.

-Aynı benim onun siki için dua ettiğim gibi. Ben gözümü kırpmadan kararını vermişti. Roark bir eliyle oyuncağı tezgâhtan çekip aldı, diğer eliyle de belimi kavradı. Beni duşa doğru yönlendirmeden önce neler olduğunu anlamak için sadece bir saniyem vardı. Duvarda her zaman sabun için olduğunu düşündüğüm birkaç boşluk vardı, ama oyuncağı sabitlemek için onlardan birine ittiğinde, çok daha seksi bir amaçları olduğunu fark ettim.

Yine de bana nasıl çalıştığını göstermesini istiyordum, bu yüzden vücudumu nazikçe oyuncağa bakacak şekilde döndürürken sessiz kaldım. Beni düşün arka köşesine yerleştirdi, aletim kaya gibi sertti, böylece yapacağı gösteriyi iyi görebilecektim.

Roark oyuncağı işaret etti, cüssesi benimkinin yanında ürpertici ve sıcaktı. "Evet?"

Onu açlıkla içime aldım, ağzım kurumuştı. Roark'ın sikleri yılan gibi kıvrılıyor, birbirlerini yalayıp yutuyor, emicileri ilk elden harika hissettirdiğini bildiğim bir şekilde yakalayıp çekiyorlardı.

Aletim esnedi, pantolonumun içinde ona karşı yapışkan bir yama oluştu.

Bana doğru uzandılar ve inlememek için dudağımı *sertçe* ısırdım. Onların benimle oynamak istediği kadar ben de onlarla oynamak istiyordum.

Ben.

Sikimi bastırmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hala canlı bir şekilde hatırlayabiliyordum.

onların arasında. Benimle nasıl oynadıklarını, sikime karşı nasıl zonkladıklarını-

etrafında. Çok sızdırıyordu. Kaygan ve sıcak. *Bunu* da hatırladım.

Uyarılmaktan morarmışlardı ve Roark'ın da bundan ne kadar zevk aldığını gösteriyorlardı. Roark uzanıp birinin dibini avuçladığında neredeyse bayılacaktım, biraz nefes nefese kalmıştım. "Evet?" diye tekrarladı, her zamanki centilmenliğiyle.

Gömleğimi çıkardım, pantolonumu da. Kalbim boğazımda, onları duş kabininin dışına fırlattım. Cılız göğsümün bilincindeydim ama çirkin düşünceleri bir kenara iterek Roark'ın beni ne kadar etkilediğini görmesine izin verdim.

Aletim artık tamamen sertleşmiş, onun mor rengine uyacak şekilde kızarmıştı. Sola doğru sıralandı, kalbimin atışıyla zonkluyor, bir boncuk prekum şafttan aşağı kayıyordu.

"Evet," dedim, aletimin onu ikna etmeye yetmemesi ihtimaline karşı. Oyuncağı aynı onun yaptığı gibi işaret ettim, ona doğru adım atmasını ve iyi bir sikiş yapmasını görmek için sabırsızlanıyordum. "Göster bana."

Başını sallamadan önce cesaretini toplayarak birkaç saniye kendi kendine tartışır gibiydi. O iri göğsü kabardı ve gözlerim kalın göbeğinden aşağıya, her seferinde bir tane olmak üzere aletlerini okşadığı yere, onları ıslatmak için tabandan uca kadar sıkıca sıvazladığı yere gitti.

Ben onu yatakta beklerken bunu kaç kez yapmıştı?

Hep uzun duş almayı sevdiğini düşünmüştüm.

Fuuuuck, ben yirmi adım uzaktayken onun burada kendine dokunma fikri başımı döndürmeye yetti. Onun için bir şey ifade ettiğimi biliyordum, yoksa burada olmazdım. Ama bana bu kadar savunmasız bir şey gösteriyor olması alçakgönüllülüktü.

Burada önemliydi. Bir kaptan.

Bir amacı ve hayatı vardı. İnsanlar ona bağlıydı. Bunun ötesinde, Roark galaksinin bu tarafındaki en gergin adam olmalıydı. Hiç kimseye şu anda bana olduğu gibi açıldığını sanmıyorum.

Roark bir azizdi, gerçekten öyleydi. İki devasa yarağı ve emilmek için yalvaran yastık gibi taşakları olan bir aziz. F'ukYuu'da dans ettiğim bazı türler gibi ağzım olmadan doğmadığım için hiç o anki kadar mutlu olmamıştım.

Ağzımı iyi bir şekilde kullanacaktım, lanet olsun. Belki bugün değil - çünkü fucktoy, merhaba- ama gelecekte bir zaman. Yüzümü o pembe tene gömecek ve dudaklarımı her yerine sürtecektim.

Roark hareket etti.

Sertçe nefes aldım, vücudunu bükmesini, duruşunu genişletmesini ve kızarmış dokunaçlardan birinin ucunu duvardaki oyuncağın deliğine mest olmuş bir şekilde izledim. Öne doğru esneyip bir santim kadar soktuktan sonra çekip diğer aleti de ilkinin yanına sokarken dudaklarından sessiz bir inilti çıktı.

Doğal kayganlaştırıcısından geldiğine emin olduğum kaygan bir gıcırdama sesi vardı ve kalçalarını oyuncağa sertçe bastırmasını, büyük kıcının esnemesini izlerken o anda boşalmamak için kendi aletimin tabanını sıktım.

Pelvisinin oyuncağa çarpması dizlerimin bağını çözdü. Çok iğrenç bir sestti.

Cidden çok pis.

Meme uçlarımın karıncalanmasına ve deliğimin sıkıca kapanmasına neden oldu - sanki kıcımı o oyuncağın yerinde hayal ediyordum - ve Roark'ın kalçaları içimde o kadar derin pompalıyordu ki yıldızları gördüm. Dürüst olmak gerekirse, nasıl sığacağından emin değildim. Mümkün görünmüyordu. Ama öyle olmasını istiyordum.

Kıcımın kapanamayacağı kadar gerilmek istiyordum.

Yaralanmak ve topallamak istiyordum.

O , homurdanan vücudu üzerimde hissetmek istedim. Roark'a tüm ilklerimi yaşatmak istiyordum.

Roark tam bir *canavardı*. Ben izlerken, titriyor ve keşke duşu açmayı akıl etseydik diye düşünürken, oyuncağa neredeyse acımasız bir hızla girip çıkıyordu. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey, parıldıyor ve ıslak olmasıydı.

Tanrım.

O lanet şeyi kıskanıyordum.

Onun ben olmasını istedim.

Çok geçmeden Roark geri çekildi, sikleri hâlâ sertti ve yere kaygan bir şekilde damlarken kıvranıyordu. Bana döndüğünde burun delikleri alevlendi, uzun keskin dili sanki uyarılmamın tadını alabiliyormuş gibi dışarı fırladı.

"Huu-goh," dedi, "gel."

Neredeyse o anda boşalıyordum, ta ki o kelimenin çift anlamlı olduğunu bilmediğini fark edene kadar.

Bu sesle tartışmak mümkün değildi.

Bu onun Kaptan sesiydi. Ara sıra duyduğum ama asla bana yöneltilmeyen ses.

Dikkat kesildim, aletim *ağırırken* aramızdaki mesafeyi hızla geçtim. Roark omzumu ve kalçamı nazik ama sert bir şekilde kavradı ve vücudumu lavabodaymışız gibi onunkinin önüne yerleştirdi.

Oyuncak istediğı şey için çok yüksek olduğunda, sinirli bir ses çıkardı. Ben daha konuşmadan binlerce minik dal tarafından havaya kaldırıldım. Bacaklarımı, deliğimin spazm geçirmesine yetecek kadar açtılar. Roark enseme gürlerken nefesim kesildi, kaslarım gerildi.

Bu pozisyon müstehcen ve yanıştı ve lord. Sikeyim. Çok *ateşliydi*. Çok açıktaydım.

Ben havada asılı dururken, Roark boştaki elini iyi bir şekilde kullandı. Kalın bir parmağı yavaşça, kasıtlı olarak sikimin ucuna dokundu. Tıslayarak, Roark deneysel olarak onu çimdiklemeden önce kendime gelmek için sadece bir saniyem vardı. Bu her nasılsa daha da iyiydi ve merakla yarığımla oynamaya başladığında daha da lezzetli hale geldi. Bana daha önce hiç dokunmamış gibi davranıyordu -gerçekten çok uzak olmasına rağmen.

Roark benim vücudumdan en az benim onunkinden etkilendiğim kadar etkilenmişti. Bu gurur verici olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da.

Kocaman başparmağı ve işaret parmağı arasında tacıma bir çimdik daha atarken kıvrandım.

Roark alay etmeyi bırakıp ucumu az önce siktiğı kaygan kara deliğe , "Siktir," diye inledim.

Nefesimi tuttum, rüya gördüğümünden emindim.

Bunun gerçek olmasına imkan yoktu. Çok iyiydi. Çok şaşırtıcı-

Hareket edemedim.

Karşı koyamadım.

Tentadiklerinin kış yanaklarıma çarptığını, kaygan sıcak yüzeylerinin kıvrımları izlediğini, emicilerinin tenimi çektiğini hissettiğimde istesem bile itiraz edemezdim.

Ve sonra beni becerdi. Sertçe. Ve bu hareket, sikimi oyuncağın kaygan-ıslak-sıkı-iyi-darlığının içine öyle hızlı soktu ki, neredeyse boşalıyordum. Vücudumu saran dallar kıvranıyor, sıkıyordu,

sikim oyuncağın içinde emilirken sıkıyor, sıkıyor ve Roark arkamda mırıldanıyordu, kalçaları hala kıcıma doğru bükülüyordu.

Aletlerinden biri çatlağını gıdıkladı ve ben de onu dışarı çıkarmak için yanaklarımı otomatik olarak sıktım; oysa az önce onu içimde istemeyi düşünüyordum. Daha önce hiç oraya bir şey sokmamıştım ve büyülenmiş olsam da bu his şok ediciydi.

"Huu-goh?" Roark'un sesi hiç duymadığım kadar derindi. Gırtlaktan. Sanki beni duvarı becermeye zorlamak beni olduğu kadar onu da tahrik ediyordu.

"Evet," dedim ona, ne istediğini zaten biliyordum. "Evet, evet, evet-" Dallar bir anda sıkılaşıarak beni duvardan uzaklaştırdı, aletim ıslak bir patlamayla delikten dışarı kaydı. "Hayır, hayır, hayır-" Titreyerek sayıkladım. "Lütfen, lütfen-"

Sonra tekrar içime girerek sikimi tekrar içeri gönderdi, sikleri baskınlık için savaşıyordu, ikisi de yanaklarımın arasına girmeye çalışıyordu, sığmak için anlaşmak zorunda olsalar bile. Ya girerlerse?

Bu düşünce beni inletmeye yetti. Tanrım, bu inanılmazdı.

Bunların hepsi.

"Oh, teşekkür ederim-" Tısladım, aletim oyuncağın içinde sıkışırken başımı geriye attım ve kalçalarım esneyerek içine girmeye çalıştı. Ama hareket edemiyordum. Hâlâ. Ve bunun farkına varmak beni daha da sertleştirdi. Beni yatağa yatırdığında ne kadar hareketsizsem şimdi de o kadar hareketsizdim.

"Küçük canavar," diye tekrarladı Roark bana taktığı lakabı, ses tonundaki şefkatle tekrar ileri doğru sismek için geri çekilirken. Kaygan, ıslak, sikiş. Çek, sık, becer. Oyuncağın içine girip çıkarken sikim de onun bedenimden aldığı zevkle aynı hızda gidip geliyordu. Dölünün kıcıma bulaştığını, yanaklarımın arasını yapışkan ve kaygan hale getirdiğini hissedebiliyordum. O kadar çok vardı ki, kalçalarımın da aşağı kaymaya başladı, her yeri kirletti ve beni iyice sahiplendi.

Roark kendini tutamıyormuş gibi her ileri atılışında lezzetli küçük homurtular çıkarıyordu. Sıcak nefesi enseme okşuyor, ben mutluluğun içinde eriyip sarılmanın, sevilmenin ve zevk almanın nasıl bir his olduğu dışında her şeyi unutturken dili omuriliğimin ortasını höpürdetiyordu.

Aletlerinden birinin kalın ucu deliğime sürtündü. Kaslarım gerildikçe yeniden ürpererek uludum ve sisli ortamdan dışarı fırladım.

içine çekildiğim kafa boşluğu. Bir süre için, hiçbir şey düşünmedim.

-Ritmin hipnotize ettiği.

Sikin ucu sürtündü, *sürtündü* ve *sürtündü*, diğer siki geçip yumuşacık, sıcak ve alınmaya hazır olduğum yeri bulduğu için zafer kazanmıştı.

Bunu istiyor muydum?

Onu içimde istiyor muydum?

Bunun hayalini kurmuştum, evet. Ama bu gerçek hayattı.

Tekrar hayal ettim. Kalçaları pompalıyordu. Tentadiksleri beni tamamen doldurabilmek için birbirine dolanıyordu. Eminim başlangıçta acıtacaktı ama bu düşünce hoşuma gitti. Oraya ilk onun gireceği fikri hoşuma gitmişti. Kendi içime parmak sokmaya bile cesaret edememiştim ama Roark'ın bunu yapması fikri?

Ugh.

Evet.

Beni hazırlayacaktı. Hazırlayacağını biliyordum. Belki kalın pembe parmaklarından birini kayganlaştırır ve şehre giderdi. Belki uzun, hünerli dilini içime sokacaktı. Ya da belki de küçük ve güçlü, derine indikçe kalınlaşan, hınzırca yetenekli dalları olacaktı. Zaten kıcıma ilgi göstermişlerdi, o kadar da büyük bir sıçrama değildi.

Alay ediyor, alay ediyor, beni geriyor ve ben rahatlayıp canavar yaraklarını almaya hazır olana kadar boşalmamı sağlıyordu. Roark'ın vücudunun her parçası beni sahiplenmeye ne kadar hazır olduğunu açıkça gösteriyordu. Bana sahip olmaya. Tasma ya da yaka gerekmiyordu.

Roark hızını artırıp enseme doğru oflarken, kıcımdaki dokunaç kayıp giderken diğeri onun yerini almak için savaşıırken, "Siktir, kahretsin," diye küfrettim. Bu daha muhtaç ve daha zekiymi. Yanaklarımın arasına sıkışana kadar kıpırdandı ve onları araladı. Roark hırladı. Aleti tekrar yer değiştirdi, sanki bir şey *arıyormuş* gibi sürtünüyordu.

Kollarımdaki tüyler diken oldu. Ve sonra oldu.

Aleti aradığı şeyi buldu.

Emicileri hizalandı, en büyüklerinden biri doğrudan deliğimin üzerine yerleşti. Roark vücudumu sertçe iterken ve sikiindeki emici ikinci bir ağgözlülükle çekerken inledim, sikim oyuncağın içinde tekrar tekrar döküldü.

Aynı anda hem cennet hem de cehennem gibiydi. Cennet çünkü daha önce hiç böyle bir zevk yaşamamıştım. Sürekli devam eden, gözlerimin arkasında havai fişekler gibi patlayan, her şeyi kuşatan ve hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren bir zevk. Cehennem, çünkü biteceğini biliyordum. Sonsuza kadar her gün, her gün onun siklerinin üzerinde teker teker oturamayacağımı biliyordum.

Ben titreyip hıçkırırken Roark beni yatıştırmak için kulağıma doğru mırıldandı, kalçalarımı ona yaslamaya zorlarken yükümü onun sikicisinin içine boşalttı. "İyi küçük canavar," diye mırıldandı Roark kulağımın kabuğuna karşı, dili onu öpmek için dışarı çıktı.

Taşaklarımın boşalmasını izlerken büyülenmiş ve tahrik olmuş gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"İyi Huu-goh," diye mırıldandı Roark.

Beni dikkatlice oyuncaktan çekip çıkarmadan önce kalçalarımın son bir kez pompalayıp son damlasına kadar boşaltırken başım bulanık ve yumuşak bir şekilde hıçkırdım. Gevşek sikim birlikte yarattığımız karmaşayla parlıyordu ve Roark serbest kaldığım anda eliyle sikimi ve taşaklarımı avuçlamak için uzandığında memnun bir ses çıkardı.

Bu onun yapmayı sevdiği bir şeydi, şikayet ettiğimden değil.

Eli sıcaktı. Sanki bunu yapmak onun hakkıymış gibi kasıklarımı elinin içinde tutması bana garip bir güvenlik ve uyarılma kombinasyonu hissettirdi.

Beni tutan dallar hiç sallanmadı ve ben de sallanmalarını hiç beklemiyordum. Aleti girişimi emmeye devam ederken göğsüne karşı gevşemek ikinci bir doğa gibi geldi. Ve bunu her yaptığında, elektrik şokları vücudumda zıpladı.

Hâlâ sertti. İkisinin
de aleti sertti.

Ama kafam, beni kendine çekip yanaklarıma ve boynuma şefkatle kollarında gevşekçe yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bulanıktı. Bana uzun süre sarıldı. Ve bu süre boyunca vücudumu okşadı, uzuvlarıma masaj yaptı ve beni kollarının arasına aldı.

Roark muhtemelen seks hakkında benden daha az şey biliyordu; bu da bana bu şekilde dokunmasını daha da tatlı kılıyordu. Çünkü hepsi içgüdüsel. Ve o da *istedi*.

Duşu açtığında, geride bıraktığımız yeni sabun şişesini almak için adımlarını geri atmak zorunda kaldığında bile gözlerime su kaçmamasına dikkat etti.

Roark beni temizlerken nazikti, saçlarımı ve sırtımı okşuyor, bana öyle nazik davranıyordu ki bunun gerçek olduğuna nasıl inanacağımı bilemiyordum. İşte buradaydı, bu başarılı, devasa adam. Ama nedense *beni* istiyordu. Beni göğsüne bastırıp başımın tekrar yerine gelmesini bekleyecek kadar istiyordu.

Bana zevk vermek için kendi aletlerini görmezden gelecek kadar beni istiyordu.

Sonunda göğsünü okşadım ve tek kelime etmeden ne istediğimi anlayıp beni tekrar ayağa kaldırdı. Fazla uzaklaşmadı. Dürüst olmak gerekirse, vücudundan çıkan dallarla biraz aptalca görünüyordu, düşmemi bekliyormuş gibi üzerimde ve etrafımda geziniyordu. Yine de çok seksiydi.

Benim seksi pembe koruyucum.

Ona sırttım ve rahatladı, ancak aletlerinin hiç inmediği gözümünden kaçmadı.

"Roark," diye mırıldandım, dudağımı ısırarak.

"Huu-goh," diye gürlledi, eğlenerek.

"Ben istiyorum..." Sözlerimi anlayıp anlamayacağından emin değildim ama hareketlerimi anlayacağını biliyordum. Bu yüzden ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöktüm ve nemli kirpiklerimin arasından ona baktım. Aletleri bana doğru sarsıldı ve burun delikleri açıldı.

"Huu-goh...?" Bu sefer bir soruydu. Yüzümü onun iri, esnek kalçalarından birine bastırarak cevapladım, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Roark, evet?" Her zaman benden istediği gibi ondan izin isteyerek alay ettim. Bunu istediğim apaçık ortadayken bile. Bir kahkaha attı ve gözleri sadece mutlu olduğunda oluşan hoş küçük hilal şekillerine dönüştü.

"Evet," diye kabul etti hoşgörülü bir oflamayla, ancak benekleri tekrar kırmızıya dönüp mavi siyaha bürünürken gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bırakın iki aleti, tek aletle bile ne yapacağımı bilmiyordum. Ama her zaman çabuk öğrenen biri olmuştum ve Roark'la ilgili hiçbir şey beni korkutmuyordu. Devasa sikleri bile. Onları ilk kez emdiğim günün tanıştığımız gün olmadığına biraz daha fazla sevinmişim. O zamanlar bu seksi kötü çocuklar bana uzanmaya başlasaydı çılgılık atarak kaçabilirdim, kendi merakıma lanet olsun. Şimdi olduğu gibi, hissettiklerimin çoğu gerçek bir heyecandı.

Ağırdan alırsam ve her seferinde bir tane yaparsam, çözeceğime emindim. Ayrıca, bu tam da istediğim şeydi. Ona bakarken bile ağzım sulandı.

Roark'ın da ne kadar deneyimli olduğumu umursamadığını hissettim. Eğer bana bakışı bunu göstermiyorsa. Büyük eli yanağımı kavradı, beni cesaretlendirmek için okşarken neredeyse başımın yarısını kaplıyordu ve ben de rahat bir nefes aldım.

Bunu yapabilirim.

Bunu *kesinlikle* yapabilirim.

Ulaşabilecekleri kadar yaklaştığım anda tentadiksleri yanaklarıma çarptı, ilki - daha otoriter olanı - tam olarak ne istediğimi biliyormuş gibi dudaklarımı itti. Ona iffetli bir öpücük verdim ve titredi; tekrar dudaklarıma bastırdı ve bekledi.

Tekrar kafamı kaldırdığımda, Roark bana lanet olası bir mesihmişim gibi bakıyordu. Her yeri titriyordu. Verdiği tepkiye bakılırsa bu işte hiç de fena değildim. Bu onun için garip miydi? Beni emmişti ama ağzına almamıştı. Dışlerinden korktuğu için yapamamıştı.

Bu da şu anlama geliyordu... Başka köpekbalıklarıyla yatmış olsa bile -ki bundan şüpheliydim- büyük ihtimalle kimse onunla yatmamıştı.

Roark bana sanki gördüğü en ateşli şeymişim gibi baktı. Sanki boşalması için tek yapması gereken bana bakmakmış gibi.

Ve Tanrım.

Tanrım, hayatım boyunca hiç bu kadar çekici hissetmemiştim.

İkinci siki ilkinin itti -diğerinden biraz daha inceydi, ama daha az ısrarcı değildi, ona uygun bir öpücük verdim ve en iyi nasıl yapacağımı tartıştım. Adil olmasını istiyordum. Ama bu işte yeniydim. Bu yüzden alışana kadar teker yapmam gerekecekti.

Yala-yala, em-em, bitti-bitti.

Bunu çoktan çantaya koymuştum.

Her iki elimle uzanarak birer sik tuttum, ilkinin nazıkçe dudaklarıma doğru iterken ikincisine uzun, durgun bir vuruş yaptım. Çok garipti. Dokusu benimkine hiç benzemiyordu. Kaygan ve güçlüydü - bir kuyruk gibi - ama aynı zamanda hünérli ve yumuşaktı. Roark'ın prekumu elimi kaplarken havayı dolduran gıcırdama sesi hayatımın geri kalanında fantezilerimin içinde yaşayacaktı. Bu madde dölden daha kalındı ve kayganlığını daha uzun süre koruyordu. Neyden yapıldığını merak ettim ama elimdeki işe odaklanarak bu düşünceyi çabucak uzaklaştırdım.

Bunu yapabilirim.

Tabii, biraz garip.

Ama ben de öyleyim.

Birinci siki dudaklarıma bastırdım, ayırdım ve uzun uzun yaladım. Roark üstümde inledi ve ucu ağzımın içinde kıpırdanıp daha derine batmaya çalışırken siklerinin daha da öfkeli bir şekilde sızmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Kibar ol," diye azarladım, tabanı daha sıkı tuttum ve ağzımı açıp tekrar denemeden önce ikincisine empatik bir sıkma verdim. Tadı fena değildi. Hafif tuzlu. Neredeyse meyvemsi. Ananas gibi mi? Hiç sorun etmedim. Rahatlamış bir şekilde biraz daha emdim, emicilerin garip çıkıntıları sonunda ağzıma girdi. Aleti aşağı doğru indikçe büyüyorlardı ve küçük olan o kadar da korkutucu değildi.

Dilimi biraz emdi ve bu his yeterince güzeldi, tadını çıkarmak için bir an durakladım. Daha derine gittim. Santim santim. Hepsini içine almamın imkânı yoktu ama deneyeceğimden emindim.

Birkaç kez öğürdüm, ama bu sadece beni bu işi doğru yapmak için daha kararlı hale getirdi. Roark üstümünden yaralı sesleri çıkarmaya devam etti. Daha önce yüzümü düşürmüştü. Muhtemelen kontrolü kaybedip beni ezmekten korktuğu içindi.

Dokunaç boğazımdan aşağı indiğinde şaşırtıcı derecede kibardı, ben onun genişliğine alışırken ve Roark yanaklarımdaki silerken hareketsiz ve sabırlı duruyordu. Bu...evet. Bu çok güzeldi. Uzunluğunun etrafında yutkunurken ve yeni dölün neredeyse tatlı seli dilimi ıslatırken, kendimi sürüklenmeye bıraktım.

Bunu sevdim.

Bunu çok sevdim.

Tıpkı birlikte yaptığımız her şeyi sevdiğim gibi.

Tepkisini kontrol etmek için başımı kaldırdığımda Roark hâlâ beni süzüyordu. Daha önce olduğu gibi büyülenmiş görünüyordu, ancak dişlerini gösterdiğinde dudaklarında belirgin bir ilkel bükülme vardı ve göğsü her düzensiz nefeste kabardı. Böyle bir arzuyla bakılmak beni güçlü hissettirdi.

Zavallı bebek. Şu anda kendini o kadar çok tutuyordu ki, beni incitmemeye, beni becermeye çalışıyordu. Yeni keşfettiğim kararlılıkla aletin etrafını yuttum.

"Urhhhhgggg," Roark ölüyormuş gibi bir ses çıkardı, boğazımdan aşağı fişkirirken başı geriye doğru sarsıldı. Garip bir duyuydu çünkü

Sıvı uca odaklanmıştı ve diğer her yere de sızıyordu. Yutabildiğim kadarını yuttum ama hepsini alamayacak kadar çoktu.

Dokunacı kıpırdanmaya başladığında inledim, boğazımdan santim santim çekilirken hâlâ sızıntı yapıyor ve fişkırıyordu. Serbest kaldığında kendimi boş ve daha fazlası için çaresiz hissettim, dudaklarıma çarptığında biraz öksürdüm, Roark'ın uyluğuna yerleşmeden önce zevkinin son birkaç damlasını bana yedirdi.

Nefesimi tutmaya çalışırken ikinci sık kıpırdandı, her nasılsa avucumda daha da sıcaktı. Ona bakmak için başımı çevirdim, başladığım zamanki kadar sert olduğunu görünce şok oldum.

İki orgazm.

Huh.

Her sikin kendi sikine ihtiyacı vardı.

Geçen sefer fark etmemiştim çünkü aynı anda boşalmışlardı.

Tanrım, bununla çok eğlenebilirdim.

Fazla düşünmeden ikinci sikin de üzerine çöktüm. Roark'ın yumrukları duvara çarptı ve ben ikinci seferde kendimden çok daha emin bir şekilde emip hüpürdetirken ana dilinde dua gibi bir şey tısladı.

Bu dokunaç daha uzun olmasına rağmen aşağı inmesi daha kolaydı ve içimde dönerken iki kat daha fazla öğürdüm. Diğer patronluk taslarken, bu muhtaçtı. Biraz kıpırdandı, daha derine inmek için çaresizdi. O da geldiğinde Roark üstümde darmadağın olmuştu. Son beş dakikadır tehditkâr bir hırıltı çıkarıyordu, vücudunun üst kısmı gergindi, dokunaçlarının boğazımı sikmesine izin verirken boynundaki tendonlar esniyordu.

Yorgun ama gururluydum.

Kaygan bir patlamayla çektim. Dokunaç iki olmasına rağmen tekrar içeri girmeye çalıştı, dudaklarıma sürtündü ama onu nazikçe ittim. Roark beni havaya kaldırıp dilini boğazıma sokmadan önce kendime gelmem için ancak yeterli zamanım vardı. Kendisinin tadına baktığını anlamam bir saniye sürdü-tanrım bu inanılmazdı. Öpücüğe hemen teslim oldum, dili öğürme refleksimi geri ittiğinde ve tam anlamıyla boğazıma girmiş gibi hissettiğimde artık paniğe kapılmadım.

Roark onu dar deliğin içinde döndürdü ve ben sızlandım, tüm vücudum yeniden süzüldü ve yumuşadı. Sonunda , hızı

acı verici bir yavaşlıktaydı. Dili dudaklarımda gezindi, neredeyse bir teşekkür eder gibi, sonra beni kucakladı ve bizi tekrar yıkamaya başladı.

"Teşekkür ederim," Roark'ın kulağıma karşı boğuk mırıltısı hissettiğim tüm acıya değdi. "Güzel, güzel, küçük canavar." Sesi benim kadar büyülenmiş gibiydi. Beni okşarken, severken, temizlerken ve o gece beni ikinci kez şımartırken, üç çok önemli şeyi fark etmekten kendimi alamadım.

Bir numara: Dört gözle beklediğim şey *buysa*, özel duşlar konusunda ısrar etmeyi bırakmalıydım.

İki numara: Roark bana güvendi. Gerçekten güvendi!

Ve üç numara: *Tentadickler*.

Kim bilebilirdi ki?

THIRTEEN

ROARK

"Güzel," diye mırıldandım, gözümü kırıştıtararak antrenman odasının tavanına bakarken biraz daha memnun olmuşum. Huu-goh az önce beni devirmişti. Bunu ilk kez yapıyordu ve kötü bir düşüş olmasa da, öyle olduğunu hissetmesi için kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım.

Onun göğsünün de benimki gibi gururla dolmasını istedim.

Huu-goh'un yanında sürpriz vardı. Kimse onun boyundaki bir varlığa bakıp yetenekli bir dövüşçü olduğunu düşünmezdi. Tam da bu *yüzden* onu eğitmeyi zorunlu buldum.

Mala tüm bu olanların eğlenceli olduğunu düşündü. Ushuu'nun yanı sıra görev dışındaki mürettebat arkadaşlarının çoğunu da izlemek için bir araya getirmişti. Ve hepsi bahis oynadı

-Huu-goh'a, bana değil. Kaç kere kaybetmiş olursa olsun.

Bu gerçek onu biraz daha fazla heyecanlandırdı. Herkesin onun kazanmasını istemesine çok şaşırmıştı. Ben de aynı derecede memnun oldum çünkü bu dünyada Huu-goh'un takdir edildiğini ve buraya, yanıma ait olduğunu hissetmesinden daha çok istediğim bir şey yoktu.

Çünkü o yaptı.

Onunla dövüşmek garip hissettirdi. Onu bu şekilde yere itmek. Ama eğlenceliydi de. Kültürümün ve çocukluğumun bu kadar merkezinde olan bir şeyi onunla paylaşmak doğru geliyordu. Huu-goh, savaş için gereken fiziksel güç ve dayanıklılıktan yoksun olsa bile, hızlı öğrenen biriydi.

Onu bir savaşçıya dönüştürmeye çalışmıyordum.

Sadece ihtiyaç halinde kendini savunabileceğinden emin olmak için.

Ona Sha'hPihn gezegenine yaklaştığımızı söylediğimde biraz heyecanlanmıştı. Ve ona - yapmacık insan diliyle - vardığımızda onun için bir şey planladığımı söylediğimde *daha* da heyecanlanmıştı.

Ushuu'nun bana ders vermesiyle hala zaman geçirmeme rağmen, biraz geri çekildim. İlk hafta çalıştığım tempo, oldukça büyük bir kaza yapmamın da gösterdiği gibi sürdürülemezdi. Ve eve dönüş yolumuzdaki son durağa yaklaşırken oyundan düşmeyi göze alamazdım.

Çok fazla risk vardı.

Düşüncelerimden sıyrıldığımda, düşme acıtmış gibi davranmayı bırakabileceğim kadar zaman geçtiğine karar verdim.

"İyi mi?" Huu-goh üstümden soluk soluğa bağırdı. Her nefes alışında tüm vücudu sarsılıyordu. Dizlerimin arkasını hedef almıştı; çoğu yarattığın paylaştığı bir zayıflıktı bu, bu yüzden ona gösterdiğim ilk şeydi.

Bununla birlikte, ilk kez beni gerçekten yere indirebilecek kadar hızlı bir şekilde kandırmıştı. Huu-goh bana elini . Beni kaldırmasına imkân yoktu ama yanlış yönlendirilmiş olsa da bu jestin sevimli olduğunu düşündüm. Şimdi ayaktayken göğsümün içinde bir mırıltı oluştuğunu hissedebiliyordum. Başka birine karşı hiç bu kadar şakacı olmamıştım. Ciddi bir çocuk, ciddi bir genç ve daha da ciddi bir yetişkin olmuştum.

Ama bu... güzeldi.

"Yine mi?" diye takıldım ama Huu-goh isyan etti.

"Hayır!" diye sızlandı huysuzca. "Yorgunum. Huu-goh yoruldu. Artık yok."

Sanırım kırk dakikadır bu işle uğraşıyorduk. Sabah egzersiz saatim neredeyse bitmek üzereydi. Ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Bunun ışığında, onu iyileşmesi için geminin alt derinliklerindeki havuza götürme planımın ertelenmesi gerekecek gibi görünüyordu.

İçimi çektim ama antrenman ringinden çıkarken ve renkli kalabalığın toplandığı yerden geçerken birkaç Sahrk kahkahalarını patlatırken onunla tartışmadım. Huu-goh'a duydukları merak bu noktada kaybolmuştu. Artık onu kendilerinden biri olarak görüyorlardı ve eşim olarak ona gösterdikleri saygı beni huzurlu hissettirdi.

Alışılmışın dışındaki eş seçimimin Mala'nın bana söz verdiği gibi geniş çapta kabul gördüğünü bilmek güzeldi. Öyle olmasaydı bile seçimimi değiştirmezdim. Huu-goh, uyum sağlamak gibi aptalca şeyler için endişelenemeyeceğim kadar değerliydi.

Küçük huu-adamım yanımda oflayıp puflamaya devam etti. "Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı Huu-goh, duymadığımı ya da anlamadığımı varsayarak. "Huu-goh aptal değil," diye onun dilinde homurdandım, odanın sonunda ve dikkatini çekmek için döndüm. Biraz tökezledi ve şaşkınlıkla bana baktı. Şefkat yüz ifadesini yumuşattı. "Hayır Bunu söyle."

Terlemişti.

Saçları her yöne doğru uzanıyordu ve teni kırmızı, acı verici bir görünümdeydi.

Hâlâ hırıltılı nefes alan Huu-goh'um tüm galaksideki diğer varlıklardan daha sevimliydi.

"Özür dilerim," diye özür diledi ve parmaklarımızı birleştirmek için uzandı. Memnuniyetle gülümsedim ve elini sıkarak karşılık verdim.

"Eğitim gerekli," diye hatırlattım ona. "*Güvenlik* için."

"Evet, evet, biliyorum." Huu-goh homurdandı. "Nefret ediyorum. Spordan nefret ediyorum. Egzersizden nefret ediyorum. Bunların hepsinden nefret ediyorum."

Bu kelimeleri bilmiyordum, bu yüzden sadece homurdandım. Gerçekten de sadece konuşuyordu.

Ertesi sabah tekrar gelecektik. Huu-goh, antrenman sahasına girdiğimiz anda sevinçten titrer, benimle kapışmaya hazır olurdu. Ve tıpkı bugün olduğu gibi -fiziksel sınırları belirginleştğinde- yeniden sinirlenir ve hırçınlaşırdı.

Sadece homurdanmayı
severdi. Ve ben onu
suçlamadım.

Benim küçük aşkım fiziksel çatışma için yaratılmamıştı. Bundan hoşlanmadığı için onu suçlayamazdım. Hayatının geri kalanında aletleri ve oyuncaklarıyla oyalanmaktan ve seks dışında hiç egzersiz yapmamaktan son derece memnun olacağından emindim.

Yine de her zaman yeni bir şeyler denemeye hazırdı. Ve bana dokunmak ya da benimle vakit geçirmek için her türlü bahaneyi değerlendirmeye hazırdı. Başka birinin dünyasının merkezi olmak baş döndürücüydü. Bu duygunun karşılık bulması. Sarhoş edici, gerçekten. Ve çok... harikaydı.

Aşkın böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

Babam yalnız bir adamdı. Eşi yoktu. Tüm modern Sahrkların yaptığı gibi, bana hamile kalmak için kapsülleri kullanmış. Ama bunu tek başına yapmış. Ben onun suretinde yaratılmışım. Vefatından sonra yetimhanede sevginin ne olduğunu öğrendiğimi sanmışım. Diğer çocuklarla ilgilenirken

Büyük Felaket. Onlara yardım ederken kalbim dolmuştu ve kim ve ne olmak istediğimin farkına vardım.

Ama bu bile şu anda Huu-goh'un huzurunda hissettiğim sevincin yanında sönük kalıyordu.

Beni bir insan olarak gördü.

Dişlerimin ve pençelerimin arkasını gördü. Rütbemin ardını. Kalbimi güvende tutmak için koruduğum buz gibi dış görünüşümün ardını. Beni gülümsetti.

Tavanımızdaki yıldızlardan daha parlaktı. Kontrol odasının dışındaki yıldızlardan daha parlaktı. Bana gökyüzündeki maceraları kovalamayı öğreten yıldızlardan daha parlaktı.

"Roark?" Huu-goh'un sesi beni hayallerimden kopardı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdim onun dilinde, minik elini bir kez daha sıktım. Koridora çıkarken onu omuzlarıma çektim ve bugün odaları atlayıp kahvaltı için doğrudan yemekhaneye gitmeye karar verdim.

Huu-goh omuzlarımda hoş bir terli ağırlıktı, tatlı parmakları biz hareket ettikçe başımın yüzgeci boyunca okşuyordu.

"Kaptan!" Yanımızdan geçerken birkaç öğrenci beni kendi dilimizde selamladı ve esas geçti. Ben kıpırdayamadan Huu-goh da selam verdi. Gözleri irileşti ve önce bana, sonra da huu-man'e bakıp sevinç mırıltıları çıkardılar.

Bir kahkaha attım ve iki Sahrk da benimle birlikte havladı. "İyi sabahlar, Nim. Netreit," diyerek ikisini de selamladım.

"Yukarıda görüşürüz, efendim!"

Kendi yollarına devam etmeden önce Huu-goh ve ben gidene kadar bekledikleri için eğlenerek başımı salladım.

"*Kaptan*," diye tekrarladı Huu-goh -ama bu benim dilimdeydi, kendi dilinde değil. Heceleri bozmuştu ama kelime tanınabilirdi. Ben kaskatı kesildim ve Huu-goh keyifle kıs kıs güldü. "Kaptan!" Alay etti, küçük tatlı ayakları neşeyle tekmeliyordu.

Ah canım.

Beneklerim bana ihanet etti ve Huu-goh'un kıkırdaması düşünceli bir mırıltıya dönüştü.

"Kırmızı lekeler," diye mırıldandı, tekrar insan pozisyonuna dönmüştü, yumuşak dudakları yüzgecimi okşuyor ve beni ürpertiyordu. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Kahvaltıdan sonra odalarımıza döndüğümüzde Huu-goh yeni öğrendiği bilgiyi kötülük için kullandı. Siklerimi teker teker yaladı,

kesemi emdi, emdi ve bu sırada bana "Kaptan" dedi.

Havuzun dibine batarken serin su bedenimi rahatlattı. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Gerçi doğrusu burayı gerçekten özleyemeyecek kadar meşguldüm. Ne de olsa yokluğumun sebebi tam başımın üzerinde yüzüyordu, tatlı solgun bacakları tekmeliyordu. Sırt üstü uzanıp Huu-goh'a bakarken havuzun eğimli kenarlarında dalgalar dans ediyor, kalbim huzurlu bir şekilde çarpıyordu.

Huu-goh gemiye katılmadan önce boş zamanlarımı fazla mesai yaparak ya da burada, tıpkı şimdi olduğu gibi geminin en alt katındaki büyük havuzun dibinde geçirirdim.

Gemideki çoğu kişinin "göl" olarak adlandırdığı yerin yanında, sağımızda ve solumuzda geminin kargo ambarları vardı. Bunların odaları havuzun neredeyse iki katı büyüklüğündeydi ki, havuzun ne kadar büyük olduğu düşünüldüğünde bu inanılmaz bir başarıydı. Kargomuzu korurken ıslanmak bana her zaman huzur vermiştir.

Geminin sessiz olduğu ve fazladan yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğum günlerde kendimi burada bulurdum. Bazı yıllar göle diğerlerinden daha sık gider, turlar atar ve şimdi olduğu gibi ıslanırdım; suyun yüzeyimi okşadığı değerli anlarda kim ve ne olduğumun ağırlığının kaybolmasına izin verirdim.

Mala'yla -ve şimdi Huu-goh'la- idman yapmaktan keyif alsam da yüzmek farklı bir rahatlık getirdi. Egzersiz evet, ama bir bakıma terapi de.

Bir an oyalandım, burnumdan baloncuklar fişkirirken Huu-goh'un keyifle suda yürümesini izledim. Kültürümün doğasında var olan bir şeyi sevdiğim insanla paylaşmak basit bir zevkti. Onun da bundan hoşlandığını bilmek bana büyük bir keyif veriyordu. Onu şaşırtarak odaya ilk kez götürdüğümde gözleri parlamıştı. Odaya muhteşem bir şeymiş gibi bakıyordu.

Sonunda eğitim konusunda her zaman olduğu gibi huysuzlaşıp huysuzlaşmayacağını merak ettim. Ama bir şekilde, olmayacağını biliyordum.

Yavaş bir tempoda yüzerek suyun içinden geçtim, uzuvlarım daha aerodinamik bir şekle dönüştü. Dokumalar el ve parmaklarımı birbirine bağlıyordu,

Küçük aşkımın altına girip onu zevkle izlerken, dallar yüzgeçler gibi takip ediyordu.

Hareket ettiğimi fark etmiş gibiydi, çünkü bir daire çizerken adımları yavaşladı, tatlı bulanık yüzü dalgalanarak altında beni görmeye çalıştı. Harika bacaklarına yapıştım ve onu da kendimle birlikte aşağı çektim.

Huu-goh su yüzeyinin hemen altında bedenimle çarpışırken arkasında bir baloncuk akışı patladı. Gözleri iriydi ama dudakları eğleniyordu. Göğsümü şakacı bir şekilde itti ve ben de onu bıraktım, ciyaklayan bir kahkaha atarak tekrar yukarı çıkarken peşinden sürüklendim.

Kendi dilinde "Adi herif!" diye bağırdı.

Bu kelimenin ne olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Çünkü öksürürken bile hâlâ gülümsüyordu.

Daha önce hiç kimseyle oynamamıştım. Çocukken bile. Herkesin güvende olduğundan emin olmak için kenarda duran Sahrk olurdum. Ama bu değil. Sınırsız ve özgürdüm, endişelerim artık beni zincirlemiyordu.

Huu-goh onu tekrar kendime çektiğimde eridi, ıslak yanaklarını ve vıcık vıcık turuncu kürkünü zevkle buruşturdu. Ellerim böğründen aşağıya ve hoş bir yumuşaklıkla kışının üzerinden geçerek onu sıkıca kavradı.

"Suyun altından geçebilirsin." "Can", "you" ve "underwater" kelimelerinin sadece birkaçını tanıdım ama boşlukları doldurmak yeterince kolaydı. Bundan da zevk alıyordum. Sanki dilimiz bir yapbozdu ve ben onu parça parça öğreniyordum. Bir elimi havaya kaldırdım, başparmağımı ona uzatırken eğlenerek homurdandım. "Tanrım, çok tatlısın."

Huu-goh ağzını burnuma bastırdı ve burun deliklerimden iç çektim, gözlerim kapandı. Dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken çok yumuşaktı. Ne yaptığından emin değildim. Ama hoşuma gitmişti, dilim kayarak onun yastık gibi yumuşak ağzında geziniyordu.

Küçük huu-adamım bir kahkaha attı ama dilimi ağzının içine aldı. O emdi ve ben alçak sesle inledim, onu kalçalarından daha sıkı çektim, aletlerim ikimizin de giydiği kumaş katmanları arasından ısrarla ona doğru itti.

Huu-goh dilimi bıraktığında yanakları kızarmıştı.

"Neydi o?" Ona sordum, çünkü bu hareketin bir anlamı olduğundan emindim.

"Bir öpücük."

"Kissh?" Kelimeyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara kaydederek tekrarladım. Bu yeni bir tür öpüşmeydi. Daha önce denediklerimizden çok daha az iffetliydi. Artık onun dilinde bu kelimeyi bildiğime göre, daha fazlasını isteyebilirdim. Bu düşünce beni acıktırdı. Bu tür bir öpüşme, halkımın zevk aldığı türden bir öpüşmeye en çok yaklaştığımız andı.

"Mhmm," diye mırıldandı Huu-goh. Beni yatıştırmak için kullandığından farklıydı. Bir şarkı değildi. Sık sık tekrarladığı basit birkaç notaydı. "M- hmm" bir şekilde evet anlamına geliyordu. Anlamı olan bir müzikti, tıpkı şarkılarının rahatlatması gibi.

Huu-man'lar çok büyülü yaratıklardı. Ve benim Huu-goh'um içlerinde en iyisiydi.

Birbirimizle yarıştık. Ben kazandım. Her seferinde. Ve Huu-goh her seferinde sadece kıs kıs güldü ve bir başka pis öpücük daha istedi. Odalarımıza döndüğümüzde kendimi hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissediyordum. İşler yoluna giriyordu. Gerçekten de öyle. Huu-goh ve ben duş alıp gece için yatağımıza çekilirken, her zaman var olan uzay korsanları tehdidi bile ruh halimi bozmadı.

Yakında birbirimizle samimi bir şekilde konuşacağız. Yakında o lanet tasmayı ondan çıkaracağım. Yakında eve gideceğiz.

FOURTEEN

ROARK

"Ona göz kulak olacaksın." Bu bir ifadeydi, soru değil.

Mala gözlerini devirdi ve Ushuu öksürerek güldü. İkisi de saçmaladığımı düşünüyordu ve belki de saçmalıyordum. Bu ikisinin de benim yokluğumda Huu-goh'a bakacaklarını ilk, ikinci ya da beşinci kez onaylamam değildi.

Yapılması gereken görüşmeler, bırakılması gereken sevkiyatlar ve güncellenmesi gereken programlar vardı. Bunların hepsi Kaptan'ın yapması gereken görevlerdi, yani Sha'hPihn gezegenine indiğimize göre görevlerimi tamamlayana kadar Huu-goh'u kendim çıkarma fırsatım olmayacaktı.

Bunun da ötesinde, Sha'hPihn'e iniş yapmak, ana gezegenimize eve iletişim gönderebileceğim kadar yakın olduğumuz anlamına geliyordu. Önümüzdeki birkaç günü Huu-goh'u ve Osheania'ya vardığımızda yapacağım töreni planlamakla geçirecektim.

Çok önemli bir olaydı. Davet edilecek pek çok kişi vardı - yetimhanedeki tüm "kardeşlerim", birincisi. Babam öldükten sonra benimle ilgilenen bakıcı. Kaptan olmadan önce emrinde çalıştığım tüm emekli Sahrk'lar ve daha fazlası.

Olacakları bilmek baş döndürücü bir duyguydu.

Ancak bundan da öte, Huu-goh'a ihtiyaç duyduğu özerkliği vereceğim için heyecanlıyım. Bu yüzden... onu alışverişe götürmek istesem de - ve eninde sonunda götüreceğim - önce onu kendi başına göndermenin kötü bir şey olduğunu düşünmedim.

Elbette muhafızlarla
birlikte. Huu-goh'un
arkadaşlara ihtiyacı
vardı.

Ve kendi başına seçimler yapması gerekiyordu.
Bu önemliydi.

"Onu önünden ayırmayacaksın," diye tekrar teyit ettim.

"Onu gözümüzün önünden ayırmayacağız," diye tekrarladı Mala, belli ki benimle dalga geçiyordu. Pislik herif. Ona ters ters baktım ama gözünü korkutmaya uzun zaman olmuştu, bu yüzden onu güldürmekten başka bir işe yaramadı.

"Eğer başın belaya girerse-" diye devam ettim.

"Seni iletişim cihazından ararız, biliyoruz Roark." Mala şakacı bir şekilde sırtımı tokatladı. Sonra burnu benimkine çarptı. Beni yerimde tutmak için yüzgecimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Eşine bir şey olmasına izin vermektense *ölürüm* daha iyi."

Başımı sallarken gözlerimi kapattım ve kendimi merkeze aldım. "Biliyorum," sesim alışılmadık derecede kısıktı.

"O benim kalbim," dedim ona, neden bu kadar mantıksız davrandığımı açıklamaya çalışarak. "İkinize de güvenmediğimden değil."

"Biliyorum," diyerek Mala yüzgecimi bir kez daha sıktı, nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Benden biraz daha küçüktü ama o kadar da değil. Gemideki en büyük Sahrk'lar bizdik. Hayatımda bizden daha büyük sadece iki tane tanımıştım ve ikisi de Mala'yla tanışmadan önce ölmüştü. Aklıma gelen bu düşünceyi bir kenara ittim.

Mala geri çekildiğinde, daha önce hissetmediğim bir şekilde sakinleştiğimi hissettim.

Uzun bir yol kat etmiştim. Kendi sınırlarımı, genişlemeye zorlandıkları noktaya kadar zorladım. Geleceğimizde daha fazla tasma yoktu ve yeterince zaman verilirse büyümeye devam edeceğimi umuyordum.

Boğazımı temizledim, başımı eğdim ve iç çektim.

Mala, kışıma bir tekme yemeden gitmeyeceğimi bildiğinden, "Hadi git," diye beni kışkırttı. "Huu-man'i birkaç saat idare edebiliriz."

Tekrar başımı salladım, bir an için oyalandım. "Sende benim-"

"Kredilerinize, numaranıza ve onayınıza erişimimiz var." Mala bana gülerek başını salladı. "Git bizim kaptanımız ol, Kaptan."

Gözlerimi devirdim ama ona sırtarak karşılık verdim.

Ushuu bana sarıldı ve ben koridordan dümene doğru ilerlemeden önce kapıdan çıkarken beni sıkıca kavradı. Şehre girmeden ve günün ilk toplantısına başlamadan önce birkaç şey toplamam gerekiyordu. Gemiden inmeden önce mürettebata moral konuşması yapmak hoşuma gitti. Onların

Gülen yüzler ve coşku, bu geziyi her yaptığımızda beni daha iyisini yapmak için motive etti.

Evlerine bu kadar yakinken moralleri yüksekti. Aylar önce Osheania'dan ayrıldığımızda olduklarından çok daha yüksek bir moral.

Kafamda bir moral konuşması besteleyerek çift görev yaptım, düşüncelerimin yarısı ise bensiz ilk alışveriş gezisine çıkmak üzere olan minik biriyle doluydu.

Bu konuda stres yapmak yerine, Huu- goh ile paylaştığımız oldukça güzel sabahı hatırladım.

Biz yatakta kıpırdandıktan sonra esnedi, geniş ve uykulu, inci gibi dişleri parlıyordu. Onu izlediğimi fark edince gülümsedi ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Doyumsuz olduğu için Huu-goh ellerini uyku pantolonumun içine sokmaya çalışmıştı ve ben de buna izin vermiştim.

Onun beni kandırmasına, yalamasına ve sikimle oynamasına izin verdim. Bu zevk şekli bana yabancıydı.
Bütün zevkler
öyleydi. Ama bu
özellikle.

Ancak yaygın olarak konuşulan penetratif seksten farklı olarak, bir Sahrk'ın başka birinin sikini *yutmaya* çalıştığına dair söylentileri hiç *duymamışım* bile.

Dişlerimizi hesaba kattığınızda böyle bir eylem çok tehlikeli olurdu. Hiç bitmeyen utancıma rağmen, Mala sık sık hepimizin bu kadar uzun, hünerli dillerle doğmasının nedeninin bu olduğu şakasını yapardı.

Huu-goh'un aynı sorunu yoktu. Yassı dişleri lifli bitkiler söz konusu olduğunda işe yaramazken, horoz emmek için mükemmeldi. Boyumu sıyırdıkları nadir durumlarda bile, tek yaptığı beni ürpertmekti.

Ve Huu-goh her günün bir bölümünü ağzı bacaklarımın arasında geçirmeyi tercih ettiğini açıkça belirtmişti.

Huu-goh o sabah beni yuttuğu süre boyunca *tatlı* sesler çıkardı. Hepsi "hmms" ve "nnnnghs." Tenimi vızıldatan hoş bir uğultu. Sanki tadımdan gerçekten hoşlanmış gibi gırtlığı etrafımda titreşiyordu. daha derine iniyor, dilini emicilerimin içinde, onlar geri çekilene kadar sürtüyordu. Her bir aletle teker teker oynuyor, içimi doldurmak için can atıyordu.

Aletlerimin yarısını ancak ağzına alabiliyordu ama ben aldırmadım. Onun bariz tecrübesizliği beni içten dışa doğru aydınlattı çünkü

Tıpkı benim gibi onun da beklediği anlamına . Birbirimizin ilkleriydik ve onu ne olursa olsun sevecek olsam da, yine de gizli hissediyordum.

Sanki bir şekilde, bir galaksi ötede, onu beklediğimi biliyordu. Sadece onu.

Sadece henüz bilmiyordum.

Huu-goh'un çıkardığı seslerden olması gerekenden daha fazla keyif aldım. Sonunda boğazının gerginliği ile birleşince beni bitiren de *bu* oldu.

Yarı uykulu ve zevkten titreyerek sırtüstü uzandığımda, küçük aşkımın ne kadar *mükemmel* olduğunu bir kez daha anladım. Diğer sikimi de en az ilki kadar şevkle emdi - ta ki uyarılma çok güçlü hale gelene kadar - ve ben ikinci kez onun dilinde patladım.

Aşağıya baktığımda onun kızarmış, utanmış yüz ifadesinin bana baktığını görmeyi bekliyordum. Bunun yerine Huu-goh beni şaşırttı. Tahmin ettiğim gibi pembe yanaklı olmasına rağmen, minik baş belamın yüzünde hiç utangaçlık yoktu. Dudaklarını yalayıp kalçalarındaki boşluktan bakışlarımı yakaladığında sırtışı kesinlikle hınzırcaydı.

Hemen, her iki aletim de ikinci bir sefer ister gibi dudaklarına çarptı. Kıkırdadı ve kendi ihtiyacı yüzünden titriyor olsa da veda etmek için uçlarına bir ayrılık öpücüğü kondurdu.

Ben de bu iyiliğe karşılık vermiştim, artık kendi coşkuma şaşırmıyordum. Geçmişte, aletlerim inmediği için masturbasyon yapardım, ille de istediğim için değil. Uzun zamandır seksten korkuyordum. Bunun bir angarya, gerçek görevlerimi yerine getirmeden önce üstesinden gelmem gereken bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Hayatım boyunca hiç bu kadar yanılmamıştım.

Doğru kişiyle olduğunda seks eğlenceliydi. Kendiniz hakkında hiç bilmediğiniz şeyleri öğrenmenizi sağlardı. Ve aranızda güven olduğunda, bundan daha iyi bir şey olamazdı.

Huu-goh'u bana yaptığından daha hızlı dökmeye kararlıyım, dilimi etrafına doladığımda küçük canavarımın çıkardığı acınası çığlıklardan zevk aldım. Kasten, бүктüm. Daha sıkı, daha sıkı, gözleri şaşı olana ve şımarık taşakları karnına boşalana kadar.

Onun tohumu benimkinden daha tuzluydu, ama tadı hoşuma gitti.

Dürüst olmak gerekirse, Huu- goh'ta hoşuma gitmeyen *hiçbir şey* yoktu.

Dünyaya bakışını severdim, kara gözleri her zaman merak doluydu.

En çirkin şeylerde bile potansiyel görürdü.

Çoğu kişinin hurda olarak görebileceği metal parçaları, onun yetenekli ellerine verildiğinde yeni ve güzel bir şeye dönüşebiliyordu. Öğleden sonralarını Ushuu'nun laboratuvarında geçirmediği zamanlarda üzerinde çalıştığı yaratımların da kanıtladığı gibi.

Beyni harikulade bir şeydi. Çok zeki ve yaramazlıklarla doluydu.

A&R'ın ya da herhangi birinin onu eksik bulması benim için bir mucizeydi.

Huu-goh'un gülümsemesini, kahkahasını, komik, minicik burnunu seviyordum. Kadar küçüktü ki işe yaraması mümkün değildi ve yine de mucizevi bir şekilde boyutuna ve tuhaf şekline rağmen gayet iyi çalışmayı başarıyordu.

Ayak parmaklarını severdim. Onunu da.

Vücudunu kaplayan küçük lekelerle bayıldım.

Kulaklarına bayıldım. Daha önce başka türlerde de kulaklar görmüştüm ama hiç kadar sevimli gelmemişti bana. Huu-goh'un kulakları öyleydi. Yanlara doğru biraz çıkıntı yapıyorlardı ve tahrik olduğunda pembenin en güzel tonunda kızarıyorlardı. Sanki renkleri doğrudan onun tatlı sikine bağlıydı.

Öpücüklerini sevdim. Zekasını sevdim. Bana zamanları sevdim. Benimle mutlu olduğu zamanları daha da çok sevdim. Onu şaşırtmayı severdim. Onunla oynamayı sevdim. Üzerine titremeyi severdim.

Beni diken üstünde tuttu.

Ve cüssesine rağmen Huu-goh bana ayak uydurmakta hiç zorlanmadı. Bu kadar farklı bir yaratığın benim mükemmel eşim olabileceğine inanmak zordu. Ama öyleydi. Benim kontrol sorunlarıma aldırıyor gibiydi. Onu her zaman yakınımda tutmama, hataya karşı korumacı olmama aldırıyor gibiydi. Ondan daha yaşıyordum ve o da buna aldırıyor gibiydi.

Çok farklıydık ama farklı olmak hiç bu kadar mükemmel hissettirmemişti.

Her ne kadar yaramazlıklarla dolu olsa da, bana güvenilebileceğini kanıtlamıştı.

Onun üzerindeki sıkı tasamam -bazen kelimenin tam anlamıyla- sadece bakımdan kaynaklanıyordu, ama artık kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu görebiliyordum. Ve ileride ona gelişmesi için her türlü fırsatı vermek için elimden geleni yapacaktım - ona olan korkum hiç azalmamış olsa bile.

"Kaptan," Sahla'nın sessiz sesi hayallerimi böldü. Yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Herkes bana böyle bakmaya devam ediyordu. Sanki daha yavruymuşum ve Huu-goh'un benim olmasının üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen ilk adımlarımı atmamı izliyorlarmış gibi.

"Teğmen." Ses tonumu nötr tuttum ama sırtımayı kesene kadar kaşlarımı kaldırdım. Onu suçlayamazdım, hele de kontrol odasına kafam bulutların üzerindeyken gelmişken.

Hayal kurma zamanı işti.

İşe gitmem gerekiyordu.

Teslim etmem gereken sevkiyatlar ve bana bağlı bir mürettebat vardı. Planlamam gereken bir çiftleşme töreni. Artık hataya yer yoktu ve mürettebatımın şüphe duymasına izin veremezdim. Bir nefes aldım, göğsümü şişirdim ve dikkatlerini çekmek için kükredim. Sonrasında yankılanan sessizlik kalbime şarkı söyletti.

Bu benim çağrımdı, amacımdı.

Kaptan Strongfoot beni bunun için eğitmişti.

Konuşmamı her zaman yaptığım gibi ağır bir övgü yığınıyla ve evlerindeki ailelerine karşı görevlerinin ağırlığıyla bitirdim. Acemiler, özellikle de genç olanlar, sabırla görevlerini beklerken gözlerinde merakla bana bakıyorlardı.

Emirleri dağıtırken, komuta güvertesinin ortasında yüzen HoverPad'e programımızı yazarken ve her bir mürettebat üyesine görevler verirken, zihnimin yarısı bulutlarda kaldı.

Umarım Huu-goh bugünün tadını çıkarmıştır. Umut ettim, umut ettim ve umut ettim.

FIFTEEN

HUGO

Ushuu ve Mala beni gemiden çıkarıp rıhtımda sıra sıra dizilmiş uzay gemilerinin arasından geçirirken, yıldızlar gökyüzünde peri ışıkları gibi süzülüyor, ancak yüz metre ötemdeymiş gibi görünüyordlardı. Sessizdim, her şeyi içime çekiyordum, not almak için yeni bir günlüğüm olmasını diliyordum.

Aklımın bir köşesinde daha sonra kullanmak üzere ayrıntıları kaydettim.

Sha'hPihn, Ushuu'nun dediği gibi galaksinin bu tarafı için bir tüketim merkeziydi. F'ukYuu'dan daha büyüktü ve Dünya'nın büyük şehirlerine benzeyen üst düzey binalarla doluydu. Teknoloji söz konusu olduğunda en gelişmiş gezegenlerden biriydi - yürüyüş yolunu işaret eden yüzen neon tabelalar ve tepelerinde uçan mekiklerden de anlaşılacağı üzere.

Daha önce hiç bir şey
görmemiştim. Bu...Tanrım. Çok
havalıydı!

Roark'ın gezegeninin nasıl bir yer olduğunu hep merak etmişimdir. Ve geçen gün Ushuu'ya sorduğumda bana altyapı olarak Sha'hPihn'e benzediğini ama daha dostane olduğunu söylemişti. "Daha dostça" derken neyi kastettiğinden emin değildim ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Burada pek çok farklı uzaylı türü vardı. Gemilerini demirlerken ve rampalardan aşağıdaki iskeleye yük taşırken bize bir kez bile bakmadan günlerini geçiriyorlardı. Mevcut türlerin çeşitliliği F'ukYuu'da gördüklerimden çok daha fazlaydı. Bu da oldukça şaşırtıcı bir başarıydı. Köleleştirildiğim üç yıl boyunca galaksinin bu tarafındaki her uzaylıyı gördüğüme yemin edebilirdim.

Yanılmışım.

Mala'nın hızına yetişmek için hızlı hareket etmek zorunda kaldım ve o da bunu fark edince yavaşladı, özür dilediğini tahmin ettiğim bir şekilde gülümsedi. Benekleri maviydi - sakın ve kendinden emindi - ve Ushuu'ya baktığımda, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana sırıtıyordu.

O kurnaz bir piçti.

Son birkaç hafta içinde ondan oldukça hoşlanmaya başlamıştım, özellikle de bana Roark'ın gençliğini ve ne kadar yiğit bir asker olduğunu anlattığında. Roark'ın çocukken nasıl biri olduğunu öğrenene kadar kendimi iyi biri sanıyordum.

Üç kafalı, uzun boylu bir adam gördüğümde daha iyi görebilmek için sendeleyerek durdum. Elleri, elleri-bir bakayım-

"Dört başparmak!" Daha önce karşılaştığım garip uzaylılardan birini daha gördüğüm için heyecanlanarak içimden tezahürat yaptım. Bu adamın da daha önce hizmet ettiğim gibi bir muhasebeci olup olmadığını merak ettim.

Tanıdık bir organizma görmek bakıma rahatlatıcıydı.

Tüm bu yeni türler ve yabancı görünümlü gökyüzü, itiraf etmekten hoşlanmasam da beni tedirgin etmişti. Özünde bir bilim adamıydım ama aynı zamanda sadece yirmi bir yaşındaydım. Ve bu yaratıklardan bazıları bana galakside neler olduğu konusunda ne kadar cahil olduğumu hatırlatıyordu. Ayrıca, Roark beni tekrar kapılmaktan korumak için burada değildi, bu da biraz gergin olmamı adil kılıyordu - bu gezegenin ne kadar kötü olduğu düşünüldüğünde bile.

Küçük bir sürtük olmayı bırak, Hugo. Yanında Mala ve Ushuu var. Sen iyisin. Roark güvende olmadığını düşünseydi, gitmene izin vermezdi.

Elbette tonlarca uzaylı var, ama kimin ? Hiçbiri için dans etmek zorunda değilsin.

Kimse sizi alıp . Senin tek görevin her şeyi kabul etmek.

Roark'ın burada olmasını isterdim ama Ushuu önümüzdeki birkaç gün boyunca eve dönüş yolculuğunun son ayağı için hazırlıklarla meşgul olacağını söylemişti. Bunun daha sonra onunla çok daha fazla yalnız zaman geçireceğim anlamına geldiğini biliyordum, bu yüzden bu geziyi benim için planladığı için mutluydum.

Gemide o kadar uzun süre mahsur kaldığımız için delirdiğimi hissetmeye başlamıştım.

Aletlerini ve çok farklı kişiliklerini keşfetmek yardımcı oldu. Kafamda ilk olana "PushyPush" ve ikinci demeyi seviyordum.

"PoliteyPants," gerçi bunu Roark'ın yüzüne karşı asla itiraf etmezdim. Kesinlikle büyüleyici bir yaratıktı ve hayatımın geri kalanını onu gözlemleyerek geçirebileceğimi ve asla sıkılmayacağımı biliyordum.

Bana antrenman odasını ve havuzu -ve Dreamer'daki diğer tüm küçük ve havalı köşeleri- gösterdikten sonra bile -geminin adını söylediğin için Ushuu sana minnettarım- sıfırlanmak için sağlam bir zemine ihtiyaç duymam an meselesiydi.

Ayaklarımızın altındaki hareketli kaldırımın sağlam zemin sayıldığından emin değildim. Altımızda, camın arkasından başka bir yamaç yeri görebiliyordum. Ve onun altında bir tane daha vardı. Neredeyse sonsuz sayıda alçalıyor, alçalıyor, alçalıyordu.

Aşağı bakmayı kes.

Yoksa .

"Dört başparmak," diye tekrarladım, olduğum uzaylı küçük grubumuzun yanından geçerken, üç kafası da dönüyordu. Mürettebat arkadaşlarından birini azarladığını tahmin ettiğim bir sesle havladı ve ben irkildim. "Ne?" Ushuu bana göz kırptı, eğlenmiş görünüyordu. Sadece başımı salladım, çünkü nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Roark bana bir yuva vermeden önce nerede kabul garipti ve ben de öyle olduğumdan emin değildim.

Roark'tan başka kimseyle konuşmaya hazır değilim.

"Nereye gidiyoruz?" Onun yerine ben sordum.

"Göreceksin," diye yanıtladı Ushuu. Hem o hem de Mala ketum davranıyorlardı. Endişeli değildim. Roark bu sabah benim için bir sürprizi olduğunu dikkatle yinelemişken nasıl endişelenebilirdim ki?

Beni güvende tutacaklarına söz vermişti, yapabildiğinin en iyisini yapmacık bir İngilizceyle söylemişti.

"Huu-goh Mala ile güvende, Ushuu. Soo-Prise." Sürpriz onun için yeni bir kelimeydi ve bir gece önce birkaç saatliğine ortadan kaybolmuş olması, sırf bu sabah kullanabilmek için Ushuu'ya öğrettiğini gösteriyordu.

Cümle biraz karışık ama ne söylemeye çalıştığını anlamıştım. Son zamanlarda o kadar çok konuşuyorduk ki, onun yerine boşlukları doldurmakta giderek daha iyi olmaya başlamıştım. Kelime dağarcığı gibi telaffuzu da gittikçe geliyordu. Ushuu bana yazmayı öğretiyordu - çünkü köpekbalığı dilinde bir avuç kelimedenden fazlasını söyleyemiyordum, ama o zaman bile bazen Roark'a istediğimi söyleyememek sinir bozucuydu.

Kasvetli düşüncelerden sıyrıldım ve bunun yerine çevreme baktım. İleride ufuk çizgisini süsleyen devasa binalar, onlara yaklaştıkça daha da yükseliyordu. Temelde yüzen gümüş golf toplarına benzeyen küçük uçaklar havada kadar hızlı ilerliyordu ki, tek duyabildiğiniz onların sessiz *vınlamaları* oluyordu. İlk başta onları fark etmemiştim. normal uzay mekiklerinin üstünde.

Onlar hakkında da zihnime bir not düştüm ve yukarıda dans edişlerini hayranlıkla izledim.

İleride dev bir dolambaçlı merdiven vardı; ancak yaklaştıkça "merdiven" kelimesinin pek de doğru bir tanımlama olmadığını fark ettim. Çatlak yürüyen merdiven demek daha doğru olurdu, çünkü bir vücut bulanıklığıyla hareket ediyor, onları yukarı, yukarı, bin fitten fazla gibi görünen bir platforma gönderiyordu, o kadar yüksekti ki üzerinde ne olduğunu göremiyordum.

Yemek tabağı büyüklüğünde tek gözü olan şişkin bir uzaylı limanın çıkışında bekliyordu. Mala ile bir dizi tıkırtı ve vızıltıyla konuştu, hologram yüzen dev bir tablete benzeyen bir şeyi kaydırды, sonra yanından geçip hareketli merdivenlere doğru ilerlememizi işaret etti.

Merdivenlerde yerimizi aldığımızda biraz sersemlemiş hissettim.

Nereye gittiğimiz ya da neden oraya gittiğimiz konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama bu noktada bunun pek de önemi yoktu. Dışarı çıkıyorduk! Ve bu, kaçırıldığım günden beri ummaya cesaret edemediğim kadar büyük bir hediye idi. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey Roark'ın burada olmasıydı.

O da şehri kadar büyüleyici buldu mu?

Yoksa bulmadı mı? Gezegeni benzer olduğu için mi?

Yukarıda yükselen metropole aval aval bakarken, F'ukYuu'nun ne kadar boktan bir yer olduğunu ilk kez fark ettim.

Kendi gezegenim dışında ziyaret ettiğim tek gezegen olduğu için ne kadar keyifsiz ve kirli olduğu aklıma gelmemişti. Elbette, geldiğim eğlence evi temiz ve bakımlıydı ama gezegenin sokakları atılmış çöplerle doluydu.

Oradaki zenginliğin ev sahiplerinin cebinde kalması ve geri kalanımızın acı çekmeye zorlanması adil değildi. Artık dışarıda olduğum için mutluydum ama bu geride bıraktığım insanlar için kalbimin acımadığı anlamına gelmiyordu.

Elbette, denememe rağmen hiç arkadaş edinmemiştim ama yine de. Kendimi kötü hissediyordum.

Hiçbiri dev bir pembe köpekbalığı baba tarafından evlat edinilmemişti.

Hiçbiri şu anda işgal ettiğim gezegen gibi bir gezegen göremeyecekti.
Gerçekten şanslı olan bendim.

Küçük grubumuz dolambaçlı merdivenin tepesine ulaştığında, bunun sadece bir alışveriş merkezi olarak tanımlayabileceğim bir yere çıktığını keşfedince Roark'ı şiddetle özledim. Bir *uzaylı* alışveriş merkezi.

Yapı, tıpkı rıhtımda olduğu gibi camdan yapılmıştı, dükkânlar göz alabildiğine üst üste dizilmişti. Soldan sağa doğru uzanan dükkânların sonu yoktu; her türden mal satan satıcılar sokakta pazarlık yapıyor ya da neredeyse bir kutuyu andıran dükkânlarının önünde durmuş, her bölümün yanındaki asansörlere binip kendileriyle buluşacak müşterileri bekliyordu.

Uzayda bir

alışveriş
merkezi.

Huh.

Roark beni neden buraya gönderdi?

Mala yolu göstermek için merdivenlerden indi ve ben de onu takip ederken şaşkınlığımı gizleyemedim. Ushuu arkamdan ayrılmadı, Mala'ya katılmak için sürünürken sırtımı korudu. Sağlam bir zemine oturduğumuzda, yan tarafta ve trafik hattından uzakta, her iki Sahrk da her şeyi anlamama izin vermek için durakladı.

İskeleden gördüğüm büyük binalar gökyüzüne devler gibi tırmanıyordu. Ama dikkatimi pek çekmediler. Hayır, bu, yürüyüş yolunun her iki yanında sıralanan mağazalar için ayrılmıştı. Yüzlercesi. Belki de binlercesi. Hepsi parlak ıııklı ve güzeldi; hayatım boyunca gördüğüm her şeyden daha davetkâr, temiz ve süslü görünüyorlardı. Ne sattıklarını yakından daha net görebiliyordum ve gözlerim durduğumuz yere en yakın dükkanda satılan ısıltılı mücevherler, dantelli korseler ve elbiseler üzerinde dans ediyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, kumaşın nasıl bir his olduğunu hayal etmeme izin verdim.

İpeksi

muhtemelen.

Yumuşak mı?

Rahat görünüyordu.

Ellerim yumruk oldu ve bakışlarımı kaçırdım -elbisenin ne kadar güzel olduğunu görmemek için kendimi zor tuttum. Ve onu ne kadar çok istediğimi.

Orta büyüklükte bir şehirden geldim. Gerçek suç için yeterince büyük değildi ama suçtan kaçınmak için de yeterince küçük değildi. Evimiz tren rayları ile yılda en az dört kez soyulan bir eczanenin arasında yer alıyordu. Mahallede devriye gezen polisler vardı. Ve mahallemizi koruyan kapı-

Babamın zenginlik sembolü olduğunu iddia ettiği bu yer, sadece hırsızlık olaylarını önlemek istedikleri için yerleştirilmişti.

Güzel bir evimiz vardı ama bunun pek bir önemi yoktu.

Tanrı aşkına, lisemde sadece bir tane çalışan su çeşmesi vardı. Diğerlerini tamir edeceklerini söylemişlerdi ama okulda olduğum süre boyunca "arızalı" tabelasıyla durdular.

Harvard'ın benim bu hayattan çıkış yolum olması gerekiyordu. Yine de ... çok daha sıra dışı bir yerde.

Gerçek olmaması gereken ama bir şekilde *gerçek* olan bir yerde.

Orada durup etrafımdaki harikalara bakarken içimde bir şeylerin durulduğunu hissettim.

Kaçırıldığım için minnettar olmam kötü bir şey miydi? Biliyorum, biliyorum. Kaçırıldığım için A&R'a teşekkür etmemeliydim. Asıl amacım için yeterince zeki olmadığımı karar verdiklerinde beni F'ukYuu'ya bıraktıkları için onlara teşekkür etmemeliydim.

Ama yine de istedim.

Hayatım boyunca bundan daha muhteşem bir şey görmemiştim.

Ve onların müdahalesi olmasaydı asla burada olamazdım. Ne Roark'la, ne Ushuu'yla, ne Mala'yla tanışabilirdim, ne de görmek üzere olduğum şeyleri görebilirdim.

O kadar çok seçenek vardı ki, Roark'ın bu küçük gezi için aklında ne olduğunu tahmin etmem mümkün değildi, bu yüzden kendimi denemeye zorlamadım. Bunun yerine, birkaç dakika daha insanları izledim. *Uzaylıları mı izledin?*

Eğer rıhtımdaki nüfusun eklektik olduğunu düşünseydim, burası lanet olası bir hayvanat bahçesiydi.

Bir sürü dükkan. Bir sürü yaratık. Hepsi kollarında alışveriş poşetleri ve cınlayan çanlar gibi havayı dolduran çok sayıda dilin titremesiyle günlerine devam ediyor.

"Beğendin mi?" Ushuu sordu. Hakkını vermek gerekirse, o ve Mala ben etrafımızı incelerken sabırlı davranmışlardı.

Beyaz bir flaş patladı ve yaşlı köpekbalığı adama bakmak için döndüğümde iletişim cihazının doğrudan bana doğrultulmuş olduğunu fark ettim. Sanki az önce bir *fotoğraf* çekmiş gibiydi. Cihaz dikdörtgen değil yuvarlaktı ama ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Komikti, Dünya'dayken onlara cep telefonu diyorduk ama burada galaksiler arası bir seviyede çalışıyorlardı, bu yüzden sanırım farklı bir isme sahip olmaları mantıklıydı.

Müdürde de bunlardan bir tane vardı, ama ben hiç hayran olacak kadar yaklaşmamıştım.

Bir an için, elimde bir taşla, Müdür'ün iletişim cihazını, içindeki teknolojiye ulaşabilmek ceviz kıran bir maymun gibi parçalayacağım gibi tuhaf bir düşünceye kapıldım.

Ushuu'nun neden benim fotoğrafımı çektiğini anlamak için merakla onu izlerken bir gülümsemeyi ısırdım.

Ushuu ekranında bir şeye dokundu ve cihazı yakından incelediğimde neredeyse ağzım sulanmıştı. Birlikte olduğumuz süre boyunca Roark'ın bir tablet kullandığını görmemiştim, yine de bir yerlerde iş için bir tableti olması gerektiğini düşündüm, değil mi? Bir tableti vardı. O da benzer bir şeydi ama telefon görüşmesi yapmıyordu.

İkisini de

istedim.

Çok kötü.

Böylece onları parçalara ayırıp nasıl çalıştıklarını görebiliyordum.

Ayrıca, belki o zaman Roark'a kendi resimlerimi gönderebilirim. Bir saniye sürdü ama Ushuu'nun ne yapıyor olması gerektiğini anladım. O meraklı ve tatlıydı ve kendi büyük pembe canavarımın, kendisi burada olamadığı için yaptığı sersemlemiş ifadedden hoşlanacağını hissediyordum.

Roark böyle tatlıydı.

Ve nedense benden hoşlanıyor gibiydi. Hem de çok.

Beni kıkırdarken ve gülümserken görmek hoşuna gidiyordu.

Benden o kadar hoşlanmıştı ki beni tutacağını açıkça belirtmişti.

Mala solundan sabırsız ama hoşgörülü bir homurtu çıkarınca Ushuu telefonunu cebine koydu. Roark etrafta yokken pek konuşmazdı ve nedense bu onu daha da çok sevmeme neden oldu. Gemide onları ne zaman bir arada görsem hep geveze Cathy'lerdi ve bu çok komikti.

-Artık her iki adamın da birbirleriyle dalga geçemedikleri zamanlarda sessiz ve metanetli bir tip olduklarını fark ettim.

Yine de Mala, Roark'tan daha neşeliydi. Sanki gördüğü her şeye gülmek istiyormuş gibi bir havası vardı. Oysa Roark dünyayı her an alev alacakmış gibi görüyordu, bu yüzden yangın söndürücüyle hazırlıklı olması gerekiyordu.

"Neden buradayız?" Ushuu'ya, sohbet edebileceğim biriyle vakit geçirdiğim için minnettar olduğumu söyledim. Roark'ı ve onun homurtularını, hırıltılarını ve bozuk İngilizcesini takdir etmediğimden değil. Çünkü ben yaptım. Ve ben

Benimle iletişim kurmak için harcadığı çabaya *o kadar* minnettardım ki bazen nefesim kesiliyordu.

Ama konuşacak kimsesi olmamak çok yalnız hissettiriyordu.

Ushuu'nun yanında çıraklık yaptığım için artık her şey daha iyiydi ve bunun için de sadece Roark'a teşekkür edebilirdim.

"Bahse girerim tahmin edebilirsin," dedi Ushuu'nun gözleri parlayarak ve ben de kıkırdayarak etrafıma bakındım ve zihnini okumaya çalışarak gözlerimi kıstım.

"Alışveriş mi?" Kaşlarımı kaldırarak teklif ettim.

"Çok iyi." Ushuu'nun sesi tüm bu olanlardan fazlasıyla eğlenmiş gibiydi. Roark ve benimle çalıştıkça İngilizcesi de daha iyi hale geliyordu. Bu da inanılmaz derecede etkileyici bulduğum bir şeydi.

"Ama ne için?" Gözlerimi kırptım. "Roark'ın bir şeye mi ihtiyacı var?" Bu mantıklı olurdu. Ayak işlerini yapmam için bana güvenmesine çok sevinmiştim. "Diş macunu. Diş macunu hakkında bir şeyler söylüyordu sanırım... dün?"

Dağıtıcı bozulmuştu ve ben de onunla uğraşıyordum ki son kalanlarla sıkıştığını fark ettim. Tamir etmek için daha fazlasına ihtiyacımız vardı.

"Oh. Ya da gözlükleri!" Ben de ekledim. Ushuu'yla yaptığı son gece seansından sonra odamıza döndüğünde gözlüğünün üzerine basmıştı. Kocaman fil ayaklarıyla gözlüğü ikiye böldüğünü fark ettiğinde çıkardığı sıkıntılı ses, onun için düzeltmeye koşmama neden olmuştu.

Onları onarmak için Ushuu'nun laboratuvarındaki lehim demirlerinden birini kullanmıştım ve o gece daha sonra ona geri verdiğimde, Roark onları burnuna yerleştirmiş ve teşekkür etmek için sıcak bir nefesle burnunu yanağıma sürtmüştü.

Bahse girerim şu anda hâlâ onları giyiyordur - her ne kadar berbat görünseler de.

Bu beni neden mutlu etti?

"Yanlış," Ushuu'nun sırtışı beni izlerken yumuşadı. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, sanki beni ilk kez *görüyor*muş gibiydi. "Kaptan için burada değiliz."

"O zaman ne için buradayız?"

"Sen, Huu-goh." Sırıttı. Şaşkınlıkla ona baktığımda iletişim cihazını çıkardı ve bir fotoğrafımı daha çekti. Gözlerimi kırptırarak ona el salladım.

"Neden?" Şaşkına dönmüştüm. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Roark bütün eşyalarımla ilgilendi. Kendi diş fırçam vardı. Kendi kıyafetlerim - hepsi aynı kıyafet olsa bile.

Yani... ayakkabılar güzel olurdu. Gerçek ayakkabılar. F'ukYuu'da bana verilen garip patik gibi şeyler değil ama yine de.

"Ufaklık, bebek kıyafetleri giyiyorsun." Ushuu sesini nazik tuttu. Ama vücudumda dolaşan utanç belli olmuş olmalı ki ana dilinde hafifçe küfretti ve beni yatıştırmak için kocaman bir elini uzattı. "Bu *kötü* bir şey değil. Ufak tefeksin ve gemide sana uyabilecek tek şey buydu."

Kendi içime büzüldüm ve Mala ikimizin arasına bakarak telaşlı bir ses çıkardı. Ushuu'nun benekleri koyu çivit mavisine dönerken fısıltıyla konuştular; Mala'nın ağzından azarlayıcı bir ses çıktı.

"Huu-goh," dedi nazikçe, elleri hâlâ dokunmanın doğru olup olmadığından emin değilmiş gibi havada asılı duruyordu. "Özür dilerim. Kalbini incitmek istememiştim." Garip bir çeviriydi ama anlamlandırabildim.

"Yaralanmadım," dedim, "sadece şaşırdım."

"Kıyafetinde utanılacak bir şey yok Huu-goh," diye telaşlı bir ses çıkardı Ushuu, Mala'nın cevap niteliğindeki hırıltısını duymazdan gelerek. "Roark'ın seni buraya getirmemizi istemesinin nedeni bu değil." Aramızdaki son birkaç santimi de kapattı ve avucunu sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. Güzeldi. Sakinleştiriciydi. Roark'ın yaptığı kadar hoş değildi ama yine de dokunuşunu takdir ettim.

Dünya'da yaşarken bile bundan pek nasibimi almamıştım.

"Kaptan..." Ushuu kaşlarını çatarken ovalamaya devam etti, pişmanlık olduğunu tahmin ettiğim lekeler hâlâ çivit rengindeydi. Kendisine ait olmayan bir dilde doğru olduğunu varsaydığım kelimeleri bulmaya çalışırken bir an sessiz kaldı. "Kaptan istiyor ki..." Ushuu kaşlarını çattı, zorlandı. "Sana birçok hediye vereceğim," diye karar verdi sonunda.

Bana hediye

mi vereceksin?

Neden?

"Öyle mi?" Yanaklarım tamamen farklı bir nedenden dolayı kızardı.

"Evet!" Ushuu canlandı ve Mala elini sırtımdan çektiği anda hırlamayı kesti. "Evet. Öyle."

"Yani bebek kıyafetleriyle dolaşmamdan utandığı için değil -" diye tekrarlardım Ushuu başını sallarken, "bana *hediye* almak istediği için mi buradayız?"

Yaşlı köpekbalığı başını salladı. "Aynen öyle."

"Ne tür hediyeler?" Mağazalara yeni gözlerle baktım, kalbim biraz çarpıyordu. Hediyeleri her zaman sevmişimdir. Roark bunu biliyordu. Benim için hazırladığı kutuya verdiğim tepkiyi gördükten sonra, sırf beni gülümsetmek için haftada en az birkaç kez bana yeni bir şeyler getirmeye başlamıştı.

Ondan önce.

Adamım.

Annemle babamın Noel için en son bir şey yapmalarının üzerinden üç, dört, belki de *beş* yıl geçmişti. Genelde doğum günlerinde hediye almazdık, asıl hediye onların varlığıydı ya da annem böyle dalga geçerdi. İlk başta şaka olarak söylenmiş olsa bile, yıllar geçtikçe bu çok doğru hale gelmişti.

Ne kadar acınası değil
mi? Ama...

Dudağımı ısırdım, gözlerim daha önce hayranlıkla baktığım aynı mağazaya takıldı. Bu kez arka tarafa doğru baktım ve süslü, ışıltılı, dantelli iç çamaşırları giyen her şekil ve büyüklükte bir dizi manken gördüğümde büyülendim.

Dantelli pembe bir jartiyer kemeri, külot ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş benim ölçülerimde bir mankeni fark ettiğimde gözümü alamadan yutkundum.

Güzelmiş.

Her şey çok güzeldi. Lanet
olsun.

Hepsine dokunmak istedim.

"Ne istersen," diye yanıtladı Ushuu, artık söylediklerine daha dikkat ediyordu. Onu suçlamadım. Sözleri ne kadar sarsıcı da, en azından gerçeği biliyordum. Ve artık bebek köpekbalıği kıyafetleri giydiğimi bildiğimden, onlardan kurtulup biraz daha yaşıma uygun bir şeyler giymek için can atıyordum.

"Mantık çerçevesinde," diye ekledim kendi kendime.

"Hayır." Ushuu bana güldü ama kötü niyetli değildi. "Roark özellikle sana bir sınır olmadığını söylememi istedi."

"Hayır... sınır?" Gözlerimi
kıсарak ona baktım. "Hayır."

Kaşlarımı çatarak numaranın nerede olduğunu
anlamaya çalıştım. Roark'ın zengin olduğunu
biliyordum.

Bu çok açıktı.

Gemisi lüks bir kargo gemisiydi; rıhtımdaki diğer gemilerden çok daha
güzel ve büyüktü. Yönetici, onun gemisinin

Onunla tanışmadan önce bile cepleri altınla kaplıydı ama servetinden herhangi birini harcamamı teklif edeceği hiç aklıma gelmemişti.

Başım dönüyordu.

"Bir limite ihtiyacım var," dedim Ushuu'ya, çünkü vardı. Bugünü berbat etmek istemiyordum.

Bana şimdiye kadar verilmiş en büyük hediye verilirken çizgiyi aşmak istemedim. Hayatım boyunca kimse bana böyle bir şey teklif etmemişti. Hiçbir zaman. Bunu aklıma sığdırmak çok zordu.

Ushuu'nun benekleri sarıydı.

O zaman kafam karıştı.

O rengi ben de anlamıştım.

Mala'ya döndü ve bir karara varmadan önce birkaç dakika daha yumuşak tonlarda konuştular ve Ushuu iletişim cihazındaki birkaç düğmeye dokundu. Ne olacağından emin değildim ama gözlerim elmaslar ve külotlarla doluydu ve kulaklarım çınlıyordu.

Arama kesilmeden önce iki kez çaldı ve Roark'ın derin gürültüsü havayı doldurdu. Onun dağınık İngilizcesini dinlemeye o kadar alışmıştım ki, başka biriyle ana dilinde bu kadar akıcı konuştuğunu duymak tuhaftı.

Sesi bir kaptan gibi geliyordu. Ki

öyle olduğunu biliyordum ama

yine de. Kontrollü. Akıllı. Ciddi.

Ushuu cihazı bana vermeden önce ona cevap verdiği karnım döndü.

Hologram seçeneğine dokunduğunu ve Roark'ın kafasının küçük, şeffaf şeklinin ortaya çıktığını fark ettiğimde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. Hologramlar. Vay anasını. Çok havalı. Gerçek oldukları gerçeğini asla unutamayacaktım.

Ya da belki de bunun nedeni Roark'ın ben üzgün olduğumda her zaman yaptığı o yatıştırıcı şekilde bana mırıldanmasıydı. Sihir gibi rahatladım, avuçlarımı iletişim cihazının etrafında kıvırdım ve sanki onun sıcaklığını vücudumda hissedebilirmişim ya da havadaki kokusunu tadabilirmişim gibi onu kendime çektim.

"Huu-goh," diye mırıldandı Roark ben onu kucaklarken. Şu anda beni nasıl gördüğünden emin değildim, sadece pek de gurur verici olmadığını söyleyebilirim. Yine de aldırıyor gibiydi. Yine yumuşak bir ses çıkardı ve ben de ona karşılık olarak mırıldandım. "Küçüğüm." Bu Ushuu'nun bana seslendiği ismin aynısıydı ama o bunu söylediğinde tüm vücudumda karıncalanmalar oluşmamıştı. Roark söylediğinde olduğu gibi değil.

Dudağımı ısırdım ve dinlediğimi göstermek için başımı salladım.

"Sorun yok," diye ısrar etti. Hattın diğer ucundaki seslerin mırıltısını duyabiliyordum, sanki yalnız değildi. Hemen utandığımı hissettim. Muhtemelen önemli bir şey yaparken sözünü kesmiştim.

Kahretsin.

"Meşgul," diyerek iletişim cihazını Ushuu'ya geri vermeye çalıştım ama ellerim bırakmayı reddetti. "Onu rahatsız etmek istemiyorum-" Roark bana mırıldanmaya devam etti ve Ushuu küçük sanal kafasına dönüp benim için tercüme etti. Yakınına eğildi ve birkaç dakika boyunca konuşturlarken onu tutmaya devam etmeme izin verdi. Roark dikkatini bana çevirmeden ve Ushuu geri adım atmadan önce birkaç kelime İngilizce ileri geri konuştular.

"Dinle," dedi. Bu tek kelimede o kadar çok emir vardı erimeme engel olamadım. Çünkü Roark buradaydı ve bana emirler veriyordu ve onları uygularsam her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Her ne söyleyecekse önemli olmalıydı.

Başımı salladım ve buz gibi uzuvlarımı sıcacık yapan memnun bir ses çıkardı.

"Huu-goh'um için asla çok meşgul değilim." Bunu bana daha önce kimse söylememişti.

Gözlerim yaşardı ve keskin bir nefes alarak iletişim cihazını neredeyse sarılıyormuşum gibi hissettirecek kadar yakınımaya çektim. Ben gülümsediğimde Roark da gülümsedi. Ben gözyaşlarımı silerken gözleri yeniden mutluluk ışıltıları saçan şekillere büründü ve mırıldandı.

Yerleştiğimde Roark bana "Para sorun değil" dedi.

"Öyle," diye karşı çıktım ve o da sinirli bir ses çıkardı. Sormasına gerek kalmadan onu Ushuu'ya uzattım ve birkaç dakika daha aynı bozuk İngilizce-Şarkça ile ileri geri konuştular. Tekrar geri çekildiğinde Roark sinirlenmiş görünmüyordu.

Tekrar konuşmadan önce sakinleşmemi beklerken her zamanki gibi sabırlıydı.

"Limite ihtiyacın var mı?"

diye sordu. Başımı salladım.

"İhtiyacınız var mı?" diye tekrarladı ve çok ciddi bir şekilde sordu. Ne demek istediğini anlamıştım. Bu, onsuz ilerleyemeyeceğim bir şey miydi? Evet demekte tereddüt ettim, çünkü bunun yanlış cevap olduğunu biliyordum. *Garip* bir cevap. Hediye alıp çenemi kapatmalıydım.

Ama...

Roark'ın bunu istemediğini biliyordum ve çenemi kapalı tutarsam hediyesini mahvetmiş olacaktım. Bu yüzden başımı salladım.

"Aferin oğlum," diye gürledi Roark. "Gururlu."

Islak kirpiklerime ve yanaklarımın aşağılanmışlıktan kıpkırmızı olmasına rağmen kendimi gösterdim. Mala ve Ushuu kibarca beni dinlemiyormuş gibi davranıyorlardı ama dinlediklerini biliyordum. Mala olan bitenden pek bir şey anlamıyordu ama Ushuu'nun anladığı kesindi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, onunla birlikte olmak için holograma girmekten başka bir şey istemiyordum. Ondan sadece birkaç saattir ayrıydım ve şimdiden onu deli gibi özliyordum. Roark tek bir kalın parmağını kaldırdı ve o düşünürken ben sabırla bekledim.

Her zaman yardımsever olan Ushuu tercüme etmesine yardım etmek için eğildi. Bu seferki ileri geri konuşmaları çok açıktı ve Roark konuşmadan önce ne söyleyeceğini biliyordum. Ama bu, bir sonraki sözleri karşısında tamamen afallamadığım anlamına gelmiyordu.

"Huu-goh limiti bir milyon kredi." Roark düşünceli bir şekilde telaffuz etti ve tüm bu süre boyunca bana baktı. Neredeyse kendi dilimde boğuluyordum. Bu *çok büyüktü*. Hem de çok büyük. Benimle altı ay boyunca zevk evinde geceler satın almaya eşdeğerti.

Başım döndü.

Bu kadar parayı aklım almıyordu ama o buradaydı.

-Hiçbir şey yokmuş gibi üstüme bıraktı. *Tekrar*. Tıpkı beni satın aldığı zamanki gibi.

"*Emin misin?*" Yine gözlerim dolmuş bir şekilde kaçırdım.

"Evet," Roark yakışıklı yüzünde belirgin bir şefkatle beni izledi.

Sakinleştirici gürultü yeniden başladığında dişleri parladı. "Huu-goh?"

"Evet?"

"Söz mü?"

"Ne istersen."

"Huu-goh eğleniyor," diye rica etti Roark. "*Lütfen*."

"Tamam." Kelimeler boğazımda düğümlendi ama başardım. Hologramının yanağına birkaç düzine öpücük kondurdum, o da başını sallamadan önce bir kahkaha attı, benekleri fuşya rengine dönmüştü. "Ushuu," diye talimat verdi.

İletişim cihazını geri verdim ve Roark akıl hocasıyla sanki bir milyon yıl daha konuşmuş gibi hissettiren bir konuşma yaptı. Aldırmadım. Az önce olanları ve olmak üzere olanları kafamda toplamak için zamana ihtiyacım vardı.

oldu. Veda edebilmek için Ushuu'yu iletişim cihazını bana geri vermeye zorladığında, karnım kelebeklerle doldu.

Daha önce fark etmemiştim ama Roark'ın sesi Ushuu ile konuşurken benimle konuştuğu kadar yumuşak değildi.

Karnım kıpırdadı.

"Güle , Huu-goh," diye mırıldandı Roark, her zamanki gibi ciddiymi.

"Hoşça kal," dedim Roark'ın uçuşan kafasına. Yine eğlenerek havladı.

"Huu-goh eğlencesi," diye hatırlattı bana sertçe.

"Eğleneceğim," diye kabul ettim, kalbim küt küt atıyordu.

"Güzel." Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi ve elimde olmadan hologramın içinden onu tekrar öpmeye çalıştım. Roark gülerken aramayı sonlandırdı, sesi ve bakışları sevgi doluydu. Gittiği anda onu özledim, artık sessiz olan cihazı kederle okşadım.

Kafamı kaldırdığımda Ushuu ve Mala bana lanet olası bir tek boynuzlu atmışım gibi bakıyorlardı. Mala Ushuu'ya bir şeyler söyledi, onu dürttü ve yaşlı köpekbalığı nazik bir gülümsemeyele iletişim cihazı için elini uzattı.

"Mala senin bir 'mucize işçi' olduğunu söylememi istiyor." Homurdandım ama ne demek istediğini anlamamıştım. "Ayrıca Roark'ı tanıdığı onca zaman boyunca onun güldüğü kadar güldüğünü *hiç* görmediğini de söylememi istiyor."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, aniden kalbim sıkışmıştı.

"Ben de bu düşünceyi paylaşıyorum," diye ekledi Ushuu. "Uzun bir süre boyunca gelenleri asla unutamayacağından endişe ettim. Bu onu tuzağa düşürecek. Mutluluğu asla tadamayacak diye. Artık endişelenmiyorum."

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ve daha sormadan Ushuu tekrar sözümü kesti.

"Sen küçük bir mucizesin, değil mi?" Ushuu bana sırtı ve başını önümüzdeki dükkânlara doğru salladı. "Yolu göster, ufaklık."

Ben de öyle yaptım.

SIXTEEN

ROARK

Sha'hPihn gezegeninde geçirdiğimiz hafta yoğun bir bulanıklık içinde geçti. Görevlerimi yerine getirdim. Sevkiyatlarımızı organize ettim. Tören düzenlemelerimiz için eve telefon ettim. Ve kaptan olarak geçirdiğim son on beş yıl boyunca dostluk kurduğum yetkilileri ziyaret ettim. Gevezelik etmekten hiç hoşlanmamıştım ama benim işimde bu gerekliydi. İnsanlar size değer verdiğinde daha iyi anlaşmalar ve benim durumumda daha kaliteli kargo verme eğiliminde oluyorlardı.

Yıllar içinde birkaç gerçek arkadaş edinmiştim ama Huu-goh yerine birlikte vakit geçirmeyi seçecek kadar önemli olduğunu düşündüğüm kimse yoktu. Katılmak için bilet aldığımız etkinlik için gün sayıyor, arkadaşımın dil engeli olmadan özgürce konuşabileceğimiz bir zaman geçirmek için yanıp tutuşuyordum.

Ushuu'nun dersleri yardımcı oluyordu ve son zamanlarda giderek daha fazla iletişim kuruyorduk, ancak hala bilmediğim çok şey vardı. Eğer onu mutlu, rahat ve kaygısız yapmak istiyorsam anlamam gereken şeyler vardı.

Onun hakkında bilmek istediğim şeyler -sadece önemsedğim için.

Hafta boyunca gezegenin bir ucundan diğerine gidip gelirken, boş zamanımı bir liste yazarak geçirdim. Bu şimdiye kadar yazdığım en önemli belgeydi ve içeriği üzerinde birkaç saatten fazla düşündüm. Hataya yer yoktu. Listeye küçük dostum hakkında bilmek istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeyi ekledim. Sormak için yanıp tutuştuğum ama asla sormadığım şeyler.

Artık böyle olmayacaktı.

Heyecanlı olduğum gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi.

Hatırladığımdan çok daha fazla heyecanlıydım.

Yine de biraz endişe duyuyordum. Ya o benimle aynı şekilde hissetmiyorsa? Ya bir şekilde etkileşimlerimizi yanlış yorumladıysam? Ya Huu-goh bir eş istemiyorsa? Ya teklifi bir kazaysa? Ya gitmesine izin vermek zorunda kaldıysam? Ya, ya, ya, ya?

Hiçbir zaman tatsızlıkların üzerinde duran biri olmadım, yüzden düşünceleri hızla uzaklaştırdım.

İstesem bile şüphe edemeyecek kadar meşguldüm.

Yüzyıl gibi gelen bir sürenin ardından hafta sona erdi ve randevumuzun zamanı geldi.

Gergindim, gri benekli bir karmaşaydım. Hevesli olmadığım için değil, yanlış yapmak istemediğim için. Bu da gerçek endişelerimi mevcut izleyicilerimden saklayamayacağım anlamına geliyordu. Ushuu geceye hazırlanmama yardım ederken beneklerim sergileniyordu.

Huu-goh'la "randevum" için beni giydirme fikrinden çok memnun olarak teklif etmişti.

Ve onun desteğini tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ettim.

Henüz erkendi ama yapmam gereken birkaç iş daha vardı. Eğlenceli olanlar. Huu-goh için tabii ki. Programım çok yoğun olduğu için şimdiye kadar hiç fırsatım olmamıştı. Bütün hafta yemek yememin tek nedeni Huu-goh'un bu konuda şaşırtıcı derecede inatçı olmasıydı; yemekhaneden tabaklar dolusu yemek getirmiş ve ben eve gelene kadar komodinin üzerinde dokunulmadan durmuştu. Onları bayat bayat mideye indirirdim ama bu bile bana sevildiğimi hissettirirdi.

Sevildi ve bakıldı.

Yapabileceğimi bilmediğim bir şekilde.

Huu-goh hafta ilerledikçe benim için giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştı ama ben onu başından savmışım. Bu işin bir parçasıydı ve her ne kadar hoş olmasa da önemliydi.

Bununla yetiniyordum.

Alışveriş gezilerinden birinde Ushuu Huu-goh'a Cuma gecemizi nerede geçireceğimizi söyledi. Daha sonra, yaşlı Sahrk bana mesaj yoluyla arkadaşımın çok heyecanlandığını ve bir duvara çarptığını bildirdi.

Bunu hayal etmek bile beni o kadar güldürmüştü ki neredeyse duvara çarpacaktım.

O gece Huu-goh'un beni gördüğü anda vereceği tepkiyi tahmin ettiğim için başım dönmüştü. Bu da başka bir sürprizdi. Son zamanlarda bunlarla doluydum. Odamızın köşesindeki hediye yığını büyüdükçe ve Huu-goh'un teşekkür sözleri de onunla birlikte büyüdükçe, doğru seçimi yaptığımı anladım.

Eve geldiğimde uyuyor olsaydı kızmazdım. Geç olmuştu. Her gece geç olmuştu. Ama nihayet hava karardıktan sonra odamıza vardığımda Huu-goh beni bekliyordu.

Sırıttım ve kalbim boğazımda, aramızdaki mesafeyi geçtim.

Yatağa yığıldığım anda üzerime tırmandı, kollarını boynuma doladı ve mutlu bir dans yaptı.

Yeniden programladığı nanobotlar sanki onun heyecanından besleniyorlarmış gibi odanın içinde zum yapıyorlardı ve ben de onun başındaki tüylü yumuşak kürke sokuluyor, bana ne kadar heyecanlı olduğunu ve gününün ne kadar güzel geçtiğini anlatırken konuşmalarını bir sünger gibi emiyordum. Huu-goh, onu vücuduma yasladığımda yüzüme o tuhaf küçük öpücüklerden yüzlercesini kondurdu, göz kapakları çoktan düşmüştü.

Son zamanlarda bunu çok

yapıyordu. Öpüşmeyi.

Umursadığımdan değil.

Her yaptığımda kendimi bulanık hissediyordum.

Neredeyse iffetli öpücüklerin kayganlaştığı ve dilimi emdiği zamanki kadar bulanık.

O gün ilk kez huzur içinde onun sevgisinin tadını çıkarırken, gözlerim odayı taradı.

Huu-goh'un yedek parça kutusu, sanki yine onlarla uğraşıyormuş gibi arka köşeye dağılmıştı. Ona verdiğim alet takımı, kullanılmış metal parçalarının arasında parlıyordu. Kırık çevirmenler eskisinden daha parlak ama hala kullanılamaz halde yan tarafta duruyordu.

Ona verdiğim günden beri küçük oyuncak yığını odanın köşesini mesken tutmuştu. Ushuu'dan her geçen gün daha fazlasını topladığı için kutu neredeyse dolmuş olmalıydı.

Dağınıklık beni rahatsız etmeliydi ama . Belki bir zamanlar ederdi.

Ama böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Aynı yerde yaşamak için ikimizin de çok büyümesi gerekti.

Ben hiçbir zaman dağınık bir insan olmadım ama Huu-goh'u ve yığınlarını biraz buldum. Çamaşır yığınları. Battaniye yığınları. Alet yığınları. Onları her gördüğümde, o hayatıma girmeden önce hayatımın ne kadar steril ve yavan olduğunu hatırladım. Burada başka birinin yaşadığına dair kanıtlar görmek güzeldi.

Dağınıklığı rahatlatıcıydı, yine de düzenli tutmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Hediyemi beğenmiş olması ne kadar harika ve heyecan verici olsa da, daha çok merak ettiğim başka hediyeler de vardı. Özellikle Ushuu ile yaptığı alışveriş gezilerinde satın aldıkları. Eski yatağının üstünde bir yığın halinde duranlar.

Ne seçmişti? Kıyafet mi?

Daha fazla araç mı?

F'ukYuu'da asla bulamayacağı anlamsız, harika küçük şeyler mi?

Umarım öyledir.

Her gün alaya bir ya da iki çanta ekleniyordu. Bir kerede asla çok fazla değil, her zaman çok pratik. Ushuu Huu-goh'u komik buluyordu ve ben de aynı fikirdeydim. Huu-goh benim param konusunda benden daha dikkatliydi ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Parlak çantalarından çıkardığı eşyaların hiçbirini henüz görmemiştim. Ushuu bana sabırlı olmamı ve Huu-goh'un bir şeyler planladığını söylemişti. Genelde hiç eksikliğini çekmediğim bir şey varsa o da sabırdı, ancak Huu-goh söz konusu olduğunda bunun her zaman doğru olmadığını öğreniyordum.

Yaklaşık yüz kez teşekkür etti ve minnettarlığı hiç bitmeyecekmiş gibi görüldüğünde onu susturmak zorunda kaldım. En hafif tabiriyle gurur vericiydi. Paramı daha önce yaptığından çok daha iyi bir şekilde kullanıyordum - banka hesabımda bayatlıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, daha fazla harcamadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Onu *gerçekten* şımartmak istemiştim, sınırı gökyüzü olsun istemiştim. Ama küçük dostum pratik bir adamdı ve ona ilk başta söylediğim miktarın üzerinde bir kuruş bile harcamamaya kararlıydı.

Geriye dönüp baktığımda, bunu tahmin etmeliydim.

Ona daha yüksek bir rakam vermemek kötü bir planlamaydı. Ama bana sorduğunda gafıl avlanmıştım. Çok titrek ve küçük görünüyordu. Kendinden emin değildi. Gülümsemesini tekrar görmek için her şeyi yapardım ve bu sorunu öngörecektik kadar net düşünememiştim.

Yapmalıydım.

Huu-goh bana hiçbir şeyi olmadan gelmişti. F'ukYuu'daki kölelere kesinlikle insan gibi davranılmıyordu. Ve ondan önce, hayatının olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. A&R'da ne kadar süredir çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu.

yer değiştirme. Dünya'daki hayatının nasıl olduğunu hiç anlayamamıştım. Bildiğim tek şey, bir zevk kolesi olarak geçirdiği zamanın aynısında büyüdüğü idi. Beş parasız, güzel ve yalnız.

Onu daha fazla şımartmak istiyordum ama onu bunaltmak da istemiyordum. Randevumuzda bizim için planlarım vardı ve şimdilik bu kadarı yeterli olacaktı.

Burası eve dönüş yolculuğumuzun son durağıydı ve havadaki tuzun tadını şimdiden alabiliyordum. Osheania *yakındı*. O kadar yakındı ki kalbim ona doğru çarpıyor ve Huu-goh'un gezegenimin güzel pembe toprağına ayak bastığı anda ne düşüneceğini hayal ediyordum.

"Bundan hoşlanacağından emin misin?" Gözlerimi Ushuu'ya dikerek onayladım.

şimdiye kadar beni yoldan çıkarmamıştı, bu yüzden aslında endişelenmiyordum.

Yine de *rahatsızdım*.

Ushuu'nun giymemde ısrar ettiği sert giysiler yüzeyimin nefes almasına zar zor izin veriyordu. Dallarım kumaşın altında mutsuzca tıslıyordu. Kapana kısılmaktan hoşlanmıyorlardı ve ben de bununla birlikte gelen savunmasızlığı sevmiyordum.

Bu etkinlik güvenli bir alandı, bu yüzden endişelenmeye gerek olmadığını biliyordum. Katılım creti, gezegene sık sık gelen korsanların ayıklanmasına yardımcı oldu. Paranoyaya gerek yoktu ama yine de kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Bu zel etkinlik, gezegenin en yüksek noktasındaki gösterişli bir otelde düzenleniyordu. Burası st düzey ve su karşıtı olarak bilinen bir bölgeydi. Bunun da ötesinde, otelin her girişinde ve balo salonunun duvarları boyunca güvenlik görevlileri olacaktı.

Güvende olunuz.

Bağlantılarımdan birini Sha'hPihn'deki etkinliklerden hangisinin en güvenli olduğunu itiraf etmesi için sorguya çekecek kadar ileri giderek bundan emin oldum. İlk başta kendi cüzdanını doldurmak isteyerek beni kendi etkinliklerinden birine katılmaya ikna etmeye çalışmış ama ben reddetmiştim. Huu-goh'un güvenliği son derece önemliydi ve bana güvenliğinin, sonunda bize bilet aldığım etkinlik kadar tatmin edici olacağına dair söz verememişti.

Sık sık yapmasam da cssemi ve statm korkutmak için kullanmaktan ekinmezdim. Ancak hayatımdaki hiçbir şey Huu-goh ile olan bu "randevumdan" daha önemli değildi. Masasının üzerinde yükselip penelerimi yüzeye geçirdiğimde temas kurduğum kişi korkudan titremişti. Dallarım arkamda sallanırken, bu galakside bana istediğimi vermeyecek bir varlık olmadığını biliyordum.

Soğanlı uzaylı bana duymak istediğim şeyi hemen söylemişti.

Daha sonra her zamanki gibi işimizi bitirmiştik ama o tüm bu süre boyunca titremekten vazgeçmemişti. Ayrıldığımda, yaktığı köprüyü onarmaya çalışmak için peşimden koştu. Önemseydiğimi düşünmesi gerçekten gülünçtü.

Sadece çok fazla zamanım ve enerjim vardı ve bunların hepsi Huu-goh'a aitti.

Ushuu'nun rahatsız kıyafeti dikkatlice ayarlayıp dikişlerinin düz durmasını sağlarken beni dürtüp dürtmesiyle şimdiki zamana geri döndüm. Dışarıdayken bunu benim için temin etme nezaketini göstermişti ve giymekten nefret ettiğime çoktan karar vermiş olsam da minnettardım.

"Çok tatlı görünüyorsun," diye alay etti Ushuu. Ona ters ters baktım. Gülümsemesi yumuşadı. "Buna bayılacak. Sana garip gelebilir-" Ushuu'nun lavanta rengi bakışları sıcaktı, "çünkü bu bizim tarzımız değil. Ama Huu-goh'un geldiği yerde, şu anda giydiğin şey... özeldir." Ushuu'nun sesi beni incelerken saygılıydı, yüzünde gurur okunuyordu. "Eğer onu etkilemek istiyorsan, kesinlikle bu şekilde yapmalısın."

Başımı salladım.

Kalbim yeniden sızladı.

"Huu-goh benim yerime geçebilir," dedi Ushuu. Bana huu-man kıyafeti giydirmekten değil, gemideki görevlerinden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. "Belki bu uçuşta değil ama bir sonraki uçuşta."

"Ushuu," diye ona uzandım ve ben gözlerimi kapatırken burnumuz sürtünerek isteyerek geldi.

"Tek istediğim seni mutlu görmektir," dedi Ushuu bana. "Benim kendi çocuğum yok. O öldükten sonra-" Arkadaşından bahsettiğini anlamam için adını söylemesine gerek yoktu. Benim ilk kaptanım. Bana bildiğim her şeyi öğreten adam. "Onsuz bir çocuk yapmak istemedim."

Başımı salladım.

"Sevindim," diye ekledi Ushuu. "Çünkü daha iyi bir evlat olamazdı. -pod yapımı ya da başka türlü- senden daha iyi, Roark."

Uzun bir süre sarıldık. Bileklerimizin etrafından kaçabilen dallar bunu yaptı, kalplerimiz bir olarak çarparken birbirine dolandı.

Ayrıldığımızda, doğru seçimi yaptığımdan her zamankinden daha çok emindim.

"Seni özleyeceğim," dedim ona ve bu doğrudu.

"Ben de seni özleyeceğim," diye cevap verdi Ushuu.

Keşke Huu-goh burada olsaydı da o tuhaf mırıltılı şarkısıyla beni rahatlatırdı. Çünkü giyinmeyi bitirip hayatımdaki tek değişmez yakında değişeceği gerçeğine değil de "randevumuza" odaklanmaya çalışırken kendimi dengesiz hissediyordum.

Belki de bu iyiydi. Bazı şeylerin değişmesine izin vermek.

Her zaman bu kadar dirençli olsaydım, Huu- goh ile asla tanışamazdım.

Yeni gömleğimin yakası sert ve inatçıydı, homurdanarak çekiştirdim. Amaçlı bir şekilde Ushuu'nun odasından çıktım - sürprizi mahvetmemem için orada üstümü değiştirmeme izin vermeyi nezaketle teklif etmişti.

Mala geminin dümenindeydi ve ben izin alabileyim diye işlerin sorunsuz yürümesini sağlıyordu. Ushuu peşimden geldi ve koridorda ilerlerken benim tempolu yürüyüşüme ayak uydurdu.

"Ona eşlik etmeliyim," diye ağzımdan kaçırdım ama Ushuu başını salladı.

"Eğer onu otel odandan alırsan daha büyülü olur.

planladık." Bir köşeyi döndüğümüzde, birkaç acemi ikimizi de selamladı. Onlara kibarca başımı salladım, ancak aklım o anda orada değildi. Hiçbiri garip kıyafetim hakkında yorum yapmadı, bu yüzden endişelendiğim kadar rahatsız edici görünmediğini anladım.

"Yapabilirim-"

"Hayır Kaptan," diye güldü Ushuu, belli ki eğlenmişti. Bir şakanın hedefi olmaktan hoşlandığımdan emin değildim ama bunu görmezden geldim. Bunlar hafifletici sebeplerdi. "Fazla düşünme."

Huu-goh'u özlediğimde ve turuncu kürküne sokulup kokusunun tadını çıkarmaktan başka bir şey istemediğimde bunu yapmamak zordu.

Normalde yaptığım planlardan sapmayı sevmezdim ama Ushuu ile yaptığım konuşmadan sonra bu gülünç kıyafetimle dururken kendimi dengesiz hissediyordum. Huu-goh yakınımdayken işler o kadar da vahim görünmüyordu.

Giydiklerimi beğenir miydi?

Öyle olmasını umuyordum.

"Kaptan," diye vurguladı Ushuu dikkatimi çekerek. İç çekerken gözleri yumuşacıktı. "Yaşlı olabilirim ama hâlâ yetenekli bir savaşçıyım. Ne yaptığımı bildiğime güvenin."

Haklı olduğunu biliyordum ama bu gergin olmadığım anlamına gelmiyordu. "Onu otele mi götüreceksin? Onu dışarı çıkarmayacaksın-"

"Onu gözümün önünden ayırmayacağım," diye söz verdi Ushuu. "Lütfen, Roark. Bunu senin için yapmama izin ver."

Endişe parmak uçlarımda titreşti ve onu engellemek için ellerimi yumruk haline getirdim.

"Ne kadar sürecek?" Dişlerimi sıkarak sordum.

Ushuu, "Onu otele götürmek yarım saat sürecek ve hazırlanmak için en az bir saate ihtiyacı olacak," diye açıkladı.

"Ve ben-"

"Ve sen onu almaya geleceksin-" Ushuu vurguladı, "*çiçeklerle*." "." Kabul ettim. Ona bir çiçekten çok daha fazlasını getirebilirdim.

Bana kalsa tek bir buket alırdım ama Ushuu çiçeklerin Dünya'daki ilk randevular için geleneksel bir hediye olduğunu açıkça belirtmişti ve ben bunu kitabına göre yapmak istedim.

Ona ilk kez kur yapmak için sadece bir şansım vardı.

Her şey yolunda giderse, çocuklarımıza anlatacağımız hikaye buydu.

"Anlaşıldı," diyerek yakamı tekrar düzelttim ve sinirlerimi dizginleyip arkamı dönmeden önce sevgili arkadaşıma baktım. Koridorun yarısına geldiğimde Ushuu bana son bir kez seslendi.

"Kaptan?"

"Evet?" Ona bakmak için döndüm, yıpranmış yüzündeki bok yiyen sırtışı gördüğümde ama eğlendim.

"Smokinini kırıştırma."

SEVENTEEN

HUGO

Sha'hPihn gezegeninde gece vakti büyüleyiciydi.

Daha önce güneş battıktan sonra dışarı çıkmamıştım ve Ushuu ile birlikte bizi yıldızlara götüren merdiveni tırmanırken başım hep yıldızlara doğru eğik kaldı. Etrafımdaki güzelliği ezberlemek için elimden geleni yaptım çünkü bir daha böyle bir şey göreceğimden emin değildim.

Ne kadar meşgul olursa olsun, Roark o hafta başında benim için yeni bir günlükle geri dönmüştü. Şehri çizmek için kullandığım, her geçen gün sayfalarını genişlettiğim bir günlük.

Bu, bir gezegende kaldığımız en uzun süreydi çünkü eve dönüş yolculuğumuzdan önceki son duraktı. Eve. Hiç görmediğim ama şimdiden sevdiğim bir dünyaya. Sırf Roark'ın geldiği yer olduğu için.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Sha'hPihn neon renklere oluşan ışıltılı bir bulanıklığa bürünmüştü. Gün boyunca dükkânları dolduran aynı insanlar, şık kıyafetler giymiş çiftlere dönüşmüştü. Pırıltılı kumaşlar yukarıdaki ışıkları yakaladıkça kahkaha sesleri çan gibi çınlıyordu. Şehrin merkezine doğru ilerleyen insan alayına ayak uydurduk, kalabalığın içinde kaybolduk. Ushuu'nun "balo" olarak tanımladığı şeyin düzenlendiği otel çok büyüktü.

Uçsuz bucaksız bina yığınının tam ortasında yer alan bu bina, gökyüzünü kaplayan en yüksek binaydı. Ona doğru yürürken ellerim terlemeye başladı.

Ya uyum ?

Daha önce hiç bu kadar güzel bir yere gitmemiştim. Belki de farklı bir kıyafet seçmeliydim.

Derim kaşındı.

"Roark ne zaman geliyor?" Ushuu'ya dördüncü kez sordum. Eğlenerek mırıldandı, sol tarafıma yakın durdu, yabancıların büyük kısmı arasında yürümeye dikkat etti. Beni korumanın yanı sıra yol göstermek için de buradaydı.

Bazen Roark bana başkanmışım gibi davranırdı.

Daha önce hiç önemli olmamıştım. Bu yeni bir duyguydu ve hala nasıl işleyeceğimi öğreniyordum. Yine de güzeldi. Gerçekten güzeldi.

Çok bunaltıcıydı ama ilk kez bunaltıcı bir şeyle yüzleşmiyordum. Bununla birlikte, belki de ilk kez bunaltıcı olan şey iyi bir şeye dönüşüyordu.

"Birkaç şey alacak, sonra seni almaya gelecek." Ushuu - hakkını yemeyelim - tekrarlanan sorularımdan hiç rahatsız olmuş gibi davranmadı. Aslında çoğu zaman *mutlu* görünüyordu, sanki ben aşırı büyümüş bir köpek yavrusuymuşum ve o da benim sevimli olduğumu düşünüyormuş gibiydi.

Roark'ın bana böyle bakmasını bekliyordum ama hiç . Bu da bana ona sormak için can attığım yakıcı bir soruyu hatırlattı.

Tüm bu olanlardan sonra Roark'ın evcil hayvanı olmadığım sonucuna vardım.

İlk başta öyle düşünmüştüm ama dürüst olmak gerekirse bana nasıl davrandığı konusunda bir referans çerçevem yoktu. Benim tecrübelerime göre köpekler sevilen, ödül verilen ve el üstünde tutulan hayvanlardı. Çocuklar azarlanmak ve görmezden gelinmek içindi. Eşler ise aldatmak ve ihanet etmek içindi. Ben son iki kategoriye de uymuyordum, bu yüzden onları elemek için bilimsel teoriyi kullandım.

Ancak şimdi kanıtlar tamamen farklı bir yöne işaret ediyordu.

Umut korkutucu, kaygan bir şeydi. On altı yaşıma girdiğim ve ne kadar önemsiz olduğumu fark ettiğim günden beri kendime pek hissetme izni verdiğim bir şey değildi. Ama Roark'ın yanında geçirdiğim her geçen gün, onu en başta neden kaybettiğimi unutmam daha da kolaylaşıyordu. İyimserlik, yalnız olduğum sürece hayatta kalmamın tek sebebiydi ama gülümsemelerimin ardında, bir başkası tarafından sevililebileceğimi hayal etmeme asla izin vermemiştim. Bana değer verileceğini, önemseneceğimi ya da saygı duyulacağını.

Yakın zamana kadar.

Roark'ın beni önemsiz hissettirmedeğini inkar etmek mümkün değildi.

Roark bana kendimi *görünmez* hissettirmedi.

Değiştirilebilir, göz ardı edilebilir ya da unutulabilir değildim.

Beni görüyordu, birlikte olduğumuz ilk günden beri görüyordu.

Bana saygı
duyuyordu.

Bana güvendi.

Belki de gerçek ilişkiler söz konusu olduğunda saf ve deneyimsizdim.

-Ama gözlerim vardı. Ve bir kalbim. Fiziksel olarak yanımda olmasa bile bana nasıl ulaştığını hissedebiliyordum. Sanki ne kadar uzakta olursak olalım kalbi beni çağırıyordu. Aramızdaki şeylerin geliştiğini hissedebiliyordum. Sanki aynı çekim gücünü paylaşıyormuşuz gibi.

Ushuu, Roark'ın beni bir randevuya çıkarmayı planladığı haberini verdiğinde, yemin ederim zaman durmuştu. Dünya döndü. Eksenim eğildi.

Bildiğim her şey o tek ve değerli anda yeniden yazıldı. Çoğu insan evcil hayvanlarını randevulara ya da alışveriş gezilerine götürmez, değil mi? Birbirlerine sarılıp uyumazlardı. Birlikte duş almazlar. Dişlerini birlikte fırçalamadılar. Sadece iletişim kurmak için yeni bir dil öğrenmediler.

Belki partnerlere nazik davranılabilir?

Belki sevgililer el üstünde tutulabilir?

Belki de ailem bana yanlış öğretmişti?

Çünkü Roark beni bir "randevuya" götürüyorsa, bu bizim özel bir şey olduğumuz anlamına geliyordu, değil mi? Roark'ın bana karşı benim ona karşı hissettiğim kadar güçlü hisler beslediğini doğrulamıyordu ama yeterince yakındı. Yeterince yakındı, tüm çabalarım rağmen kalbime yeni bir umut tohumu ekilmişti.

Henüz bir tomurcuktu, toprağı itiyordu ama oradaydı.

Ve o zamandan beri geçen her günle birlikte büyüdü. Randevumuz yaklaştıkça büyüdü ve yanımda büyük pembe uzaylıyla sonsuzluğun nasıl olacağını hayal etmeme izin verdim. Onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Öğrenmek için can attığım o kadar çok şey vardı ki. İlk başta, sorular çoğunlukla bilimsel olacaktı.

İnsanlarının neden pastel olduğunu.

Neden jelatinimsi-?

Dalları olması nasıl mümkün olabilirdi ki? İki horoz. Ne amaçla!?

Ama zaman geçtikçe sorular değişti. Daha yumuşak, daha tatlı oldular.

Daha kişisel.

Daha da önemlisi.

Seni ne

korkutuyor?

Sizi ne heyecanlandırır?

Nerede ? Bir aileniz var mı?

Onları özliyor musun?

O gün koridorda sizi bu kadar korkutan neydi? Yardım edebilir miyim?

Neden bana iyi davranıyorsun? Neden beni kurtardın?

Ben mutlu musun? Çünkü sen ben de mutluyum. Beni sonsuza dek istiyor musun?

Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyorsun? Daha önce kimse bana güzel dememişti.

Ben senin için neyim?

Sana aşık olmak güvenli mi?

Roark'ın davranışları benim hakkımda ne düşündüğünü göstermişti ama ben yine de umutsuzca sorularıma vereceği cevapları duymak istiyordum.

Ve... bu gecenin sonunda yapacağımı düşündüm.

Ushuu bana daha önce Roark'ın etkinlik sırasında kullanmamız için çevirmenler kiraladığını söylemişti. Bu gerçek heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da. Tam olarak iletişim kuramadan o kadar uzun süre geçirmiştik ki, iletişim kurabildiğimizde aramızdaki şeylerin değişeceğinden endişeleniyordum.

Ushuu'nun az önce ne dediğini hatırlamam bir saniye sürdü, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Yine de aldırıyor gibiydi, ben de rahatladım. Yürürken onun gerisinde kaldığımı fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Ushuu yavaşladı ve tekrar yanımdaki yerine geçti.

Eşit olarak.

Başım döndü.

"Güzel bir gece olacak." Otelin girişine yaklaştığımızda Ushuu güven verici bir şekilde omzuma vurdu. *Kahretsin. Bütün yürüyüş boyunca dalmışım.* "O kadar endişeli görünme."

Umarım haklıdır.

"Bir sürü sorum var," dedim ona.

Başını salladı, gözleri her zamanki gibi kibardı. "Cevapları var."

Umarım istediğim cevaplardır.

Ya uyumlu değilsek?

Hayır. Bu aptalca bir düşünceydi. Ve hemen bir kenara ittim.

Roark, Roark'tı.

O işin içindeyken endişelenmeye gerek yoktu.

Otelin lobisine açılan büyük cam kapıdan içeri girdiğimizde serin bir klima sesi duyduk. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Aşırı uyarılmış ve bunalmış bir halde her şeyi kavrarken duyularım altüst oldu.

Havanın tadı parfüm gibiydi, yoğun ve iğrenç. İnce elbiseler giymiş uzaylılar parlak zeminde uçuşuyordu. İpeksi takımlar ve dirsek hizasında parti eldivenleri ışıltılı nüfusun yarısını süslüyordu. Herkes birbirine karışıyor ve etkileşimde bulunuyordu ve hiçbir şey tanıdık değildi. Hem de hiçbir şey.

Kimin ne giydiğine dair bir mantık ya da neden yok gibiydi, bu da parti kıyafetlerimle dolu çantayı sıkıca kavrarken sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı. Erkek uzaylılar şifon etekler giymiş, kadın meslektaşları ise pantolon ve ceket giymişti. Kıyafetlerin çoğu, Dünya'daki lüks bir partiden beklenebilecek türdendi, sadece cinsiyet normları kısıtlayıcı değildi. Altı, yedi, hatta on iki uzuvlu uzaylıların kokteyl elbiseleri giydiğini ve daha kısa, daha dokunaçlı arkadaşlarıyla flört ettiğini görmek tuhaftı.

Bu aslında balonun uzaylı versiyonuydu.

Bakışlarım özellikle bir konuğa takıldı, kalbim hızla çarpıyordu. *Hah. Şüpheli bir şekilde insana benziyordu.* Kısa saçları soluk beyazdı ve geriye doğru taranmıştı. Giydiği elbise mini etek sayılamayacak kadar kısaydı ve onu yerinde tutmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İri yarı, neredeyse gergedan görünümlü bir uzaylı ona odanın içinde eşlik ederken, pırıltılı taytlarla kaplı uzun, kaslı bacakları etek ucunun altından görünüyordu. Söz konusu uzaylı, insan görünümlü adamın belini sürekli olarak pençeleriyle kavırıyordu.

Boynunda tıpkı benim taktığım gibi bir tasma vardı.

İnsan olmalı, değil mi? Ya da belki... belki değildir?

Arkadan kesin olarak söylemek imkansızdı ve Ushuu'dan yaklaşmama yardım etmesini isteyemeden ortadan kayboldu. Kafasında ikinci bir çift kulak, kanatlar ve bir kuyruk gördüğüme yemin edebilirdim, yine de hayal görüyor olmalıydım. Sonuçta o bir insan değildi.

Ben konukları süzmekle meşgulken, Ushuu bizi sıranın içinden geçirerek resepsiyon masasına götürdü. Koyu kırmızı tenli, altı gözlü ve ustaca şekillendirilmiş, uzun, soluk saçları olan dost canlısı bir uzaylı bizi cıvıldaarak karşıladı.

Ne dediklerini anlayamadım, bu yüzden sessiz kaldım.

Resepsiyon görevlisinin sarı gözlerinin altısı da sanki ben burada değilmişim gibi iri yarı arkadaşşıma dikilmişti. Dudakları geniş bir

bakışlarını Ushuu'nun vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirirken sırtıyorlardı. Buna karşılık Ushuu'nun benekleri fuşya rengine döndü ve kahkahalarını bastırmak zorunda kaldım.

Resepsiyon görevlisinin onunla flört ettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ancak verdiği tepkiler çok sevimliydi.

Utaniyor.

Son zamanlarda köpekbalığı-uzaylılarla çok zaman geçirmiş olsam da, daha önce böyle bir şey görmemiştim. Ushuu, gururu okşanmasına rağmen, karşılık vermekle ilgilenmiyor gibiydi.

Ushuu'nun evde onu bekleyen bir eşi var mıydı?

Köpekbalıkları tek eşli bir tür müydü?

Resepsiyon görevlisinin gözleri yaşlı erkeğin formunda ikinci kez gezindikten sonra tıklamaları tekrar işle ilgili bir hal aldı. Ushuu'ya birkaç soru daha sorduktan sonra ona hediye paketine benzeyen bir şey uzattılar. *İçinde çevirmenler mi vardı?* Ushuu hemen onu göğsüne yaklaştırarak korumaya aldı, sanki içinde değerli bir şey varmış gibi kapalı tutmak için saplarına dolandı.

Ushuu sakın bir sırtışıla, "Üst kata," ısrar etti.

Yolun yarısında boynuzlu bir uzaylı Ushuu'nun omzuna çarparak ikimizi de itip kaktı. Dikkatim dağılmıştı, başımı yukarı doğru eğerek ona daha iyi bakmaya çalıştım. Uzaylı bir özür homurdandı ve hareket etti, ama o geçerken gözlerim tavana takılı kaldı.

Vay anasını. *Vay canına.* Otelin *gerçekten* ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Tavan, büyük konukları ağırlamak için inanılmaz derecede yüksekti. Tavanın tepesinde ışıltılı avizeler titriyor, tüm devasa lobinin tepesini kaplayan eşit sıralar halinde yerleştirilmişlerdi. Bakışlarım tekrar aşağıya kayarken, tanıdığım bir şey beni duraksattı.

Huh.

Güvenlik kameraları.

Bir ton güvenlik kamerası.

Duvarları yarıya kadar kaplıyorlardı, sanki sinsi olmaya çalışıyorlardı ama fevkalade başarısız olmuşlardı. F'ukYuu'daki bazı odalarda da aynı tür teknolojiye sahiptik. Dünya'nın sahip olduğu teknolojinin çok ötesindeydiler, neredeyse geleceği tahmin edebiliyorlardı, böylece sorunlar daha ortaya çıkmadan ortadan kaldırılabilirdi. Odaya hızlıca bir göz attığımda kameralar kadar güvenlik görevlisinin de olduğunu gördüm.

En azından bir şey olursa, hazırlıklılar. Roark'ın neden burayı seçtiği belli.

Hiç şaşırmadım. Diğerlerinin nasıl giyindiklerine ve duvarlara yaslanmış, partiye katılanları izleyen takım elbiseli iri yarı uzaylılara bakılırsa, bunun küçük bir olay olmadığı çok açıktı. Bu *süslü* bir partiydi. Babamın iş yerinin ev sahipliği yaptığı partiler gibi. Onlara hiç davet edilmemiştim ama babam o kadar çok övünmüştü ki sanki ben davet edilmişim gibi hissetmiştim.

Burada nasıl davranmam gerekiyordu?

Daha önce hiç bir şeye gitmemiştim.

Hiç bir randevuya çıkmadım.

Kollarımı göğsümün üzerinde koruma amaçlı kavuşturmuş, çantamı sıkıca kavramış bir halde kendimi biraz çıplak hissettim. Ushuu bana kaşlarını çatı ama neyse ki devasa altın asansörlere ulaştığımızda neyin yanlış olduğunu sormadı. Bana evimizin verandasına astığım rüzgâr çanlarını hatırlatan bir sesle açıldılar. Bir grup sarhoş uzaylı tökezleyerek dışarı çıktı ve asansörü boş bıraktı.

Kapı arkamızdan tatlı tatlı kapanırken, enseme gözlerimi hissedebiliyordum.

Kahretsin.

Görünüşe göre, birkaç meraklı misafirin dikkatini çekmiştim. Bir tanesi bana dudak büktü. Bir diğeri dudaklarını yaladı. Titredim, gözlerimi kapatırken tırnaklarım kollarıma sertçe battı.

Görmezden gel, Hugo.

Sen iyisin.

Sana garip garip bakmıyorlardı.

Sadece gerginsin ve yansıtıyorsun.

F'ukYuu'da geçirdiğin zaman yüzünden.

Artık orada değilsin.

Kapılar kapandığı anda Ushuu düzensiz bir şekilde nefes verdi ve rahatladı. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni nazikçe sıktı. Bu hoş bir jestti ve ben de kendimi ona bıraktım.

"Neredeyse ," diye söz verdi Ushuu.

Sessizce başımı salladım.

Doğrusu otel inanılmazdı. Daha önce hiç bu kadar kırmızı halılar ya da bu kadar zengin bir zenginlik görmemişim. Ama tedirginim, ufak tefektim ve üzerimde "bebek" kıyafetleri vardı. Bu hafta aldığım kıyafetlerden birini giymeliydim ama şehirde yürürken kirletmek istemedim.

Yanlış hesaplamışım.

Bunu bir daha yapmazdım.

Ushuu odamıza ulaşır ulaşmaz resepsiyon görevlisi tarafından kendisine hediye edilen çantayı karıştırdı. Çantadan sıradan bir otel anahtar kartına benzeyen bir şey çıkardı ve kapı kolunun yanındaki arayüze dokundurdu. Umduğum gibi çevirmenler olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Kapı bir *vınlamayla* açıldı ve odanın içine adım attık. "Kal," diye ısrar etti Ushuu, dolaşıp ışık düğmelerini açmadan ve tehditleri kontrol etmeden önce. Neredeyse gözlerimi devirmek istiyordum ama yapmadım. Roark'ın onu bu işe bulaştırdığını biliyordum ve gereksiz olsa da koruyuculuğu çok tatlıydı. Ushuu odamızın güvenli olduğuna karar verdiğinde, beni ileri çağırırdı.

Bunu yaptığı an, kendime bakma izni verdim.

ortasında kocaman bir yatak vardı; Roark'la gemide paylaştığımızdan bile daha büyüktü. Yatak başlığına yaslanmış büyük pembe yastıkları ve bir kekin üzerindeki krema gibi kenarlarından sarkan bir yığın kabarık battaniyeyi gördüğümde ilk dikkatimi çeken şey bu oldu.

Her şey dev bir lokuma benziyordu. *Kendimi oraya gömmek ve asla istiyorum. Bir lokum insan olacağım.*

Bir ordu kurmaya yetecek kadar yastık var.

Odanın tek görkemli kısmı yatak değildi. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük pencerelere yaslanmış kocaman kırmızı bir şezlong vardı. Altımızdaki şehrin manzarası nefes kesiciydi, ışıklar tıpkı yukarıdaki yıldızlar gibi parılıyordu.

Ushuu beni hazırlanacağım banyoya doğru götürürken şaşkınlıktan başım dönüyordu. İçeri girdiğimde, kıyafet çantamı ölümüne tuttuğum yerden kurtardım ve yavaşça tezgâhın üzerine bıraktım. Üzerindeki terli parmak izlerini temizlemeye çalıştım ama nafile.

"Duşu nasıl açacağını bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Ushuu sordu. Hâlâ bir halde başımı salladım. "Tamam," diye eğlenerek bana baktı. "Ben hemen dışarıda . Bana ihtiyacın olursa bağır."

"Olur," dedim, boşluğa her şeyden çok ihtiyacım vardı - bunu ona söyleyecek kadar kaba olduğumdan değil.

Ushuu banyodan çıkmadan önce bana son bir kez eğlenerek ve endişeyle baktı - ve beni yalnız bıraktı. Fırsatını bulduğum anda kapıyı arkasından iterek kapattım. Bileğimin bir hareketiyle kapıyı kilitledim, başımı serin yüzeyine yasladım ve hırıltılı bir nefes aldım.

Roark'ı istiyorum, diye fısıldadı kafamın arkasındaki küçük ses dizlerimin üzerine çöküp yüzümü onların içine gömerken.

Roark'ı

istiyorum.

Roark'a

ihtiyacım var.

Roark, Roark, Roark.

Eğer burada olsaydı, bu kadar korkutucu ya da bunaltıcı olmazdı. O burada olsaydı, belki nefes alabilirdim.

Randevumuz için *çok* heyecanlıydım, *inanılmaz* heyecanlıydım. Ve sorun da buydu. Ne kadar yükseğe çıkarsam o kadar sert çakılıyordum. Asansöre adımımı attığım ve diğer konukların bana nasıl baktığını fark ettiğim anda heyecanım korkuya dönüşmüştü.

Hayal kırıklığına

uğramamıştım. *Ne*

olduğumu biliyordum.

Roark'ın fark ettiğinden emin .

Hakkını yemeyelim, Roark bana hiç F'ukYuu'daki gibi bakmamış ve beni böyle hissettirmemişti. Ne kadar berbat durumda olduğumu ya da ona ne kadar az değer verebileceğimi bildiğinden bile emin değildim.

Gemide, Roark ve ben kendi küçük balonumuzda yaşıyorduk. Nereden geldiğimi ve o beni bulmadan önce ne olduğumu unutmak kolaydı. Ama *burada*? Burada sadece onun satın aldığı bir köleydim. Kaçırılmış ve atılmış. Ucuz bir eğlence.

Hiçbir zengin kıyafet boynumdaki tasmayı telafi edemezdi.

Bir bakışta buradaki herkes ne olduğumu anlayabilirdi. Berbat bir çocukluk geçirmiş, korkmuş, yalnız bir adam. Bakirdi - kendi tercihi değildi - çünkü hiç kimse ona dokunmak istememişti. Ailesinin bile sevemediği bir çocuk. Ve eğer beni sevmemişlerse, bu benim hakkımda ne söylerdi?

Ya Roark tüm bunları *gördüyse*?

Bana bir daha asla güzel

demezdi. Onu kaybederim.

Kendimi toparlamak için epey çaba sarf etmem gerekti ama başardım. Ne kadar sürdüğünden emin değildim, sadece duş alıp gece için giysilerimi giydiğimde *bitkin* düşmüştüm. Gergindim. Aynaya bakmadan saçlarımı taramaya çalışırken ellerim titriyordu, orada bulabileceğim şeyden korkuyordum.

Bu benim ilk

randevumdu. Mutlu

olmalıyım.

Paniklememeliyim, ağlamamalıyım ya da nefes nefese kalmamalıyım.

Yüzüme biraz daha su sıçrattım. *Kendini topla, Hugo. Bunu doğru yapmak için sadece bir şansın var. Onu ve kendini hayal kırıklığına uğratmayı bırak. Kendini kanıtlamak istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın.*

Gözlerim kısıldı. Su damlacıkları çenemden kanalizasyona damladı.

Güvenli olmasaydı Roark beni buraya getirmezdi.

Alt kattaki insanların bana nasıl baktığının bir önemi yoktu. *Onun* bana nasıl baktığını bildiğimde değil.

Tıpkı daha önce kendime söylediğim gibi, Roark Roark'tı. İnatçı olduğu kadar kararlıydı da. Benim hakkımdaki düşünceleri yabancılardan oluşan bir kalabalık gibi aptalca bir şeye dayanarak değişmezdi. Aslında, onları fark edeceğinden bile şüpheliydim. Sevimli ve sert olmakla, benim eğlendiğimden ve ikimizin de güvende olduğundan emin olmakla meşgul olurdu.

Kendimi yeniden rahatlamış hissederek saçımı şekillendirmeyi bitirdim.

Yeni kıyafetlerim Dünya'da giydiğim her şeyden daha dardı. Yine de klaslardı. Zevkli. Belki biraz açık saçıktı ama seks modüllerinde çalıştığım zamanlardaki gibi değildi. Düzensiz bir şekilde nefes jartiyer kemerimi elbisenin ipeksi kumaşının altındaki yerine çektim, sonra eteğimin yırtmacını yukarı kaldırdım, böylece giydiğim uyluk yüksekliğindeki çorapların üstündeki dantel görünüyordu.

Ushuu elbise giymemin tuhaf olmayacağı konusunda beni temin etmişti. Lobideki androjenliğin eklektik karışımını gördükten sonra, onun haklı olduğunu biliyordum.

Ben olsam batmazdım.

Ama bu gergin olmadığım anlamına gelmiyordu. Daha önce hiç *böyle* bir şey giymemiştim. Hiç giymemiştim.

İstemediğimden değil, sadece... evet.

"İyi" bir çocuk olmak için yetiştirilmiştim. Asla çizgiyi aşmamak için. Ve sadece ailemin benden istediği şekilde dikkat çekmeye özen gösterdim. Bu, vitrindeki güzel bir ürünün önünden her geçişimde hissettiğim acıyı görmezden gelmek ya da gizli bir sekmede sepetimi dantellerle doldurmak ve asla ödeme yapmamak anlamına gelse bile.

Dürüst olmak gerekirse, takım elbiselerden çok elbiseler beni her zaman cezbetmiştir. Havada süzülüşlerini sevdim. Ne kadar yumuşak

kumaş görünüyordu. Yakaların, kolların ve eteklerin farklı kesimlerine bayıldım.

Bir keresinde, on sekiz yaşına girdikten hemen sonra, otobüse binip alışveriş merkezine gitmiş ve bütün günümü bir iç çamaşırı mağazasında öylece bakarak geçirmiştim. Sonunda bir çalışan beni fark edip ne istediğimi sorduğunda, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmamıştı. Sadece bir çift külotu işaret etmiştim ve o da tam bir melek gibi külotları benim için alıp alışveriş sepetine atmıştı.

Sırada durmuş, ayak parmaklarıma kadar titremiş, herkesin beni yargıladığından emin olmuşum - öyle olmasa bile.

Ödeme sırası bana geldiğinde korkup vazgeçtim.

Külot almadım ama onları düşündüğümünden eminim. Her mastürbasyon yaptığımda onları düşündüm. Sikime yapıştıklarında nasıl hissettireceklerini hayal ettim. Parmaklarımın arasında hissettikleri kadar yumuşak olup olmadıklarını.

Çalışanın beni hatırlamasından korktuğum için bir daha o mağazaya gitmedim.

Aptalca bir korkuydu ama hayatım bunlarla doluydu.

Bir elbise giydiğime inanamıyordum. Gerçek, gerçek hayattan bir elbise. Ucuz bir elbise de değildi - tutumlu davranmadığım tek şey buydu. Pencereden hayranlıkla baktığım elbiseydi. Umutsuzca istediğim bir elbise. Fiyatı midemi bulandırmıştı ama yine de almıştım çünkü mankeni -tam benim bedenimde- ipeksi beyaz kumaşın içinde gördüğüm an aşık olmuşum.

Parıltısına rağmen dokunulduğunda pürüzsüz ısıtılı kumaş üzerinde elimi gezdirirken tuttuğum nefesi serbest bıraktım. *Çok güzeldi.* Kesinlikle çok güzeldi. Onu giyerken aynaya bakmaya cesaret edememiştim - omuzlarımın yarısına kadar sıkıştığında ve çıkmak için kasılmak zorunda kaldığımda kendimi yeterince aptal hissetmiştim - onu da *görmeme* gerek yoktu.

Eminim berbat görünüyordur.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, bakmaya korkuyordum. Sade olduğumu biliyordum. Hiçbir zaman ikinci kez bakılan bir çocuk olmamıştım. Roark'la çalıştığımdan beri biraz kilo almıştım ama ne kadar cılız olduğumu inkâr edemezdim.

Annem gibi bir afet ya da babam gibi klasik bir yakışıklı değildim. Hiçbir zaman ev hakkında yazacak omuzlarım olmadı. Hiçbir zaman Roark gibi karın kaslarım, yontulmuş pazılarım ya da büyük, kabarık bir göğsüm olmadı. Elbiseyi dolduracak kıvrımlara da sahip değildim; ne kalçam, ne kalçalarım ne de göğüslerim vardı.

Aslında bu lanet şeyi hiç . Ama...

Ama ben *istemiştim*. Ve Roark eğlenmemi söylemişti. Ben de söz vermiştim ama bundan daha fazlasını istemiştim.

İstemiştim.

Roark'ın *güzel* olduğumu düşünmesini istemiştim. Güzel *hissetmek* istemiştim.

O kadar çok istemiştim ki, canım acımıştı.

Bunu yapabilirsin, Hugo.

Yara bandını sökmek gibi.

Eğer kötü görünüyorsa, kimse görmeden o lanet şeyi çıkarabilirsiniz.

Her ihtimale karşı yedek bir kıyafet getirmiştim. Yine de bir kez daha üstümü değiştirme düşünceşi kalbimi yeniden . Kendime verdiğim bir sınavı geçememiş gibi hissediyordum.

Bak, Hugo.

Bu sadece aptalca bir yansıma.

Eğer yapmazsan asla bilemezsin.

Güçlendirici bir nefes çekerek başımı yukarı kaldırdım ve kendi yansımaımla karşılaştım.

EIGHTEEN

HUGO

Güzel kelimesinin hep kızlar, aksiyon yıldızları ve botanik bahçeleri için kullanıldığını düşünürdüm. Narin bir kelimeydi. Yumuşak. Taze kesilmiş meyve ve bahar çiçekleri gibi kokuyordu. Eğer bir sesi olsaydı, çan gibi çalardı. Güzel, annemin rujunun tonuydu. Güzel, Roark'ın güzel pembe teninin rengiydi.

Bana göre değildi.

Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünmemiştim. Yanılmışım.

Çünkü bakışlarım kendi yansımamda gezinirken aklıma gelen tek kelime *güzeldi*.

Beyaz, ışıltılı elbise ince bedenime yapışmış, belimin kıvrımlarını belirginleştirmiş ve kalça kemiklerime yapışmıştı. Yaka kısmından aşağıya doğru iniyor, göğüs uçlarını belli ediyordu; ince askıları kumaşın onları örtmesi için gerilmişti. Döndüğümde, kumaşın arkaya düştüğü yerde kaburgalarımın soluk teninin dışarı çıktığını görebiliyordum. Ve hayatımda ilk kez, aynadan tereddütlü bir adım geri çekilip gerçekten bakarken kendi görünüşümü kucakladım.

Bacaklarım normalden daha uzun görünüyordu. Kırım daha dolgun görünüyordu.

Kumaştaki yırtmaç bacağımı yeterince ortaya çıkarıyordu ama kendimi ucuz hissetmeme neden olacak değil. Boynumdaki yaka ışıktaki parlıyordu ve ondan nefret etsem de bir an için vücudumun tanıdığım tek parçasıydı.

Uzun zamandır ne anlama geldiğini bir kenara itersem, sadece bir kolyeymiş gibi davranabilirdim. Boğazımı sarması ya da köprücük kemiklerime dikkat çekmesi umurumda değildi.

Bir kıza benzemiyordum. Bunun mümkün olduğundan emin değildim. Ama güzel kumaşın dişiliği kendimi hiç hissetmediğim bir şekilde tamamlanmış hissetmemi sağladı. Sanki yarısı boş bir bardakmışım da dolana kadar bunun farkına varmamışım gibi.

Huh.

Dengemi kaybetmemek için tezgâhı sıkıca kavrarken ve utanmadan bakarken irkilerek bir kahkaha patladı. Aynadan bana bakan adamı tanıdığımdan emin değildim ama tanımak *istiyordum*. Yorgun ama canlı, nasıl gülüneceğini bilen bir adama benziyordu.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Fena değil." Burnum ve kulaklarımdan nefret ettiğim kadar gözlerimin koyu kahverengi tonuna ya da aşk tanrısının yayına hiç aldırmamıştım. Ama yıllar sonra ilk kez yüzümü incelediğimde, sık sık küçümsediğim özelliklerim artık o kadar da çirkin gelmiyordu.

Bana uyuyorlardı.

Belki biraz kuşa benziyordum, kenarları kabarık ve yumuşak, fazla yuvarlak bir yüzüm ve çok fazla çilim vardı. Ama... Görünüşüm o kadar da kötü olmamalıydı, yoksa Roark bana çıkma teklif etmez ya da beni eve götürmezdi.

Garipti.

Bugünlerde çok fazla şey var.

Kapı hafifçe çalındı. Odayı geçip kapıya yönelmeden önce elbisemin düşük yakasına ve kumaşın omuzlarımı normalde olduğundan daha geniş göstermesine son bir kez daha baktım.

"Ushuu, neredeyse don-" Kapıyı çekerek açtım ve birden aklımdan geçen her düşünce uçup gitti.

Tek düşünebildiğim-

Roark.

Roark, Roark, Roark, Roark.

Roark-

"Vay canına," diye soludum, önümdeki dev pembe köpekbalığı adama bakmaktan kendimi alamıyordum. Her zamanki gibi ciddi görünüyordu, mavi gözleri yumuşak, dişleri inci gibi beyazdı. İri ellerini iki yana açmıştı, sanki o da benim kadar ürkmüştü.

Keskin bir nefes aldı.

Bakışları vücudumda gezinirken arzudan alev alev yanıyordu.

Kendimden utanacak enerjim bile yoktu.

Nasıl olabilirdim ki? Roark karşımda dururken, bir *smokinin* içine tikiştirilmiş iki metrelik lezzetli, yumuşacık pembe bir şey.

Kaslarına yapışıyor, her yerinin ne kadar geniş olduğunu vurguluyor, onu bir şekilde gömleksizken olduğundan hem daha büyük hem de daha güçlü gösteriyordu. Kalın boğazındaki küçük tatlı papyon, sanki onu çekiştiriyormuş gibi hafifçe gevşemişti, ama bu dağınıklık görünüşünü bozmak yerine, sadece genel olarak nazik görünümüne katkıda bulunuyor gibiydi.

Çok seksi görünüyor.

"Roark," diye mırıldandım, aynı anda Roark vurulmuş gibi inledi. "*Huu-goh*," Roark'ın sesi gırtlaktan geliyordu ve kayarken duygu doluydu.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü, kendini tutamıyordu. Diz çöktüğünde bile iriydi, ellerini daha sıkı yumruklar halinde sıkarken iri vücudu benimkilerin üzerinde yükseliyordu; ellerinden birinde tuttuğu çanta kırışıyordu.

Öne doğru eğilip alnımız birbirine değdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Sadece bu küçük temas bile vücudumda elektrik çarpması için yeterliydi. Sızlandım ve Roark beni sakinleştiren yatıştırıcı bir gümbürtüyle karşılık verdi. Nefesi benimkine karıştığında nane şekeri gibi tatlıydı ve dişlerini yeni fırçaladığını belli ediyordu.

O da benim kadar gergin miydi?

Kesinlikle öyle görünüyordu. Roark'ı gergin hayal etmek zordu, her zaman çok derli topluydu. Bu küçük kırılganlık ona olan aptalca aşkımı daha da büyütüyordu. Büyük canavara karşı hissettiklerimi tanımlamak için muhtemelen kötü bir kelimeydi ama henüz onlara aşk demeye hazır olduğumdan emin değildim.

En azından... ilk o söyleyene kadar.

Kalbimin reddedilmeyi kaldırabileceğinden emin değildim.

Roark, kendisi kadar iri bir yaratığın asla sahip olmaması gereken bir kibarlıkla, taşıdığı hediye çantasına uzandı ve tam benim boyutumda bir çevirmen çıkardı. Zevk gezegeninde az da olsa kullanabildiğimin neredeyse karbon kopyasıydı. GPS kilitli olan bu cihazlar, hırsızların onları karaborsada satmasını engellemek için sadece bulundukları yerde işe yarıyordu. Gerçekçi olmak gerekirse, bu gece onları alacağımızı biliyordum ama bu beni daha az heyecanlı yapmadı.

Roark, mavi gözleri şefkatle sımsıcak, cihazı kulağımın üzerine özenle yerleştirirken nefesim kesildi, mutluluk tenimin altında uğuldadı. Küçük cihazı açarken hareketlerinde kasıtlıydı.

makinenin açılmasını bekledim. Bana güzel dedikten ve beni eve götürmeye karar verdiği gecedен beri ilk kez sesini duymak için endişeyle bekledim.

Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum - neden kırık bir adama bakıp kurtarılmaya değer bir şey gördüğünü bilmiyorum, ama minnettardım.

"Huu-goh." Roark'ın sesi soluk soluğaydı. "I-"

"Benim yok..." Duygularına yenik düşerek başını salladı. "Söyleyecek sözüm yok." Büyük bir pençe omzumdan aşağı kayan kayışı yakalayıp şefkatle yerine yerleştirirken sesi saygılıydı. "Dizlerimin bağını çözüyorsun." Başındaki çevirmen göz kırparak açık olduğunu işaret etti. "Her zaman öyleydin."

O kadar garip bir ciddiyeti vardı ki ona inanmak zorunda kaldım.

Roark'ın sesi tuhaf olsa da tanıdıktı. Onun bozuk İngilizcesine ve ana dilinin kaba homurtularına ve hırıltılarına o kadar alışmıştım ki, onu çevirmenden dinlemek garip geliyordu. Çok derli toplu ve çok kolaydı. Kendime *bunun sadece bir gece için olduğunu* hatırlattım. *Tadını çıkar.*

Dizlerimi .

Daha önce hiç kimsenin *bir şeyini* zayıflatmamıştım. Yapabileceğimi bilmiyordum.

Ben ona bakarken Roark'ın sesinin alçak gürültüsü kafamın içinde yankılandı. Kocaman, esnek göğüs kaslarının üzerine gerdiği smokine baktım. Vücudunu doğru yerlerden nasıl sardığına, siyah kumaşın teninin çarpıcı canlı pembesini nasıl vurguladığına baktım. Bu güzel, harika, canavar adamın tatlılığına hayranlıkla baktı.

Roark'ı pantolonundan ve beni ilk satın aldığında taktığı o süslü kuşaktan başka bir şey giyerken hiç görmemiştim. Onu smokin içinde görmek kalbimin ve aletimin akrobasi yapmasına neden oluyordu.

"Teşekkür ederim," demeyi başardım, heyecanım derimin altında uğuldarken ona yeni gözlerle bakıyordum. "Öyle görünüyorsun ki-" Bocaladım. Bunu doğru yapmak istedim. Buna *ihtiyacım vardı*. "Çok yakışıklı görünüyorsun!" Yanaklarım kıpkırmızı kesilerek ağzımdan kaçırdım. Bu daha önce hiç söylemediğim bir cümleydi ve dürüstçe olsa da söylemesi zordu.

Roark mutlu bir homurtu çıkardı, başını eğdi, benekleri utançtan fuşyaya döndü. "Teşekkür ederim."

"Hayır, gerçekten!" Aklımı başıma toplamaya çalışırken ellerimi salladım ve bileğini tuttum. "Görünüyorsun... Yani. *Vay* canına. Helloooo, Shark Daddy. Cidden. Yani. Bir dergiye falan çıkmalısın ya da filmlerde oynamalısın-Hollywood'un hiçbir şeyi yok." Bunların hiçbirini

tutarlı. "Ben hiç-" Gözlerimi kırıştırdım, tekrar konuşmaya çalıştım ve başaramadım. "Daha önce hiç flört etmedim - eğer bu benim için olduğu kadar senin için de acı vericiyse özür dilerim."

Roark yumuşak bir sesle, "Acı çekmiyorum," diye güvence verdi. O da benim hissettiğim kadar gergin görünüyordu. "Şey, belki biraz."

"Öyle mi?" Kıkırdadım.

"Flört etmekte iyi değilimdir."

Karnımda kelebekler uçuşuyordu. "Bence iyi gidiyorsun."

"Deniyorum," Roark'ın burun delikleri alevlenirken gözleri güç toplar gibi bir anlığına kapandı. "Kelimelerle aram pek iyi değildir."

"Beni kandırabilirdin."

"Deniyorum," diye tekrarladı, gözleri açıldı, canlı mavi her zamanki çarpıcıydı. "Senin için her şeyi yaparım. *Flört* etmeyi bile." Bunu sanki flört etmek ondan yapmasını isteyebileceğim en kötü şeymiş gibi söylemişti. Ki bu çok tatlıydı. Tanrım.

"Normalde kaptanlık yaparken böyle bir sorun yaşamazsın," dedim merakla.

"Bu farklı bir şey. Onlar benim astlarım. *Siz... sizsiniz.* Bunu yanlış yapamam. Sadece tek bir şansım var."

Aynı şeyi düşündüğümüze inanamıyordum.

Kendime engel olamayarak sırtıttım. "Göbek adın çaba, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?" Roark kaşlarını çattı ve ben de kıs kıs güldüm. Soruyu cevaplamak için ne kadar iyi görüldüğünden dikkati dağıldı.

Kıyafetini işaret ettim. "*Smokin* giymişsin." Belki Roark'ın da güvenceye ihtiyacı vardı?

"Öyleyim." Kafa karışıklığı unutulmuştu, Roark'ın eğlendiği belliydi. Ben aldırmadım. Arkasında oda boştu, Ushuu çoktan gitmişti. Bu beni aptal durumuna düşürecek olsa da memnundum. Çünkü bir kişinin beynimin tamamen eridiğine tanık olması bir gün için yeterince aşağılanmaydı, çok teşekkür ederim.

"Bayıldım!" Boğuk bir sesle söyledim. "Yani..." Düşüncelerimi düzene sokmak için durakladım. "Bunu kesinlikle doğru anlıyorsun. Sanırım beynimi kırmış olabilirsin."

"İmkansız. Senin beynin bunun için fazla zeki." Roark bir kahkaha attı ve başını sallayarak kolumdaki tek bir pençeyi okşadı. "Hislerimiz karşılıklı," diye ekledi. "Düşüncelerim tutarlı olmaktan çok uzak." İri, sıcak ve lezzetli eli kalçama yapıştı, parmakları ipeksi bedenimi gıcıklıyordu.

bana bakarken kumaş. Roark'ın gözleri bir an için siyahlaştı ve aynı anda benekleri erimiş kırmızıya dönüştü. Gördüklerinden hoşlandığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Bir *elbise* mi, Hugo?" Roark şaşırması bir halde mırıldandı. "Bu hiç *adil* değil. Sana dokunmadan odadan çıkmama nasıl izin verebilirim?"

Sırıtarak daha uzun durdum, sinirlerimi tamamen unutmuştum. Aramızdaki ilişkinin garip olacağından asla endişe etmemeliydim. Öyle olmadı. Kulağımın üzerine koyduğu çeviriciyi daha rahat bir şekilde yerine yerleştirmek için uzandım. Roark'la özgürce konuşabilmenin beni ne kadar duygulandıracığı şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti. Eğer kendimi tutamazsam hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım. Roark'ın beni yargılamayacağını bilsem de, çirkin bir şekilde ağlamak hiç hoş değildi.

*, ağlama. Her şeyi
yoluna koyacağım.
Dizlerimi . Her zaman
yaptın.*

Tanıştığımızdan beri Roark'ın tatlı sözlerinin her birini kalbimde biriktirmiştım. Kendimi zayıf hissettiğim günler için onları elimin altında tutuyordum.

Parmaklarımı Roark'ın elinin arkasında gezdirirken gözlerim ıslanmıştı, hâlâ ağlamamaya çalışıyordum. "Sen de çok seksi görünüyorsun, koca adam," dedim, sesim sert çıkıyordu. "Senin bedeninde bir smokin bulduğuna inanamıyorum!" Elbette, lobideki pek çok uzaylı benzer kıyafetler giymişti. Ama hiçbirisi Roark'ın bedenine yakın değildi.

Roark homurdandı, benekleri zevkten soluk pembe bir renge bürünmüştü. "Uygun bir tane bulmak hiç de kolay olmadı. Ushuu yardım etti. Kendime pay çıkaramam." Sesi hâlâ sıcaktı ama sertti.

*Benimle konuşmak onu sinirlendirdi mi?
Tanıştığımız gün bu yüzden mi bu kadar sessizdi?
Bu en hafif tabirle gurur vericiydi.*

Roark her kelimeyi dikkatle ve yavaşça seçti, sanki mükemmel olanları seçmezse hiç konuşmamayı tercih edecekmiş gibi.

"Haklısın, daha sıcak," diye ekledi Roark, beni düşüncelerimden sıyrarak. Sanki kendisini kişisel olarak rencide etmiş gibi kaşlarını çatarak giysisine baktı ve kalın boğazını saran karmakarışık yakasını çekti.

Ondan daha sıcak-
Oh.

Homurdandım, elimi ağızıma götürürken çıkan ses beni şok etti.
Anlaşılan çevirmenler argodan anlamıyor.

"Tahmin edebiliyorum! Yani... üstünüze hiç kıyafet giymiyorsunuz - sanırım cildinizin düzgün çalışabilmesi için havaya erişmesi gerekiyor. İki kat çok fazla geliyor olmalı." Dudağımı çiğnedim, gözyaşı tehdidi azalırken heyecanla uğuldadım.

Yoluna devam et, Hugo.

"Ciddiyim ama."

Roark'ın bana bakışı içimi ürpertti, sanki zeki olduğumu düşünüyordu ve sanki... Tanrım, sanki onu anladığım için *memnun* olmuştu. Bir kez daha beni görüyordu, başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde.

"Dünya'da 'ateşli' kelimesi bazen 'çekici' anlamında argo olarak kullanılabilir," diye açıklamaya çalıştım.

"Ah," diye başını salladı Roark.

Nefes nefese ve kızarmış bir halde mırıldandım: "Bunu söylerken seksi olduğunu kastetmişim. *Gerçekten* seksi." *Bu kadar garip davranmayı kes! Bu sadece Roark.*

"Anlıyorum," dedi Roark'ın sesi çakıllı
bir yumuşaklıktaydı. Gözleri maviden aç
bir siyaha dönmüştü. Titredim.

Paylaştığımız bakış çok katmanlıydı. Kuru bir yaz günü kadar sıcaktı, sıcaklığın altında *özlem* kaynıyordu. Roark'ın burun delikleri alevlendi. Başını iki yana salladı, gözlerini kaplayan siyah heyecan soluk maviye dönüştü.

Kendini merkeze alarak, sanki bir şalter atmış gibi - canavar yeniden bir beyefendi oldu.

"Senin için bir şeyim var," demeyi başardı Roark. O gece ikinci kez taşıdığı çantanın içine uzandı. *Başka ne getirmişti?* Son bir hafta içinde bana hayatım boyunca almadığım kadar çok hediye vermişti.

Nesneyi çıkardığında gözlerim büyüdü.

Bir buketti. Rengarenk yabancı çiçeklerden oluşan hoş bir koleksiyon. Garip görünümlüydüler ve dişleri olduğundan oldukça emindim ama... onları gariplikleri için *seviyordum*. Mükemmellerdi. Kırmızı güllerin asla olamayacağı kadar ilginçlerdi.

Daha önce kimse bana çiçek vermemişti.

"Teşekkür ederim," diyerek demeti kollarımın arasına aldım ve çiçeklerden biri bana doğru fırladığında irkildim. Çıplak omzumdan bir parça koparmaktan kıl payı kurtuldu. Ben tepki veremediğim Roark buketi kaptı.

ellerimden çekip aldı. Sanki kendisine ihanet etmişler gibi çiçeklere bakarken gözleri korkuyla açılmıştı.

Yani, sanırım vardı.

"Etoburlar," diye yutkundum, dehşete kapılmıştı, sanki fark etmemişti. "Özür dilerim ufaklık." Sonra da tüm buketi odanın öbür ucuna, benden olabildiğince uzağa fırlattı.

İki oldum, kıs kıs gülüyordum. *Tanrım, çok tatlıydı.*

"Onları öylece fırlattığına inanamıyorum," diye kıkırdamalarım arasında ağzımdan kaçırdım.

Roark bana baktı, gözleri canlı bir fuşyaydı. "Çok özür dilerim-"

"Roark," yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve hemen sakinleşmesine şaşırdım. "Onları seviyorum."

"Seni ısırmaya çalıştılar."

"Öyleydi," diye kabul ettim, dev dişleri yüzümden sadece santimetre uzaktaydı. "Ama yine de onları seviyorum." Başını hafifçe salladım ve mutlu bir mırıltıyla burnunu öptüm.

"Oh," Roark'ın gözleri kapanırken benekleri tekrar pembeye dönüştü.

Memnun bir kedi gibi yumuşak bir ses çıkardı. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım." "Neden seni ısırmadılar?" Her zamanki gibi merakla sordum.

Roark gözlerini kırptırdı. "Renklerim," benekleri o kadar hızlı renk değiştirdi ki takip edemedim. "Zehirli olduğumu düşünüyor olmalılar. Şimdiye kadar aklıma gelmemişti."

Bu mantıklı.

Onun türüyle ilgili yeni ve parlak küçük şeyler öğrenmeyi seviyordum. "Öyle misin?" diye sordum.

"Ne?"

"Zehirli misin?"

Roark gücenerek ofladı. "Hayır."

"Bildğim iyi oldu." Kendimi daha önce hiç olmadığı kadar güvende hissederek kirpiklerimin arasından ona baktım, bakışlarımı göğüs kaslarından kalın karnına ve etli kalçalarının arasına yerleşmiş siklerinin yumrularına doğru sürükledim. "Çünkü seni tatmak gerçekten hoşuma gidiyor."

Roark az önce ona elektrik vermişim gibi kustu. Ona acıyarak, alnındaki lekelerin kırmızı tonunu yakalamak için tam zamanında dikkatimi yüzüne verdim.

"Çiçekleri tekrar görebilir miyim?" Yüzünü avuçlarımdan arasında nazıkçe tutarak sordum. Roark tereddüt etti. Belli ki beni ısırmaya çalışacaklarından endişeleniyordu.

tekrar. Bu arada, gerçekçi olmak gerekirse, onları acımasızca duvara çarpma şeklinden sonra hayatta kalacaklarından bile emin değildim. "Lütfen?"

Roark iç çekerek etti.

Kendini tuttuğum yerden kurtarıırken dikkatliydi ve boyunun tamamına kadar yükseldi. Dönerek, atılmış bukete doğru ilerledi.

Vay be. Şu kıça bak. Cidden, bir ödülü hak ediyordu.

Roark odanın içinden geçerken, giydiği dar siyah pantolon her kıvrımı ve çatlağı kavrarken esnedi, kabardı ve dolgunlaştı. Eğildiğinde bir iniltiyi bastırdım. Roark hırpalanmış çiçekleri toplarken her zamanki gibi dikkatliydi.

Bu kadar büyük bir yaratığın nasıl bu kadar nazik olabildiği beni hâlâ şaşırtıyordu.

Roark yanıma döndüğünde, gittiğinden daha sakin görünüyordu. Sanki ona tamamlaması için bir görev vermiş olmam onu sakinleştirmişti. Çiçekler biraz yıpranmıştı ama endişelendiğim gibi tamamen mahvolmamışlardı.

Beklentiyle ellerimi uzattım.

"Huu-goh..." Roark endişelendi. Belli ki beni buketin yakınında istemiyordu. Ama aramızda çok fazla güven inşa etmiştik ve ona biraz zaman tanırsam, bu özel tehdidi kendi başıma halledebileceğimden daha fazlasını yapabileceğimi anlayacağını biliyordum.

Ayrıca meraklıydım. O da bu seviyordu.

"Lütfen," diye tekrarladım, sabırla bekleyerek. "Dikkatli olacağım."

Birkaç saniye düşündü, Roark'ın kaşları çatıldı ama sonunda yumuşadı. Çiçek demetini dikkatle bana uzatırken mavi gözleri kısıktı.

Bana gerçekten daha iyi bir ilk buket veremezdi.

Çiçekleri yakından daha da güzeldi. Küçük, taç yapraklı yaratıklara, evimizdeki bitkilere olduklarından daha yakındılar. Heyecanla minik, dişlek yüzlerini inceledim, koptuklarında ulaşamamışlar diye onları vücudumdan uzakta tutmaya dikkat ettim.

Bana bunları verdiği için çok mutluydum, dişlerimin canı cehenneme.

Ne de olsa *uzayda*, yabancı bir gezegendeydik ve sevgilim şimdiye kadar karşılaştığım en dişli, en büyük yaratıktı.

Sıra dışı olmayan bir çiçek almak utanç verici olurdu ve biraz tehlikeli olmalarına rağmen

Çok garip. Bu buket de tam olarak öyleydi.

Olağanüstü.

Tıpkı onu bana veren kişi gibi.

Roark üzerimde geziniyor, tehlikedeymişim gibi görüldüğü anda çiçekleri kapıp götürmeye hazır bekliyordu. Ama hiçbir zaman dişlerinin vücuduma, onu gerçekten endişelendirecek kadar yaklaşmasına izin vermedim. Bunun bir nedeni parçalanmak istemememdi ama daha çok da ilk atışta hayatta kalabilecek kadar dayanıklı olmalarına rağmen ikincisinde hayatta kalabileceklerinden emin değildim.

"Onları seviyorsun," diye gözlemledi Roark.

Sesi şaşırmamış gibiydi. Şimdiye kadar benim meraklı saçmalıklarına alışmıştı. Bu gerçek içimi ısıttı.

"Evet," diye sııttım küçük yaratıklara merakla. "Çok küçükler ama çok dayanıklılar."

"Minik, esnek şeyler en sevdiklerimdir," diye sertçe flört etti Roark, ardından hâlâ utanıyormuş gibi boğazını temizledi. Çiçeklerden bahsetmediği hissine kapıldım. Yanaklarım ısındı ve sinirlerini yatıştırmak için ona uzanmak istedim.

süreliğine banyoya çekildim ve buketi daha sonra kullanmak üzere nazikçe tezgâhın üzerine bıraktım. Roark'ın yanına döndüğümde ona bir el uzattım. Roark elime yapıştı ve beni sağlam göğsüne doğru çekti. Bir mırıltı başladı, yüzümü yastık gibi göğüs kaslarının arasına gömdüğümde uğultu hissi beni sakinleştirdi, önceki tüm tedirginliğim unutuldu.

Roark bir eylem adamıydı. Her ne kadar iletişimi benimkinden daha garip olsa da, niyetinden bir kez bile şüphe etmedim. Kalbinin benimkine karşı her atışında ne kadar ciddi olduğunu *hissedebiliyordum*. İki kalp. Çünkü onun gibi nazik bir insan için bir kalp yeterli olmazdı.

Onunla konuşabilmek çok garipti. Çok garip.

Ama güzel bir
şekilde. *Çok* güzel
bir şekilde.

Tercümanın kulağıma vurduğu ağırlık bunun uzun sürmeyeceğini hatırlatıyordu.

Her anı değerlendirmeliyim.

"Daha önce kimse bana çiçek vermemişti," diye göğsüne doğru geveledim, orada bunu itiraf edebilecek kadar güvende hissediyordum. Roark soru sorarcasına homurdandı. "Dünya'dayken bir tür eziktim," diye itiraf ettim, yara bandını erkenden söküp atarak. Bu

Yüzüm ona karşı saklıyken kelimeleri çıkarmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Güzel kokuyordu. Ben kollarımı beline doladığımda ve o saçlarımı okşadığında vücudu yanağıma yaslanmıştı.

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım görünmezdim. Elimde tek şey 'zeki' çocuk olduğum gerçeği, ama bu bile sonunda hiçbir şey ifade etmedi."

"I..." "Anlamıyorum" sözlerini toparlarken Roark'ın kalbi inanılmaz derecede hızlı atıyordu. Roark alay etti, sanki benim görmezden gelinmem fikri çok saçmaymış gibi.

Güldüm, çünkü çok tatlıydı ve tahmin edilebilirdi ve bana bu kadar değer vermesine şaşırmadım - bana davranışından sonra değil.

"Senin kadar canlı biri nasıl görünmez olabilir ki?" Roark tekrarladı.

Gözlerim yandı ve onları sıkarak kapattım. "Ben her zaman kolay unutulan biri oldum," diye itiraf ettim. "Bu yüzden senin bu kadar... garip..."

"Neyi?"

"Beni böyle *görmek*... senin *gördüğün* gibi. O kadar uzun süre önemsiz biri olarak yaşadım ki, hayattaki payımın bu olduğunu düşündüm. Ama sonra sen geldin. Beni yanına aldın ve bana çok nazik davrandın. İşte bu yüzden *seninle* ne yapacağımı bilemiyorum." Kalbim küt küt atıyordu. "Yani bu bir randevu, değil mi? Ushuu öyle olduğunu söyledi."

"Evet," diye onayladı Roark. "Sana kur yapıyorum." Sesi bundan gurur duyuyor gibiydi ve bu başlı başına bir akıl tutulması değil miydi? Roark. *Benimle* birlikte olmaktan gurur duymak.

"Bana kur mu yapıyorsun?"

"Evet." Roark mırıldandı ve hiçbir kelime kalbimi bu kadar hızlı sakinleştirmemişti.

"Neden?"

"Çünkü sen benimsin." "Senin mi?"

"Evet." Roark boğazını temizledi. "Seni o pencerede gördüğüm andan itibaren benim oldun." Kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu. "Sen de hissetmiyor musun? Düşündüm ki..."

"Düşündün mü?" Boğazımdaki yumruyu yuttum, bu ifade hakkında ne hissettiğime karar vermekte zorlanıyordum.

"Bunu istediğini sanıyordum." Roark'ın sesi bir an için o kadar kaybolmuş gibiydi ki kırılıyormuşum gibi hissettim.

"Tabii ki istiyorum," diye cevap verdim hemen, şimdi neyi kabul ettiğimin tamamen farkındaydım. "Elbette seni istiyorum."

Roark sert bir iç çekişle gevşedi, sanki onu reddedeceğimden korkmuş gibi üzerimde eridi. Tekrar mırlamaya başladığında gözlerimi sıkıca kapatıp onun cennet gibi kokusunu içime çektim. Aynı anda hem erkeksi hem de tatlı. Bugünkü döller gibi ananasımsı.

Sabit, sağlam ve lezzetliydi. Ve onun hakkında haklıydım.

Başta yanlış anlamış olsam bile ne olacağımız konusunda haklıydım.

Bu, tasmanın beni korumak için olduğu anlamına mı geliyordu? Beni bir mülk olarak gördüğü için değil, değerli olduğum ve beni güvende tutmak istediği için mi? Başka hiçbir yere ait bir şekilde Roark'a aittim.

-Çünkü bu düşünce beni sıcak hissettirdi.

"Bu, gezegeninize vardığımızda beni tutacağın anlamına mı geliyor?" Sözlerim boşuktu ama daha az önemli değildi. "Çünkü ben-" sesim kesildi. "Sensiz olmak istemiyorum."

Bu, beni satın aldığı günden beri endişelendiğim bir şeydi. İnanmak istesem de de ben bir maldım. Satın alındığım gerçeği, kolayca satılabileceğim anlamına geliyordu.

Roark beni yatıştırmak için usulca gürlledi. Bir sonraki sözleri aramızdaki boşlukta yankılanırken yanlış anlamaya yer yoktu, parçalanmış kalbime merhem oldu. "Bana kalsa Huu-goh, yanımdan hiç ayrılmazdın."

Gözlerim yandı ve ürperdim, eli sırtımın ortasına sabit daireler çizdiğinde eridim.

"Asla yalnız olmayacaksın," diye ekledi Roark usulca. "Açlık, acı ya da korku nedir bilmezsin." *Ovala, ovala, ovala*, avucunun altında titredim. "Acı anılarını yeni mutlu anılarla değiştirirdim. Görünmemenin nasıl bir his olduğunu unutacaksın. O kadar çok seçeneğin ve fırsatın olurdu ki hepsinin izini kaybederdin. Her gün yanımda kalmayı seçtiğin için onur duyardım."

Kalbim çatlayacak gibi oldu.

Bu benim on altıncı doğum günüm gibiydi, tek fark kırılğan parçalarımı toplamam için beni yalnız bırakmak yerine Roark hemen yanımdaydı, onları topluyor ve bir araya getiriyordu. Ta ki daha önce olduğum kişinin daha yeni ve daha iyi bir versiyonu olana kadar. Roark, bir daha asla

onun ilgisi için yalvardım. Aslında, konuşma şekli sanki benim için yalvaran oymuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Tanrım, eğer oradaysan, onu bana bırak ve bir daha hiçbir şey istemeyeyim.

"Neyin var küçük canavar?" Roark mırıldandı, mırıltısı yanağımı titretti.

Hiçbir şey söylememiştim, bu yüzden neden endişelendiğini anlayabiliyordum. Sessizliğim muhtemelen yanlış bir şey söylediğinden endişelenmesine neden oldu. Ki gerçek bundan daha farklı olamazdı. Böylesine güzel bir açıklamayı nasıl değerlendireceğimi bilemiyordum.

Roark konuşmamı bekliyordu, ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim, çünkü Roark'ı tutmak için dua ettiğimi itiraf etmek çok utanç vericiydi.

"Nasıl dans edileceğini bilmiyorum." kaçırdım. Ve en kötüsü olduğum için -Devam ettim. "Baloya ," diye açıklamaya çalıştım.

Şaşkın bir ses çıkardı.

"Resmi bir balo gibi, bunun gibi. Daha büyük gençler için ve okullarda düzenleniyor. Bir araya geliyorsunuz ve bu herkesin tüm zaman boyunca konuşacağı büyük, süslü bir şey oluyor." Kıpırdandım, ona bakarken çenemi göğsüne gömdüm. Çevirmenin sözlüğünde "balo" kelimesinin olmadığını anladım, tıpkı "ateşli" kelimesinin ikinci tanımının olmadığı gibi, bu yüzden açıklamaya devam ettim.

"Genelde erkekler kızlara sorar ama ben... yani ben hep öyleydim-" Çıkar ağzındaki baklayı *Hugo*, diye kendimi azarladım. "Kızlardan hiç böyle *hoşlanmadım*, o yüzden kimseye sormadım. Sorsaydım bile, evet diyeceklerini sanmıyorum." Dudağımı çiğnedim. "Ayrıca, bir erkeğe teklif etmek için çok korkaktım. Hayatta olmaz. Uh-uh."

Sadede gel.

Saçmalıyorsun.

"Yani resmi dans deneyimim negatiflerde. Ve ben... süslü etkinliklerde nasıl davranacağımı gerçekten bilmiyorum. F'ukYuu'da bazı partiler vermiştik. Onlarda çalıştım yani. Ama kıcımlı sallamak ve bir direğin üzerinde yarı çıplak dönmek, bu gece benden istendiğini varsayıdığımdan çok daha farklı bir beceri seti. Ve eminim ki orada twerk yapmaya başlarsam şok olursunuz. Ve seni gerçekten ama gerçekten hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bu gece önemli."

Roark sessizdi, belli ki sözlerimi sindirmeye çalışıyordu ama ben yine de devam ettim, başladığım için artık duramazdım. "Bunun çok eğlenceli olması gerektiğini ve bunun için çok *çalıştığını* biliyorum -ve az önce harika bir an yaşadık!" Ama itiraf etmeliyim ki, oraya çıkar çıkmaz benim bir ezik olduğumu fark edeceğinden cidden korkuyorum -çünkü öyleyim- açıkça -Ne yaptığımı bilmiyorum ve sadece beklentilerinizi yönetmeye çalışıyorum."

Vay be. Kelime
kusmuğu. Bir *sürü*
kelime kusmuğu.

Sanırım aylarca onunla konuşamadıktan sonra her şey ortaya çıkmak istedi.

"Huu-goh," diye mırıldandı Roark, bir eliyle sırtımı okşarken göğsü gümbürdüyordu. "Yavaşla biraz."

Nefesimi içime çektim, tuttum ve başımı sallayarak bıraktım. "Evet, evet." Onu daha sıkı çektim, kalbim çarpmasına rağmen ona bakmaya devam ettim. "Haklısın. Konuşmana izin vermeliyim, değil mi?"

"Dans etmeyi bilmediğin için 'ezik' değilsin," dedi Roark'ın sesi her zamanki gibi yatıştırıcı ve vakurdu. Onu bu şekilde, tamamen tutarlı bir şekilde dinlemek çok farklıydı. Hâlâ biraz aksanı vardı ama ne dediğini anlamak yeterince kolaydı. Dürüst olmak gerekirse çevirmenler harika bir iş çıkarmışlardı.

"Oh, *nasıl* dans edileceğini biliyorum-" diye düzelttim onu alaycı bir tavırla. "Ama sadece sürtükçe."

Roark eğlenerek homurdandı. "Hayatta kalmanız için gerekli olduğuna emin olduğum bir beceri."

"Evet," diye başımı salladım, bunu anlamasından garip bir şekilde etkilenmişim. "." "Danslarını hatırlıyorum," diye gürledi Roark. "*Sevgiyle*."

Karnım döndü.

Roark'ın bunu söylemesini gerçekten beklemiyordum. Aslında, performansından biraz rahatsız olduğu izlenimine kapılmışım. Sadece... geriye dönüp düşündüm, beneklerinin ne renk olduğunu hatırlamaya çalıştım. Elbette, çok değişiyorlardı... ama geriye dönüp baktığımda bir yerlerde kırmızıyı hatırladığımdan emindim.

Lanet olsun.

Kendimi toparlayamadan -özür dilerim Bay "flört etmekte iyi değilim"- Roark beni nazikçe vücudundan çekti.

Daha iyi konuş, vay canına. Vay canına. Smokinli Roark nefes kesiciydi. Bolca göz alıcı. Bunu asla atlatamazdım.

"Yirmi yılı aşkın bir süredir bu gezegene geliyorum," diye açıkladı Roark, "ve bu etkinliklerin hiçbirine katılmadım."

Başımı salladım.

"Sessiz bir çocuktum. Derslerime devam eder, eğlenceye dalmak yerine yetimhanedeki diğer çocukları gözetirdim. Büyük Felaket vurduğunda partiler ya da oyunlar için zaman yoktu. Halkımızın başına bela olan hastalığın tedavisini bulduktan sonra oyun oynamaya daha da az meyilli oldum. Reşit olur olmaz orduya katıldım," diye devam etti Roark, sesini yumuşak tutarak. "'Danslar' ve 'dans etmek' hakkında bildiklerim, yıllar boyunca katıldığım birkaç çiftleşme töreninden ve bu gece seni dışarı çıkarmaya hazırlanırken HoverPad'imde izlediğim videolardan ibaret."

Oh. Oh. "Yani sen de dans etmeyi bilmediğini mi söylüyorsun?" *Muhtemelen bu konuda sersemlememeliydim.* Ama bu onun hakkında öğrendiğim en önemli bilgiydi ve her yeni bilgiyi kalbimin derinliklerine sakladım.

Roark ciddiyetle, "Hayır," dedi. "İstemiyorum." Devam etmeden önce bir saniye düşündü. "Eğer dans etmeyi bilmemek insanı ezik yapıyorsa, umarım eşit durumda olduğumuzu öğrenmek seni rahatlatır."

"Yani biz..."

"Birlikte başarısız olmak mı?" Kaşlarını kaldırdı ve ben sııttım, karnımda kelebekler uçuşuyordu.

"Birlikte başarısız olmak," diye yineledim, artık o kadar da tedirgin hissetmiyordum. "Sanırım bu o kadar da kötü değil."

"Hayır küçüğüm, değil." Roark saçlarımı karıştıran bir nefes çekti, o kadar yakışıklı görünüyordu ki başım döndü. "Hayatta bir şeyi ciddiyetle denemekten ve aptal görünmekten çok daha kötü şeyler var." Bir parmağını yanağımda gezdirerek beni yeniden ürpertti.

"Nasıl oldu da kimse seni kapmadı?" Kendime engel olamayarak sordum. Soruyu sorduğuma hemen pişman oldum, uygun olduğundan emin değildim ama Roark cevap olarak güldü, ben de sorun olmadığını düşündüm.

"Deneseler bile buna izin vermezdim," diye tekrar mırıldandı, uzun, kaygan dili dışarı çıkıp parmağının az önce çizdiği yeri gıcıklayabilsin diye eğildi. "Senden başka kimseyle ilgilenmiyorum. Ayrıca, kapkaç yapan kişi olmayı tercih ederim." Ve sonra tam da bunu yaptı-

Sanki hiç ağırlığıım yokmuş gibi beni kollarına aldı. Titriyordum; odamızın kapısından çıkıp koridordan aşağı inerken ve bindiğim aynı altın asansöre binerken, onun beni kolayca idare etmesinden ne kadar tahrik olduğumu saklamaya .

Dostça olmayan gözleri düşünmemiştim.

Güvensizliklerimi ya da geçmişimi düşünmedim.

Lobide gördüğüm insana benzeyen adamı düşünmedim. Ya da geride bıraktığım dünyayı.

Ve şimdi Roark niyetini açıkça belirttiğine göre, kendime verdiğim etiketler ortadan kalkmıştı. Ben bir köle değildim. Evcil hayvan değildim. Ezik değildim.

Kalbimi hızlandıran biriyle ilk randevusuna çıkan bir adamdım.

Ve biz sadece dans edemeyen ama yine de geceyi birbirimizin kollarında geçirmek isteyen iki kişiydik.

NINETEEN

ROARK

Çocukken sık sık yıldızları seyrederdim. Babam ve ben ön bahçemizde birlikte otururduk, ayaklarımız eve doğru açılı, başlarımız arkaya eğik. Yıldız ışığı, benimkiyle aynı tonda olan pembe yüzeyinde dans ederdi ve onun anlattığı hikayeler zihnimi geleceğe dair fantezilerle doldururdu.

Ona o kadar çok soru sordum ki, eminim sayısını unutmuştur. Vebaya yenik düşmeden çok önce, o da benim gibi bir hayalperestti.

Yıldızlar bu kadar büyük oldukları halde nasıl bu kadar küçük görünebilirler? Nereden geliyorlar?

"Sence tadı nasıldır?" Bir keresinde sormuştum. Henüz altı yaşındaydım ama sorularımı ve duygularımı tam olarak ifade edebiliyordum. Babam bana sık sık kitap okurdu. Düşüncelerini ve arzularını paylaşırdı. Cevabını bildiği zaman sorularımı cevaplardı. Bu kadar hızlı ve ciddi bir şekilde büyümemin bir nedeni de onun vesayetiydi. İnsanlar sık sık onun kopyası olduğumu söylerdi. Bu gerçek beni her zaman gururlandırmıştır.

"Yıldızların tadı özgürlük gibi," diye babam. Bir kez uzaya gitmişti. Bir kez yeterliydi.

Özgürlük.

Çok değil birkaç yıl sonra öldü. Doktor beni başucunda tutmaya çalışmıştı ama yüzündeki renksizlik ne olduğunu açıkça gösteriyordu. Ben de onun yerine dışarı koştum, çimler ayaklarımı gıdıklıyordu. Cesedine bakmak onu geri getirmeyecekti.

Yukarıdaki takımyıldızlara baktım, mürekkepli gece yüksek ve geniş bir alana yayılmıştı. Ve yas tutarken, haklı olup olmadığını merak ettim. Çok şey değişmişti

Bu kadar kısa bir süre içinde yıldızlar hep aynı kaldı. Babanın hikâyeleri ve hayalleri, geride bıraktığı gökyüzünde ve onunla birlikte geride bıraktığı oğlunda korunmuştu.

Yetimhaneye taşındıktan sonra, çoğu günümü beni evlat edinen kardeşlerimi korumak ve kollamakla geçirdim. Onların dağınıklıklarını temizledim, arkalarından takip ettim ve bir süpürge ve faraşla kaoslarını süpürdüm. Onları hizada tutan Sahrk bendim. Onları güvende tutan Sahrk bendim. Ve veba tekrar ortaya çıktığında ve ortak yatak odamız hasta çocuklarla dolduğunda, şifacı ve bakıcı olarak elimden geldiğince yardım etmeye hazır olan bendim.

Boş boş duramazdım. Benden daha genç ve küçük olanlar tehlikedeysen olmazdı. Bazı günler aç kaldım, böylece fazladan erzağa ihtiyacı olanlar erzak sahibi oldu. Ve büyük fırtına dindiğinde ve Felaket ortadan kalktığında - gezegenimizi işgal eden herkese uygulanan tedavi - benden daha zayıf olanların güvende olduğunu görme dürtüsü devam etti.

Babamın sözlerini ya da yıldızların vaadini asla unutmadım.

Kim olduğumu hiç unutmadım.

Yıllar sonra, çimenlerin üzerinde oturup kardeşlerime katılmak yerine onları gözlemlediğimde, bakıcımız "Eğlenceye bu kadar alerjisi olan bir gençle daha önce hiç karşılaşmadım" diye gülerdi. Gökyüzü menekşe rengini aldığı ve ay görüldüğünde, diğer çocukların konuşmalarını duymazdan gelir ve yıldızların tadına bakabileceğim yaşa gelene kadar günleri sayardım.

On beş yıldır kaptanlık yapıyordum.

Bundan çok daha uzun süredir yıldızların peşindeydim.

Yine de o ana kadar babamın vaat ettiği şeyin tadına varamamıştım. Huu-goh'u kucağıma aldığımda dudakları titriyordu.

Sıcaktı.

Müziğin havada süzülüşü eşliğinde birlikte salınırken sıcaklığı bedenime sıkıca yapıştı. Balodaki canlı orkestra yetenekliydi ama kusursuz performansları bile kollarımda kucakladığım küçük huu-man'in güzelliğinin yanında sönük kalıyordu.

Ayaklarının yere değmemesine aldırıyor gibiydi. Etrafımızdaki diğer dansçıları nasıl taklit edeceğimi bilmememe aldırıyor. Onu kolumun kıvrımına sıkıştırıp başını göğsüme yaslamama aldırmadı.

Huu-goh'un güzel ve karanlık bakışları bir kez olsun benimkileri terk etmemişti. Ne asansörden çıktığımızda, ne balo salonuna girdiğimizde, ne de dans pistindeki gruba katıldığımızda.

Gözleri sadece ve sadece bana bakıyordu.

Dudaklarının tadı özgürlük gibiydi, dilimin izinden kayganlaşmıştı. Keşke benim de onunki gibi dudaklarım olsaydı. Onu öpüp koklayabileceğim yumuşak, yumuşacık şeyler. Ne yazık ki dilimle yetinmek zorundaydım.

Dans etmekte çok kötüydük, bu doğrudu. Ama Huu-goh'un daha önceki korkularına rağmen ikimiz de umursamadık ya da gerçekten fark etmedik bile.

"Bu da ne?" Huu-goh, parmakları takım elbise ceketimin cebiyle oynarken sordu. Kendimi içinde bulduğum şaşkınlığı göz kırparak üzerimden atmam bir anımı aldı.

Oh.

Henüz bunu görmesini istememiştim.

Bulduğu kâğıdı fuşya benekli bir utançla tanıdım. "Ah." Boğazım daha önce olduğu gibi tıkanıp, kelimeler takıldı. Vücudunu sadece sağ kolumla desteklenecek şekilde kaydırdım. Bileğimden çıkan dallar onun etrafında dolanarak, dikkatim dans etmek ve elindeki kâğıt arasında bölünürken, yerinde rahatça kalmasını sağladı.

Notu tuttuğu yerden çekip açtım. Huu-goh pırıl pırıl bir merakla inceledi. *Ne bekliyordum ki?*

Sanki tüm sırlarımın kokusunu alabiliyordu.

Zeki arkadaşımın listemi bulacağını bilmeliydim.

"Bu bir..." Bu makalenin içeriğini yazmak için bütün bir haftamı harcamıştım. İçine kalbimi ve ruhumu koymuştum. *Utanmıştım.* Ritimsizliğimden çok listeden utandım.

Kenarlarını düzeltirken elim biraz titredi, kendime zaman kazandırdım. Huu-goh'un minik eli en kötü kırışıklıklar için bana yardım etti. "Bu bir liste," diye itiraf ettim - acı verici bir şekilde garip.

Sakin ol, Roark.

İstediğiniz buydu.

Korkmana gerek yok.

"Bir liste mi?" Huu-goh başını merakla yana eğdi. Sesinin o özel tonundan hiç sıkılacağımı sanmıyordum, özellikle de artık sorularını anlayabildiğim için. Keşke çevirmenleri de yanımıza alabilseydik.

ve gemide çalışacaklarını söyledi. Tekrar özgürce konuşmak için eve varana kadar beklemek zorunda kalmayacaktım.

"Size sormak istediğim tüm sorular için hazırladığım bir liste," diye açıkladım.

Huu-goh'un gözleri benimkileri aradı, boğazımı düğümleyecek kadar tapınmaya yakın bir şeyle doluydu. "Gerçekten mi?"

Neden bu kadar şaşırdı?

"Seni *tanımak* istiyorum." Doğru kelimeleri bulmam biraz zaman aldı ama bulduğumda içime huzur yerleşti.

"Ah." Huu-goh gözlerini kırptırdı ve şeftali rengindeki güzel parmaklarıyla listedeki ilk satırın izini sürmeden önce bir an düşündü. "İlk satırda ne yazıyor?"

Ortak dili okuyamıyordum, bu yüzden kendi kendine okumasına izin vermek yerine ona sormak zorunda kalıyordum. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Normalde sessiz kalacağım zamanlarda konuşmak için beni konfor alanımdan çıkmaya zorluyordu. Ama aynı zamanda Huu-goh'la bana yardımcı olacak bir listeyle konuşmak anlamına geliyordu ve görünüşe göre artık gergin, mutlu bir enkaz olduğum için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

Sakinleştirici bir nefes aldım. Bu işe bu kadar çabuk girmeyi beklemiyordum, hele de hâlâ dans ederken, ama Huu-goh şimdi başlamak istiyorsa onu kim durdurabilirdi ki?

"Doğum günün ne zaman?" Sordum, huysuz bir sesle.

"Nisan'ın yirmi üçü," diye hızlıca cevap verdi. "Şu anda saatin kaç olduğuna göre bunun gerçekte ne zaman olduğunu bilmiyorum. Artık değil." Son yorumu üzgün ya da istifa etmiş gibi değildi. Bu kadar önemli bir şeyi kaybetmenin ona hissettirmesi gereken şeyden tamamen bağımsız olarak bir gerçeği ifade ediyordu.

"Yeni bir doğum günü ister misin?" Merakla sordum.

Huu-goh gözlerini kırptırdı, iri kahverengi gözleri adını koyamadığım bir duyguyla dolup taşıyordu. Gözleri sıkıca kapandı ve başını salladı, yanağından tek bir damla yaş süzüldü.

"Gemiye döndüğümüzde birlikte bir tane seçeriz," diye mırıldandım, yapışkan, tuzlu izi temizlemek için yakamdan bir dal kaydı. İlk başta onun gözyaşlarını ne kadar tuhaf bulduğuma inanamıyordum. Ve şimdi... *şimdi* Huu-goh'un kırılganlığından daha güzel bir şey görmemiştim.

"Kaç yaşındasın?" Sonra ben sordum. Bu çok fazlaydı. Onu bunaltmak istemedim.

"Yirmi bir."

Eğlenerek havladım. "Sen bir *bebeksin*," diye alay ettim.

"Siktir git," diye kıkırdadı Huu-goh, sonra da bunu söylemek istememiş gibi elini ağzına götürdü. Bugün bunu çok sık yapıyordu.

"Sonra," diye söz verdim, kendime engel olamıyordum, dallarım elini ağzından uzaklaştırıyordu.

"Kaç yaşındasın *sen*?" Huu-goh gözlerini kısarak sordu, yanakları kıpkırmızıydı.

"Kırk iki," diye cevap verdim. "Bunun insan yılı olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama benim gezegenimde yaşımın başındayım."

"Oh," Huu-goh dudağını ısırdı. "Ben de bir yetişkinim," diye ağzından kaçırdı. "Ciddi anlamda bebek olduğumu düşünüyorsanız diye söylüyorum. 'En iyi dönemimde' olduğumu falan bilmiyorum ama..." Endişelenmemiştim ama yine de güvenceyi takdir ettim. A&R'nin sadece yetişkinleri kaçırdığı herkesçe bilinen bir şeydi, bu yüzden korkmam için hiçbir neden yoktu.

"F'ukYuu üzerinde ne kadar çalıştın?" Listede aşağı doğru ilerleyerek sordum.

"kadarıyla üç yıl." "Hoşuna gitti mi?"

Huu-goh'un bu soruya cevap vermesi çok daha uzun sürdü. Parmaklarını takım elbisemin içinde çevirirken ve alt dudağını çiğnerken yüz ifadesi dalgındı. "Bazılarını sevdim."

"Hangi parçalar?" Bu kolay bir soruydu, umarım.

"Ben sevdim..." Huu-goh kirpiklerini kırıştırdı, utangaç bir şekilde bana baktı, güzel dudağı hala küt inci gibi dişlerinin arasında sıkışmıştı. "Yeni insanlarla tanışmak. Farklı türler görmek. Yeni şeyler öğrenmek-" Gözlerini kırıştırdı ve koyu tatlı bir pembeye büründü. "İnsanların bana bakmak *istemesi* hoşuma *gidiyordu*. Ben..." diye yutkundu.

"Arzulanan mı?"

"Evet," diye itiraf etti Huu-goh. Utanmış görünüyordu ve her duygu onda güzel görünse de, onun bu kadar emin olmadığını görmekten nefret ediyordum. Bana daha önce söylediklerinden sonra, bu beni şaşırtmadı. Başımı sallayarak, bir daha asla görmezden geldiğini ya da önemsiz olduğunu hissetmesine izin vermeyeceğime dair yemin ettim.

"Arzulanmayı hak ediyorsun," dedim ona.

"Teşekkür ." Huu-goh'nun gülümsemesi çekingen ve utangaçtı.

"Roark?" "Evet?"

"O gece... sen..." Kaşları soramayacak kadar utanmış gibi çatıldı. "Bir keresinde kırmızı lekelerle geri gelmiştin." Görünüşe göre

Küçük aşkımın kendine göre bazı soruları vardı. Bunları hatırlamak için bir listeye ihtiyacı yoktu, ancak o benden çok daha zekiydi.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

Kırmızı lekeler mi? Neden bahsediyordu?

"Neden..." Huu-goh perişan ve korkmuş görünüyordu. "Yani... ne demek istediklerini biliyorum. Ve bu şekilde geri döndün. Ama sen Ushuu ile birlikteydin, bu yüzden ben..."

"Bu ne zaman oldu?"

"Ushuu ile öğle yemeği yedikten hemen sonra mı?"

Neden bahsettiğini hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım. Bunu yaptığımda, bir kahkahanın kaçmasına engel olamadım. "Sen..." Başımı salladım. "Çok tatlıydın, Huu-goh. Yanaklarında yastık kırıksıklıkları. Huysuz." Kelimelerim yapmacık ve utangaçtı, boğazım kısıktı. "Kapıyı açar açmaz seni becermek istedim."

"Oh." Onu hiç bu kadar memnun görmemiştim. "Ha! Tamam. Yani. Harika. Harika, harika, harika." "Başka sorularım var" diye eklemekten önce sadece bir an durakladı.

"Cevaplarım var."

Yine dudağını çiğnedi, müzik havayı doldururken birkaç vuruş boyunca sessiz kaldı ve çok açık bir şekilde bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşündü. Çok düşünüyormuş gibi burnunu kırıştırdı. Böyle yaptığında beneklerinin derisindeki yıldızlar gibi dans etmesini seviyordum. "Neden oradaydın?" Huu-goh gözlerini kırıştırdı.

Ne demek istedi?

Soru sorar gibi homurdandım.

"Kulüpte," diye açıkladı Huu-goh. "Sen eğlence evlerine gidecek birine benzemiyorsun. Alınma ama. Gidemeyeceğinden ya da *gitmemen gerektiğinden* falan değil. Ama sen sadece... evet. Şimdi çenemi kapatacağım."

Başımı salladım ve ona kırılmadığımı ifade edeceğini umduğum yumuşak bir gülümseme sundum.

Bunu yanlış anlamak istemiyorum.

Konuşmadan önce sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim.

Yalan söylemeyeceğim ya da onu korkutmayacağım.

Koruyucu davranmakla ona çocukmuş gibi davranmak arasında ince bir çizgi vardı. Huu-goh muhtemelen benim hayatım boyunca göreceğimden çok daha fazlasını görmüştü. Başına gelenlerden duyduğu korkunun geleceğini ya da dünyaya bakışını etkilemesine izin vermedi. Benim yaşayabileceğimden çok daha fazlasını yaşamıştı.

tam olarak kavrayamadı. Çoğu kişinin düşüp solduğu yerde o uyum sağlamış ve başarılı olmuştu. Hiçbir şekilde zayıf ya da saf değildi.

Ama o çok değerliydi.

Hayatımdaki en değerli şey.

Ve benim taşıdığım korkunun ağırlığıyla kolayca başa çıkabiliyordu.

"Son zamanlarda korsan saldırılarında bir artış var. Benim gemime değil ama diğerlerine." Sadece bundan bahsetmek bile kaskatı kesilmeme yetti. "Bu süre zarfında seyahat etmek stresli. Gezegeninize ulaşmadan önce birçok ay boyunca uzaydaydık. Adamların kendilerini oyalayacak bir şeye ihtiyaçları vardı, ben de güvenliklerinden endişe ettiğim için onlara iş yerinize kadar eşlik ettim." Bir an için neredeyse öylece bırakacaktım. Ama... sonra bunun türümüz hakkında ne ima ettiğini fark ettim ve hemen ekledim. "Sahrk kültürü..." Açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Fiziksel yakınlığımız konusunda diğer bazı türler kadar *ciddiyetsiz* değiliz. Seks eşler içindir ama *bakmaya* da izin vardır."

"Sahrk," diye yineledi Huu-goh, türümün adını dilinin üzerinde yuvarlayarak. Başını salladı, sonra gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirdi. "Yani bir striptiz kulübü sizin için gelmiş geçmiş en iyi şey mi? Ve siz de diğerlerini korumak istediğiniz için mi oradaydınız?"

İlk söylediği şeyden pek emin değildim ama başımı salladım çünkü anlamış gibiydi.

"Peki ya sen?"

Kaşlarım çatıldı. Sorgulayıcı bir ses çıkardım ve o da açıkladı. "Az önce neden onlara eşlik ettiğini açıkladın ama neden içeri girdiğini açıklamadın." Huu-goh'un gözleri muziplikle doldu. "Bakmayı seviyor *musun*, Roark?"

Yanakları hâlâ kızarmıştı ve rengi o kadar güzeldi ki tadına bakmak istedim.

Ben de öyle yaptım.

Dilim ağzımın içine geri kayarken Huu-goh kıkırdadı, burnu tekrar keyifle kıvrıldı, özgürlük tat alma tomurcuklarımda dans etti. Bu yüzü seviyordum. Tüm yüzlerini seviyordum ama bu en sevdiğim yüzdü.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ettim. Biraz sertleşti ve ben de hemen yatıştırmaya çalıştım. "Ya da en azından. Ben yapmadım. Ta ki... seni görene kadar."

"Oh." Huu-goh'un yanakları tekrar pembeleşti. "Pencerede mi?" Bundan bahsetmişim, değil mi?

Dilim sürçmüştü ama şimdi buna seviniyordum.

Huu-goh boğazını temizledi, belli ki utanmış ama memnun olmuştu. Listemi dürtükledi ve ben de başımı sallayarak bir sonraki maddeye baktım, onu okumaya hazırlandım. "Peki ya... diğer kısım?" Sesi sevimli bir şekilde cırtlaklaştı. "Seks olayı. Dokunma. Sahrkların sadece eşlerine dokunduklarını söylemiştin."

"Bu doğru," diye kabul ettim.

"Yani ben bu muyum?" Huu-goh yumuşak bir sesle sordu. "Senin... eşin mi?"

Huu-goh'un benimle çiftleşmek istediğini söylediği günden beri kendi niyetimden hiç şüphe duymamıştım.

"Evet, kendimi sana adadım." Bunu bilmesine ihtiyacım vardı. "Tanıştığımızda hayır dedim çünkü seni tanıımıyordum. Çiftleşmek kişisel bir şey. Seninle tanışmadan önce ilgilendiğim bir şey değildi. Sahrklar ömür boyu çiftleşir."

"Oh," dedi Huu-goh'un sesi titreyerek.

"Evlenme teklif ettin ve ben şok oldum," diye itiraf ettim. Huu-man'ın gözleri büyüdü, sanki yaptıklarının nasıl yorumlandığını ancak şimdi fark ediyordu.

Huu-goh, "Kahretsin," diye soluk soluğa bağırdı.

"Yaptığında ciddi olup olmadığını bilmiyordum," diye ekledim - artık olmadığından emindim. Bu... bu daha sonra da yapmadığı anlamına mı geliyordu? Bana kızdığı o gün? Hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştiren o gün?

Başımdaki lekeler paniğimi ele vermiş olmalı, çünkü Huu-goh hemen yatıştırdı. Zaten çoğu rengi anlayacak kadar zeki idi.

"Roark," dedi usulca, yanağımı okşayarak. "Gözümü kırpmadan tekrar evlenme teklif ederdim, bu sefer bilerek."

Eriyerek başımı salladım, burnumu saçlarına çarptım ve tatlı kokusunu çektim.

"İlk kez seks yaptığımızda bunun ciddi bir şey olmasını istemedin mi?" Cevabından korkarak sordum.

Huu-goh, "Senin evcil hayvanın olduğumu sanıyordum," diye karşı çıktı.

"Benim... evcil hayvanım?" Bu düşünce o kadar saçmaydı ki beni güldürdü. Ama sonra tasmayı hatırladım. Onu nasıl yakınımda tuttuğumu, her hareketini nasıl kontrol ettiğimi hatırladım ve ayıldım. "Özür dilerim."

"Olma."

"Seni güvende tutmaya çalışırken korkunç bir izlenim bıraktım," diye itiraf ettim ve bu doğrudu. "Aciz olduğumu düşünmemiştim," diye aceleyle ekledim, belki onu eşit görmediğimi düşünmüştür diye. "Ben hiçbir zaman

seni kendime denk biri olarak görmedim. Sana olan saygımın sınırı yok. Bazı şeyler gördüğümü anlamalısınız. Korkunç şeyler. Ve bu yüzden bazen etrafımdaki dünyaya güvenmekte zorlanıyorum. Bu seninle ilgili değildi."

"Bunu yaptığına sevindim," diye itiraf etti Huu-goh. "Kabul ediyorum, ne olduğunu anlamadığım için berbattı. Ama... sanırım başımın belaya gireceğinden endişelenmekte haklıydın. Yani koridorda düğmeye bastığım o andan sonra kazara bir şeyleri mahvetmenin benim için ne kadar kolay olduğunu fark ettim. O zaman sadece ışık olduğu için şanslıyım."

O gün aklıma geldikçe utanıyordum. Verdiğim tepkiden. Huu-goh'un beni teselli etme şekli.

"Sana davranış biçimim için özür dilerim," dedim.

Huu-goh başını salladı, "Değilim." Kaşlarını çattım ve o devam etti. "Seni rahatlatmama izin verdin. Bu... güzeldi." Bana neden böyle tepki verdiğimi sormadı. Ve belki de bu yüzden, bu konudan hiç bahsetmemiş olmama rağmen -olduğundan beri bir kez bile- açıldım.

"Ben yeni bir acemiymen istilaya uğradık." Huu-goh'un gözleri büyüdü ama sözünü kesmedi.

"Korsan saldırıları sırasında her zaman olduğu gibi ışıklar söndü. Gemi havada ihlal edildiğimiz konusunda uyarmak için bir güvenlik önlemi." Huu-goh başını salladı. "Kaptanım..." Anılar duyularıma saldırırken çenem sıkıca kenetlendi. "O... öldü."

"Roark," dedi Huu-goh yumuşak bir sesle, "*çok* üzgünüm."

"Benim hatamdı," diye itiraf ettim, hâlâ gergindim. Düşüncelerim bir anda çok uzaklara dalmıştı.

"Değildi," diye güvence verdi Huu-goh, yumuşak elleri çenemin üzerinde kıvrıldı ve gergin derimi okşadı. Orada bulunmamıştı ama olsa bile verdiği güvence onun bilebileceğinden çok daha anlamlıydı. O usulca mırıldanırken gözlerim kapandı, aynı, tatlı şarkımızı. Orkestra çalmaya devam etse de kalbim sadece onun dilindeki notaları duyuyordu.

"Sen benim evcil hayvanım değilsin," dedim sessizce, çünkü bunun açıkça söylenmesi gerekiyordu.

Huu-goh güvenle, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Yavaş, tembel daireler çizerek dönerken Huu-goh ve ben bir süre konuşmadık. Kendimi enstrümanların değil, onun şarkısının ritmine göre sallanırken buldum. Etrafımızdaki diğer çiftler bize doğru baktı, bazıları kaba bir hareket ya da yorum yapacak kadar ileri gitti, ama biz onları görmezden geldik.

Tekrar konuşmaya hazır olduğumda, yardım için listeye döndüm ve bir sonraki soruyu okudum. "Sizi en çok ne mutlu eder?" Sesim sert çıkıyordu ve soruyu söyleyebilmek için birkaç kez boğazımı temizlemem gerekti.

Huu-goh daha önceki sessizliğimiz hakkında yorum yapmadı, sanki ona kalbimi açmamışım gibi hevesle oyuna kaldığımız yerden devam etti. Buna minnettardım. Böylesine sevimli ve mükemmel bir adamla tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağlayan da bu sessizlik oldu.

"Beni ne mutlu eder...hmm," Huu-goh kaşlarını çatı, derin derin düşündü. "Sanırım..." diye düşünürken kaşları daha da çatıldı. "Sanırım öğrenmeyi seviyorum?" Gözlerini kırıştırdı, iri kahverengi gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

Ne kadar hoş! Ben de öğrenmeyi çok severdim. Uzay yolculuğundan bu kadar keyif almamın nedenlerinden biri de buydu. Her zaman keşfedilecek yeni bir şey vardı.

"Başka ne var?"

"Sevdim..." Huu-goh yakamla oynadı, sesi onu duymak için daha yakına eğilmemi gerektirecek kadar kısıktı. "Teknoloji. Biyoloji. Fizik. Kimya. *Köpekler*." Nefesini içine çekti. "Donutlar."

"Donutlar," diye yineledim, kafam karışmıştı.

"Şu hamur işi şeyler. İçi dolgulu." "Ah."

"Güzel şeyleri severim," diye ağzından kaçırıldı Huu-goh, daha fazlasını beklediğim belli olduğunda. Kıpırdandı, ılık kumaşı yakaladıkça elbisesi parlıyordu. "Bunun gibi." Göstermek için kıvrımlı yakasından tuttu. "Bana kendimi..." diye devam etti.

Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

"Bu beni hissettiriyor..." Huu-goh yine kızardı. "*Güzel*." Kelime o kadar sessizdi ki fısıltı bile sayılmazdı.

"Çok güzelsin," dedim, bu kez kekeleymeden ya da tökezlemeden. Hepsi.

"Teşekkür ," Huu-goh bana utangaç bir gülümseme daha attı. giysiler, sıcak kahverengi gözler. "Bunu bana söyleyen ilk kişinin sen olduğunu biliyor musun?"

Kalbim onun için acıyordu.

"Yani evet. *Teşekkür* . Cidden. Hiç bu kadar takdir edildiğimi hissettiğimi sanmıyorum. Ailem bile-" diye devam etti Huu-goh.

"Ailen mi?" Canlandım. Onu onlara geri götürmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğim için ailesinden bahsetmek istememiştim. Gemilerimiz

o kadar uzağa gidecek kapasiteye sahip değildi. Bunu yapabilecek tek gemi onu kaçıran şirkete aitti.

"Beni hiç görmediler," dedi Huu-goh'un dudakları titreyerek. "Gökkuşağına boyansam, elimde bir neon tabela olsa yine de görünmez olurum. Eskiden bunun çirkin olduğum için olduğunu düşünürdüm. Anlıyor musun? Yani öyle olmadığımı düşünmeniz benim için çok şey ifade ediyor."

"Sen çirkin değilsin," diye alay ettim.

"Biliyorum," dedi Huu-goh'un gözleri şefkatle kırışarak. "Çocukken aklıma gelen aptalca bir düşünceydi. Çünkü ben... ikisinin de istediği gibi biri değildim. Şimdi farklı hissediyorum. En azından şu anda. Bugün. Bunu giyerken."

Ah.

Birdenbire çok şey anlam kazandı. Dehası ve bunu her sergilediğinde gergin davranması. Övgü arayışı. Nazik sözlerin ve dokunuşların altında eriyip gitmesi, sanki her ikisini de ilk kez deneyimliymiş gibi.

Belki de öyleydi.

"Ailen seni sevmeyi hak ettiğin şekilde sevmediği için üzgünüm." Hiçbir söz bu kadar önemli olmamıştı. "Eğer seni görmedilerse, bunun nedeni kör olmalarıdır, ilgiye layık olmadığın için değil."

Gözyaşları Huu-goh'un yanaklarından aşağı dökülürken, o parlak, çaresiz küçük bir sesle güldü. "Sen..." diye nefesini içine çekti, "bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Dilim onu tekrar öpmek için dışarı çıktı.

Saatlerce küçük aşkım hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. En sevdiği yemeğin *pee-za* denen bir şey olduğunu öğrendim. Kaçırıldığında *caw-lege*'a katılmak üzere olduğunu öğrendim. Ne tür müzikten hoşlandığını, hobilerinin neler olduğunu, onu geceleri ayakta tutan şeyleri öğrendim. Babasını, gece toplantılarını, yakasındaki ruju öğrendim. Huu-goh'un bir yalancı tarafından yetiştirildiği ve bunun neye benzediğini bildiği için birine asla gerçekten güvenemeyeceğini hissetme şeklini. Güzel şeyleri öğrendim.

Hep istediği ama sahip olabileceğini asla bilmediği şeyler. Kendisi gibi "sade" birine yakışmayacağından emin olduğu şeyler.

Huu-goh bana on altıncı doğum gününü anlattı.

Her şeyi değiştiren doğum gününü.

Kendisini en çok sevmesi gereken insanlar için ne kadar az önemli olduğunu fark ettiğinde kalbinin nasıl ikiye bölündüğünü.

Bana kazandığı bilim fuarlarından bahsetti.

Oldukça prestijli bir okul olan Her-Verd'deki bursu hakkında.

Evlat edinmeye çalıştığı köpek hakkında. En sevdiği film hakkında, Spider Man.

Bana A&R'ın ona verdiği sınavdan bilerek nasıl geçemediğini anlattı. Çünkü onu eve geri göndereceklerini düşünmüş. Ama sonra göndermemişler.

Bana "çok başparmaklı" adamdan bahsederken güldü, güldü ve güldü ve onu yaşadığı her şeyden daha fazla korkutan "kırmızı kapıdan" bahsederken titredi.

Gemiye geri döndüğümüzde onu nasıl memnun edeceğimi sordum. Neyi kaçırdığını sordum.

Ve Huu-goh bana açıldı. Onun kırılganlığı, yıldızlar da dahil olmak üzere şimdiye kadar gördüğüm her şeyden çok daha güzeldi. Daha önce onun zeki ve dirençli olduğunu düşünmüş olsam da, şimdi onun hakkında hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Başka hiçbir varlığa Huu-goh'a duyduğum kadar saygı duymamıştım. Ve geçmişte konuştuklarımızın kalbinde bıraktığı yaraları dindirmek için ona gerçeği söylediğimden emin oldum.

Huu-goh sorularımı yanıtlamayı bitirdiğinde bana kendi sorularını sordu.

Ben de iyiliğine karşılık verdim.

Her soruma karşılık bir sorusu vardı ve kelimeler garip ve çok büyük gelmesine rağmen yine de cevapladım. Ona hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım. Kişisel şeyler. Mezarıma yanımda götüreceğimi düşündüğüm hikâyeler.

Ushuu'dan bahsettim. Beni nasıl kanatları altına aldığından. Bildiğim her şeyi bana öğreten Kaptan Strongfoot hakkında hikayeler anlattım.

Dudaklarından dökülen kanla söylediği son sözlerini hatırladığımda nasıl da acı çektim.

En savunmasız olduğum anlarda beni hala rahatsız eden kabusları hatırladım.

Babamı ve onu gerçekten özleyemediğimi, çünkü yıldızlara her baktığımda onun bana baktığını hissettiğimi öğrendi. Huu-goh'a kardeşlerimden bahsettim, yetmiş üç kardeşimin hepsinden. Ben arka planda durup acı çekerken çocukların yeni ailelere evlatlık verilmesini nasıl izlediğimi.

Onlar adına sevindim.

İşe yarayabilmek için kaldığıma
sevindim. Ama yine de üzgünüm.

Ona tadının yıldız ışığı ve özgürlük gibi olduğunu
söyledim. O da bana bu kadar korumacı olmamı
sevdiğini söyledi. Bu yüzden ne kadar
önemsediğimi görebildiğini söyledi.

En büyük güvensizliğim. En karanlık ve çirkin olabileceğini bildiğim
yanım. Ve Huu-goh bana bunu *sevdiğini* söyledi.

Ancak hepsinden önemlisi, Huu-goh'a hayatım boyunca hiç bu kadar
mutlu olmadığımı söyledim.

Yüzümü öpücüklere boğdu ve bana "Aynen" dedi.

Huu-goh'un görünmez olmakla ilgili ne demek istediğini şimdi
anıyordum. Çünkü her kıkırdamada, her gülümsemede, her nazik sözde
kendimi katılaştım hissediyordum. Kendime sakladığım, paylaştığım her
sessiz hikayeye, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde gerçek hissettim.

Bunca zamandır ne kadar çaresizce yalnız olduğumu anlamamın bu kadar
uzun sürmüş olması komikti.

Ama artık yalnız değildim.

dostum vardı ve o olağanüstü, zeki ve canlıydı.

Balo salonu boşaldığında ve orkestra enstrümanlarını topladığında,
saatlerdir ritimsiz dans ediyor olmamıza rağmen Huu-goh ve ben dönmeye
devam ettik. Kalbim güm güm güm güm atıyordu. Sessizlikte, herkes
ayrılırken, Huu-goh başını göğsüme yasladı, gömleğimin yakasıyla oynadı ve
ben düşündüm...

Düşündüm ki-

şey sensin.

Tüm hayatım boyunca.

TWENTY

HUGO

Roark ve ben ikimizin de sesi kısılana kadar konuştuk. Gerçekten komikti. O kadar uzun süre sessiz kalmıştım ki birinin beni gerçekten dinlemesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Yani, satranç kulübündeki çocuklar beni dinledi. Öğretmenlerim dinledi. Rehber öğretmenim dinledi. Ama aynı şey değildi.

Özel, pembe ve yumuşacık değillerdi.

Bana bir şey ifade ediyormuşum gibi .

"Aç mısın?" Roark sordu, parti bittikten çok sonra nihayet asansöre binerken beni göğsüne bastırırken sesi sessiz ve tatlıydı. Midem guruldadı ve o da eğlenerek ofladı. "Oda servisi sipariş edeceğim."

Saat geçen de geç olmuştu ve bu hafta ne kadar meşgul olduğunu ve randevumuz için tüm ayak işlerini yapanın o olduğunu düşünürsek hâlâ uyanık olmasına şaşırmıştım doğrusu.

Nasıl hala ayaktaydı?

"Teşekkür ederim," diye Roark'ın çenesinin altına sokuldum. Asansörün kapısı açılıp bizi koridordan odamıza götürürken o çok sevdiğim mırıldanma hareketini yaptı. İçeri girdiğimizde, Roark kapıyı kilitleyip beni yatağa götürürken serin hava kızarmış tenimi yatıştırdı.

"Umarım paylaşmanın bir sakıncası yoktur," dedi, sesi yine gergindi.

"Her zaman paylaşırız," diye kıkırdadım beni yatağa yatırırken, sonra elbisemin askısını tekrar düştüğü yerden düzelttim. Bakışları kalçama ve onu süsleyen dantel çoraba kaydı - eteğimin görünüyordu.

Gözleri bir an için karardı.

"Öyle," diye kabul etti, gözlerini tekrar maviye çevirerek. "Ve sen... bundan hoşlandın mı?"

"Bayıldım," diye uzandım, elini elimle yakaladım, gece ve tüm samimiyeti bir anda içimde patlarken kalbim çarpıyordu. *Seni seviyorum*, demek istedim ama diyemedim. "Günün en sevdiğim kısmı."

Genelde soğukkanlı olan Roark beni şaşırtarak bir espri yaptı. "Yalan söyleme. Ushuu'nun laboratuvarında zaman geçirmeyi tercih ediyorsun."

"Doğru değil," diye güldüm inanamayarak. "*Gerçi* bu çok yakın bir ikinci." "Çok yakın bir saniye," diye homurdandı Roark, hâlâ şakacıydı.

Dudaklarımı yaladım, bacaklarımı biraz araladım, böylece aralarındaki ısıtılı beyaz kumaşla kaplı şeyi daha iyi görebilecekti. "Bu arada bunun için teşekkür ederim. Şimdiden bana öğrenmeyi hayal edebileceğimden çok daha fazlasını öğretti."

"O zeki bir adam." Roark gururla söyledi.

"Öyle," diye kabul ettim, bakışlarım vücudunda geziniyordu. "Neden yine neredeyse baban hakkında konuşuyoruz?"

Roark eğlenerek homurdandı, göğsünü bana doğru esnetti, ne kadar etkilendiğimi görünce gözleri ateşle parladı. "Dinlen," diye huysuzca emretti Roark. Yanağımı okşadı ve şakacı huysuzluğuna rağmen benekleri beyazdı - gerçek duygularını ele veriyordu.

Mutluyum.

Mutlu, mutlu, mutlu.

Bana söyleneni yaptım, Roark'ın bana bakmaktan benim kadar keyif alıyor görünmesine minnettar oldum. Kendinden emin birkaç adımla odayı geçti ve duvardaki bir düğmeye bastı. Bir menüye benzeyen bir şey çıktı. Renkli hologram dalgalanırken, Roark'ın listedeki hemen her ürünü sepetine koymasını ve ardından ödeme yapmak için bir düğmeye basmasını hayranlıkla izledim.

"Çok fazla yemek varmış," diye yorum yaptım yataktan, nazlı görünmeye çalışıp başaramıyordum. Uzay yemeği! Tonlarca uzay yemeği!

"Hazır buradayken gezegenin mutfağını denemek istersin diye düşündüm." Roark'ın benekleri fuşya rengindeydi -şimdi utanmıştım- ve eridim.

Dikkatini verdi.

Ona artık uzayda olduğum için yeni şeyler öğrenmeyi ve deneyimlemeyi ne kadar çok istediğimi söyleyeli sadece birkaç saat olmuştu ve o... vay be.

"Kelimelerle mücadele eden" bir adam olabilir ama her zaman olduğu gibi eylemleri yeterince akıcı konuşuyordu.

Yemekler geldiğinde, Roark otel görevlilerini otel odasının arka köşesini kaplayan bir yemek masasına yerleştirtti. Dürüst olmak gerekirse mi? Masanın orada olduğunu fark etmemiştim bile ve beni kim suçlayabilirdi ki? Odak noktam öncelikle A. Marshmallow yatağı ya da B. Smokinli yeni eşim olmuştu. Yemek masası bütün gece gördüğüm en az ilginç şeydi.

En azından yemeğe bulayana kadar öyleydi.

Bir pervane gibi hemen ona doğru yöneldim ve Roark ustalıkla benimle yabancıların arasına girdi, onlar geldikleri yoldan ayrılana kadar koruyucu duruşunu sürdürdü. Sinirlerini ele veren sarsıntılı bir çekişle koltuğumu benim için çekti.

"Dünyalılar bunu yapar mı?" Roark bir tahta gibi kaskatı kesilerek bekledi. "Randevular için. Sandalyelerin çekilmesi adettendir."

"Öyle," diye cevap verdim, kalbim sevgiyle titriyordu. "Teşekkür ."

O kadar çekiciydi ki onunla ne yapacağımı bilemiyordum.

Oturduktan sonra Roark bana uzaylı lezzetleriyle dolu bir tabak hazırladı. Hamur işleri, meyveler, turtalar ve sandviçler vardı. Hiçbir şey Dünya'dakine tam olarak benzemiyordu ama tabiri caizse ayak parmaklarımı rahatça daldırabileceğim kadar yakındı.

Roark ben yemeye başlayana kadar kendi yemeğine dokunmayı reddetti, belki de kibarlık olsun diye? Ya da belki de tepkilerimi incelemekten duramadığı içindir. Beni en sevdiği filmmişim gibi izledi ve bu... vay canına. Bu sadece...

Vay canına.

Odamızda güven içinde olmamıza ve gecenin sonuna yaklaşmamıza rağmen Roark smokinini çıkarmadı. Bununla birlikte, müstehcen miktarda düğme açtı. Güzel pembe tenini görmek sikimin kalkmasına ve yanaklarımın yeniden kızarmasına yetti.

Çok .

Otururken bile yükseliyor, dimdik oturuyor, mavi gözleri sıcaklıkla parlıyordu. Bir kez olsun beni izlemeyi bırakmadı, her inlediğimde ve masayı tokatladığımda gözleri eğlenceyle kısılıyordu. Bunu yapmamak imkansızdı! Özellikle de sadece dikenli yeşil meyveli suşi olarak tanımlayabileceğim bir şeyden özellikle lezzetli bir ısırık aldıktan sonra.

Doyduğumda, Roark'ın gözleri eğlenmekten şefkate ve açlıktan siyaha dönerken kızarıklığının aşağıya indiğini hissettim.

Dudaklarımı yaladım, o da inledi.

Masanın üzerinden sürünerek geçip kucağına oturmak istedim ama...

Kaçındım.

Çünkü ona bir sürprizim vardı.

Dantelli, pembe bir sürpriz.

Ve şimdi kendime güveniyordum - daha önce hiç olmadığı bir şekilde.

"Gidip elimi yüzümü yıkasam sorun olur mu? Bilirsin işte. Tazelenmek falan?" Oh hayır, bu hiç de yumuşak değildi. "Çünkü biliyorsun. Dans ediyorduk. Saatlerce. Ve yemek. Ve-"

"Devam et, ufaklık."

Ufaklık. Bu lanet lakabı severdim.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki başım döndü ve dengemi sağlamak için masanın kenarına tutundum. Ona minnettar ve gergin bir gülümseme fırlattım. Sonra odanın diğer ucuna fırladım, ayağım takılmasın diye eteğimi yukarı kaldırdım ve banyoya girerek gözden kayboldum.

Roark'ın göbek adı gerçekten Çaba olmalıydı.

Ve ona minnettarlığımı göstermek için bir şeyler yapacağıma dair kendime söz vermişim. Annemle babamın sevgisi gibi alış-verişe dayalı hissettirdiği için değil, hissettirmediği için. Roark iyiliğinin karşılığında bir şey beklemiyordu.

Yansımamı yakaladığımda onu zar zor tanıdım. Elbise yüzünden değil - bunu daha önce kabullenmişim. Kendimi güzel hissettiğim için de değil, ki kızarmış ve terli olmama, saçlarımın darmadağınık olmasına rağmen hâlâ öyleydim.

Hayır.

Kendimi tanıyamadım çünkü *mutlu* görünüyordum. Alerji ilaçlarının reklamlarında ya da Hallmark filmlerinde gördüğünüz türden bir mutluluk. Kaygısız türden. Beyaz lekeler, hilal gözler ve havlayan kahkahalar anlamına gelen türden. Hiçbir şeye mal olmayan türden.

Elbisemi çıkarmam, hızlı bir sünger banyosu yapmam ve saçımı düzeltmeye çalışmam uzun sürmedi. *Makyaj yapsaydım çok daha iyi olurdu* diye düşündüm, nasıl kullanacağımı bilmesem de. Ama yine de, biraz makyajın yardımcı olacağından emindim. Belki kızların kirpiklerine sürdüğü siyah şeylerden biraz? Ya da ruj gibi. Ruj kesinlikle güzel görünürdü. Pembe, anneminki gibi.

Saçımı yaptım, yeni kıyafetlerimi incelemek için geri çekildim.

Bu gece için seçtiğim iç çamaşırı üzerime eldiven gibi oturmuştu. Kalçalarım ve uyluklarıma yapışıyor, vücudumun kıvrımlarını ve çukurlarını baştan çıkarıcı olduğunu umduğum bir şekilde vurguluyordu. Bugüne kadar hiç böyle bir şey giymemişim ve

Özgürleştirici. Nedense elbise ve jartiyer giymekten bile daha özgürleştiriciydi.

Kendimi buna adıyordum ve *Tanrım*, bu iyi hissettiriyordu.

Sanki sonunda kendime uygun bir şey bulmuştum.

Roark'ın hoşuna gidecek.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama

biliyordum. Roark beni mutlu eden her şeyi
severdi.

Kendimi son bir kez daha yokladım, güzel koktuğumdan emin olmak için hızlıca kokladım -meyvemsi, evet- ve sonra tezgâhtaki çiçeklerden biri beni çekiştirmeye çalışınca sıçradım. Onları neredeyse hiç fark etmemiştim, seksi görünme çabalarımın o kadar ilgilenmişim ki.

"Üzgünüm, dostlar." Muhtemelen suya ihtiyaçları vardı. Tıpasını indirdikten sonra lavaboyu doldurdum -bazı şeyler bir galaksi uzakta olsanız bile aynıydı- buketi aldım ve çiçeklerin dişlerinin çıt, çıt, çıt seslerinden kaçınarak sapları dikkatlice içine yerleştirdim.

Bu iş bittiğinde hazırdım.

Gergindim ama hazırdım.

Roark'ın aklını başından alacaktım.

TWENTY-ONE

ROARK

Huu-goh banyodan dışarı adımını attığı anda zaman durdu. Bütün gece gerçeklerimizi ortaya döktüğümüz için aramızdaki sıcaklık artmıştı, bu yüzden randevunun samimiyetle bitmesine şaşırmaııştım ama...

Hâlâ şoktaydım.

Hayran kalmıştım,

büyülenmişim.

Takıntılı.

Smitten.

Nutkum tutuldu.

Benim küçük huu-man'im pembeler içinde bir hayal gibiydi. Elbisesinin içinde muhteşem görüldüğünü düşünmüştüm ama bu... vay canına. Layık değildim. Azıcık bile.

Huu-goh'un kahverengi gözleri güvenle parlıyordu, son zamanlarda giderek daha fazla ortaya çıktığını gördüğüm bir ifadeydi bu. İyi görüldüğünü biliyordu ve bu düşünce sikimin hızla sertleşmesine neden oldu. Yatağın yarısına kadar dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim kalçalarının dönüşündeydi. Temizliğimi yeni bitirmiştim ve onu orada beklemek üzereydim ama bacaklarım aniden çalışmaz oldu.

İç çamaşırı diye bir şey duymuştum.

Seyahatlerim boyunca pencerelerde görmüştüm.

Ekibim F'ukYuu'dan geçerken eğlence evlerinin pencerelerinde her türden farklı tarzda giyinen insanları gözlemledim.

Ama hayatımdaki hiçbir şey beni dantelden başka bir şey giymemiş sevgilimin görüntüsüne hazırlamamıştı. Kalbim göğsümden dışarı fırlamak üzereydi.

"Surpriiiiiise!" Huu-goh kollarını iki yana açarak sevimli bir dönüş yaptı. O külotun içindeki küçük, dar kışının görüntüsü...

Yukarıdaki yıldızlar.

Demek *bu* yüzden "tazelenmek" istemişti küçük *fingirdek*.

Beynimin o anda ya da bir daha asla çalışabileceğini düşünmüyordum.

"Şaşırdın mı?" Huu-goh kirpiklerini kırıştırdı, artık rahat olduğu için daha flörtözdü. Onun ilgisine mazhar olduğum için onur duyuyordum. Ellerim terlemişti ve sersemlemiş bir halde başımı sallarken onları kalçalarım sürttüm. "Hoşuna gitti mi?" Bir kez daha başımı salladım. "Yine nutkun tutuldu, değil mi koca adam?" Yine başımı salladım.

Huu-goh bana gülümsedi, bir adım daha yaklaştığında baş döndürücü bir kıkırdama duyuldu. Güzelliği karşısında hayrete düşen bakışlarım, minik, harika ayak parmaklarının uçlarından, çoraplı bacağının düzgün kıvrımına, çoraplarının dantelinin üzerindeki çıplak deri şeridine kadar iz sürdü.

Yalamak istedim.

Dişlerim iz bırakana kadar ısırarak istedim.

Huu-goh bir adım daha attı ve bakışlarım çoraplarını belindeki fırfırlı kemer olarak tanımlayabileceğim şeye bağlayan süslü küçük bağlara takıldı. Aslında adının bu olmadığını biliyordum - büyük olasılıkla çok daha seksi bir adı vardı, ama fark edecek kadar dikkat etmemiştim.

İnce beli sadece giysinin şekliyle vurgulanıyordu; giysi leğen kemiğinden aşağıya doğru sarkıyor, uyluk hizasındaki çoraplarıyla birleşiyor ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük, en pembe, en harika külotu çerçeveliyordu.

Huu-goh'un muhtaç horozu onlara doğru itti, zaten yarı sertti, ucunda ıslak bir nokta oluşuyordu. Tatlı taşakları ipeksi kumaşın içinde sıkıca kavranmıştı ve hareket ettiğinde bunun bir şelale tarafından kavranmak gibi ne kadar iyi hissettirdiğini hayal edebiliyordum.

"Huu-goh," diye kaçtı adı, çenem resmen yere düştü.

Pencerelerin dışında ay patlayabilirdi ve ben fark etmezdim, o dikkatimi tamamen ele geçirmişti.

"Sana kucak dansı yapacağım," diye mırıldandı Huu-goh. Beynim kısa devre yaptı. "Tanıştığımızda sana yapmam gerektiği gibi." Bir adım daha attı ve gözlerindeki açlık başımı döndürdü. "Seni şaşı yapacağım."

Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama istiyordum.

"Benekleriniz kızarana ve sikleriniz ağrıyana kadar sizi kızdıracağım."

Lütfen. Lanet olsun. Bunu ben istedim.

"Ve sonra bana istediğin gibi, istediğin kadar dokunmana izin vereceğim - istediğin her yere."

Başımı salladım, o aramızdaki son birkaç metreyi kapatırken başımı aşağı yukarı salladım. "Kanepeye yat," diye emretti ve ben de uyudum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Bir saniye önce dizlerimin üzerindeydim ve bir saniye sonra odanın sol tarafının köşesindeki kanepede oturuyordum. Huu-goh masadan iletişim cihazımı alıp üzerindeki birkaç düğmeye dokunurken aletlerim pantolonumun içinde seğiriyordu.

Çok zekiydi.

Orada da şifremi ezberlemişti.

Bu hafta odamıza getirdiğimde onunla oynamış olmalı.

Müzik odayı doldurmaya başladığında Huu-goh'un gözleri şehvetten neredeyse benimkiler kadar kararmıştı.

Huu-goh müziğin ritmine uyarak aramızdaki mesafeyi geçti, kalçaları büyüleyici bir şekilde sallanıyordu. Parmaklarını kalçasının dış kısmında gezdirirken başka tarafa bakamıyordum. Parmaklarını leğen kemiğinin üzerinde gezdirip küçük aletini eliyle çerçevelerken de. Aynı hünerli eli yukarı doğru kayarak karnının solgun etini, göğüs kafesini ve göğsünün ortasını gıdıkladığında da.

Bu sırada dans ediyor, gittikçe yaklaşıyordu. Kanepeye ulaştığında Huu-goh'un vücudunun sıcaklığı kalçalarımaya değişiyordu. Hâlâ dalgalanan zeki huu-adam, tatlı eli kendi meme uçlarından birini kısıtırırken aynı anda birinin üzerine bindi.

"Nnnngh," diye sızlandı Huu-goh, kalçaları bacağıma karşı pis bir salınım yapıyordu. Homurdandım, onu daha fazla hissedebilmek için yer değiştirdim, taşakları pantolonuma vuruyordu. "Dokunmak yok," diye hatırlattı bana.

O bir şey söyleyene kadar ellerimden birini kaldırdığımı bile fark etmemiştim.

Aynı hızla bıraktım, parmaklarının geçmeden önce zavallı çakıllı meme ucunu taciz etmesini izlerken ağzım kurudu. Onları bıraktığında şişmişlerdi. Siklerim ağrıyordu, tam da onun istediği gibi.

"Siktir," kelimesi benim iznim olmadan, alçak sesle ve hırıltılı bir şekilde çıktı.

Huu-goh titredi. "Evet, tatlım. Tam olarak yapacağımız şey bu," diye kabul etti, iki eli düz göğsünü çerçeveledikten sonra boynuna doğru kaydı. Güzel bir boğazdı, uzun ve inceydi, güçlü olduğu kadar narindi de. I

Etrafında sıkıca döndüğümde dilimin altında verdiği hissi seviyordum ve aldığı her nefesi hissedebiliyordum.

Huu-goh kucağımda dönmeye devam ederken ellerim kıpırdamadan durmaya çalışıyordu. Aletlerim ona doğru gerildi, kumaşın hiç esnekliği olmamasına rağmen pantolonumu kırmak için birbirleriyle savaştılar.

"Gözlerinin böyle kararmasına bayılıyorum," diye iç geçirdi Huu-goh, övgüsü doğrudan kalbime gidiyordu. Pençelerim avuç içlerimi ısırdı; hareketsiz durmam gerektiğini hatırlatıyordu. Yuvarlan, yuvarlan, eziyet et. "O kadar seksi ki, tahmin bile edemezsin."

"Beni öldürüyorsun," diye soludum, omzunun üzerinden bakmak için döndüm, böylece küçük kıcının esnemesini görebildim. O kadar küçüktü ki, her iki manzarayı da görmek için tek ihtiyacım olan basit bir kaymaydı.

"Umarım değildir," diye kıkırdadı Huu-goh, sesi nefes nefese ve seks kokuyordu. "Kıçıma mı bakıyorsun?" Huu-goh'un sesi kuşkuya dönüştü.

"Evet." Sesimin daha önce hiç bu kadar kısık çıktığını sanmıyordum.

"Kötü Roark." Huu-goh tek parmağını kabaran göğüs kaslarımın arasına yerleştirdi ve itti. Kendi isteğimle geri çekildim, sırtımı kanepeye dayadım, dilim havadaki seks kokusunu alıp alamayacağımı görmek için sallanıyordu. "Kahretsin, bunu ben de seviyorum." Huu-goh'un sesi daha da koyulaştı, daha da muhtaç hale geldi, ritme göre kıpırdanmaya devam ederken, kalçalarım boyunca ileri geri, dolgun kıcı beni çıldırtmaya yetecek kadar bana sürtünüyordu.

Soru sorar gibi homurdandım.

"Bu-" Huu-goh beni işaret etti, şişmiş burun deliklerimi, kabarmış göğsümü, sonra da dilimi. "Sen bu büyük, ciddi pembe yumuşaksın-her zaman-" Büyük, ciddi *ne* şimdi? "Ve sen de beni *yemek* istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Yemek değil," diye homurdandım, bu fikir cazip gelse de başımı salladım. "Tatmak mı? Evet."

"Ve o ses," diye devam etti Huu-goh, artık kendine güveni gelmişti. "Seni anlayamadığım zamanlarda bile ne dediğini anlıyorum. Tamamen gür. Alçak sesle. Sanki o kadar tahrik olmuşsun ki ses tellerin bile bunu göstermekten kendini alamıyor."

Beni kızdıracağını söylerken şaka . "Lütfen."

Huu-goh sırttı, bu geniş, parlak, vahşi şey. Beni içten dışa aydınlattı. Yıldızları yeniden tatmamı sağladı. "Kıpırdamadan dur."

Sonra kucağımdan kaydı ve arkasını döndü.

"Oh lanet olsun."

Huu-goh eğildi, kıcının kıvrımı dantelle sarılmıştı, güzel pembe deliği iç çamaşırının kayışının altında parlıyordu ve o tatlı toplar yayılmış uyluklarının arasında asılı duruyordu. Elleri bacaklarında geziniyor, çoraplarının etekleriyle oynuyor, büyük kemeri yerinde tutan küçük kayışları koparıyordu.

"Siktir," diye tekrarladım, daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Huu-goh ellerini kıcına doğru kaydırды, çerçeveledi ve yanaklarını genişçe çekti. Aynı anda, zeki bir başparmağı aralarından geçen küçük kayışın altına girdi ve onu yana doğru çekerek deliğini tamamen engelsiz bir şekilde görebilmemi sağladı.

Onda bir tane olduğunu biliyordum.

Onu sık sık görmüştüm ama hiç olmamıştı. Hiç ışıık açıkken, kendini bana açmışken. Kendini incelemem için bana sunuyordu. Bir incelik gibi.

Çıgılık atana kadar onun küçük kıcını yemek istedim.

"Beni daha burada becermedin," dedi Huu-goh, konuşma tonuyla. Kıcını eğitmek için Osheania'daki törenimizi bekleme düşünceleri hemen aklımdan uçup gitti. Onun içine girmek istiyordum. Hem de hemen şimdi. Özellikle de kalçalarını tekrar döndürmeye başladığında, yanaklarını serbest bıraktı, böylece o tatlı küçük deliği artık göremedim.

"Nhhgh," diye homurdandım, çünkü haklıydı.

"Korktuğun için mi?" Huu-goh'un kıcı öyle bir titriyordu ki, salyalarım akararak yere düştüm, terinin tadını alabileceğim kadar yaklaştım, hareketlerinin yarattığı esintiyi hissedebiliyordum. "Korkmanı istemiyorum."

"Seni incitmek istemiyorum," demeyi zor da olsa başardım.

Sadece bir tadımlık. Sadece küçük bir tat. Birazcık.

"O zaman yapma." Huu-goh ben dilimi istediğim yere sokamadan arkasını döndü. Göğsü kabarıyor, şeftali rengi teninde ter parlıyordu. O tatlı, lezzetli aletin ucu şimdi külottan dışarı , zapt edilemeyecek kadar sertti ve tam bana dönüktü.

Kızarmış, pembe ve ıslak.

Benimkinden daha kuru ama daha az istekli değil.

Dudaklarımı yaladım ve beni kanepeye doğru ittiği yere geri çekildim.

"Hayır kelimesini biliyorsun," diye mırıldandı Huu-goh, minik elleri yüzümü kavrarken yine kalçalarımın arasındaki boşluğa kaydı. "Söz veriyorum, tam olarak iletişim kuramasak bile bir şeyden hoşlanmazsam onu kullanacağım." Gözlerinde nasıl anlayacağımı bilemediğim bir duygu derinliği vardı. "I

Başta ben de korkmuştum ama artık korkmuyorum." Sadece becerilmekten bahsetmediği hissine kapıldım. "Beni cesur hissettiriyorsun. Bana hissettiriyorsun..." Müzik durdu, Huu-goh ağırlığını kucığıma bırakırken ve eli yakarken daha tatlı bir şeye dönuştü. "Bana istediğim her şeyi yapabileceğimi ve sahip olabileceğimi hissettiriyorsun. Ve şey... bana dokunman. Seninle her şeyi istiyorum. Özellikle de bu geceden sonra." Dudakları içten bir gülümsemeye dönüşürken, etkileyici kahverengi gözleri duygu doluydu. "Sen de hazır olduğunda tabii ki."

Cevap vermek yerine onu öptüm, tüm sevgimi ve hayranlığımı ona akıttım. -Tüm vaatlerimi o tek harekete sığdırdım. Dilim ağzının içinde kayarak onunkine karıştı ve vücudunun içinde kendime bir yer açtı.

Onu yatağı yatırdığımda kıvranan, gergin bir karmaşaydı. Gümleğimi omuzlarımdan çekip çıkardığımda boynuma tatlı, küçük öpücükler kondurdu, minik tırnakları göğsümü tırmaladı. Giysilerimin geri kalanını olabildiğince aceleyle çıkarırken hafif bir sızı hoşuma gitti. Sadece çıplak kaldığımda ve Huu-goh ile aletlerim arasındaki tek şey hala giydiğı ipeksi dantel şeritleri olduğunda rahatladım.

Bir elimle narin ayak bileklerinde gezindim, parmaklarım çoraplarının üstündeki süssüz et şeridine çarpana kadar yukarı doğru kaydım. "Çok güzelsin," diye söz verdim ona, dişlerimi nazikçe etine geçirirken onu dünyadan, yukarıdaki ışıktan ve başına gelen kötü şeylerden korudum, kırmamaya dikkat ettim.

Huu-goh bacaklarını açarken ürperdi. Bu açıdan bakıldığında sikiinin ne kadar sızıntı yaptığı açıkça görülüyordu.

"Mükemmelsin," dedim ona, eğilip dilimi boynundan aşağıya, göğüs kafesine, meme uçlarına ve göbek deliğine doğru kaydırdım. Aletine ulaştığımda inlemeye başladı. Canlanmış bir şekilde dilimin ucunu sızıntı yapan yarığının içine kaydırdım. Orada biriken tüm tuzu kovaladıktan sonra aşağıya daldım ve külotunun ipeğinin altından kaydım.

Onların altında daha miskliydi, terli ve tatlıydı.

Huu-goh başımı tutup beni cesaretlendirmek için gevezelik ederken daha da geriye çekildim. Kalçaları boynuma kenetlenmişti ve dilim gittikçe daha derine, kıvrımlarına doğru sokuluyordu.

Ta ki istediğimi bulana kadar. Deliğini.

Dilimin altında seğırdi, ona sürtündüğümde tuhaf bir his oluştu. Tadı burada daha kalındı, daha başlıydı. Harikaydı ve bunu daha önce denemediğim için kendime kızdım. Tatlı küçük kıcını ovdukça daha da yumuşuyordu. Sanki onunla oynamak beni daha fazla içeri almaya ikna etmek için yeterliydi.

"Siktir," diye miyavladı Huu-goh, yüzüme doğru geri iterek. *Edepsiz* bir kelimeydi ve ben de söylemiş olmama rağmen, onun tatlı küçük dilinden duymak beni şaşırttı. Biz yataktayken hep böyle iğrenç şeyler mi söylüyordu? Bu düşünce sikimi hiç olmadığı kadar sertleştirdi. "Oh, lanet olsun. *Kükre*-"

Dilimin ucu kıvrımlı girişinden içeri girdiğinde tekrar uludu, kalçaları tekledi, minik kalçaları beni sıkıştırmaya çalışır gibi sıkı. İstese bile beni zorla çıkaracak kadar güçlü değildi. Ve bunu fark ettiği anda inlemeleri daha da boğazına düğümlendi.

Huu-goh iğnelenmeyi severdi.

Ondan daha büyük olmam hoşuna
gidiyordu. Gücsüz hissetmek hoşuna
gidiyordu.

Seçme hakkının elinden alınması hoşuna gitmişti.

Muhtemelen düşünmek, endişelenmek ya da stres yapmak zorunda olmadığı anlamına geldiği için. Hayatının çoğunu stresle geçirmişti. Her zaman güçlü olmak zorundaydı yoksa kırılırdı. Ama burada, yatağımızda, güçlü olan bendim. Onu bir arada tutan bendim. Bu zevke güvenebilirdi çünkü onu veren bendim.

Tüm dikkatim ondaydı.

Ben bastırdıkça Huu-goh'un sesi daha da yükseliyordu. Dilimin dörtte biri vücudunun sıcak pençesine girdiğinde, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İltifatlar, hakaretler ve yüceltmeler dilini terk etti. Yüzgecimi , diğer saçmalıklarının arasına serpiştirdiği "evet, evet, evet" sözcüklerini sürekli tekrarlıyordu.

Döktüğünde bunu sessizce yaptı.

Sarsıldı, sarsıldı ve üçüncü kez sarsıldı, tüm bunlar olurken etrafımda sıkıştı, kalçaları dönerken dilimi bir sakin kendisiymiş gibi sürdü.

Deliğinden çıktığım anda ipek parçası yanaklarının arasındaki yerine geri kaydı. Huu-goh'un cılız mırıltısı, kalçaları geriye düşüp beni artık yerinde sıkıştırmazken bana verdiği diğer tek tepkiydi. Yüzünü daha iyi görebilmek için vücudunu yukarı doğru sürünmeden önce dudaklarımı yalayarak tadını çıkardım.

Memnuniyetle, alnının büyüleyici kıvrımına, ısırılmış kırmızı dudaklarına, şakağında boncuk boncuk biriken tere ve etrafa saçılmış güzel kahverengi lekelere hayran kaldım.

burnunun köprüsü boyunca.

Huu-goh'un gözleri açıldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Beğendin mi?" Emin olmak için sordum.

Huu-goh, "Evet amına koyayım," diye iç geçirdi, doygun ve yumuşaktı, parmakları göğsümden aşağıya ve leğen kemiğime doğru sanki aletlerime ulaşmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Hayır, sevgilim," diye mırıldandım; evcil hayvan ismi ağzımdan çıktığı anda kendimi aptal gibi hissettim. Ancak bu his çabucak kayboldu çünkü Huu-goh sevimsiz olduğum için beni kınamak yerine elimde bir macuna dönüştü.

"*Sevgilim*," fısıldadı, tıpkı bir melek gibi.

"Evet," diye kekeledi nabzım. "İşte sen busun." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sen benim sevgilimsin."

"Bu hoşuma gitti," diye iç geçirdi Huu-goh, orgazmdan sarhoş olmuş, gözleri yıldızlarla dolu görünüyordu.

"*Senden* hoşlanıyorum," dedim, garip ama içten.

"Sana dokunabilir miyim?" diye tekrar sordu, sesi tatlıydı. "Dokunmak istiyorum."

"Bu senin içindi Huu-goh," diye mırıldandım, eğilip burunlarımızı birbirine yaklaştırdım. "Ama eğer istersen... belki bir sonraki turdan sonra?"

"Bir sonraki tur?" ciyakladı, gözleri dönüyordu ve o oldu *Çok güzel*.

"Evet," diye sıırıttım. "Bu gece seni sadece bir kez boşaltacağımı düşünmedin, değil mi?"

"I..."

"*Bu* kıyafetle olmaz," dedim ve sonra onu tatmaya başladım. Her santimini.

İyice.

Gökyüzü aydınlandığında ve yıldızlar kaçtığında, ben pembe renkli minik yaratıktan dört orgazm toplamıştım, o ise bir orgazm toplamıştı.

Onun savunmasız küçük bedeninin etrafında kıvrılırken hafta sonu izin aldığım için minnettardım. Kafamda korsanlarla ilgili düşünceler, sevgiyatlar ya da trajediler yoktu. Lekeli külotunun kenarlarıyla oynarken ve sonunda memnun bir şekilde uykuya dalarken de kâbuslar beni rahatsız etmiyordu.

Keşke başıma gelecekleri bilseydim.

O zaman belki daha iyi hazırlanabilirdim.

TWENTY-TWO

HUGO

Roark ertesi akşam beni alışverişe götürdü. Uzay-küçük-gezegende geçirdiğim bir haftanın ardından bana bir ömür yetecek kadar çok şey aldığımı düşünmüştüm. Roark aksini düşünüyor gibiydi. Aslında, odamızdan çıkmadan önce bana, parasıyla tutumlu davranmamı takdir etmekle birlikte -bize ömür boyu bakacak kadar parası olduğunu- ve beni şımartma fırsatını kaçırmak istemediğini söyledi.

Hiçbir zaman şımarık bir çocuk olmamıştım ve F'ukYuu'da az eşyam vardı, bu yüzden kendimi birdenbire...

Her şeyden.

İstediğim her şey. Ama...şey...

Gerçekten ihtiyacım olan tek şey hariç.

İkimiz de öğleden sonraya kadar ölü gibi uyumuştuk. Önce ben uyanmış, yarım saat boyunca Roark'ın horlamasının tadını çıkarmıştım; bedenimi onunkinin üzerine sarkıtıp sıcaklığını içime çekerken koca göğsü kabarıyordu. Uyandığında tekrar konuşmuş, kahvaltımızı ve şakalarımızı paylaşmıştık ve Roark tüm ayak parmaklarımı buruşturmuş ve onlara çok hoş demişti.

Beni eve götürmek için sabırsızlandığını söyledi.

Beni yatağına almak için sabırsızlandığını söyledi.

Beni açıkça istediğim şekilde becermek için sabırsızlanıyordu.

Kalbinin her zaman dönmeyi arzuladığı gezegeni bana göstermek için.

Ama bu tatlı vaatler, son gerçek sohbetimiz sona erdiğinde ve aşağıya indiğimizde hissettiğim kaybı ortadan kaldırmadı. Şimdi lobide durmuş, yabancı bir memurun beklentisiyle beklerken, Roark'ın kollarında hissettiğim huzurun bir kısmını çağırmaya çalıştım.

Çıkışta çevirmenleri otel görevlisine iade etmemiz gerekiyordu.

Bunu biliyordum.

Ama konuşmanın gücünün, onu elde ettikten sadece birkaç saat sonra elimizden alınması canımızı yaktı.

Roark da en az benim hissettiğim kadar sarsılmış görünüyordu. Hesabı ödeyip her iki çevirmenimizi de geri verdiğinde, sanki onları da geri vermek istediğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. Benekleri grileşti ve dirseğine yapıştım, yumuşak derisini ovaladım - her zamanki gibi gömleksizdi - benekleri pembeye dönene ve bana minnettar bir gülümseme gösterene kadar.

Onları geride bırakmak ikimiz için de zor oldu.

Lobiden dışarı adım attığımızda sessizlik bizi ağırlaştırdı ve şehrin yayılması basamakların altında ayaklarımızın altına serildi.

Roark, her zaman olduğu gibi, güven tazelemekte gecikmedi.

Nefes vererek başımın üstünü okşamak için eğildi. Beni merdivenlerden aşağıya, işlek caddeye, mağazaların bulunduğu ana caddeye doğru yönlendirirken, saçlarımdaki sıcak nefesi ikimizi de rahatlatı.

"Huu-goh benimle alışverişe geliyor." Roark dikkatle İngilizce konuştu, kelimeler ondan beklediğim gibi sert ve yapmacıktı. Bu konuyu zaten konuşmuştuk, bu yüzden aklımı dağıtmaya çalıştığını biliyordum - ki bunu takdir ettim.

"Ben çoktan alışverişe çıktım." Ona göz kırptım ve o da eğlenerek ofladı, gözleri mutlu hilallere dönüştü. Benekleri beyazdı.

"Huu-goh Ushuu ile alışverişe gitti," diye başını salladı Roark. "*Benimle* gelmedi."

Karnım döndü.

Ses tonunda tartışmaya yer yoktu ve bir gece önce bu kadar çok şey paylaştığımız için bu daha da hoşuma gitti.

Onu daha önce tanımadığım bir şekilde tanıyordum.

Başka birine daha yakın hiç düşünmemiştim.

Bilimsel olarak konuşursak, ruh eşi fikrini hiç düşünmemiştim. Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu bir sihirdi ve ben buna inanmıyordum. Ama... belki de önceki hipotezimi yeniden düşünmem gerekecek. Çünkü ben

ruh eşimle tanıştığımından oldukça emindim. Büyüktü, pembeydi, dölünün tadı ananas gibiydi ve onsuz bir hayat düşünemiyordum.

A&R'a bir teşekkür mektubu göndermek istedim.

"Yolu göster, Kaptan." "Kaptan" kelimesini köpekbalığı dilinde kullandığımdan emin oldum. Roark kendinden o kadar emin, patronluğundan o kadar gurur duyuyor gibiydi ki dalga geçmek istedim.

Biraz tökezledi, sonra bir kahkaha attı ve başını bana doğru salladı.

"Brat," dedi mükemmel İngilizcesiyle.

Bir an için nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Çünkü bu kelimeyi biliyor olması, onu Ushuu'dan öğrendiği anlamına geliyordu. Ve bu o kadar komik ve utanç vericiydi ki gülmek mi yoksa çılgılık atmak mı istediğimden emin değildim.

Onun yerine, geniş ve pişmanlık duymadan sırttım. Ve Roark'un yolu göstermesine izin verdim.

Benim için zaten çok şey yapmıştı, daha fazlasını almakta tereddüt ediyordum. Ama... beni ilk teknoloji mağazama getirirken Roark'ın yüzünde zevkten başka bir şey yoktu. Gözlerim kocaman açılmıştı, olasılıklar sonsuzdu. Roark'ı kendisiyle hiç o anki kadar gurur duyarken görmemiştim, sonraki iki saatimi uzaylı elektronikleri üzerine kafa patlatarak geçirdim.

Fiyat etiketlerini okuyamıyordum ve Ushuu'nun çevirisi olmadan herhangi bir şeyin ne kadar tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de Roark'ın gerçekten bilmemi istediğini sanmıyordum. Bunu açıkça belirtmişti. Ve Tanrım... Arkamdan gelirken, dokunduğum her eşyadan bir tane kaparken -kollarında giderek büyüyen bir yığın- yüzündeki o küçük yalaka gülümseme... kahretsin. Muhteşemdi, harikaydı ve... onu nadiren bu kadar mutlu görmüştüm.

Sanki beni şımartmak *onun* için bir şey yapmış gibi.

Bunun ışığında, belki de tartışmamam gerektiği sonucuna vardım. Belki de beni şımartmasına *izin vermemeliydim*.

Onu *bu kadar* mutlu edecekse her şeyi yaparım.

Artı...yani. Teknoloji. *Tüm* o lanet teknoloji.

Aman Tanrım.

Teknoloji mağazasında işimiz bittiğinde, kendime ait bir iletişim cihazım, bir tabletim ve tanımadığım ama Roark'ın bozuk bir İngilizceyle ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiği bir sürü başka aletim vardı.

İlkinden sonra, "Huu-goh lazım. Tartışmak yok." Başka soru sormaya çalışmadım.

Yani, birkaç kez daha.
Ama bunun nedeni onu konuşurken dinlemekten hoşlanmamdı, garip
He İngilizcesi ve
psi
.

Çok çeşitli mağazaları ziyaret ettik. Ushuu ile gittiklerimden farklıydı. Bir çeşit terzi, daha fazla teknoloji mağazası, birkaç insan plağı da dahil olmak üzere her yerden rastgele şeylerle dolu bir takas buluşması gibi görünen bir şey ve bir ton şeker dükkânı vardı. Roark tatlıya düşkün olduğumu daha dün gece bana sormadan önce anlamıştı ve ben buzlu şeker gibi görünen ama tadı balkabağı turtası gibi olan şeyi yudumlarken yüzündeki lanet gülümseme bana sevdiğini söylediği yıldızlardan bile daha parlaktı.

O sırada Roark'ın sol kolu tamamen doluydu. Kutular, çantalar ve koliler, düşmemeleri için çenesine dayanacak kadar yüksek bir gökkuşağı kulesine yığılmıştı. Sarmaşıklar onları yerinde tutmak için yardıma koşuyordu. Sağ kolunu ise sadece benim için boş bırakmıştı.

Ne zaman bir şey taşımaya yardım etmeye çalışsam, Roark bu konuda büyük bir kriz çıkardı, ben sonunda kabul edene kadar oflayıp pufladı.

Şimdi sadece onun tadını çıkarıyordum, koluna sarıldığımda buzlu şekerimi yudumluyordum ve yiyecek dolu dükkânların olduğu bölümden çıktık.

"Bir... daha..." Roark konuşurken dikkati dağılmıştı, sanki özel bir şey arıyormuş gibi kafasını çevirip dükkânları tarıyordu.

Başka ne alabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama günün bitmesini istemediğim için itiraz etmedim.

Atıştırmalıklarımı bitirene kadar uzun süre yürüdük. Roark aradığımız dükkânı bulup içeri girmem için kapıyı sonuna kadar açtığında parmak uçlarımdaki meyve suyunu yalıyordum. Tıpkı Dünya'daki kapılar gibi şingirdiyordu ve klimalı mekâna adım attığımda bu benzerlik beni büyüledi.

Çiçeklerin kokusu duyularıma hitap ediyordu. Tatlı ve zengin, parfüm gibi. Roark'a arkamdan girmesi için yeterince yer açmak üzere yana doğru ilerlediğimde halı yeni ayakkabılarımın altında peluş gibi duruyordu. Çok fazla sıkışması gerekmedi, çünkü mağaza kesinlikle ziyaret ettiğimiz en büyük mağazalardan biriydi.

Yükseklerden bir avize parıldıyordu ve ışıkların sihir gibi avizenin etrafında dönmesi beni büyüledi.

Bir görevli aceleyle geldi, şık siyah bir takım elbise giymişti; Dünya'dakine benziyordu ama *çok* daha fazla düğmesi vardı. Belki de onun türü düğmeleri zenginlik göstergesi olarak kullanıyordu? Çünkü aksi halde neden beş yüz taneye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Görevli Roark'ın çantalarını ondan aldı, benekli kafası dönerek hızlı hızlı uzaylıca konuşuyordu. Roark her zaman olduğu gibi kibar ama huysuzdu, ben dükkânın geri kalanını hayranlıkla incelerken eliyle sırtımı okşadı.

Cam yüzer dolaplar odayı kaplıyordu. Havada farklı seviyelerde duruyorlardı, içleri zengin koyu kadife ve her türden şekil, boyut ve renkte çeşitli ışıltılı mücevherlerle doluydu. Bilezikler, kolyeler, küpeler ve amacını bilmediğim diğer tuhaf şekilli nesneler. Her şey bu gezegeni ziyaret eden çılgın müşteri çeşitliliğine hitap ediyor gibiydi.

"Huu-goh," dedi Roark dikkatimi çekmek için usulca adım söyleyerek. "Gel."

Emri itaatkâr bir şekilde yerine getirdim, ışıltılı hazinelerle dolu havada asılı duran kasaların yanından geçerken Roark ve çalışan adamın peşinden gittim. Bizi bir koridordan geçirdi ve ilkinden daha büyük, ayrı bir odaya soktu. Odanın içinde, arka duvara yakın bir yerde, masaj yatağına benzer, üzerinde delik olan bir yatak vardı.

Yanında, eğer solundaki prizler bir gösterge ise, bir tür makine barındırıyor gibi görünen uzun ve karanlık bir dolap vardı. Bir kuyumcуда neden bir masaj yatağı olduğunu ya da neden burada olduğumuzu anlamıyordum.

Roark beni yatağa yönlendirip üzerine çıkmama yardım ettiğinde bunu anlamam uzun sürmedi. Orada otururken nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Boynumdaki tasmaya nazik bir pençeyle dokundu ve aniden... Anladım.

Düşüncelerim dönüp duruyordu.

Onu . . .

İçimde aynı anda milyonlarca duygu uçuşuyordu. Korku, heyecan, endişe.

Bu şeyi o kadar uzun zamandır ki, o olmadan kim olduğumdan emin değildim.

o.

Sanırım öğrenmek üzereydim.

Ben karnımın üzerine uzanırken Roark bir eliyle saçlarımı okşadı. Yatak altımda gıcırdadı ve nefes aldım, sonra aynı yavaşlıkta nefes verdim. *Tırmala, tırmala*, Roark beni okşarken bir yandan da görevliye tatlı ve alçak sesle mırıldanıyordu. Benim iyiliğim için böyle konuştuğundan emindim, çünkü bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyor olmalıydı.

Bu lanet tasmaları neredeyse imkansızdı. Benimki *tam anlamıyla* kaynaklanmıştı.

Serbest kaldığında biraz acı çekeceğini düşünmüştüm. olasılıkla, onu ilk etapta sabitlemek için kullanılan gibi bir tür kaynak demirinden gelen ısı.

Olduğumdan daha fazla korkmalıyım.

Ama Roark oradaydı.

Ve Roark oradayken her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Görevlinin beklediğim süre boyunca kulaklarım çınladı. Ve tüm bu süre boyunca Roark bana mırıldandı, paniğe kapılmamam için beni okşadı.

"Huu-goh yesh?" diye sordu, beni serbest bırakmak için kullanılacak aletin sıcaklığı yaklaşırken. Onu göremiyordum. Sadece halıyı görebiliyordum.

"Evet," diye kabul ettim, sesim biraz boğuk çıkmıştı.

Tüm bunlar olurken Roark'ın eli başımın üzerinde ağır, rahatlatıcı bir ağırlık olarak duruyordu.

Yaka nihayet çıktığında bir sızı bile hissetmedim. Bir saniye boynumda ağır bir şekilde duruyordu - olduğum ve olmadığım her şeyin sembolü - ve sonra gitmişti. *Gitmişti*. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Sanki alınmamış, satılmamış ve satın alınmamışım gibi.

Sanki üç yıl boyunca başka birine ait değilmişim gibi.

Göğsümden bir hıçkırık boşanırken beni vuran duygu yoğunluğunu beklemiyordum. Roark tekrar saçlarımı okşayarak mırıldanırken gözyaşları sıcak ve öfkeli bir şekilde döküldü.

Neler olduğunu anlamıştı. Acıyı, rahatlamayı, korkuyu.

Artık ağırlığını taşımak zorunda kalmayana kadar tasmanın ne kadar ağır olduğunu fark etmemiştim.

Daha düşünmeden kendimi banktan onun kollarına attım. Ona bir midye gibi yapıştığım da Roark şaşkın bir ses çıkardı, kolları

ve bacaklarımı olabildiğince onun etrafına çektim. Kulağıma doğru mırıldanmaya devam etti ve beni yerden yüksekte güvende tuttu.

Yakasına bakmadım. Çalışan onu alırken değil. Muhtemelen çöpe atmak için götürürken de bakmadım.

Roark dua eder gibi, "Huu-goh," dedi.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu, çirkin, sıcak ve korkunçtu.

Götürüldüğümde hiç ağlamamıştım.

Kendime izin vermemiştim.

Bir daha asla sahip olamayacağım bir hayatın yasını tutmanın bir anlamı yoktu. Bu anlamsız ve yorucu olurdu. Boktan bir durumu en iyi şekilde değerlendirdim. Olumlu olmaya çalıştım. Tüm kötülüklere rağmen iyiyi aradım. Çünkü bir daha asla özgür olacağımı düşünmemiştim, gerçekten.

Ama işte buradaydım.

Özgürdüm, mutluydum ve Roark yanımdaydı, acımı kendi acısıymış gibi hissediyordu, bedeni bedenime sarılmıştı.

"Sorun yok," diye mırıldandı Roark, ben hıçkıra hıçkıra ağlarken kulaklarıma sokuldu, parmakları göğsüne gömülüp yapışkan etin içine girdi. Minik dallar dışarı fırladı, etraflarını sararak güvende olmalarını sağladı. "Sorun yok, küçük canavar."

Ona olmadığını söylemek istedim. Bunun iyi olmadığını.

Bunların hiçbirisi değildi.

Ama bu doğru değildi. Artık değil.

Çünkü kaçırılmış olabilirdim, hayatımı, ailemi ve umut bağladığım geleceğimi kaybetmiş olabilirdim. Ama çok daha değerli bir şey kazanmıştım. Gelecekler yeniden yazılabilir, aileler kurulabilirdi. Hayatım kaybolmamıştı, sadece yeniden inşa edilmişti.

Ve şimdi onunla birlikte sıfırdan inşa edebilirdim.

"Düşündüm de..." Nefesimi içime çektim, sesim titriyordu. "O şeyi sonsuza dek giyeceğimi sanıyordum."

Roark endişeyle diğer yanağıma sokularak gürlledi. Bu sözleri anlayamadı. Cevap vermeyişinden bunu anlayabiliyordum. Ama bu önemli değildi. Onun empatisi yeterliydi. Benim için yaptığı şey yeterliydi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Minnettarlığım titrek, ıslak ve muhtaç bir şekilde döküldü. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Beni seçtiğin için teşekkür ederim. Bana hayatımı geri verdiğin için teşekkür ederim."

Roark'ın dili gözyaşlarını silmek için dışarı çıktı ve ben kıkırdadım, bunalmış, mutlu ve heyecanlıydım çünkü üzerimdeki ağırlık nihayet kalkmaya başlamıştı.

Orada, o sessiz arka odada uzun süre kaldık. Görevlinin ne zaman gittiğini bilmiyorum. İlk hıçkırığimla Roark'ın kollarına süründüğüm an arasında bir zaman vardı. Ama bunun bir önemi yoktu.

Titremelerim yatışıp burnumu çekmeye başladığımda Roark beni koridordan ön odaya ve oradaki ısıltılı hazinelere götürdü. Beni hiç yere bırakmadı, sadece sımsıkı sarıldı, mücevher koleksiyonunu incelerken kulağıma kendi dilinde tatlı sözler mırıldandı ve Roark kocaman avucuyla vücudumu okşadı.

Dalları her yerdeydi, sanki yakın olma ihtiyacı karşılıklıydı. Roark bir şey seçerken ve çalışan onu almak için dolabın kilidini açarken, etrafımda kıvrılıp bükülerek beni yumuşak kucaklarında güvende ve sıcak tuttular.

Benim bedenimdi, bu yüzden bana göre olduğunu biliyordum.

Bana annemin eskiden taktığı incileri hatırlatan ısıltılı bir gerdanlık.

Boynumu boş ve kısır hissettim - temsil ettiği özgürlüğe rağmen rahatsız edici bir his.

"Huu-goh ister misin?" Roark nazikçe sordu, biz bakarken boynumu ovmak için kullandığım elime dokunuyordu. Koridordan çıktığımız andan beri çıplak boynumu ovuşturmayı bırakmamıştım.

O lanet şeyin ne kadar pahalı olduğunu bilmiyordum.

Ama Roark o kadar umutlu görünüyordu ki aynı fikirde olmaktan kendimi alamadım. Ayrıca, onu istiyordum. Onun işaretini boynumda görmek istiyordum. Söylediği gibi, kötü anıları yeniden yazmak ve yenilerini yaratmak istiyordum.

Köle olmanın ne demek olduğunu unutmak istedim. Ama hala onun olmak istiyordum.

Roark ödemeyi yaptı ve tokayı boynumun arkasındaki yerine geçiren onun dalları oldu.

Gerdanlık oraya yerleşti, kolyenin ağırlığı yakamdaki gibi baskıcı değildi. Ama kendimi yerleşik hissetmemi sağlayacak kadar ağırdı. Sıcak. Yanında karanlığı değil, sadece sevgiyi taşıyordu.

Sadece yeni
başlangıçlar. Sadece
umut.

Uzay alışveriş merkezinden çıkarken işler daha da kötüye gitti. Bir gece önce gördüğüm insanın insan olmadığına neredeyse kendimi ikna etmiştim; kedi kulakları, kanatları ve kuyruğu vardı, Tanrı aşkına. Ayrıca, onu sadece bir saniyeliğine görmüştüm ve o zaman bile arkamdan görmüştüm.

Uydurduğumu düşünmüştüm.

Görünüşe göre yanılmamışım.

Sha'hPihn'de insanlar varmış.

Sadece benim gibi özgür değillerdi.

"Roark," iri elini endişeyle sıktım, benim gördüğümü onun da görüp görmediğinden emin değildim. Roark'ın diğer kolu bana aldığı paketlerle doluydu ve işaret yere bakarken onları düşürmemeye dikkat ederek biraz kaydı.

Uzun bir insan kuyruğu, mağazalardan rıhtıma çıkan spiral yürüyen merdivenin yanındaki platformda duruyordu. Her bir insan beyaz şortlar ve parlak kumaşlar giymiş, vücutları sergileniyor, başları sallanıyordu.

Hiçbirinin önceki geceki adam gibi ikinci bir kulak seti yoktu - sadece... normallerdi.

Benim gibi.

Uzun, şişkin bir burnu ve dört kolu olan bir uzaylı onlara el sallıyordu. Ortaçağ rahiplerine benzeyen beyaz bir cübbe giymişti ve insanlar kıpırdamadan dururken mikrofona kendi ana dilinde hızlı hızlı bir şeyler söylerken sesi sarsıcıydı. Yanımda Roark gerildi, göğsünden tehditkâr bir hırıltı yükselirken tüm vücudu kaskatı kesildi.

Benimle sahne arasında her türden uzaylıdan oluşan büyük bir topluluk duruyordu. Her şekil ve boyuttaki yaratıklar, sanki özellikle bu etkinlik için buradaymışlar gibi birbirlerine yakın duruyordu. Aptal değildim. Sadece Roark'ın tepkisinden bile olan bitenin kötü olduğunu tahmin edebiliyordum.

Bu limanlardaki çoğu kişinin konuştuğu Common dilini bilmiyordum ama Roark biliyordu.

Hiç düşünmeden Roark'ın kolunu bıraktım.

Sanki içimdeki her şey kırılmış gibiydi.

Kulaklarım çınılıyordu, başım dönüyordu.

Burada ne yapıyorlardı?

Neler oluyordu?

Ne olduğunu anlamadan kalabalığın ortasında bir yerdeydim ve Roark arkamda kaybolmuştu. Onu bırakmak istememiştim. Bir an için neredeyse bayılmışım gibi hissettim. Sanki bedenimi hiç kontrol edemiyormuşum gibi.

İnsan tutsakların oluşturduğu sıraya daha yakından bakarken gözlerim kamaştı.

Onlardan en az on beş tane olmalıydı; hepsi de az önce çıkarttığım tasma gibi uyumlu tasmalara sahipti. Duygusal yorgunluğuma rağmen, sahnedeki on adım ötede tökezleyerek durduğumda, gözlerim kocaman açılmıştı. Hareket ettiğim sırada birkaç uzaylı beni itip kakmıştı ama dokunuşlarını hissetmemiştim bile.

Sanki buz vücudumu
doldurmuştu. Sanki hiç ben
değilmişim gibi.

Bu da neydi?

Bu muydu?

"Ah," alçak, boğucu, erkeksi bir ses mırıldandı. "İlk açık artırma mı?"

İlk-

Benimle İngilizce konuşulduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Yeni gelenle yüzleşmek için başımı çevirdim, ancak kalabalığın bir düzine kadar gerisinde çılgın pembe bir köpekbalığı-adam gördüğümde dikkatim dağıldı. Diğer uzaylıların arasından zorla bana doğru ilerlerken fil ayaklarının gümbürtüsünü duyabiliyordum.

O ana kadar onu arkamda bırakarak ne yaptığımı fark etmemiştim. Ama başım hala yüzüyordu. Ve tam olarak nefes alamıyordum. Ve bir bakıma ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Kahretsin.

Ben bir pisliğim.

Eminim .

İnsanları gördüm ve...siktir ettim. Sanki beynim tamamen devre dışı kaldı.

Konuşan kişiye hitap ederken ağzım kurumuştı. Görüşüm odaklandığında, az önce baloda gördüğüm beyaz saçlı insanla yüz yüze geldiğimi fark ederek irkildim. *Vay anasını. Bunun olma ihtimali nedir?* Gözlerimi kırpıtm, şaşırmıştım.

Asit boğazımda yüzüyordu.

Kusma.

Kusma.

"İlk... açık artırma mı?" Ona bakmaktan kendimi alamayarak kısık sesle tekrarladım.

Kar beyazı kirpikleri ve saçları kadar soluk bir teni vardı. Gözlerinin leylak rengi ve başındaki sivri kulaklarla birlikte düşünüldüğünde insan olduğuna inanmak çok zordu. Sırtında bir çift kanat vardı, muhteşem ve karlıydılar, ışıpta parıldayan tüylü tüylerden yapılmışlardı.

Ona bir melek görünümü veriyordu.

"Arada bir olur böyle şeyler," diye omuz silkti diğer insan. Kanatları arkasında çırpınarak bir an için dikkatimi çekti. Kanatların onun gerçek anlamda uçabilmesi için çok küçük olduğunu fark ettiğimde midem bulandı. O zaman neden kanatları vardı? "İlk seferinde sarsıcı olabilir ama zamanla alışsın."

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum, dikkatim o kadar dağılmıştı ki Roark'ın arkamda durduğunu fark etmedim bile. Nefes nefese kalmıştı, küçük, stresli bir mızıldanma sesi çıkarıyordu. Hâlâ sersemlemiş olmama rağmen, onu rahatlatmak için göğsüne yaslanmak bana doğal geldi. Dalları dışarı fırladı, beni neredeyse umutsuzca emdi, sanki bir daha kaybolmayayım diye beni kendi içine çekmek istiyordu.

"Özür dilerim," diyerek özür dilercesine Roark'a baktım, parmaklarım bedenimi saran dallara dolanmıştı. Neredeyse bir eldiven gibi parmaklarımın etrafında kıvrıldılar. Tıpkı daha önce Mala'yla oyun oynarken onun dallarının Mala'ninkilere dolandığını gördüğüm gibi. "Ben iyiyim. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu diğer insan merakla. Sesi telaşlanmış gibi değildi, tonu korkutucu derecede nötrdü. "Sahibiniz mi?"

"Ah...hayır." Boynumdaki ışıltılı kolyenin ağırlığının çöktüğünü hissederek kızardım. "O benim..." Dudaklarımı yaladım. Roark kendini sakinleştirmek için yanağını saçlarıma sürttü, koruyucu piç. "O benim erkek arkadaşım sayılır mı?" Bu yanlış görünüyordu. "Uzay-erkek arkadaşı." Bu da yanlış görünüyordu. "Aşk canavarı. Neredeyse koca. Eş."

Diğer insan homurdandı, dudakları dingin bir gülümsemeye dönüştü. "Anlıyorum." "Sadece ziyarete geldik."

Roark bana gezegenine varmadan önceki son durağımız olduğunu söylemişti. Bana adını öğrettiğinde yüksek sesle gülmüştüm, "Osheania." Galaksinin bu kadar uzağında bile Tanrı'nın şakaları varmış gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl başardın?" Sarışın solgun bir kaşını kaldırdı. Gözlerinde açlık vardı ama ifadesi sakinliğini koruyordu.

"Nasıl ... uzayda bir erkek arkadaş edinmeyi?"

"Hayır. Sen nasıl *özgürsün*?"

"Ah." Önce Roark'a, sonra insanlarla dolu platforma, sonra da kediye benzeyen yeni kuş dostuma baktım. "Um." Arkasında bir şey kıpırdadı ve ben irkildim-daha önce gördüğüm kuyruk olduğunu fark etmeden önce. Çünkü görünüşe göre kanatlar yeterli değildi. "F'ukYuu'nun kölesiydim ve o beni satın aldı. Ama sonra..." gözlerim biraz acıdı. "Ama sonra beni *serbest bıraktı*. Yani ben sadece..."

"Özgür olduğunu nereden *biliyorsun*?" Başını eğdi. Kaba olmaya çalışmadığını biliyordum. Aslında bunu bilmiyordum. Ama umuyordum. "Yalan söylüyor olabilir. Sana açıkça söyledi mi?"

"Yapmak zorunda değildi." Artık anlamadığım pek çok şey vardı. Beni titreten ve korkutan, direksiyonunda kötü bir sürücünün olduğu bir arabada sıkışıp kalmışım gibi hissettiren pek çok şey. Ama bu onlardan biri değildi. Sağlam durdum, Roark'ı bu mükemmel yabancıya karşı savunurken o da beni izliyordu, gözleri duygularla parlıyordu. "Roark *iyi* bir insan. Asildir."

"Sen... şanslısın," diye cevap verdi sarışın. "Tanıdığım herkesten çok daha şanslısın."

"Öyleyim," diye kabul ettim, ikimizin etkileşimini izlerken Roark'ın dallarını okşadım. Kaçmasına iki saniye kaldığını söyleyebilirdim. Bizi kimsenin bana dokunamayacağı güvenli bir yere, gemiye geri götürmesine. Sığır gibi satılamayacağım ya da bunun başkasının başına geldiğini göremeyeceğim bir yere.

Roark'ın bunu görmememi tercih edeceğini biliyordum. Ama gördüğüme sevindim.

"Adın ne?" diye sordu insan. "Hugo."

"İlginç."

"Seninki ne?" emin değildim ama vermesini umuyordum. "Briar."

Briar. Ona yakışıyordu. Her ne kadar güzel olsa da -ki Tanrı aşkına, hayatım boyunca gördüğüm en güzel adamdı- dikenleri olduğunu söyleyebilirdim. Gözlerinin arkasında çarpık ve korkmuş bir şey gizleniyordu, sakın gülümsemesi zırhtan başka bir şey değildi.

Ona böyle saklanmayı öğretecek ne yaşamıştı?

Beni ve Roark'u izlerken bakışlarının ardındaki kıskançlığı görebiliyordum. Özlemi. Çaresizliği.

"Burada kalmak istiyor musun, Briar?" Cevabı zaten bildiğimi hissetmeme rağmen sordum. Roark bana aynı soruyu bir ömür önce sormuştu.

"Neden ki?" Gülümsedi, geniş ve parlak. "Bu *harika* bir şey."

"I..." Ne yapacağını bilemedi. Yalan söylüyordu. Çok açık bir şekilde yalan söylüyordu. Roark'a baktım ve o da beni rahatlatmak için sessizce gürlledi. Ana dilinde bir şeyler söyledi ama anlayamadım.

"Arkadaşına endişelenmeyi bırakmasını söyle," diye gözlerini devirdi Briar. "Sana zarar vermeyeceğim - seni dönüştürmeyeceğim - seni evlat edinmeyeceğim ya da askere almayacağım."

"Onu anlayabiliyor musun?" Gözlerimi kırptım.

Briar omuz silkti, ensesini görebilmem için başını eğdi. Kulağının arkasındaki bir şeye dokundu, doğrudan derisine işlenmiş gibi görünen küçük gümüş bir disk. "Herkesi anlayabiliyorum," diye cevap verdi sanki bu dünyadaki en havalı şey değilmiş gibi.

Bir süre ona baktım, kıskanmamak için elimden geleni yaptım ve başarısız oldum. Osheania'da daha fazla kulaklık olacağını biliyordum ama almam gereken ama almadığım kalıcı implantın bir hatırlatıcısını görmek berbattı. Roark'la o kadar uzun süre yalnız kalmıştım ki neredeyse implantları tamamen unutmuştum. Hızla bu duyguları bir kenara ittim. Şu anda bana hizmet etmiyorlardı, seyahatimizin bu kadar uzağında ve yeni evimize bu kadar yakinken.

Şu anda kıskançlıktan daha önemli şeyler vardı.

Roark'la yüzleşmek için döndüm ve endişeli bakışlarını karşılamak için başımı eğdim. Beni çoğu zaman anlamadığını biliyordum ve bugün bıraktığı onca paradan sonra bu büyük bir istekti.

Ama...

Briar'ı burada bırakamazdım.

İnsanlardan hiçbirini burada

bırakamazdım. Elimden gelse bile.

Anlayacağını hissettim.

Roark'ın gözleri benimkileri aradı. Omuzları gevşedi, benekleri griden beyaza dönüşürken ben uzandım, o da eğilip koca başını ellerime koydu ve beni yarı yolda karşıladı. "Roark," dedim dikkatlice. "*Lütfen*."

Gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı, düşünürken benekleri sarardı. "*Lütfen*."

Ne istediğimi anlayacağını biliyordum.

Roark'ın bakışları Briar'a kaydı.

Sonra da sahneye.

Elimden kurtulurken kaptan modundaydı, etkileyici boyuyla ayakta duruyor ve bakışlarında hesapçı bir parıltıyla insanlarla kaplı kürsüyü izliyordu. Muhtemelen onları sayıyor, ne kadar tuttuklarını ve gemide onları almak için yerimiz olup olmadığını hesaplıyordu.

Bunun büyük bir istek olduğunu biliyordum.

Gemimiz büyük olmasına rağmen, yine de sınırlı alan vardı. Sınırlı yiyecek kaynakları. Ve ben ondan bir şeyler bırakmasını istiyordum. Kaç kredi olduğunu bile bilmiyordum. Onda olup olmadığını bile bilmiyordum. Sadece umut edebilirdim.

Roark sakinleşti, benekleri sarıdan maviye dönerken yüz hatlarında kararlı bir ifade belirdi ve bana tek başına başını salladı.

"Benimle eve gelmek ister misin?" Roark'ı gemiye bindirdiğim anda dikkatimi Briar'a yönelttim. "Özgür olmak istiyor musun?"

Bana aptalmışım gibi ters ters baktı. "Benimle taşak geçme."

"Ciddiyim," dedim ona. "Gelmek istiyor musun? Bu sefer yalan söyleme."

Briar bir an sessiz kaldı, gözlerinde bir savaş sürüyordu. "Ben ve... diğerleri?" Bir grup insana doğru baktı. "Hepimizi satın mı alacaksın?" Sesi en iyi ihtimalle kuşkulu geliyordu.

"Hepinizi *serbest* bırakacağız," diye karşı çıktım. Elbette sadece on beş kişiydik, Briar'ı da eklersek on altı. Ama... bu bir başlangıçtı, değil mi? Sahrk'lar nazikti. Belki insanlar da bizimle birlikte eve gelip eş ve meslek bulabilirlerdi.

"Sen tanıdığım en aptal insansın," diye iç geçirdi Briar ama bunu gerçekten yapacağımı anladığında sesi neredeyse sevecenleşti. "Hepimizi almak kolay olmayacak. İnsanlar galaksinin bu tarafında çok rağbet gören bir meta. O sahnede satılmalarının bir nedeni var."

"Neden sen..." Kızardım, kabalık ettiğimi fark ettim. "Madem satılıksın, neden *orada* değilsin?"

Briar'ın ifadesi neredeyse hiç değişmedi. Dudakları parlak bir gülümsemeye dönüşürken gözleri kararmıştı; sorudan etkilendiğine dair tek işaret sert duruşuydu. "Eğer ana yemek *onlarsa*." Briar omzunu platforma ve onun kölelerine doğru salladı.

-Şu anda sığır gibi açık artırımla satılıyor. "Bu beni örnek tabak yapar."

Bu ifadenin dehşeti bedenimi sarmıştı.

"Emin olmayan alıcılar için teşvik edici bir unsur olarak sunuluyorum. Sahip olabileceklerinin küçük bir tadı," diye konuşmaya devam etti, sesi her zamanki gibi sertti. Dışarıda F'ukYuu'da başıma gelenden daha kötü kaderler olabileceği aklıma gelmemişti. Nefesimi içime çekerken kalbim Briar için acıyordu.

"Lanet , ahbap. Bu korkunç."

"Evet, öyle. Bu benim hayatım." Briar'ın gülümsemesi hiç değişmedi. "Ama görünüşe göre bunu değiştirmek istiyorsun." Boynumdaki ışıltılı elmaslara, Roark'ın kollarındaki paketlere ve sonra da büyük pembe adamın kendisine baktı. Bu bir test gibiydi. "Bunu yapacağından emin misin? Yani geminin arkasına dev bir neon hedef resmi çizeceğinin farkında ?"

Roark bunu zaten biliyordu. Ben emindim.

O da evet demişti.

"Eminim," diye düşünceli bir şekilde gürlerken Roark'ın avucunu sıkmak için uzandım, muhtemelen hâlâ matematik yapıyordu - ya da on altı insanı eve götürmenin lojistiğini hesaplıyordu. Bunun basit bir istek olmadığını biliyordum ama ben sadece...

Onları bırakamazdım.

Özellikle de Briar'a ne olduğunu öğrendikten sonra.

Roark, cebinden telsizini çıkarıp arama yapmaya başlamadan önce sıkı sıkıya tuttuğum elime karşılık verdi. Gözlerim satılık insanlardan hiç ayrılmadı. Briar yanımda sessizdi, göz kamaştırıcı gülümsemesine rağmen en az benim kadar kasvetliydi.

Roark'ın bunu nasıl başaracağını bilmiyordum. Bunun nasıl mümkün olduğunu da bilmiyordum. Ama yine de inancım vardı. Roark bir planlamacı, bir kaptan, bir liderdi. Bu işi çözebilecek biri varsa, o da oydu.

Tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbi vardı.

Kırk dakika sonra Roark bana neden Kaptan seçildiğini gösterdi.

bir dizi insan vardı, hepsi de yürüyen merdivenden aşağı inip gemimize doğru bizi takip ederken dehşetin farklı versiyonlarını yaşıyorlardı. Briar kaldı, çoğunlukla sessizdi. Sanki kalabalığın içinde sadece kendisinin görebileceği bir tehlike arıyormuş gibi gözleri her yere kayıyordu. Anlayabildiğim kadarıyla üzerinde deney yapılan tek insan oydu. Diğerlerinin hiçbirinin kuyruğu ya da kanadı yoktu. Ayrıca, kalıcı bir çevirmen implantı olmayan tek insanlardan biriydim. Sadece Briar'ın vücut modifikasyonlarının bu ifadeyle bir ilgisi olduğunu varsayabilirdim. Müşteriler için bir örnek olma konusunda daha önce yaptığı gibi.

Bu da beni bir gece önce neden baloda olduğunu merak etmeye iten korkunç bir düşünceydi.

O sırada "tadına bakılma" sürecinde miydi?

Bu çok korkunç.

Bu düşünce midemi bulandırdı ama Roark'ın ekibi bizi yürüten merdivenin dibinde karşılayınca dikkatim hemen dağıldı. İnsanlardan çok Sahrk vardı ve Roark ile ben onları bizi yeni evimize götürecek olan gemiye doğru götürürken onlar da kafilenin etrafını sarmış, sessizce onları koruyorlardı.

Rıhtımda dolaşan rengârenk uzaylılar kenara kayarak bize yer açtılar ve yaptıkları işe ara verip sürekli ilerleyen alayı izlemeye koyuldular. Biz geçerken hepsi bize baktı, gözlerini insanlara ve dişlek kurtarıcılarına dikmişlerdi. Bu olumlu bir ilgi değildi. Ve bazı uzaylılar diğerlerinden daha hesapçı ifadeler takınıyordu.

Bu ilgi korkutucu olduğu kadar ayıltıcıydı da.

Roark'a bakmak için başımı kaldırdığımda yüz ifadesi asık, benekleri mavi ve gözleri uzaktı. Sanki bir trajediyi daha gerçekleşmeden görüyor gibiydi.

Bana anlattıklarından sonra, onu rahatlatmak için yanıp tutuşuyordum.

Ben de kolunu biraz çektim. *Nihayet* geminin biniş rampasına ulaştığımızda bana baktı. Yumuşak bir gülümsemeyle gözlerini kırıştırdı ama hâlâ endişeli olduğu belliydi.

"Huu-goh," dedi, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için kolundan dışarı sızan bir dal. "Sorun yok, küçük canavar. Roark iyi olacak."

Bu sözü ikinci kez veriydi. Ve bu sefer en az ilki kadar endişeliydim. İyi olduğundan emin değildim.

Roark korkmuşsa hayır.

"*Sorun yok*," diye söz verdi. "Roark güvende olacak." Ona inandım.

Çünkü tabii ki yaptım.

Tüm insanları kurtarmaya çalışarak Roark'ın en kötü kabusunu gerçekleştirdiğimi çok sonraları fark ettim.

TWENTY-THREE

ROARK

Sha'hPihn gezegeninden ayrıldığımız andan itibaren tedirginlik beneklerimi griye boyadı. Mala ve Ushuu gerçek tedirginliğimi anlayan diğer insanlardı.

Beni endişelendiren huu-adamların kendileri değildi, hatta artık beslememiz gereken fazladan on altı boğaz olması bile değildi - gerçi bu da başlı başına bir . Endişeliydim çünkü böylesine değerli bir kargoyla gemiye alenen bindiğimiz *anda*, birilerinin huu-adamları geri almaya çalışmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Bir bütün olarak, huu-adam sürüsü sessiz, tatlı, hafif dehşet içindeydi ve en ufak bir tehdit oluşturmuyordu. Huu-adamlar çoğu türden daha küçüktü, uzuvları zayıf ve değişmezdi. Ve hepsi o kadar farklı görünüyordu ki, büyüleyiciydi. Renk konusunda Sahrk'lardan daha fazla çeşitliliğe sahiplerdi ve gemide bunu güzel bulan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Ekibim de en az benim kadar onlara hayrandı.

Ve bize katılmadan önce yaşadıkları onca şeye rağmen, minik yaratıklar arasında hiçbir anlaşmazlık yoktu, ki bundan memnundum. Huu-man'lardan korkmuyordum ama onların güvenliği ve mutluluğu için endişeleniyordum. Huu-goh'un kalbi için endişelendim, çünkü onları müzayedede gördüğü anda kalbini onlara vermişti.

Onların huzuru bir rahatlamaydı.

Yine de tedirginliğim asla tam olarak geçmedi.

Huu-goh ve huysuz huu-man-Briar'ın işi başından aşkındı. Küçük dostumun bir lider olarak kendini bulmasını izlemek sürükleyiciydi.

O da benim gibi zamanının çoğunu odamızdan uzakta, geminin onlar için ayırdığımız bölümünde halkıyla ilgilenerek geçiriyordu. İlk başlarda Ushuu ile laboratuarlarda giderek daha az zaman geçiriyordu ama yaşlı Sahrk buna aldırılmıyordu. Sık sık Huu-goh ve huu-adamlarla birlikte bulunur, onların hikayelerinden keyif alır ve kendi hikayelerinden bazılarını paylaşırdı.

Onun varlığı büyük bir fark yarattı ve huu-manların etrafımızda daha rahat hissetmelerine yardımcı oldu.

Acil durumlar için kargo ambarında her zaman fazladan ranzalar bulundururdum ve o ilk gün sürüleri için fazladan bir depo odası hazırlamak sadece birkaç saatimi almıştı. Onlara daha fazlasını sunabilmeyi isterdim ama oyalanmak güvenli değildi. Sırtımıza çizilen hedef, derhal yıldızları aramamızı zorunlu kılıyordu.

Kabuslarım geri döndü.

Her gece aynı anı tekrarlanıyordu.

Huu-goh beni teselli etmeye çalıştı, ben de saklanmaya çalıştım ama o içimi gördü.

Osheania'daki evimize sağ salım varana kadar bir daha nefes alamayacağımdan emindim. Sha'hPiñn'den bir ay sürecek bir yolculuktu. Hayatımın en uzun ayı olacaktı. Gerçek korkularım, Huu-goh ve çiftleşme törenim derken, endişelenmem gereken şeylerin listesi hiç bitmiyordu.

"Roark," Ushuu dirseğime yapışıp beni kenara çekerken nazikti. Huu-goh üç hafta önce yola çıktığımızdan beri ilk kez bugün bütün gün laboratuarda bir şeyler kurcalamıştı ve ben de onu iş üstünde yakalayabilmek için geminin dümenindeki görevlerimi tam zamanında bitirmiştım.

"Kendini hasta edeceksin," diye kaşlarını çatı Ushuu, benekleri endişeyle grileşmişti.

"Elimde değil."

Huu-goh odanın karşısındaki bir taburede kayıtsızca oturmuş, tezgahın üzerindeki bir makineyle uğraşıyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bilmek istediğimden de emin değildim. Kafam çok doluydu. Belki kendimi daha iyi hissettiğimde sorabilirdim.

Bir yanım onu odamıza çekmek ve tüm bunlar geçene kadar onunla birlikte saklanmak istiyordu. Ama bu korkakların yoluydu. Ve benim asla seçmeyeceğim bir yol. Bunu düşündüğüm için bile kendimden utanıyordum.

Briar arkadaşımın yanındaki koltuğundan bana şüpheyle baktı. Huu-mans gemiye geldiği andan itibaren Huu-goh'a yakın durmuştu. Neredeyse

Sanki benim gibi onu koruyordu. Briar'ın bana bakış şeklinden hoşlanmamıştım. Sanki söylediğim gibi biri olmadığımı düşünüyordu ve gerçek yüzümü göstermemi bekliyordu.

Bu kadar küçük birinin bu kadar yaralanmış olması utanç vericiydi.

Kalbi yara bere içindeydi ve Huu-goh'umla geçireceği zamanın, tüm canavarların canavar olmadığını anlamasına yardımcı olacağını umuyordum.

"Geleceği kontrol edemezsin," dedi Ushuu kolumu nazikçe ovarken, dalları benimkini buldu ve yatıştırıcı bir sıkma ile bizi birbirimize sardı. "Kendini zayıflık noktasına kadar yoruyorsun. Eğer bir şey olursa, gücünün en büyük avantajın olacağını düşünmüyor musun?"

Haklıydı.

Homurdandım, sonra iç çektim ve utanç içinde başımı öne eğdim. "İkinci kez hayatta kalabilir miyim bilmiyorum." Dramatik olmak isterdim ama gerçek buydu. Benim en karanlık gerçeğim. Budaklı, kırık, kırılgan. "İlk seferinde fazla bir şeyim yoktu ve yine de o şeyin alınması beni neredeyse kırıyordu. Şimdi *her şeyim* var. Kalbimi bulduktan bu kadar kısa süre sonra kaybetmeyi göze alamam."

Ushuu herkesten daha iyi anlayacaktır. O

benim en kötü kabusumu yaşamıştı.

Huu-goh sıkıntımı hissetmiş olmalı ki döndü, parlak gözleri sönerken dudaklarında endişeli bir kıvrım belirdi. Saniyeler içinde koltuğundan kalkıp odanın diğer ucuna geçti ve endişeyle ikimizin arasına baktı. "Sorun nedir?" diye sordu kendi dilinde.

"Huu-goh iyi," diye söz verdim ona, böylece tehlikede olduğunu düşünüp endişelenmeyecekti. Sevimli kahverengi gözleri kabarık turuncu kürkünün arasından bana bakıyordu. Şimdi her zamankinden daha uzundu ve alnına doğru sarkıyordu. Bundan hoşlanıyordum, belki biraz fazla.

Ushuu ikiyüzlülüğüm karşısında gözlerini devirdi.

"İyi misin?" Huu-goh kaşlarını çattı ve küçük sevimli ayak parmaklarını sabırsızlıkla yere vurdu. Üç haftadır bunu yapıyordum. Sorularını geçiştiriyor, endişelerinden kaçıyordum. Odamızın sessizliğinde onu şımartıyor, seviyor ve sanki tehlike pençelerini gemimizin içine batırmamış gibi davranıyordum. Sanki kaderden kaçmaya çalışmışıyordum gibi.

"I..." Beneklerimin bana ihanet etmediğini umarak gülümsedim. "Ben iyiyim."

"Yalancı," diye uzandı Huu-goh, minik elleri yüzüme ulaşmaya çalışıyordu. Seyircimiz olması değildi ve doğrusu ben de umursamıyordum. Onu serbest bıraktım.

Akıl hocam, aşkımın küçük bedenine dolanan dallar sayesinde onu ulaşabileceği kadar yükseğe çekebildim. "Roark."

"Küçük canavar," diye mırıldandım tatlı yanaklarını okşayarak. "Ben iyiyim," diye nazikçe söz verdim.

"Roark," tekrar denedi, belli ki endişeliydi.

"Huu-goh," diye aynı ciddiyetle karşılık verdim. Huu-goh'un dudakları titredi ve bir kahkaha patladı. Endişelerim eriyip gitti. Anlamadığım bir şeyler geveledi, şimdi ne bilsem de kelimeleri yakalayamayacağım kadar hızlıydı. Sonra beni yavaş ve tatlı bir şekilde öptü, küçük dili benimkiyle buluşmak için kıvrıldı - Sahrkların ağızlarıyla çiftleştikleri gibi.

Ürperdim.

Briar, "Siz çocuklar dihsguhsting yapıyorsunuz," diye homurdandı. Biz öpüşürken o da yanımıza gelmişti. Huu-goh'un ağzından ayrıldım ve Huu-goh'un solgun arkadaşını merakla izledim. İltifat olmadığını anlamak için "dihsguhsting" kelimesini bilmeme gerek yoktu.

Ancak Briar'ın bize kıskançlık ve sevgi karışımı bir bakışla baktığını gördüm, bu yüzden alınmadım.

"Her şey yoluna girecek," dedi Huu-goh bana kendi dilinde usulca, küçük ellerinden biri göğsüme gömüldü. Arkadaşının yorumlarını geldi, dikkati sadece ve sadece benim üzerimdeydi. Parmakları dallarıma dolanırken cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Anlaşılan beni teselli etme sırası ondaydı.

Bundan nefret ediyorum.

Ona bu yönümü hiç göstermek istemedim.

Güçlü olmak benim amacımdı... yeterince büyük, yeterince akıllı, onu koruyabilecek kapasitede olmak.

Aklımdan çıkmayan o günü sanki dün olmuş gibi net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Yeni bir acemiymdim ve bu trajedi ilk yolculuğum sırasında meydana gelmişti. Kaptan pratik bir adamdı, gözleri sadece seyahat ettiğimiz yere doğru bakarken yıldızları bulurdu. Hayalleri varsa bile onlardan hiç bahsetmezdi ama her zaman sıcakkanlıydı.

O her zaman olmak istediğim her şeydi.

Güvenilir, sert, saçma sapan.

Gemiye bindiğimiz ve beni not alırken yakaladığı günden itibaren hoşlanmaya başlamıştı. Rütbelerimi hızla yükselttim, onun ve Ushuu'nun koşucusu olarak seçilecek kadar şanslıydım. Altı ay boyunca yıldızlar arasında seyahat ettikten sonra birlikte bir düzene oturmuştuk. Günlerimin çoğunda Kaptan ve Ushuu'yu gemide gölgeliyordum - her şeyi öğreniyordum

öğrenmek, ayak işlerinin yapılması ya da mesajların iletilmesi gerektiğinde onlara yardımcı olmaktı. Gergin ama hevesli bir genç adam olarak, onun bilgi birikimi ve örneği dünyalara bedeldi. Kaptan bana zorluklarımın üstesinden konuşarak gelebileceğimi öğreten kişiydi.

Bana gençliğinde benim gibi mücadele ettiğini söyledi. Onu şimdiki haliyle görmek inanması zor bir şeydi. Kırılmış ve yaşlanmış, sert kenarlı ve buruşuk yüzeyle. Beneklerinin rengi hiç değişmezdi, hep maviydi.

Kaptan'ın söylediği her şey bir amaca yönelikti. Her kelimeye asıldım.

Mükemmel olduğu için değil, çok çalışarak elde edilen güçte utanılacak bir şey olmadığını anlamam için elinden gelen her anı harcadığı için. Zayıflıklarımı varlığa dönüştürmemi istedi. İnatçı olursam, asla pes etmezsem, bir gün gemiyi tek başıma yönetebileceğimi söyledi.

Her zaman iri yapılıydım; memlekette çoğu kişinin başını döndüren bir boyum vardı. Ama hiçbir zaman iletişim yeteneğim olmamıştı. Düşüncelerimi ifade etmek çoğu zaman zordu, özellikle de gergin olduğumda beceriksizce ortaya çıkıyorlardı. Hayatımda daha iyi olmayı dilediğim pek çok zaman olmuştu. İletişim kurmakta yaşadığım zorlukların bir gemiye komuta etme hayalimi gerçekleştirmemi engelleyeceğine inandığım daha da fazla durum olmuştu.

Kaptan bana çok çalışmayı öğretti.

Bana denediğin sürece başarılı olacağını öğretti.

Ben de notlar aldım. Sözlerini yuttum. Sadık pembe gölgesi olarak onu takip ettim. Ushuu ziyaret ettiğinde odasını korudum, mahremiyetleri olsun diye trafiği yönlendirdim. Onu kalbimin içinde, babamın yanındaki boşluğa sakladım ve bir gün onun yarısı kadar Sahrk olabilmek için yıldızlara dua ettim.

Geminin saldırıya uğradığı gün de diğerleri gibiydi.

Yatağımı hazırlamış, duş almış ve üniformamı giymiştim. Omzuma astığım çantamla ranzadaki arkadaşım Kael'i uyandırmıştım. Her zaman yaptığı gibi bana küfretti, bu kadar erken uyandırılmaktan rahatsız olmuştu. Sonra kafeteryaya doğru yol aldık. Koridorlarda biraz itişip kakıştık ve o da ilk gezegenimize ulaştığımızda neler yapacağından bahsetti.

Kael'in de benim gibi pek çok hayali vardı, ama benimki sorumluluk peşinde koşmayı içerirken, onunki mümkün olduğunca çok sorumluluktan kaçmayı içeriyordu.

Kaptan ve Ushuu sık sık yaptıkları gibi kahvaltıdaaydılar. Resmi olarak hiç çiftleşmedikleri için geminin çoğunluğunun birlikte olduklarından haberi olmadığından emindim. Birbirlerine ne kadar değer verdikleri apaçık ortadayken bunu fark etmemeleri şaşılacak bir şeydi.

Birlikte yemek yemiştik ve her şey . Onlar iyiydi.

Kaptan bana nasıl uyuduğumu sordu, ben de "iyi" dedim. Ushuu bana bir şişe su uzattı ve sonra-

Ve sonra-

Işıklar söndü.

Ve çığlıklar başladı.

Onları kurtarmaya çalıştım. Savaşmaya çalıştım. Korsanlar odaya girdiğinde onlara meydan okudum; gücümün, yeteneğimin yeterli olacağından emindim. Etkileyici boyuma ulaşmama rağmen işgalcilerin gözünü korkutamadım.

Bu yeterli değildi.

Silah sesleri sağır edici ve gürültülü bir şekilde duyuldu.

Önce Kael yere düştü, koyu renkli, neredeyse siyah yüzeyi vücudunun altında kan biriktikçe solgunlaşıyordu. Karanlıkta pek bir şey görmek zordu ama idare ettim.

Kaptan'ın önüne atladığımda, beni yolundan çekti - kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek bir patlama sesi daha. Alnındaki beneğin ortasında açılan yarayı görebilecek kadar ona yakındım. Burnunun iki yanından mavi kan sızarken gözleri bulanıklaştı ve benekleri soldu, tıpkı Kael'inki gibi renksiz ve ölü bir hal aldı.

Bir gümbürtüyle yere düştü.

Çığlık atıp saldıramadan, nefes bile alamadan Ushuu beni yere çekti.

Dünya döndükçe, döndükçe ve döndükçe birlikte kan birikintisinde yattık.

Korsanlar peşinde oldukları kargoyu almak için ayrıldılar.

Ushuu'nun hızlı düşünmesi hayatımızı kurtarmıştı.

O gün bir ders aldım.

Şimdiye kadar öğrendiğim en değerli ders.

İyi şeyler Yapma. Sonuncusu, Yani onlar ihtiyaç için olmak El üstünde tutulan. Sevilen.

Korumalı.

Çünkü bir gün yok olacaklar. Ölüm esir almaz.

Ve sevdiğim insanları güvende tutmak istiyorsam tetikte olmam gerekiyordu.

TWENTY-FOUR

HUGO

Onun *gezegenine* -hayır, *bizim gezegenimize*- varmamıza günler kala Roark'ın endişesi daha da arttı. Eskiden olduğumu düşündüğüm evcil hayvan gibi onu takip etmek biraz yardımcı oluyordu ama Roark'ın işini yapmasını zorlaştırıyordu. Ve sonunda buna bir son verdi. Normal davranmamı istiyordu.

Yani... normal davrandım.

Diğer insanlarla vakit geçiriyor, onlara Roark'la birlikte ziyaret ettiğimiz yerler hakkında hikâyeler anlatıyordum. Genel olarak onun hakkında, çünkü bazılarının Sahrklara karşı hâlâ temkinli olduğunu ve bir tutsağı başka bir tutsakla değiştirdikleri için endişelendiklerini biliyordum.

Ushuu'nun varlığı yardımcı oldu. Diğerlerinden daha az tehditkârdı ve onunla laboratuvarda olmadığım zamanlarda insanlarla birlikte oluyor, onlarla yemek paylaşıyor ve onlara yıldızlarda geçen hayatıyla ilgili hikâyeler anlatıyordu.

Korsan tehdidine karşı duyduğum endişeye engel olamıyordum ama itiraf etmeliyim ki bu korku bile heyecanımdan daha ağır basıyordu.

Bu da beni suçlu hissettirdi.

Beni yanlış anlamayın, elbette Roark ve onun gerçek korkuları için çok endişelendim. Tüm bu durum onun için korkunç olmalıydı. İnsanları kurtardığı için pişman olduğundan değil -çünkü pişman olmadığını biliyordum- ama kendi akıl sağlığı için geçmişinden gömmek zorunda kaldığı şeyleri ortaya çıkardığı için.

Kabuslar bunun bir kanıtıydı.

Endişeliydim - ve empati kuruyordum - ama hiç sevilmemiş, büyüdüğü şehirden hiç ayrılmamış yanım

yeni evimi ilk kez ziyaret edecektim. Ve geçen her gnle birlikte o ev daha da yakınladı ve saldırıya uğrama ihtimalimiz daha da azaldı.

İnsanlardan bazıları Dünya'ya "eve" dönmeyi sordu. Bu da bende karışık duygulara neden oldu. Neyse ki Ushuu bunun mümkün olmadığını açıklamıştı. Bu konuyu açan kişi olmak istememiştim. Doğrusu, nasıl yapacağımı da bilmiyordum.

Dünyalılardan oluşan küçük bir grubun defakto lideri haline gelmiş olsam da, hâlâ sadece kendimdim. Şimdiye kadar sahip olduğum tek liderlik pozisyonları satranç ve robotik kulüpleriydi ve bu bana bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Elimden geleni yapıyordum ama yapabileceğim çok şey vardı.

Geldiğimiz yere geri dönmeyeceğimizi öğrendikten sonra pişmanlık duymayan seçkin bir azınlıktan biri gibi görünüyordum. İyi bir oyuncu değildim ve bu konuda uzun süre üzölmüş gibi yapabileceğimi de sanmıyordum.

Doğrusu, Dünya'ya dönme imkânım olsaydı bile, bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Oradaki hayatım bir iğne deliğinden bakmak gibiydi. Olasılıkları göremiyordum, görüşüm bu kadar kısıtlıyken olmazdı.

Artık yapabilirim.

Dünyam genişlemişti. Sonsuz maceralar, sonsuz fırsatlar vardı. Eğer F'ukYuu'daki gezegenin ve müşterilerin büyüleyici olduğunu düşündüysem, onun dışındaki evren ve türler sonsuz derecede daha etkileyiciydi.

Bundan daha da fazlası... Beni kalmaya ikna eden küçük şeylerdi. Olağanüstü şeyler değil. Yıldızlar, uzay yolculuğu ya da keşifler değil.

Ama sabahları yatakta. Günler Roark'ın hayatının düzenine dahil olarak geçti.

Geleceğimizi dümeden gördüğüm mürekkep siyahı ve ışıltılı manzara kadar kolay hayal edebiliyordum. Ve bir insanın horlama şeklinden, kendini kaskatı ve hazırolda tutuşundan ya da sevdiği insanlar için canını vermeye hazır oluşundan bu kadar etkilenmek çok güzel, harika bir şeydi.

Uzaydayken pek çok şey öğrenmiştim.

Ama öğrendiğim en önemli şey mutluluğun tadının Roark'ın kahkahası gibi olduğuydu.

Çok değerli bir şeydi.

Ve korunmaya ihtiyacı vardı, tıpkı onun olduğu gibi.

Onu koruduğum kişi kendisi olsa bile. Dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım - iç çamaşırı cephaneliğimi ve yeni oyuncaklarımı baştan çıkarmak ve kızdırmak için kullandım. Ve her gece birkaç saatliğine işe yaradı. Gülümsüyor, benimle vakit geçiriyor, sevişiyor ve yatağa giriyorduk.

Ama her gece, saat gibi, kollarının arasında kıvrılıp yattığımda, onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyordum - bu asla yeterli olmuyordu. Uğultu *yardımcı oluyordu* ama bu sadece ilk başlarda oluyordu. Sonunda uykuya yenik düşüyordum ve Roark'ın kabusları intikamla geri dönüyordu.

Birkaç hafta içinde Roark bırakmıştı. Ve benim de onu oyalayacak yeni iç çamaşırlarım kalmamıştı.

Benimle yatardı, evet, ama bir tahta gibi kaskatı dururdu. Mavi gözleri görmüyor, tavandaki yıldızlara bakıyor ve bildiğim kadarıyla hiç kapanmıyordu. Şeytanları onu serbest bırakmayı reddediyordu. Gemide bu kadar değerli bir yük varken olmazdı.

Onlarla tek başına yüzleşmesi gerektiğini düşündüğü hissine kapıldım. Ama yüzleşmedi.

Artık değil.

Ushuu usulca konuşurken kalbim düğüm düğüm olmuş bir halde bu gerçeği düşünüyordum. Ushuu'nun Roark için ne anlama geldiğini biliyordum ama ondan önce bile ona her zaman büyük saygı göstermiştim. Yolculuğumuz sona yaklaşırken, bana öğrettiği her şeyi pür dikkat dinleyerek her kelimesine asıldım.

Ushuu çok zekiydi.

Bir şeyler biliyordu.

Çılgın uzay şeyleri.

Teknoloji, biyoloji ve son olarak da insanlar gemiye bindiğinden beri limanlar arasında azaldığımızda ikmal yapmak için gemide ürettiği yakıt hakkında. Ushuu'ya göre bu uçucu bir maddeydi, son derece zehirliydi ve ürettiği en önemli şeydi.

Roark Sha'hPihn'deyken yakıt almıştı ama bu yakıtımızın azalmayacağı anlamına gelmiyordu. Hazırlıklı olmak üzmekten daha iyiydi. Bu Ushuu'nun söylemeyi en sevdiği şeydi. Bunu her zaman söylerdi. Her şey hakkında - gün boyunca atıştırmalıklarla dolu tabağını ne kadar doldurduğu da dahil.

Laboratuvarın arka tarafında "Ushuu'nun özel yakıtı" için büyük boş fiçiler vardı. Briar ve ben onları yerlerine yerleştirmek için tehlikeli madde giysileri giymiştik ve Ushuu, onlar ve laboratuvar arasında bir koruma görevi görmesi için bir holo-kalkanı etkinleştirmişti.

Laboratuvarın geri kalanı, böylece viskoz maddeyi demlemeyi bitirdiğimiz süre boyunca kimse yanlışlıkla onlara çarpamazdı.

Ushuu ve ben günün büyük bir bölümünü varilleri floresan yeşili sıvıyla doldurmakla geçirmiştik. Bunu yapmak için bu devasa, açıkçası harika hunileri kullandık ve çalışırken endişelerim aklımdaki son şeydi. Bir hata yaparsam hem kendimi hem de Ushuu'yu ciddi şekilde yaralayabilirdim. Tehlikeli madde giysileri yardımcı oluyordu elbette ama yine de kazalar oluyordu.

Bu sırada Briar köşede durmuş bizi yargılıyordu. Yardım etmeye hiç niyeti yoktu. Bana çoğu zaman bir kediye hatırlatıyordu. Kulaklarının ve kuyruğunun bir kediye ait olduğundan emin olduğum gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu çok yerindeydi. Tek "geliştirmesinin" bunlar olmadığını anladım ve ona sorduğum ilk ve tek seferde öyle bir susmuştu ki bir daha bu konuyu açmamaya yemin etmiştim.

Hala onu anlayamadım.

Sanki... onun *duvarları* vardı. Aynı yerden gelmemize rağmen benim sahip olduğumdan daha fazla duvar. Aşılmaz bir kaleye dönüşmesine neden olacak ne yaşadığını hayal bile edemiyordum ama yeterli zaman ve sabırla burada bizimle güvende olduğunu anlayacağını umuyordum.

"Çok fazla," dedi Briar bana. Dökmekte olduğum şeyi irkilerek geri çektim. Ushuu yatıştırıcı bir ses çıkardı, buruşuk gözleri bana şefkatle bakıyordu.

"Dikkatli ol lütfen," diye mırıldandı, bir eliyle saçlarımı karıştırmak için uzandı.

"Özür dilerim," diye gülümsedim, kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu, şimdi günlük işimizi bitirirken zihnimi hazır tutmaya kararlıyım.

Bu, berbat etmek istemediğim bir şeydi.

Eğer işe yaradığımı kanıtlayabilirsem belki... belki buradaki yerimi hak edebilirim. Belki de Roark'ın benden istediği gibi Ushuu'nun yerine geçebilirdim. Bu yeni bir hayaldi. Tıpkı bir gün elde etmeyi umduğum gibi. Ve şimdiye kadarki en parlak rüyamdı.

Briar ve ben Roark'la öğle yemeği için buluşmak üzere laboratuvarı terk ederken bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Tedirginlik boğazımı bir iltık gibi sıkıyordu,

Solunum yollarımı kesiyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Bağırsaklarım çalkalanıyor, bu girdaplı, *korkunç* yanma, serbest kalacak kadar yükseğe tırmanmakla tehdit ediyordu.

Bu duyguya benzer bir şeyi daha önce sadece bir kez yaşamıştım.

Kaçırıldığım gün.

Üç yıl sonra ve bir galaksi uzakta, o gün hala zihnimde canlıydı. Belki de o günü anımsatan hissettiğim dehşetti - ya da belki de daha önce başıma böyle bir şey gelmediği içindi. Her iki durumda da, olanları sık sık hatırlamama izin vermesem de, anılar mükemmel ayrıntılarla donmuş olarak kaldı.

Sıkıcı bir gündü, belki biraz serindi ama akılda kalıcı bir şey değildi. Memleketimde sonbahar her zaman acımasız olmuştur. Rengârenk yapraklar yere dökülmüştü, çatlakların üzerinden atlarken adımlarım birbirinden kopuktu; Harvard'a kabul mektubum sırt çantamda güvenle saklanıyordu.

Posta kutusu ortaktı ve çıkmaz sokağın sonunda yer alıyordu. Az önce açmıştım - okuldan eve geldikten sonra mektubu çıkardım ve çok sevindim.

Bir an kaldırımdan eve doğru vals yapıyordum - kalbim çarpıyordu - ve sonra...

Ben

uzayday

dım.

Her şey değişmeden önce aldığım tek uyarı, şu anda hissettiğim aynı korku kıvrımıydı. İçgüdü gibi.

"Ushu-" sözlerim yaşlı Sahrk'ın kaldığı laboratuvara doğru dönerken kesildi, ama adını söylemeyi bile bitiremeden tarih tekerrür etti.

Benim tarihim

değil. Ama

Roark'un.

Bir an dünya aydınlanırken, bir an sonra ani bir karanlığa gömüldük. Yanlışlıkla düğmeye bastığım zamandan farklı olarak, bu baskıcı bir türdü. Boğucu türden. Tadı ölüm gibi olan türden.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Üstümüzde, kapı kapanmaya çalıştı, hareketini engelleyen bir şey olduğunu fark ettiğinde garip bir bip sesi çıkardı. Kapı aralığını açık bırakarak geri döndü, bir şeylerin ters gittiğinin tek göstergesi karanlıkta yanıp sönen küçük kırmızı ışıktı.

Terli avuçlarımla Briar'ı benimle birlikte laboratuvara ve nispeten güvenli bir yere götürdüm. Ürkek bir ses çıkardı.

Yeterince sessiz olursak, belki kapı olmasa bile burada olduğumuzu anlamazlar.

Hepimiz arka duvar boyunca kayarken Ushuu'nun endişeli gürültüsü arkamızdan yankılandı. *Güm, güm, güm.* Biz sessiz kaldıkça kalbimin atışı inanılmaz derecede yükseldi.

"Ushuu-" sesim sessizlikte . "Sen iyi misin?"

Kimyasallarla uğraşıyordu. Zifiri karanlıkta bile yumuşak bir parıltı yayan kimyasallar. Işığın sönmesiyle yaralanmış ve ürkmüş olmasından endişelendim. Hayal meyal, odanın arka köşesinde vücudunun Sahrk'vari şeklini görebiliyordum ve Briar'ı da yanımda oraya doğru çektim.

Roark'ı şimdi yeni bir şekilde anlıyordum. Bilinmeyen, buz gibi parmaklarını göğsümün içine sokmuş, bundan sonra ne olacağını görmek için nefesimi tutarak beklerken kalbimi kesiyordu. Korsanlar gemideydi. Bunu biliyordum. Öyle olmasalardı güvenlik sistemleri devreye girmezdi.

Roark.

Roark çok korkmuş olmalı-

"Huu-goh," diye cevap verdi Ushuu, sesi paniklemiş gibiydi. Onu hiç böyle duymamıştım. Ve bu düşünce içimi acıttı.

"Yaralandın mı?" Hâlâ yaklaşıyor ama sesimi kimsenin duymayacağını umduğum kadar alçak tutarak onayladım.

"Hayır." Ushuu titriyordu. Uzaktan fark etmemiştim ama ona ulaşım elimi omzuna koyduğumda titrediğini hissedebiliyordum.

Roark bana eşini bu şekilde kaybettiğini söylemişti.

Bu düşünce onu sımsıkı kucaklamak için içimi sızlattı. Korkularını yatıştırmak için.

Ama bir an için aklım... aklım bencilce kendi dostumdaydı. Roark'ımdaydı. Kendisi şu anda geminin diğer tarafındaydı ve muhtemelen çıldırmak üzereydi. Işıklar kapalıyken, güvenliğimizi sağlamak için güvenlik kameralarını kontrol etmesinin hiçbir yolu yoktu. Yakıttan gelen parıltı belli belirsiz şekilleri aydınlatmaya yetiyordu ama kameraların algılayabileceği kadar parlak değildi.

Kulaklarım uğuldarken, karanlıkta Ushuu'nun elini bulmayı başardım. Buz gibi soğuktu, onu odanın tehlikeli yarısından uzaklaştırıp koridordan en az görünen köşeye doğru çekerken parmakları gevşekti. Kendi isteğiyle gitti ve Ushuu'yu yere indirmeme yardım ederken Briar sessizdi.

Ona dokunduğumda başındaki yüzgeç bile buz gibiydi. Parmaklarımı sakınleştirici bir şekilde üzerinde gezdirirken, bir sonraki adımda ne yapacağımı bulmaya çalıştım.

Ancak... koridorda bir şey duyduğumda seçeneklerim giderek sınırlandı.

Yaklaşan ayak sesleri vardı, yavaş ve sabit.

Belki de Roark'tır?

İlk düşüncem umutluydu, ne de olsa ayakların sabit gümbürtüsü onunki kadar ağırdı.

Ama... bir şekilde o olmadığını biliyordum. İçgüdülerim -olay gerçekleşmeden önce bana neler olacağını söyleyen aynı içgüdüler- gerçeği biliyordu.

Laboratuvar kargo bölümüne Roark'ın zamanının çoğunu geçirdiği dümenden daha yakındı. Buna minnettardım. Çok minnettardım çünkü tehlike benim yakınımıdaysa bile ondan çok çok uzaktaydı. Onu çok seviyordum ama zayıflığını da biliyordum.

Eğer burada korunmasız olduğumu düşünüyorsa -ki öyleydim- bana ulaşmak için hiç düşünmeden korsanların arasına dalmasını engelleyecek hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Ki bu da kayıplara yol açabilir.

Olmasını istemediğini bildiğim kayıplar.

O bir planlamacıydı. Her zaman öyleydi. Son derece ciddi ve kızdırılması zor biriydi. Ama müzayedede ondan kaçmama verdiği tepkinin bana öğrettiği bir şey varsa, o da benim onun istisnası olduğumdu. Roark dünyadaki en mantıklı insandı, konu ben olduğumda hariç.

Bu da bunu düzeltmenin bana bağlı olduğu anlamına geliyordu. Güvende kalmak için. Ve ona katılmak için. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim.

Ama yapamadım.

Boş bir sözdü.

Karanlıkta beklerken Ushuu'ya sessizce "Sorun yok," diye fısıldadım.

"Kapa çeneni," diye tersledi Briar beni, sesi Ushuu'nun yüzeyi kadar buz gibiydi.

Güm, güm, güm; koridordaki ayak sesleri yaklaştıkça daha da gürleşiyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen yanımızdan geçin.

Lütfen, lütfen, lütfen-

Güm, güm, güm, şimdi daha da yüksek

sesle. Yakın.

Çok yaklaştın.

Açık kapının hemen dışında.

Kalbim, davetsiz misafirin duyabileceğinden korktuğum kadar yüksek sesle çarpıyordu. Sol tarafımda Briar'ın nefes alış verişi düzensizdi. Omzumun üzerinden panik içinde nefes alıp verişini hissedebiliyordum. Diğer insanların durumunun daha da kötü olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama o anda, yakın çevremdeki insanlara odaklanmaktan başka bir şey yapamadım.

Roark gurur duyardı, dedim kendi kendime, bunun doğru olduğunu bilerek.
Onlara iyi bak.

Karanlıkta bile, ona baktığımda gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu görebileceğim kadar yakındık.

"Buldum seni," diye homurdandı tanıdık olmayan bir ses.

Bu Roark'ın sesi değildi, ancak tempo olarak benzer olduğu kabul edilebilirdi.

Yeni gelenin İngilizcesi -tıpkı Roark'ınki gibi- beceriksizceydi ama dili Sahrk'ımdan daha iyi bildiğini belli eden bir özgüveni vardı.

Korku, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde vücuduma yayıldı.

Roark'ın sana öğrettiklerini kullan, diye hatırlattım kendime. Sürpriz senin en iyi dostundur.

Yaratık yaklaştıkça şekli daha da belirginleşti. Sadece sesinden bile tahmin edemeseydim, geniş omuzları onu ele verirdi. Bu yaratık her neyse, onun bir erkek olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Silueti kapıyı tamamen kapattı ve bakışlarımı yukarı doğru sürüklediğimde, şaşırtıcı bir netlikle kafasının şeklini tanıdığımı fark ettim.

Bir Sahrk mı?

Bizimkilerden biri miydi?

Belki başka biri de benim gibi kapı mekanizmasına ? Belki de özgürce kaçan sadece biz değildik?

Umut etmeye çalıştım ama bu umudum Briar'ın anında verdiği yanıtla çabucak yok oldu.

"Siktir," diye sessizce küfretti Briar. "Siktir, siktir, siktir-"

Ve sonra vücudumun etrafında lanet bir bez bebek gibi çekiliyordu. Etrafında simsiyah yılanlar dolanıyor, onu kapı aralığındaki canavara doğru çekiyordu.

Ben tepki veremeden yeni Sahrk tekrar konuşmaya başladı. "*Güvenli*," dedi, bozuk ve kaba bir sesle.

"Ne... *oluyor*...?" Tanıdık olmayan Sahrk, Briar'ı göğsüne sarıp birkaç adım daha atarken sözlerim belki biraz çılgıncaydı

Odaya. "Briar?"

Briar hâlâ havadayken bu adamın dizlerine saldırıp saldıramayacağımı düşünürken bir süre sessizlik oldu.

"O güvende," dedi Briar , sesi sanki bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi geliyordu.

Hemen saldırı planımı durdurdum.

Ne haltlar dönüyordu?

"Güvende mi?" Briar şimdiden gemide biriyle mi takılıyordu? Sahrks'ın hayat arkadaşı olduğunu biliyor muydu? Bunu biliyor olmalıydı. Bu konuda konuşmuştuk. Kapsamlı bir şekilde. Yerleşik Sahrk uzmanı olarak, tür hakkında topladığım tüm bilgileri onları hazırlamak için orada bulunan her insana aktarmıştım.

Oh iyi.

Şu anda, Briar'ın bir Sahrk düğünü için sırkişi olup olmadığı önemli değildi. Önemli olan şu anki durumumuzdu ve Roark'ın gemide bir yerlerde, büyük ihtimalle dümenin içinde kilitli ve dehşete kapılmış olduğu gerçeğiydi.

Yeni gelen Sahrk'ın bu kadar çok İngilizce konuşması kuşkusuz *tuhaftı* ama Ushuu da konuşuyordu ve ben de bu düşünceyi aklımın bir köşesine ittim.

Belki de tahmin ettiğim gibi, ışıklar söndüğünde kapı aralığında sıkışıp kalmıştı. Bu yüzden özgürdü. Briar güvende bile güvende olduğunu söylemezdi. Huysuz biriydi ama sadıktı. Bana ya da Ushuu'ya asla zarar vermezdi.

Sahrk'ın varlığı onun bir *korsan* olduğu anlamına gelmiyordu.

Ayrıca, Sahrkların korsan olduğundan şüpheliydim. Tür olarak barışçıldılar ve Roark da bana bunu söylemişti.

"Gemiye bindiler," dedi yeni gelen, sesi sanki bir karton kayayı derin derin gırtlaklıyormuş gibi gür çıkıyordu. Ya da hiç konuşmamış gibi. Hem de hiç. Asla. "Halkınız için buradalar."

"Onlar *benim* halkım değil," diye alay etti Briar, sesi küçük ve korkmuş çıksa da.

Bu beni biraz kızdırdı. "Tabii ki onlar senin halkın, Briar." "Onlar-ugh. Siktir. Tamam." İsteksizce pes etti.

"Seni götüreceğim-" diye söz verdi Growly-guy.

"Siktir git," diye tısladı Briar. Aralarından bir ses çıktı -şaplağa benzer bir ses- ve gözlerimi kısarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. *Briar az önce o adama vurdu mu?* "Beni yere bırak."

"Flört etmenin sırası değil," diye uyardım, durum netleştikçe sorumluluk omuzlarıma çöküyordu. "Roark dışarıda bir yerde ve o... lanet olsun. Yardımımıza ihtiyacı var. İnsanların yardımımıza ihtiyacı var-" Ushuu'nun soğuk yüzgecinin üzerinde bir elimi gezdirdim. "Ushuu'nun yardımımıza ihtiyacı var."

Eğer şey yapmazsak korsanlar insanları ele .
Roark'ın aylardır topladığı kargoyu alacaklardı.
İnsanlara zarar
verebilirlerdi. Bunun izin
veremezdin.

"Dümen güvende," diye haber verdi Growly, Briar'ı da yanına alarak çoktan arkasını dönmüştü, sanki insanla birlikte gitme sözünü yerine getirmek üzereydi, geri kalanımız lanetlenmişti. "İnsanlar o kadar da değil."

Nereye gidiyordu? Anlayamadım.

"Ne demek istiyorsun?" Onu yakalamak istememiştim, ama yakalamıştım. Tırnaklarım koluna battı, midem endişeyle çalkalanıyordu. Ushuu beni yatıştırmak için usulca guruldadı ama bu doğru ses tonu değildi. Roark'ın ses tonu değildi. "Nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Briar, Growly'ye vurduğunda bir şapırtı sesi daha çıkardı ve Sahrk ona dişlerini gösterdi. En azından ben o korkunç sesin öyle olduğunu sanıyordum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Growly hırlayarak lakabını uygun hale getirdi.

"Lütfen," parmaklarım onun yeleşinin arkasını kavradı. *Yeleşti*. Dreamer'ın güvertesinde, Ushuu dışında tek bir Sahrk'ın bile gövdesine giysi giydiğini görmemiştim. Bu garipti. İkimizle de iletişim kurabilecek kadar İngilizce biliyor olmasından daha da tuhaftı.

"Lütfen," dedim tekrar, hareketsiz durarak. Elimden kurtulabilirdi. Bu çok kolay olurdu. Bana zarar verebilirdi - Ushuu ve beni karanlıkta terk edebilir ve ikimizle de işi bitebilirdi. Ama yapmadı. "Eşim... Roark benim *eşim*. Ona yardım edebilmek için neler olduğunu anlamam gerek. Muhtemelen çok korkmuştur ve ben... ben ona ulaşmalıyım. Gemideki insanları kurtarmalıyım."

Bir an için sessiz kaldı. Yüzyıl gibi gelen bir an.

Hareket etmedi, konuşmadı, sadece Briar'ı havada tuttu, kendi kendine tartışırken tokatlarının artan sıklığını görmezden geldi. Arkasını döndüğünde, bana yardım etmeyi seçtiğini anlayınca kıyafetlerine tutunduğum elimi bıraktım ve biraz sarktım.

Ushuu şoktaydı, bu... yaratık sevdiğim insanları kurtarmama yardım edecek kadar büyük ve yeterli bilgiye sahip tek kişiydi.

"İşler böyle yürür."

"Ne nasıl çalışıyor?"

"Sahrk uzay aracı." İçini çekti ve Briar'ı diğer tarafına geçirdi. Sarışın Growly'ye vurmayı bana yardım etmeye karar verdiği sırada bırakmıştı. "Dümen geminin en güvenli kısmı. İstila sırasında geminin başına daha fazla kayıp gelmemesi için bu şekilde tasarladılar."

"Tamam."

"Kaptan Roark. Dümende o var. O güvende. İstilacılar kargo ambarına doğru ilerleyecekler," diye ekledi. "Geminin kendisiyle ilgilenmiyorlar. Taşıdığınız kargo daha değerli."

Başımı salladım, kafam endişeyle doluydu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Burada mı çalışıyorsun?"

Briar uzun ve acı dolu bir iç çekti. Sanki adama tekrar vurmuş gibiydi. Ve sonra tekrar. Ve sonra yine. "Biliyor çünkü o bir korsan. Bu onun işi."

"O bir..." Başım dönüyordu. "Ne?"

"Bağımsız uzay yolcusu," diye düzeltti Growly, belli ki "korsan" teriminden hoşlanmamıştı.

"Evet, gemilere binip bir şeyler çalan *bağımsız bir uzay yolcusu*," diye tersledi Briar. "Bu da seni bir *korsan* yapar." İkisi de o kadar yaklaşmışlardı ki Briar'ın parmakları benimkileri bulup elimi sıkıldığında şaşırmadım.

"Yani, sen..."

"Diğer korsanlarla mı? Hayır." Beast sinirle ofladı, şurup gibi dalları uzandı, Briar'ın bileğini ve dolayısıyla benim elimi sardı. Mutsuzca homurdandı ve Briar'ın beni bırakmayacağını anlayınca geri çekildi. "Buraya bir insan için geldim, sadece bir insan için."

"Evet ama ben seninle gelmiyorum, salak."

"Bunların sizin halkınız olmadığını söylemişsiniz." Growly'nin sesi sevimli bir şekilde şaşkıncı.

"Değiller." Briar'ın eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Ama *Hugo* öyle. Ve onu pisliklerle dolu bir gemide korumasız bırakmayacağım."

Briar'ın sesindeki saf sadakat beni bir an için şok etti. Beni bu kadar önemseydiğini fark etmemiştim. Belki de . Ne kadar huysuz olsa da

Çok nadiren yanımdan ayrılırdı, her zaman beni korurdu - hatta beni kendi eşimden korumaya çalışacak kadar ileri giderdi.

"Sen koruyamazsın," derken Growly'nin gözlerini devirdiğini duyabiliyordum. "Sen *küçüksün*. Minik kanatlar. Büyük öfke. Pençelerin yok. Silahın yok." Sahrk'ın gözlerinin karanlıkta bile üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum. "Arkadaşın daha kötü. Bir şekilde *daha küçük*. Daha acınası. İkiniz de başarısız olacaksınız. Öleceksiniz."

O haklıydı.

Haklıydı ve bu korkunçtu. Ama-

Kahretsin. Belki de haklı değildi. Belki de silahlarımız *vardı*. Alışılmışın dışında olanlar. Ama... bakışlarım arka duvara ve ışıklar söndüğünde Ushuu'nun doldurmakta olduğu varilin içine sıkışmış huniye doğru kaydı. Tanrı aşkına, Briar ve ben hâlâ tehlikeli madde giysilerimizin içindeydik.

Ve bu bok... lanet olsun.

Bu bok muhtemelen birini , değil mi?

Ushuu'nun ona ve bize karşı bu kadar dikkatli olmasının nedeni buydu.

Zihnimde bir plan oluşmaya başlarken Growly, "Gidiyoruz," diye tekrarladı.

Kimyasallar tehlikeliydi.

Karşılaştığım türlerin çoğunu etkisiz hale getiremeyebilirdim ama Roark'ı dizlerinin üzerine çöktürmüştüm. Ben de aynısını yapabilirdim. Onun boyutlarında pek fazla yaratık yoktu ve eğer onları yere yatırabilirsem, üzerlerine yakıt dökebilirdim, değil mi?

Eğer geldiğimi görmedilerse...

Evet.

Roark, sürpriz unsurunun en büyük gücüm olduğunu söylemişti.

Kimse bana bakıp bunu yapabileceğimi düşünmezdi. Bunu yapabileceğimi asla düşünmezdim. Ama damarlarımda akan adrenaline - kafamın içinde Roark'ın sesi bana güç verirken - havada yoğun bir şekilde hissedebildiğim korkuyla - ben...

Evet.

Bunu

yapabilirim.

Yapabilirim.

"Hayır, değiliz," diye tartışmaya devam etti Briar, benim ölümcül düşüncelerimden habersiz.

Kendimi kötü , değil mi? Korsanları öldürmeyi düşünüyorum.

Ama...

Ben yapmadım.

Nasıl yapabilirdim ki? Bana ait olana zarar verdikleri için zerre kadar pişmanlık hissetmezlerken. İnsan değil de nesneymişiz gibi peşimizden geldikleri için, Roark'ın gemisini işgal ettikleri için. Onun güvenli alanını. Ona daha fazla kabus yaşattıkları için.

O zamanlar yaralanabileceğim gelmemiştir.

Ve tıpkı F'ukYuu'daki zevk evine adım attığımda ve yakamı yerine kaynakladıklarında yaptığım gibi, hayattaki yeni kaderimi kabul ettim. Roark'ın koruyucusu olarak. İnsanların lideri olarak. Bir köle ya da evcil hayvan değil, cellat ve yargıç adam olarak.

Growly tekrar, "," diye karşı çıktı. "Hayır."

Ushuu'nun yüzgecini bir kez daha nazikçe okşarken huzur göğsüme ılık bir şekilde yerleşti, bu tartışmanın nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum - ancak düşüncelerim hala senaryolar üzerinde dönüyordu. İşgalcilerimizi kalıcı hasar vermeden önce teker teker etkisiz hale getirmenin en iyi yolu hakkında fikirler. Önce Growly ile başladım. Belki tezgâhın üzerine atlarsam hunilere dökmek için kullandığımız kabı alabilirdim. Onu bununla sıçratabilirdim; dizlerinin üstüne çöktürebilecek kadar korkutabilirdim. Gerisini boğazından aşağı boşaltırsam hayatta kalacağından şüpheliydim. Sıvı eti yiyebilecek kadar asidikken olmazdı.

"I..." Growly, Briar'ın inatçılığı karşısında belli ki afallamıştı. Kesin ölüm anlamına geliyorsa Briar'ın neden benimle kalmayı seçtiğini anlamıyor gibiydi. Şu anda onun ölümünü planladığımdan tamamen habersiz bir şekilde tekrar konuştu: "Ama..."

Tüm bu alışveriş sırasında Briar'ın elini sıkmaktan başka bir şey yapamadım, Ushuu'nun uzuvları beni rahatlatmak için bileğime dolanırken biraz titredim. Şokta olduğunu tahmin ettiğim bir durumdaydı ama yine de yalnız olmadığımı anlamamı sağlayacak bir yol bulmuştu.

Bu, kararlılığımı daha da pekiştirdi.

Bunlar benim insanlarımdı.

Sahrkların yanı sıra insanlar da. Bu

benim gemimdi.

Eğer Briar benim yanımda duruyorsa, o da

onların yanında duruyordu. "Seninle

gelmeyeceğim," dedi Briar. "Tabii..."

Growly nefesinin altında öfkeyle homurdandı, ne yapacağına karar verirken endişeyle bir ileri bir geri gidip geliyordu. Kıyafetlerinin hıştırtısını duyabiliyordum. Ki bu da

Garip. Sahrk normalde böyle sesler çıkarmasına yetecek kadar giysi giymezdi. "Tabii...?" diye iç geçirdi, yenik düşmüştü.

"Hugo'yu ve bu gemiyi kurtarmama yardım etmezsen. Eğer bunu yapabilirsen, tamamen seninim."

"Briar, hayır." Elini sıkıca kavradım. "Hayır, yapamazsın. Bunu onsuz da , bir planım var."

"Tabii ki sen-" Growly ikimizin de beklediğinden daha hızlı konuşunca Briar'ın sözü kesildi.

"Anlaştık."

Growly Briar'ı yere bırakırken beni de bıraktı. Sahrk başını eğdi, gölgeli şekli diğer insanın vücudunun soluk bulanıklığına yaklaştı. Onu durdurmak için körü körüne uzandım ama Briar ve korsanın çoktan el sıkışmaya başladığını fark ettim.

Çok geç kalmıştım.

Yardım edemedim ama ruhunu şeytana satmış hissettim.

"*Kal.*" Growly , odanın içinde dolaşırken birdenbire şaşırtıcı derecede sessiz hareket etmeye başladı. Hiçbir şeye çarpmadı ya da ayağı takılmadı. Bu yüzden sadece görmesini sağlayan bir tür cihaza sahip olduğunu varsayabilirdim. "Ah." Tezgâhın üzerinde duran ve hareket ettiğinde sessiz bir çınlama sesi çıkaran bir şeye dokunarak bir ses çıkardı. "Bu işe yarayacak."

Böylece yirmi dakika sonra Briar, Growly ve ben ellerimizde küçük roket yakıtı şişeleriyle bir koridorun köşesinde poz verirken bulduk kendimizi. Ona yakıtın ne olduğunu ve neler yapabileceğini isteksizce açıklamıştım; Briar ve ben tehlikeli madde giysilerimizi tekrar yerine yerleştirirken Ushuu da şişeleri doldurmuştu.

"Kaçırmayın." Görünüşe göre adı Grimm olan Growly (böyle huysuz bir sik için şaşırtıcı derecede doğru bir isim) uyardı.

"Babamla hiç yakalamaca oynamadığımız için bir kez daha sinirlendim," diye mırıldandım kendi kendime, elimdeki şişenin ağırlığı biraz ürkütücüydü - bu benim fikrim olmasına rağmen. Nişancılığımıza güvenmiyordum, özellikle de karanlıkta, bu yüzden yakın ve kişisel olmak tek seçeneğim olacaktı.

Grimm, Ushuu'nun dolaplarından birinin arkasında tozla kaplı olarak bulunduğu gaz maskelerini kafalarımıza geçirdi. Maskelerin kızılötesi özelliği vardı -ya da daha önce hiç kullanmadığım için kızılötesi özelliği olduğunu varsayıyordum- bu yüzden hem Grimm hem de yanımdaki Briar olan parlayan kütleleri fark etmek kolaydı.

Grimm'e göre korsanlar üçerli gruplar halinde seyahat edeceklerdi. Haftalardır kendi uzay aracıyla onları takip ediyordu ve iletişim sistemlerini ele geçirmişti, bu yüzden tüm planlarını biliyordu - kendi deyimiyle "sağduyu" olmasa bile.

Geminin en alt katlarına inerek önce kargo ambarına ulaşacaklardı. Orası da emniyete alınır alınmaz, patlayıcıları kullanarak odalarda insanları aramaya başlamayı planlıyorlardı.

O zaman harekete geçmeye karar verdiğimizize daha da çok sevindim.

Biz koridorda ilk hedefimizi beklerken, bir noktada içine düştüğü sisten sıyrılan Ushuu laboratuvarında şişeleri dolduruyordu.

Dreamer'ın acil durum protokolleri hâlâ yürürlükteydi, bu yüzden kazara bir masumu incitmek konusunda endişelenmemize gerek yoktu... bu da en hafif tabiriyle rahatlatıcıydı. Son birkaç aydır bana çok iyi davranan mürettebat üyelerinden birini ya da Tanrı korusun Roark'ı incitmek isteyeceğim son şeydi.

Ne yazık ki insanlar boş bir kargo bölümünde yaşadıkları için onları korsanlardan koruyacak bir kapı yoktu ve henüz bilmeseler de doğrudan onlara doğru geliyorlardı.

Bu da hızlı ve verimli çalışmamız gerektiği anlamına geliyordu. Acımasızca.

Şans, hayatımın büyük bölümünde yanımda taşıdığım bir şey olmamıştı. O kadar gün içinde bugün biraz şansım varmış gibi görünmesi güzeldi.

Planımız korsanları kümelerinde etkisiz hale getirmektir. Yeterince hızlı olursak, alarm verecek zamanları bile olmazdı. Ve koridorlarda sistematik bir şekilde çalışacaktık, böylece diğerlerinin yol boyunca cesetleri keşfetme şansı olmayacaktı.

Grimm'in silahında mermi vardı ama bize bunun son çare olduğunu, çünkü sesin tam da istemediğimiz türden bir dikkat çekeceğini söylemişti.

İyi bir plandı.

Bunu önerdiğimde Grimm etkilenmiş görünüyordu.

Doğrusu, düşüncelerim bencillikten başka bir şey değildi. Bu işin *bitmesini* istiyordum. Bu lanet olası pisliklerin sevdiğim insanlara zarar veremeyecekleri bir yere gitmelerini istiyordum.

Roark beni bekliyordu.

Roark dehşete düşmüştü.

Kabusları gerçek oluyordu.

Ve onu rahatlatmaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyaım vardı.

Güm, güm, güm. Tıpkı Grimm'in söylediği gibi, ayak sesleri yaklaşıyordu. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için gözlüklerime dokundum. Nabzım yaklaşan ayak seslerinden çok daha hızlı atıyordu. *Güm, güm, güm.* Yaklaşıyorlardı. Tıpkı Grimm'in tahmin ettiği gibi, üç farklı ayak sesi vardı ve hepsinin de yürüyüşü farklıydı.

Elimdeki şişeyi daha sıkı kavradım.

Bunu yapabilirsin.

Bunu yapabilirsin, Hugo.

Satranç oyunu gibi. Sadece önceden plan yapmalısınız.

Hiç atletik olmamıştım. Hiçbir zaman sportif ya da fiziksel olarak yetenekli olmadım. Ama o üç korsan köşeyi döndüğünde bunların hepsini unuttum. Geçmişimi ve ördüğüm duvarları unuttum. Zayıflıklarımı unuttum. Roark'ın tüm eğitimi devreye girdi ve ben görev adamı oldum.

Karınlarına vurursam Grimm'in onları bağlayabileceği kadar uzun süre etkisiz hale getirebilirdim. Doğrudan kafasına vurursam, anında ölür.

Kendimi parlayan üç lekeden en küçüğüne doğru fırlatıp, hiç pişmanlık duymadan ve tereddüt etmeden yakıt kavanozunu suratının ortasına indirirken tüm vücudum çığlık atıyordu.

Yere düşerken guruldayan bir ses çıkardı, çürüyen etin tıslama sesi havayı dolduruyordu. Kokusunu alamadığım için çok memnundum ve bir an için bir sonraki korsanların alabileceğinden endişelendim.

Arkamdan iki daha duyuldu.

Göğsüm kabarıyordu, eldivenli ellerime yapışkan kan bulaşmıştı. Az önce öldürdüğüm uzaylının düşmüş bedeninden ve yaydığı ışığın sönmeye başlamasını izledim. Parlak olan şey geçen her saniyede soluyordu.

Karanlıkta yüzünü göremiyordum ve bundan memnundum.

Böylesi daha kolaydı.

"Siktir," diye tısladı Briar solumdan, etkilenmiş gibiydi. "Sen sadece o adamı öldürdü."

Gözlerimi kırptım, başım dönüyordu.

"Düşündüğüm kadar zayıf değilmişim," diye mırıldandı Grimm. İyi bir insan olduğumu düşünmek istiyordum ama bunun ne kadar iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim. İyiden de öte. Ölümün yapışkan kayganlığı eldivenlerimi kaplarken kanım titriyordu. Grimm ve Briar'ın bayılttığı uzaylılar homurdandı ve Grimm,

benim örneğimi izleyerek, . Boyunlarını bükerken havayı bir çıt sesi doldurdu.

"Sanırım şimdi hepsini öldürüyoruz?" Briar onayladı.

Eğer ölmüş bir daha kimseye zarar vermezlerdi. Asla.

Asıl planım hepsini öldürmek değildi belki ama bir kez yaptıktan sonra bu fikri hazmetmek daha kolay oldu. Ne de olsa ya onlar ya biz. Bunun başka türlü olabileceğini düşünmek saflık olurdu.

Briar ya da Grimm'in onayına cevap vermeden, " dönün," diye emrettim.

Yapacak bir işimiz vardı.

Gün bitmeden görmek istediğim pembe bir köpekbalığı vardı.

İkisi de şikayet etmeden söyleneni yaptı.

Bir şişe daha aldım ve avucumun içine aldım.

Ve yine odağım daraldı.

Her şey yolunda giderse -ve Grimm haklıysa- artık kurtulmaları gereken otuzdan az uzaylı vardı. Çok gibi görünebilir. Ve belki daha sonra kendimi suçlu hissedebilirdim ama şimdilik... hayır. Hayır. Ölümü ya da ruhumu ya da kaç can almak üzere olduğumu düşünmedim.

Roark'ı düşündüm.

Benim yumuşacık pembe kalp

atışlarım. Arkadaşım.

Sevdiğim canavar.

Dişlek ve geniş gülümsemesini düşündüm. Kırık gözlüklerini. Dünyaya sanki ona ihanet etmeye hazırmış gibi bakışını. Bana nasıl *baktığını* düşündüm. *Gerçekten* bakışını. Birlikte sahip olacağımız geleceği düşündüm. Paylaşacağımız şeyleri. Eğer bugün hayatta kalabilirsek, bizim olacak olan evi.

Ve öldürdüğüm her korsanla birlikte bunu gerçeğe dönüştürmeye bir adım daha yaklaştım.

Tanıştığımız günden beri Roark benim koruyucum olmuştu. Ama bugün, bu iyiliğe karşılık verme sırası bendeydi.

TWENTY-FIVE

ROARK

Babam öldüğünde ve kendimi yalnız bulduğumda korkmuştum. Akademiye katıldığım ve komutanım bana konuşmayı öğrenemezsem fazla ilerleyemeyeceğimi söylediğinde korkmuştum. Gemimizin havalandığı gün korkmuştum ve bunun o an olduğunu anlamıştım. Bu benim *şansımdı*. Ve eğer kaçırsam, bir daha asla elime geçmeyecekti.

Huu-goh'u aldığım çok korkmuştum. Daha önce hiç kimseye bakmamışken ona nasıl bakacağımı bilemeyeceğimden korktum.

Ama hiçbir şey... hayatımdaki hiçbir şey ışıkların söndüğü ve köprünün kapısının çarparak kapandığı ve beni içeriye kilitlediği anda hissettiğim korkuyla kıyaslanamazdı. Geçmişte onların varlığı için her zaman minnettar olmuş olsam da, gemime programlanmış olan güvenlik tepkisi beni dostumdan kopardığı için hissettiğim sadece öfkeydi.

Metali kırmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Fizik kurallarını bükmek için.

Sırf ona ulaşabilmek için değer verdiğim şeyleri kırmak.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde kapıdaydım, pençelerim gıcırıyor ve kazıyor, yüzeyinden geçmek için kapıyı yırtıyordum. Kollarım dışarı fırladı, menteşeleri sardı, boşluklar ve yarıklar aradı. Onlar Huu-goh'u almadan önce dışarı çıkıp ona ulaşmamı sağlayacak *herhangi bir* zayıflık. Korsanların Huu-manlar için burada olduklarına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Gemideki tüm kargo için endişelensem de, hiçbir şey Huu-goh'un benden çalındığını düşündüğümde hissettiğim buz gibi dehşetle kıyaslanamazdı.

"Hayır, , hayır, ." Nefes alışım düzensizdi, başım dönüyordu. "*Hayır.*"

"Kaptan!" Mala beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben onu ittim.

Ya Huu-goh insanlarla birlikteyse? Ya odaların dışında kilitli kaldıysa? Onu benden alırlardı.

"O dışarıda-" Omzumu kapıya çarptım, yan tarafıma acı saplandı. "O dışarıda- o-"

"*Roark,*" Mala yine omzumu çekti ve hiç düşünmeden dişlerimi ona geçirdim. geri çekildi, parmakları kaydı. Acil durum yanıp söndü ama oda hâlâ normalden çok daha loştu. Ben kapıya vurmaya devam ederken bunu fark etmek bile zordu.

Pencerelerin dışında yıldızlar yüzüyordu, gemi uzayda durduğu sürece şimdilik kımıldamıyorlardı.

"O-" diye nefes nefese kaldım, pençelerim metali tırmalıyordu. "Biliyorum."

"O dışarıda-" *Güm, güm.* Daha fazla acı. Daha fazla çizik. Lanet metal parmak uçlarımin altında zorlukla hareket ediyordu. "O dışarıda- o dışarıda- o dışarıda- o dışarıda."

"Roark." İkinci bir ses. Çılgınlığımı bastırmak için ikinci bir dal kümesi vücuduma dolandı. Kapıya çarparken onlarla savaştım. Ancak mürettebatımdan üçüncü bir üye de katıldığında, kendimi kaybetmişim. Üçü de beni soğuk, metal zemine sürüklerken, çekip çekiştirdiler, dalları beni bir gökkuşağı kütesinde etkisiz hale getirdi. Göğsüm kabardı, kollarım ve bacaklarım buz gibi oldu; her ne kadar nafile bir eylem olsa da kurtulmaya çalışıyordum.

"O dışarıda-" diye başardım, sesim kırılıyordu.

"Biliyorum," dedi Mala yukarıdan usulca, benekleri kederle çivit mavisiydi. "*Ama bu haldeyken onun işine yaramazsın.*"

Nasıl başka bir şey *olacağımı*

bilmiyordum. Ama olmam gerekiyordu.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

İmkansız gibi gelse de onların kaptanı olmalıydı.

Nefesimi içime çektim, bedenim gevşerken öfkem ve korkum da uçup gitti.

Her bir dal beni azar serbest bıraktı, hepsinin yüzü kararsız ve gergindi. Araya giren iki öğrenci bir adım geri çekildi ve ben yerde acınası, yaralı ve kalp hastası bir şekilde yatarken saygılarından gözlerini kaçırdılar.

"Gel otur," diye ısrar etti Mala, kollarımı sararak beni yukarı çekmeye çalışan dalları en son ayırdı.

"İyiyim," dedim sessizce, pençelerimdeki -kendi pençelerimdeki- kanı görmezden gelerek, kontrol paneline doğru ilerlerken dokunuşundan kurtuldum. Üzerime soğuk bir berraklık çöktü. "Bana nereye bindiklerini göster."

Görünüşe göre korsanlar gemilerini yerçekimi mührünü kırmayacak şekilde bize bağlamayı başarmışlardı. Yanaşan geminin büyüklüğüne bakılırsa en fazla otuz kişilerdi. Kızılötesi kameralara geçtim, işgalcilerimiz olan işildayan lekelerin işaretlerini endişeyle bekliyordum.

"Sessiz ol," diye talimat verdim.

Odadaki endişeli konuşmalar hemen sessizliğe büründü. "Sesi açın." Masada oturan Sahrk Thrash kendisine söyleneni yaptı ve boş koridorların uğultusu odayı doldurana kadar düğmeye dokundu.

Bu bir işkenceydi.

Acil durum protokolleri müdahaleyi imkansız kılmak içindir. Ürünlerden çok hayatları korumak için. Ama bu sadece odaların dışında insanlar olmadığında işe yarıyordu. Ya bu olay olduğunda Huu-goh insanlarla birlikte olsaydı? O zamanlar genellikle öyleydi. Bu düşünce bir kez kök saldı mı bir daha kurtulamazdım.

Ya kargo ambarındaysa? Kapıların olmadığı bir yerde. Ya onu bulurlarsa?

Ya onu benden alırlarsa?

Onu bulmak için evreni yakıp yıkacağım.

Düşün, Roark. Düşün.

Her şey bitmiş değil.

Bu sadece bir spekülasyon.

Ushuu ile laboratuvarı güvende olabilir.

Öyle olmasa bile, hâlâ serbest olan mürettebat üyeleri mutlaka vardır. Yeterli sayıda olurlarsa saldırganların önünü kesebilirler. Sahrk'lar doğaları gereği vahşi değillerdi ama yine de savaşabilirdik. Ve iyi dövüştük. Bir avuç dolusu insan bu büyüklükteki bir korsan grubunu kolayca etkisiz hale getirebilirdi. Çoğu tür bizim gücümüzün ve kütlemizin eline su dökemezdi.

Benim kapana kısılmış olmam gemideki tüm Sahrkların kapana kısıldığı anlamına gelmiyordu.

Thud, thud.

Ayak seslerine benziyordu. Birden fazla set vardı ama kim olduklarını söylemek imkânsızdı. Kızılötesi ekrana bakarken ve kameraya yaklaşan yaratıkların ne kadar büyük olduğunu anlamaya çalışırken dost ya da düşman. Yanımdan geçip gittiklerinde, kim ya da ne oldukları hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Koridorlardan aşağı . Kameralarla onları takip ettik.

Lütfen bizim ol, diye dua ettim yukarıdaki yıldızlara. Onların hemen ötesinde bekleyen babama. Bırak güvende olsun.

Koru onu.

"Şansımıza inanamıyorum," diye homurdandı bloblardan biri. "On beş lanet insan." Duymak istediğim kelimeler bunlar değildi. Dualarım kabul olmamıştı. Şimdi korsan olduklarını tahmin ettiğim diğer ikisiyle birlikte bir köşeyi dönerek geminin derinliklerine doğru ilerledi.

"On yedi," diye düzeltti daha küçük, daha tiz bir ses.

"Sayamayacağımı mı söylüyorsun?" diye ilk ses.

"On yedi tane olduğunu *söylüyorum*," diye cevap verdi ikinci ses. "Müzayededen on beş kişi. Ve sırada olmayan iki kişi daha var."

"Her ne , göt herif."

Kanım kaynadı, ellerim yumruk oldu. Bir yanımda -ne kadar mantıksız olsa da- uzanıp bilgisayarı parçalamak istiyordu, böylece onları bir daha duymak zorunda kalmayacaktım.

"Turuncu olanı sevdim," diye fısıldayan üçüncü bir ses cevap verdi. Sözleri değilse bile sesi tüylerimi diken diken etti. "Benekli olanı."

"Turuncu olan mı? Ben turuncu bir tane görmedim."

Huu-goh turuncu kürklü tek insandı. Midem bulandı ve ekrandaki yansımda beneklerimin siyah, siyah, siyah olduğunu görebiliyordum.

"Gemiye bindiklerinde ön taraftaydı. Sence benekleri... bilirsin işte... tahrik olduğunda renk değiştirir mi?" diye ekledi üçüncü ses, sanki ilk sözleri yeterli değilmiş gibi.

"Ne bileyim lan ben?" diye homurdandı sazlı ses.

"Kimse senin neyi sevdiğini umursamıyor, Brody," diye araya girdi ilk ses. Hırlamamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Brody'yle tanışsaydım, ona kendi gözbebeklerini zorla yedirir ve kafasını vücudundan ayırırdım. Huu-goh'uma baktığı için bunu hak etmişti.

Brody, "Patron istersek malların tadına bakabileceğimizi söyledi," diye yakındı. "Dedi ki biz-"

Birdenbire üç nokta altı oldu.

Bir köşeyi dönmüşlerdi ve üç korsanın çıkardığı karışık, acı dolu sesleri ve hızla yere yığılan bedenlerini şaşkınlıkla izledim.

Neşeli bir ses insan dilinde, "On beşi geride bıraktık, sadece on iki tane kaldı!" dedi.

Bu sesi her yerde tanırım. Huu-goh.

Ne-

Koridorda ne işi vardı? Huu-goh az

önce üç korsanı mı öldürdü?

"Aman Tanrım, Kaptan," dedi Mala yanımdan. Benim gibi korsanlara odaklanmış olduğu için onun orada olduğunu fark etmemiştim. "Onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun, değil mi?"

"Ne-"

"few-ehl'de durumumuz nasıl?" Huu-goh diğer iki bloba sordu. Biri Sahrk boyutlarında görünüyordu, bu da beni rahatlatmıştı. Diğerinin de Briar olduğuna şüphe yoktu.

"Altı vai-el daha var," diye yanıtladı Briar.

"Ruh-n geri dön ve Ushuu'dan daha fazlasını getir," diye yanıtladı Huu-goh. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir komut vardı. Ne hakkında konuştuklarını anlamamıştım ama korsanları etkisiz hale getirecek kadar tehlikeli bir şey olduğu açıktı.

Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım inanmazdım.

Huu-goh'un yanındaki iri Sahrk, Briar'a laboratuvara kadar eşlik etmek için onu terk etti ve ben eşim olan tek, yalnız bloğa bakarken titredim. Kaybolmasından korktuğum için gözümü kırpmıyordum. Nefesinin altında şarkımızı mırıldanıyordu - onu duyabildiğimden tamamen habersizdi - ve yine de bir şekilde... beni rahatlatıyordu.

Sahrk ve huu-man geri döndüğünde, Huu-goh onları koridorun aşağısına, yeni yarattıkları cesetlerden uzağa yönlendirdi.

Savaşmak için iyi bir yer seçmişti, çünkü bu koridor gemideki en uzun koridor ve kargo bölümüne ve en derin seviyelerdeki "göle" giden tek doğrudan yoldu.

Sonraki bir saat boyunca Huu-goh'un korsanları öldürmesini izledim. Teker teker, salonun bir bölümünden diğerine. "Az-ehl" dediği şey bittiğinde diğerlerini daha fazlası için geri gönderiyordu.

Küçük grupla henüz karşılaşmamış olan korsanların kafası karışmıştı. Hoparlörlerden konuşmalarını duyabiliyordum. Yoldaşlarıyla temas kurmaya çalıştıklarında neden cevap vermedikleri konusunda kafaları karıştı. Ama hiçbiri... tek bir korsanın bile şansı yoktu.

Huu-goh'un beyniyle karşı karşıya geldiklerinde değil.

Huu-goh ve yanındakiler ilerledikleri koridorun girişinde beklerken bir süre sessizlik oldu. Korsanların sonuncusu olduklarından emin olduğum şeyi öldürmüşlerdi.

Huu-goh sessiz koridorda fısıldayarak, "Bu çok iyiydi," dedi. "Şimdi ne olacak?"

Başım dönüyordu.

"Ben... bunun az önce inanamıyorum," dedi Mala şaşkınlıkla.

Tüm bu süre boyunca mest olmuştu. "Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum."

Tek bir kelime bile söyleyemedim, o yüzden denemedim. Sadece bakmaya devam ettim.

"Lai-ts'leri tekrar nasıl çalıştıracamız ve dohr'ları nasıl açacağız?" Huu-goh dikkatini yanındaki Sahrk'a çevirerek sordu.

Yanlarında bulunan Sahrk, huu-adamların tercih ettiği aynı tuhaf dilde, "Ölen şihpi tespit etmemiz gerekecek," diye cevap verdi.

"Kewl." Huu-goh'un neden kendi soyadını söylediğini anlamamıştım ama anlamaya da çalışmadım. Heyecanlandığında bunu sık sık yapardı. Düşüncelerim olduğu gibi yüzüyordu. "Bunu yapabilir misin?" diye sordu. "Briar benimle he-hlm'e gelecek."

Nereye gidiyordu?

Söylediklerinin çoğunu anlayabiliyordum ama son kelime olan "he-hlm" yabancıydı.

"Hayır-" diye karşı çalıştı Sahrk. "Briar benimle geliyor-"

"Dohn't tehst mai pay-shins," diye tersledi Huu-goh ve ne dediğini anlamasam da ses tonu açıktı.

Sahrk yine tartışmadı. Onu suçlamadım.

Bunun yerine, üç leke birbirinden ayrıldı. En büyükleri sola dönerken, en küçük iki tanesi sağa döndü ve koridorlarda yukarı doğru ilerledi.

"Buraya geliyor," dedi Mala, Huu- goh ve Briar olan küçük biplere hayranlıkla bakarak.

Mala haklıydı, Huu-goh buraya geliyordu. Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Karanlığa rağmen, Huu-goh olan küçük leke tereddüt etmedi. "Onu takip edin."

Huu-goh bana doğru ilerlerken kameralar titriyordu.

Koridor koridor. Yukarı, yukarı, yukarı gitti.

Işıklar yandı. Gerçek ışıklar. Thrash kameraları buna göre ayarladığında ve küçük aşkımın son koridorda zıplayarak ilerlediğini, bacaklarını tehlikeli madde giysisinden dışarı çıkardığını gördüğümde, kalbim sağlıklı bir hızla başladı.

Dümenin kapısı kayarak açıldı ve Huu-goh'un odaya girdiğini görmek için tam zamanında döndüm.

Turuncu kürkü kafasının her tarafına yayılmıştı. Kabarık ve terliydi, yüzünde bilmediğim bir nedenden dolayı kırılganlıklar vardı. Bana kenarları dantelli bir "tenk üst" ve "jeens" adını verdiği dar bir pantolon giymişti ve görülmeye değirdi.

"Roark." Kapının hemen önünde durdu, ben ona bakarken o da bir süre bana baktı.

Zorlukla nefes alabiliyordum, o kadar güzeldi ki. Garip bir şekilde bu an bana tanıştığımız günü hatırlattı. Gerçi bu sefer kırılganlığı sergileme sırası bendeydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar odanın öbür ucundaydım.

Hiç tereddüt etmeden Huu-goh'u yere yıktım ve onun sevimli, minik göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağlarken dallardan oluşan bir koza tarafından tamponlandım. Benim gözyaşlarım yoktu, onunki gibi değildi ama bu ağlayamayacağım anlamına gelmiyordu. Kendimi ağlayamayacağıma yarı yarıya ikna etmiş olsam bile.

"Huu-goh yüzgecimi okşadı, minik elleri olması gerekenden daha yatıştırıcıydı. "Ben iyiyim."

"Huu-goh."

Hatırladığım tek kelime onun adıydı. Onu yakınımda tutarken *önemli* olan tek şey. Sarsıldım, sarsıldım, sarsıldım ve kalbim bir kez daha bütünleşti. O anda bir kaptan değildim. Sorumluluklarım yoktu. Kurallarım yoktu. Disiplinim bozulmuştu.

Benden başka kimse yoktu.

Ve ona sıkıca sarılıp minik huu-man öpücüklerinin selinin altında erirken bunun ne kadar büyük bir şans olduğunu fark ettim.

Onunla tanıştığım için ne kadar şanslıydım. Hayatımı değiştirdiği için.

Bu parlak, çarpıcı, harika adam sadece ve sadece benimdi. Huu-goh, "Her şeyi koydum," diye fısıldadı, verdiğim ilk sözün bir yankısıydı bu. ona hiç verilmedi.

"Seni seviyorum," dedim. İlk dersimizde Ushuu'nun bana İngilizce olarak öğretmesini istediğim üç kelime. Söyleyebilecek donanıma sahip olduğumdan emin olmadığım üç kelime. Bana tanıdık gelmeyen ama Huu-goh'da yankı uyandıracığını bildiğim üç kelime.

Seni seviyorum bir sözdü.

Bir daha yalnız doğum günü geçirmeyeceğine dair bir söz. Bir daha asla görünmez hissetmeyecekti.

Mutluluktan uçacaktı, harika bir şekilde mutlu olacaktı.

Seni seviyorum demek, elimden geldiğince ona güveneceğim demekti. Çünkü biz eşittik. Çünkü ona güveniyordum. Çünkü bize bir şans daha verdiği için minnettardım. Ben yapamazken o kendini kurtarmıştı.

Birini sevebileceğimi bilmiyordum. İçimde olduğunu bilmiyordum. Ama sevdim ve sevebildim. Huu-goh'u sevmek beni daha iyi bir insan yaptı. Dünyamı aydınlık ve geleceğimi olasılıklarla dolu yaptı. Ve Mala bana öğüt verirken haklıydı. Çünkü Huu-goh'u sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi.

Nefes almak kadar doğaldı.

"Seni seviyorum," diye itiraf etti Huu-goh, kelimeler boğuk ve ıslaktı. Yine akıyordu ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. En azından yüzündeki gülümsemeye bakarak öyle olduklarını düşündüm. "Çok özür dilerim," dedi ve çeneme bir öpücük kondurdu. "Hepsi benim hatamdı."

"Hayır," dedim, çünkü öyle olmamıştı. "Hayır."

Huu-goh tekrar "Seni seviyorum," dedi ve ben de daha derin bir öpücük başlattım. Dilimi o zeki, harika dudaklarda gezdirerek bana dünyayı bahşeden adamın ağzına girmeye çalıştım.

Arkamızda, odadaki Sahrk'lar alkışladı. Bu utanç verici, sinir bozucu ve aynı zamanda harikaydı. İlk başta kafam karıştı, bizi, öpüşmemizi ve itiraflarımızı alkışladıklarını düşündüm. Gerçi hiçbiri insan dilinde konuşmuyordu, bu yüzden bir anlam ifade etmiyordu.

Ama biraz döndüğümde, dilim hala Huu-goh'un ağzının içindeyken, tamamen farklı bir şey yüzünden tezahürat yaptıklarını fark ettim.

Titreyerek Huu-goh'u ayağa kaldırdım.

İnsan arkadaşı odanın arka tarafında duruyordu. Ona tek bir bakış attım, bakışlarının cam gibi olduğunu fark ettim ve dikkatim bir kez daha Huu-goh'un üzerindeydi.

"Gel," dedim, onu omuzlarıma aldım, böylece görüşü engelleyen cesetlerin üstünü görebilecekti.

Huu-goh gözlerine inanamıyormuş gibi irkilmiş bir ses çıkardı.

"Bu...?"

Ki bu adildi.

Bu manzarayı ilk gördüğümde ben de şok olmuşum.

"Burası *evim*," dedim ona, kalbim güm güm atıyordu, dallarım bacaklarına sıkıca sarılmıştı. Yüzgecimi kavradı ve dümenin önündeki dev cam duvara baktı. Ötesinde yıldızlar her zaman olduğu gibi parıldıyordu.

Ama gezegenimiz -evimiz- gösteriyi çaldı.

Güzelliğiyle dikkat çeken pembe ve yeşil gezegen takımyıldızlar arasında dönüyordu. Hala uzakta, bir günlük mesafede ama görülebiliyor.

Huu-goh yanağını başımın üstüne yaslayıp birkaç saat içinde bizim olacak dünyaya bakarak, "Mai Tanrım," dedi. "Bu çok güzel." Alkışlar devam etti, tezahüratlar odada yankılandı - ev için, Huu-goh için, Osheania için.

"Öyle," diye kabul ettim, keşke onun yüzünü ve gezegenimizin manzarasını aynı anda görebilseydim.

Huu-goh ve ben uzun bir süre orada durduk, sanki birbirinden kopuk tek bir varlıkmişiz gibi birbirimize sokulduk, Osheania gittikçe yaklaşırken ve yıldızlar bulanıklaşırken baktık.

"Evim," diye yineledi Huu-goh, sesinde onu zaten sevdiğimden daha çok sevmemi sağlayan bir saygı vardı.

"Evimiz," diye kabul ettim.

Huu-goh ve ben odalarımıza erken dönmeye karar verdik. Normalde, gemiyi inişe hazırlamak için zaman harcardım. Ve gemideki cesetlerin ışığında.

inene kadar onları nerede saklayacağımızı planlamak için saatlerdir ayakta olmalıydık.

İlkel bir parçam Huu-goh'umun her zaman bildiğim küçük canavar olduğunun kanıtını görmek istedi.

Ama... bundan daha da fazlasını, huzur istiyordum. Onu kollarımda hissetmek istedim. Ona sarılmak istedim. Bir daha asla yapamayacağımdan korktuğum şekilde onunla birlikte olmak istedim.

Ushuu her zamankinden daha solgun ama neşeli bir şekilde dümene girerken Mala benim yerime geçerek beni kovdu. İkisi de Huu-goh'a teşekkür etti. Mala bizim dilimizde, Ushuu kendi dilinde ve Huu-goh'un güzel yanakları canlı, sevimli bir pembeye dönüşürken, yaptığı şey hiç önemli değilmiş gibi utanarak onları salladı.

Koridordan aşağı inerken, yeni açılmış kapılardan çıkan birçok Sahrk'ın yanından geçtik. Görünüşe göre Huu-goh'un zaferinin haberi çoktan yayılmıştı ve herkes başını eğerek onu selamlıyordu - tıpkı benim gibi.

"Bunu neden yapıyorlar?" Huu-goh, yanından geçtiğimiz onuncu Sahrk ona en büyük saygıyı gösterdikten sonra sordu.

"Size teşekkür etmek için," diye karşılık verdim, umarım anlamıştır. "Sen..." Nasıl hissettiklerini tarif edecek doğru kelimeyi bildiğimden emin değildim. "Saygı duyuyorsun," dedim ona, uygun olduğunu umduğum bir tane bulduğumda minnettar oldum.

Doğru anlamış olmalıyım diye düşündüm çünkü Huu-goh'un çıkardığı ses çok hoştu.

Huu-goh bir şey hatırlar gibi olduğunda odalarımıza giden yolu yarılamiştık.

"Briar!" diye haykırdı, yüzgecimi sıkıca tutarak. "Briar. Briar'ı bulmalıyız."

Tartışmak yerine, liderliği onun almasına izin verdim.

Saatler geçti. Tüm mürettebat yüksek alarmdaydı.

Ama kimse Huu-goh'un yeni insan arkadaşını ya da ona yardım eden Sahrk'u bulamadı.

Son çare olarak Huu-goh ve ben kameraları aramak için dümene döndük. Canlı yayın yapıyorlardı ve birkaç saatten fazla kayıt yapmıyorlardı, bu yüzden onları kontrol etmek için fazla zamanımız yoktu. Biz Thrash'ın yardımıyla görüntüleri , Mala benim koltuğuma oturdu ve iniş hazırlığı diğer Sahrk'ları yönetti.

"Size gitmenizi söylediğimi sanıyordum," diye güldü Mala, sonunda bizi kabul ettiğinde. Ana dilimizde konuşuyordu ama Huu-goh ses tonunu anlamış gibiydi çünkü iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi.

Şimdiye kadar gördüğümüz tek şey Briar'ın dümendenden çıkıp koridorlarda kaybolmasıydı. Sanki kameralar tarafından görülmemek için nereye gideceğini çok iyi biliyor gibiydi.

"Huu-goh'un arkadaşı kayıp," dedim Mala'ya. Duymamış olmasına şaşırmamıştım. Haber yayılmış olsa da Mala normalde benim ilgilenmem gereken işlere odaklanmıştı.

Mala'nın benekleri önce sarardı, sonra da endişeyle griye döndü.

"Kayıp mı?" Thrash irkilerek bir ses çıkardı ve hepimizin dikkatini çekti.

Ve kameralara baktığımda gördüğüm manzara kanımı dondurdu. "Ne-" Kendi dilimde usulca küfrettim. Ushuu yaklaştı, kendi benekleri solmadan ve gözleri ekranda oynayan görüntüye takılmadan önce hepimize şaşkınlıkla baktı.

"Bu..." Ushuu başladı.

"Kael."

Onun yüzünü unutamazdım. Unutamazdım. Yıllarca peşimi bırakmamışken olmazdı. Eski oda arkadaşım. Yıllar önce o gün ilk ölen Sahrk. Sadece şimdi... koyu gri yüzeyi yara izleriyle doluydu ve onu son gördüğümünden çok daha yaşlıydı. Bir Sahrk'ta böyle yaralar açmak için çok şey gerekirdi. Ama Kael normal bir Sahrk değildi. O bir melezdı. Benim gibi bir pod-çocuktı ama bizim gezegenimizden olmayan uzaylılarla karışmıştı. Yüzey dokusu benzersizdi. Daha bulanık.

Bir zamanlar tanıdığım şakacı adam artık tanınmaz haldeydi.

"Bize yardım eden oydu... ve ben fark etmedim bile." Ushuu'nun sesi dehşete düşmüş gibiydi ve Mala benden önce onu yatıştırmak için harekete geçti. "O nasıl hayatta?" "Bilmiyorum," diye cevap verdim, Kael'in körfezin kapısını açık tutuşunu izlerken hissizleşmişim. Sisteme bir şekilde sızmış olmalıydı; sistemin iç işleyişini bilmesi, gemiyi tetiklemeden bize karşı kenetlenmesini sağlıyordu.

Alarm.

"İşte!" Huu-goh'un İngilizce tatlı sözleri, solgun arkadaşı ekrana girerken beni düşüncelerimden uyandırdı. Briar iki tarafa da baktı, omzundaki çanta tıka basa doluydu. Huu-goh usulca, "Hayır," dedi ve Briar'ın Sahrk'ı yavaşma bölümünden geçip gemimizden ayrılışını izlerken yanımda soldu. "Hayır," diye tekrarlardı, sesi yenilmiş gibiydi.

Onu sıkıca kavradım ve görüntüler oynamaya devam ederken birkaç dakika daha şok içinde ekrana baktım.

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Thrash'e kendi dilimde sordum, yüzünü göğsüme bastırırken tatlı dostumu yatıştırdım.

Thrash, "Bir saat kadar efendim," dedi.

"Özür dilerim," dedim Huu-goh'a, anlayabilmesi için ana diline dönerek. Olanların çoğunu bana aktarmıştı ama anlamadığım pek çok kelime vardı. Daha sonra Ushuu'dan tercüme etmesini isteyecektim.

Ya da...

Osheania'ya vardığımızda ziyaretçi merkezindeki çevirmenlerden yararlanacaktım ama yine de Huu-goh'a mümkün olan en kısa sürede kalıcı implantlarla sürpriz yapmayı planlıyordum. Bu düşünce beni sersemletti, hatta bu koşullar altında onunla tekrar konuşmak için bu kadar heyecanlı olduğum için suçluluk duymama neden oldu.

"Özür dilerim," dedim Huu-goh'a tekrar, bir elimle sırtını okşadım ve başını okşadım. İç çekti, yenilmişti.

"Sorun değil," dedi usulca, yine de geri çekildi ve oturduğu yerden kalktı. Dönüp bana baktı, beklenti içinde bekliyordu. Ben de onun kadar hızlı kalktım ve kontrol odasından çıkıp barakalara doğru ilerlerken onu tekrar kollarıma aldım.

Huu-goh ve ben saatlerce birbirimize sarıldık.

Birlikte duş aldık.

Yatağa uzandık, tavana baktık, kollarımız bacaklarımız birbirine dolandı, kişisel yıldızlarımız yukarıda parılıyordu.

Ve içimde, kalbim tek bir yumruk gibi

carpıyordu. Tek, sağlam, güzel bir atış.

Eşim için, aşkım için, küçük huu-adamım için.

Tüm evrendeki en zeki varlık. Kendi kalbimin yankısı. Hayatımın geri

kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlandığım adam.

Bana bilinmeyi kucalamaktan korkmamayı öğreten adam. Çünkü bazen... en bilinmeyen şeyler aynı zamanda en harika olanlardır.

EPILOGUE

HUGO

THREE YEARS LATER

Osheania'ya ayak bastığım ilk günden bu yana üç güzel yıl geçmişti ve ben hâlâ şansıma inanamıyordum. Burada, gerçek hayata değil de bir çocuk masal kitabına ait olan bu yerde olabileceğime.

Gökyüzü soluk bir nane yeşiliydi. Ve çimenler pamuk şekerden daha pembeydi. Her nasılsa, arkadaşımın yüzeyinden bile daha pembeydi. Ilıman iklimi, lavanta rengi gün batımları ve gerçek dışı görünecek kadar dost canlısı insanlarla dolu bir metropolle, burası gerçekten cennetti.

Osheania'nın en iyi yanı çevirmen bulmanın bu kadar kolay olmasıydı. En azından beni ve diğer insanları hükümete kaydettirmek için ziyaretçi merkezine girdiğimizde Roark'a böyle söylemişim ve yaptıkları ilk şey hepimize kulaklık vermek olmuştu.

Ben hâlâ Briar gibi kalıcı bir tane istiyordum ve bunu Roark'a da söyledim. O da "halledeceğini" söylemişti.

Onun ilgisi ve bağlılığı gerçekten çok alçak gönüllüydü.

Özellikle de ondan vazgeçmek zorunda kalmayacağımı anladığımda. Ve yeni keşfettiğim özgürlüğüm benim olacaktı.

Merkezden ayrıldığımızda, bir sonraki ziyaretimizin Kongre Binası'na olması yönünde kesin bir emir almıştık. Diğer insanlarla birlikte kayıtlarımızı teslim etmemiz gerekiyordu, böylece hepimize -eşleşmemiş olanlara da- sağlık hizmetlerine ve devlet konutlarına erişim sağlayacak olan vatandaşlığı kazanabilecektik.

Roark ve ben alayın başındaydık. Gezegende kendi aileleri olmayan Sahrk'lar da bize eşlik etti. Görünüşe göre mürettebat gemide geçirdikleri süre boyunca insanlara oldukça bağlanmıştı.

Hatta bazıları birkaçı için kalacak yer bile teklif etmişti. Uzun bir gündü.

Roark ve ben evrak işlerini "gece yarısı" olduğunu düşündüğüm saatten çok sonraya kadar bitirememiştik. Ve biz bitirdiğimizde lobideki insanların çoğu koltuklarında derin uykudaydı. Resepsiyon görevlisi, tanıştığım Sahrkların çoğu gibi onlardan etkilenmişti ve bize bir yığın battaniye teklif etmişti.

Kongre binası o kadar da dost canlısı değildi. Bu beklenen bir şeydi. Oyulduğu taşın adının ne olduğundan emin değildim, sadece bana memleketteki mermeri hatırlatıyordu. Roark ve ben diğerleriyle birlikte yere kıvrıldığımızda katı ve soğuktu, uykuya yenik düşmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgunduk.

Tüm insanların kalacak yerleri olduğundan emin kadar yeni evimizi görmedim. Capitol'ün soğuk zemini olmayan kalıcı yerler. Bizi Roark'ın evine götürecek olan mekiğe bindiğimizde, ikimizin de benzini bitmişti.

"Huu-goh," dedi usulca, dikkatli bir pençeyle yanağımı okşayarak.

"Mmm," diye mırıldandım, altımızdaki şehir hızla geçerken omzuna yaslandım. Bu benim mekiğe üçüncü binişimdi ve ilkinden daha az havalı değildi ama gerçekten o kadar bitkin düşmüştüm ki heyecanımı korumak zordu.

Uzun, yuvarlak binalar yüzüyordu.

Roark'ın yaşadığı Osheania'nın başkenti W'aevel devasa bir yerdi. Kolaylıkla New York City büyüklüğündeydi - ya da metrekareye göre tahmin edersem belki daha büyüktü. Binalar Sha'hPihn'dekiler kadar yüksekti ama Ushuu'nun söz verdiği gibi çok daha dost canlısı görünüyorlardı.

Sahrks kibardı.

Küçük baloncüğümüzün dışındaki nüfusla tanıştığımda fark ettiğim ilk şey buydu. Tanıştığımız herkes nazik ve meraklıydı. Gezegendeki çoğu insanın gördüğü ilk "uzaylılar" olmamıza rağmen şüpheyi karşılanmamıştık.

Roark bana sık seyahat etmediklerini söylemişti ve bu doğrudu.

Gemisinin bu kadar büyük olmasının nedeni, gezegende inşa edilmesi zor olan teknoloji ve doğum kapsülleri için ana ve tek taşıyıcı olmasıydı. Ve madenlerde aşık olduğum o ışıltılı mücevherler? Diğer şeylerin yanı sıra onlara yakıt sağlıyordu. Roark, Kongre Binası'ndaki lobideyken bana askeri bir hassasiyetle bilgi vermişti. Gezegenin temel tarihini, bir bütün olarak türlerin tarihini ve işinin tam olarak neden önemli olduğunu açıklamıştı.

Bilmek istediğim ama hiç sorma fırsatı bulamadığım şeylerdi. Bir yığın ithalat ve vatandaşlık evrakını doldururken her kelimesini dikkatle dinledim. Görünüşe göre Osheania'ya göç etmek ve sığınmak için bir sponsora ihtiyacınız vardı. Roark insanların her birine sponsor olmayı teklif etmişti ama ekibi yardım etmek için öne çıkmıştı.

Bu kendi başına şaşırtıcı değildi.

Neydi biliyor musun?

Sahrk türünün *dişileri* olduğu gerçeği.

Bunu keşfetmek beni şok etmişti çünkü daha önce hiç görmemiştim. Erkek meslektaşlarından çok daha büyüktüler, boyları rahatlıkla on beş, hatta *yirmi* metreyi buluyordu. Ve çok daha az renkliydiler. Çoğu, pastel renklerle dolu bir şehirde onları daha da öne çıkaran bejimsi soluk bir tondaydı.

Birini ilk gördüğümde, kelimenin tam anlamıyla tökezlemiştim.

Roark bana Büyük Felaket'ten sonra onlardan pek kalmadığını söylemişti. Capitol'deki duvarda, o güne kadar gördüğüm en üzücü açlık ve hastalık tasvirini gösteren bir duvar resmi vardı. Bana doğum kapsüllerinin yıllar geçtikçe daha da önemli hale gelmesinin nedeninin bu olduğunu söylemişti. Bir zamanlar bunlar uygulanabilir bir seçenektir ve şimdi gezegenin hayatta kalmasının ayrılmaz bir parçasıydı.

Yola çıkmadan önce Roark her bir insanın gezegende yaygın olan hastalıklara ve diğerlerine karşı aşılandığından emin olmuştu. Ve ben de sonunda onun çok istediği check-up'ı yaptırmıştım.

Görünüşe göre, Roark'ın beni beslediği bambu sayesinde artık yetersiz beslenmiyordum. Bu iyi bir haberdi. Buna birazdan daha fazla sevinmiştim. Roark doktorun olabildiğince titiz davranması konusunda ısrar etmişti ve ben de buna kızamazdım.

Daha bir gün önce günün büyük bir bölümünü zehirle uğraşarak geçirmişken olmaz.

Ancak ben temize çıktığımda Roark rahatladı ve eve gitme vaktinin geldiğine karar verdi.

Yorgun düşmüştüm -kolum iğneden dolayı ağrıyordu- ama şehir boyunca ilerlerken kafam yeni ve eğlenceli bilgilerle doluydu. Altımızdaki tüm konut binalarını süsleyen balkonlara uyuklu gözlerle bakıyordum. Sahrk'lar binaların tamamını kaplayan havuzlarda yüzüyordu. Havuz oyuncakları, partiler, kutlamalar nereye baksam rengarenk ve ısıltılı patlıyordu.

Görünüşe göre tüm şehir kaptanlarının ve mürettebatının sağ salim dönüşünü kutluyordu.

Roark'ın bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

Ta ki ikmal çalışmalarının amacını açıklayana kadar.

Ve ona duyduğum yeni saygı ve hayranlıkla onun yanına sokuldum ve artık evim dediğim bu yere hayranlıkla baktım. Balığa benzeyen ve Roark'ın "Feesh" adını verdiği yaratıklar havada süzülüyordu -bizim kadar yüksekte- yüzgece benzeyen kanatlarını çırparak pencerelerin yanından geçiyorlardı.

"Yorgun musun?" Roark hala yanağımı nazikçe okşayarak bana sormuştu. "Evet," diye kabul ettim ve ona daha da sokuldum. "Çok yorgunum."

"Heyecanlı mısın?"

"Çok heyecanlıyım!" Biraz sarsıldım ve taktığım çevirmen neredeyse düşüyordu. Bu şekilde havada biraz titiz çalışıyordu. Ancak şehir, çoğu yere cihazlara erişim sağlayan sinyal kuleleriyle donatılmıştı. Roark bana bu gerçeğin kendisini gerçekten şaşırttığını söylemişti, uzaydan çok nadiren ziyaretçileri olduğunu düşünürsek.

Yine de bunu sorgulamayacak kadar minnettardım, servis durağımızda durduğunda ve Roark bana yardım etmek için ayağa kalktığında şansımın hâlâ yaver gitmesine seviniyordum. O kadar yorgundum ki sallanıyordum ve yürümek zorunda kalmayayım diye beni kollarına almıştı.

Sokağın aşağısına gittik. Sessiz bir sokak. Şehrin kenarına o kadar yakındı ki, şehrin parçası gibi hissettirmiyordu. Uzun, sarkık lavanta ağaçları huzurlu arnavut kaldırımını kaplıyordu. Birkaç şişman kurbağa -şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurbağalar, buldog büyüklüğünde- yolun karşısına atladı. Roark bir kahkaha atmıştı, ben irkilerek doğrulup onlara hayranlıkla baktığımda.

Buradaki diğer her şey gibi parlak ve pastel renkteydiler. Roark, Roark olduğu için, pembe çalılarının içinde kaybolana kadar onları zıplarken izlememe izin vermişti. Burada her şey tam tersiydi. Bütün

"yeşillik", farklı renk yoğunluklarına sahip çeşitli pembeler ve morlardan oluşuyor gibiydi.

Araba yolunun sonuna vardığımızda Roark'ın evi beklediğim gibi değildi.

Birincisi, daha büyüktü.

Her şeyden çok bir malikaneye benziyor.

En azından altı katlı bir binaya yaklaşıırken böyle düşünmüştüm, ama şehirde yanından geçtiğimiz diğer binalar gibi bir apartman olmadığı açıktı. Bebek pembesine benzeyen bir sıvadan yapılmıştı ve ön cephesinden yukarıya doğru uzanan soğanlı mor sarmaşıklar vardı. Yapının kendisi de Dünya'da görebileceklerinizden çok farklı değildi. Gözlemlediğim diğer bazı binalardan daha az yuvarlaktı, kapıları ve pencereleri vardı.

İtiraf etmeliyim ki bu biraz rahatlatıcıydı.

Süper uzaylı görünümlü bir eve aldırıldığımdan değil, sadece...

Yani... Bir şeye daha alışmak zorunda olmamak güzeldi.

Burası Roark'ın evi olsa da bizim kaldığımız yer olmayacağını hemen anlamıştım. En azından ön kapı açılıp on beş ya da daha fazla yetişkin Sahrk dışarı döküldüğünde. Yetişkinlerin peşinden o güne kadar gördüğüm en sevimli yaratıklar olmalıydı. Çocuklar -benim ilk Sahrk çocuklarım-bacaklarının arasında koşuşturuyor, bizi selamlamak için çimenlikte gümbür gümbür yürüyorlardı.

Çocukların çoğu benim boyumdaydı, bu en hafif tabirle utanç vericiydi, ancak etrafımızda toplanan insan grubu kadar büyüleyici değildi.

O kadar çok vardı ki saymayı unuttum.

Yetişkinlerin Roark'ın kardeşleri olduğunu anlamamın bu kadar uzun sürmesi ne kadar yorgun olduğumun bir göstergesiydi. Yetimhanede büyümüş olan diğer çocuklar. Ve o... Siktir. Benim koca yumuşağım hepsine kendi çocuklarını büyütmeleri için bir ev inşa etmişti.

Roark her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde homurdanarak selam verdi. Birkaç kelime etti ama hepsi bu kadardı. Vedalaşmadan ve biraz dinlendikten sonra beni düzgün bir şekilde tanıştıracasına söz vermeden önce, birkaçıyla burun buruna geldiği için basit bir avuç dolusu.

Çocuklar da en az Dünya çocukları kadar meraklıydı. Çünkü birkaç tanesi ayak parmaklarıma yapıştı, benekleri yeşildi. Onları suçlamadım, hatta küçük burunları bacaklarıma sıcak hava üflerken, dişleri rahat edemeyeceğim kadar yakinken kıkırdadım.

Roark alçak sesle tehditkâr bir uyarıda bulundu ve çocuklar kıkırdamaya devam etti. Belli ki ondan korkmuyorlardı.

Tantana sona erdiğinde, kalabalık Roark'ın beni büyük evin arkasına ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel bahçeye götürmesini izledi. O kadar büyük çiçeklerle doluydu ki kavun bile olabilirlerdi.

-Çizgili ve sevimli.

Bahçeyi geçince bir kulübe vardı.

Ana evden çok daha küçüktü ve kendine ait güzel bir arnavut kaldırımı yolu vardı. Birkaç büyük ağacın arasına sıkışmıştı. Yaprakları o kadar soluk ve kabarıktı ki, bize doğru sallanırken pamuk şekeri gibi görünüyorlardı, ön kapının hemen dışındaki küçük gölete akan küçük bir şelalenin pırıltısı.

Kurbağa benzeri yaratıklardan biri göletin ortasındaki nilüfer yastığının üzerine oturmuştu. Önce bir gözünü, sonra diğerini kırıştırdı, dili dışarı fırlatarak şişman bir böceği yakaladı ve ağzına götürdü.

"Onu seviyorum," demiştim Roark'a hemen, tamamen büyülenmiş bir halde.

Gülmüştü. "Yapacağını biliyordum," demişti usulca, ön kapıya çıkan küçük basamakları tırmanırken bedenimi kavrayışını ayarlayarak. Ev, onun cüssesine göre Dünya'daki bir kulübeden çok daha büyüktü. Ama rahattı.

Rahat ve mükemmel; tam da her zaman istediğim türden bir ev.

İçeri girdiğimizde, Roark'ın "kardeşlerinden" birinin o yokken buranın bakımını yaptığı belliydi. Görünürde en ufak bir toz izi yoktu. Dağınıklık da yoktu. Ancak tıpkı gemideki odasında olduğu gibi, duvarlarda takımyıldızlar ve posterler sıralanmıştı; bu da onun ne kadar uzay meraklısı olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Gözlerim çoktan kaymaya başlamış olsa da her şeyi hayretle karşılamıştım.

Roark sadece rahattı. Her zaman

öyleydi.

"Dinlen," diye mırıldanarak beni ön odadan geçirdi, bir koridordan geçirdi ve büyük, sevimli bir yatak odasının bulunduğu arka tarafa götürdü. Ortada bir yatak vardı -tıpkı gemideki gibi- ve yanında yine gemideki gibi bir komodinin vardı.

Ne de olsa Roark bir alışkanlık yaratıyordu.

Soyunmuş ve duşa bile götürmeden yatağa sokulmuştu, uzun yolculuk geride kalmıştı. Gözlerim

Roark'ın düzenli nefes alış verişini beni sakinleştirdiğinde, odanın yarısını kaplayan havuza baktım ve eridim.

Hayatımda ilk kez bir ev bulmuştum. Gerçek bir yuva.

Ve benim onları sevdiğim kadar şiddetle beni seven biri.

Düğün törenimiz fantezilerin malzemesi olmuştu.

Herkes gelmişti.

Ve herkes derken, kelimenin tam anlamıyla *herkesi* kastediyordum.

Yine de Roark'ın bütün gece gözleri sadece benim üzerimdeydi.

Seyahatlerimiz sırasında katıldığımız baloda olduğu gibi beni dans pistinde garip bir şekilde salladı. Ve ikimiz de diğerlerini taklit edip gecenin sunduğu eğlencenin tadını çıkarırken adımlarımızı ne kadar berbat ettiğimizi umursamamıştık.

Görünüşe göre Roark biz daha Sha'hPihn'den ayrılmadan önce törenimizi hazırlıyormuş.

Bu da en hafif tabirle gurur vericiydi.

O noktada hâlâ alışmaya çalıştığım pek çok kültürel şey vardı. Ve düğün töreninin Dünya'daki bir törenden o kadar da farklı olmaması beni çok şaşırtmıştı. Daha sonra bunun Roark'ın araştırma yapmasından kaynaklandığını öğrendim.

Hatta ayrıntıları öğrenmek için A&R ile temasa geçecek kadar ileri gitti ve bana sürpriz yaparak ikimiz için de kalıcı çevirmenler ayarladı. O sırada Dünya gelenekleri hakkında daha fazla bilgi de talep etmişti; ancak bunu törenimiz bittikten çok sonra öğrenebildim.

Roark'ın uzaydaki yolculuğumuz sırasında düğün hediyesi olarak bana hediye ettiği iki kırık çevirmeni tamir etmiştim. İkimizin de onlara ihtiyacı yoktu ama yine de bu duyguyu takdir edeceğini biliyordum. Onlar yaşadıklarımızın bir sembolüydü, kırık bir iletişim bariyerinin onarılmasıydı. Sabah ikimiz de yeterince dinlendikten sonra bunları ona vermeyi planlıyordum.

"Huu-goh," demişti Roark gece sona ererken, konuklar kıkırdıyor, içiyor ve mutlu, sarhoş sersemlikleriyle bahçenin dört bir yanına düşüyorlardı. İnsanlar Sahrk meslektaşlarına tutunuyor, türlerin karışımından oluşan kümeler ve çiftler çimenleri süslüyordu.

"Mmm?" Yanağımı çıplak göğsüne sürterek iç geçirdim.

Onu tekrar insan kıyafetleri giymeye zorlamaktansa, onun türü için geleneksel olanı giymeyi tercih ettim. Bu da ikimizin de gömleksiz, parlak pantolonlar ve elle toplanmış çiçeklerden yapılmış taçlar giydiğimiz anlamına geliyordu.

"Huu-goh," diye tekrarladı Roark, sesi öncekinden daha alçaktı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, biraz kafa bulmaya yetecek kadar alkol de almıştı. Bu noktada alkolün etkisi azalmıştı ama tenindeki kızarıklık hâlâ devam ediyordu. "Seni istiyorum."

"Oh." Yanaklarım kızardı. "Yatağa mı?" Çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde hiç vakit kaybetmeden ısrar ettim.

Roark mırıldanarak onayladı, bizi evimize götürecek yola doğru yürümeye başlamıştı bile. Kapının kilidini açmak için beni diğer koluna geçirdiğinde, aletlerinin kıcıma bastırđığını hissettim.

Ushuu, o geceye hazırlanırken bana işe yarar bir şey vermişti.

Roark'la dans pistine çıkmadan hemen önce içmeyi ihmal etmediğim bir şeydi bu - belki işe yaraması için zamana ihtiyaç vardır diye. Bir çeşit tonikti. İnsanlar gezegene geldiğinden beri birkaç kişiyle birlikte üzerinde çalıştığı bir şey.

Ona düğün hediyesi demişti.

Ve Roark homurdanarak beni yatağa ittiğinde haklı olduğunu hissetmekten kendimi alamadım ve deliğim sıkıştı-ıslandı-her ne kadar en son oraya çıktığından beri ona dokunmamış olsam da. Gerçi bu o kadar da uzun zaman önce olmamıştı.

Sikeyim.

"Roark," diye mırıldandım usulca, ona bakıyordum, siyah gözlerine ve güzel göğsünün kabarışına. Dudaklarını yaladı, uzun dili göğsümün üzerinde gezindi. Birkaç sivri hareketle meme uçlarımla canlanmasını sağladı.

Bu konuda uzmanlaşmıştı.

Vücudumun nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Ve benim kızarmamdan her şeyden çok zevk alıyordu.

"Senin için bir sürprizim var," dedim ona, çünkü vardı. "Ushuu'nun izniyle."

"Sürpriz mi?" Merakla yankılandı.

"İzin ver-" Göğsünü ittim ve o da isteyerek gitti, ben pantolonumdan sıyrılıp onunkinin paçasına uzanırken hâlâ sıcak cüssesiyle vücudumu sarıyordu. Ben onu iterken meraklı bir ses çıkardı.

"Pushypush" ve "Politeypants" bana doğru kduağımı ısırarak onları indirdim.

Her zaman çok
hevesli. Tanrım.

"Sürpriz nedir?"

Roark sabırsızdı. Onu suçlayamazdım. Onu böyle olması için eğitmişim. Onu her zaman iç çamaşırları, oyuncaklar ve seks konusunda yeni fikirlerle şaşırtıyordum. Onu Pavlov'un köpeği yapmışım.

"Birlikte çok şey yaptık..." Başlamışım, onaylarcasına homurdandığında memnun olmuşum. "Ama bir şey var ki... ikimiz de bunu istiyoruz - ama sen bunu denemekten çok korkuyorsun."

Roark neden bahsettiğimi hemen anlamıştı. Beni inceledi, yüzünün her yerinde korku ve heyecan vardı. Korkusunun beni incitmek istememesinden kaynaklandığını biliyordum. Ama... Ushuu'nun hediyesi burada devreye girdi.

Yolu kayganlaştırması gerekiyordu. Geçiş i yumuşatmak için. Ve bir insan sikinden çok çok daha büyük bir şeyin içeri girmesine izin vermek için.

Bacaklarımı açtım, kendimi açmak için bir elimi dizimin altına koydum. Roark hırladı ve daha iyi görebilmek için başını eğdi. Ondan çıkan ses düzensiz ve tizdi. Pençeleri yatağa saplanırken muhtaç bir inilti.

"Ne-"

"Ushuu bana bir şey verdi," demişim ona. "Sen sığabilesin diye."

Roark'ın bunu anlaması bir saniye sürmüştü. Anladığında da sanki bir şalter atmıştı. Memnun olmuşum. Her ne kadar yavaş ilerlemesini ve alay etmesini sevsem de, bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki daha fazla bekleyecek sabrım yoktu.

Göz açıp kapayıncaya kadar beni dizlerimin üstüne çöktürmüştü.

Dokunaçlı penisleri kalçalarımın üzerinde, kıkımın kıvrımında sürüklenirken ve sonra çatlağımın içine girmek için savaşıırken kaygan ve ıslaktı. "Gerilmeye ihtiyacın var mı?" Diye sordu, kulağıma değen nefesinin sıcaklığı aklımı başımdan alıyordu.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdım - çünkü yapmadım.

Yine de, Roark olduğu için alay etmek zorundaydı.

Penisleri değil, kolları deliğimdeki kayganlığın arasından kayarak yavaşça içeri itti. Beni eğitiyordu, istikrarlı bir şekilde, kesinlikle bu an için. Bunun için hazırlanıyorduk. Ve Ushuu'nun serumu olmasa bile bunu başarabilirdik.

Bu yüzden onun içeri kaymasına izin vermek ikinci bir doğa gibi geldi, bir dalın h  p  rdeterek k  p  rdaması beni gerdik  e daha da kalınlaştı. "Benim için çok ıslaksın," dedi Roark'ın sesi saygılıydı.

"," diye kabul ettim, çünkü   yleydim. "Nasıl?"

Daha sonra anlatırım. Ama ben sadece bunun tadını çıkarmak istiyordum. "Bilim," dedim, elimle küçük bir patlama hareketi yaparak. Roark kahkaha atmıştı ve dalları daha da derine indi. Yeterince derine inince prostatıma baskı yaptı ve bilimle ilgili düşünceler resmen kafamdan uçup gitti.

Çok garip hissettim. İyi anlamda. Ama yine de garipti. Bir aletten çok daha becerikli bir şeyin k  p  rdanış  ı, kabarış  ı beni genişçe yayıyordu. İkinci bir dal ilkiyle birlikte içeri girdiğinde     rpındım, sırtımı kamburlaştırdım ve ona doğru bastırdım.

Roark yine bir mucizeymiş gibi, "Yukarıdaki yıldızlar, siz muhtaçsınız," demişti. "  ok... güzelsin. ne kadar pembe olduğuna bak," mırıldandı usulca, beni sikerken a  tı  ı yere bakarken. "Uyuşuyunuz."

Gıc  rdama sesi . Çok iğrençti.

    nc   bir dal gerilmiş kenarlarıma dokundu, neredeyse kibarca sürtünüyordu, sanki giriş talep ediyormuş gibi.

Diğer ikisiyle birlikte içeriye doğru kıpırdanmaya başladığında "Siktir," diye inledim. Devam etti, devam etti.     , dört oldu, sonra beş ve ben o kadar gerilmiştim ki zorlukla nefes alabiliyordum, Roark'ın dili boynumu o kadar sıkıyordu ki nefesim kesiliyordu.

Dili geri çekildiğinde ve dalları serbest kaldığında hıçkırarak a  ıladım. "Artık hazırsın," diye karar vermişti.

Yatağın üzerinde oldukça büyük bir salya birikintisi bırakmıştım ama başımı sallarken fark etmedim bile. Yanağımı içine sürerek ona baktım. Yerine geçerken çok... ciddi görünüyordu, iri pembe bir eli kalçamı kavrayıp vücudumu yukarı kaldırırken diğer eli daha ince olan sikinin ucunu deli  ime do  rultm  ştu.

Tıpkı dokunaçları gibi sivriydi ama benzerlikler burada sona eriyordu.

Roark'ın siki de benim deli  im kadar . Sivri tentadick d  rtt   ve d  rtt  , Roark Tanrı'yı ilk kez görüyormuş gibi k    ma bakarken bir in   içeri kaydı. Nefes nefese kalmıştı, burun delikleri açılmıştı, dili sivri ağzından dışarı sarkıyordu.

O anda kıcıma ve içine koyduğu şeye bakmaktan başka bir şey yapabilecek gibi görünmüyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Elbette, birkaç kez onun içindeki canavarı çıkarmıştım ama hiç... hiç böyle olmamıştı.

"Çok sıkıydın," sesi alçak ve kırılıyordu. "Sen çok-"

Biraz daha derine bastırmıştı. Ve işte o zaman yanma başlamıştı. Kötü bir şekilde değil, iyi bir şekilde. Kirpiklerimin ağırlaşmasına ve taşaklarımın sıkılaşmasına neden olan bir şekilde. Roark'ın içime girme hissi güzeldi. Çok iyiydi. Özellikle de ilk emici içeri girdiğinde. İç duvarlarıma karşı kasılmış, onları emmiş, dokuyu gözlerimi devirecek kadar sıkılmıştı.

Ancak bundan daha iyisi, ona tekrar baktığımda Roark'ın yüzündeki ifadeydi.

Merak.

Açlık.

Hayatında ilk kez kafasında tek bir düşünce bile olmadığından emindim. Endişesi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Sadece bu aleti -ve sonra diğerini- eşinin içine sokma ihtiyacı.

Daha derine, daha derine bastırdı. Ve her santimde tepkisi daha da güçlendi. Nefes nefese kalmıştı, iri kalçaları kendini tutamıyormuş gibi küçük, muhtaç hareketlerle dönmeye başlamıştı. "Ben... Ben..." Roark sesi boğuklaşarak başardı. "Aletim senin içinde..."

İkinci aleti kıcımın kıvrımı boyunca yayılmış, emicileri sıkıca çekmiş ve arkalarında morluklar bırakmıştı. Kıpırdandı, sanki diğerinin yanında içeri girmek istiyormuş gibi çatlağıma doğru savaştı.

Ona neredeyse hayır diyecektim.

Ama Roark onu yakalayıp sivri ucunu diğeriyle birlikte beslemeye başladığında, bunu yapmak istemedim.

"Oh-" Başı geriye düşmüştü, her iki dokunaç da içime bir santim sokarken boynunun kordonlu çizgisi esnedi. Sonra iki inç. Sonra üç. O kadar dolmuştum ki kıpırdamadan yatmaktan ve onu almaktan başka bir şey yapamıyordum. Roark ittikçe, ittikçe ve ittikçe sıkım sızıntı yapıyor, kalçalarımın ve karnımın her tarafını kirletiyordu.

Yarısına kadar içime girdiğinde tek yapabildiğim nefes almaktı. Gözyaşlarım yanaklarıma bulaştı ve ağzımın altındaki salya havuzu o noktada bir göle dönüştü, uyluklarım gerilirken ve Roark arkamda titrerken.

"Oh," diye tekrar başardı, yavaş ve kasıtlı bir şekilde tekrar içeri itmeden önce, aletlerinin sadece sivriltilmiş uçları kalana kadar dışarı çekti. "Oh." Her iki eli de kalçalarını sıktı, çekerken ısırды, ancak bu sefer daha sert bir şekilde tekrar içeri itti. "Huu-goh," diye inledi, dalgalanıyordu. "Çok iyi hissediyorsun."

Bir kez mı, duracak gibi görünmüyordu. Ve ben de durmasını istemedim.

Hayatımın sonuna kadar onun sikini mızraklamak istemiştım. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Hiç.

Hayatım boyunca, Roark'ın kızışmış bir canavar gibi içime girdiği o anda olduğum gibi. Yaklaştıkça itişleri daha düzensiz hale geldi ve siklerinden biri serbest kaldı, böylece daha derine vurabildi. Homurdandı, dili oynadı, gözlerinde şehvetten başka bir şey yoktu, tutuşunu kalçalarımın sırtına doğru kaydırды, beni yatağa doğru düz bir şekilde itti, böylece kıcıma gerçekten vurabildi. Deliğim onu kavramaktan vazgeçmiyordu, kayganlaşmıştı ve ne zaman serbest kalsa açılıyordu. Emicilerinin çıkıntılı dokusu iç duvarlarıma yapıştıkça içeri girip çıkıyordu.

"Uh, uh, uh," diye nefes nefese kaldım her itişte, ellerim gevşedi, tüm vücudum gevşedi - aslında. Sanki hiç kasım ya da kemiğim yokmuş gibi. "Uh-"

"Al şunu," diye mırıldandı Roark -muhtemelen şimdiye kadar söylediği en kirli şeydi. "Al onu-" Eli sıkışmış, hızı arttıkça içime daha sert girmeye başlamıştı. Daha hızlı, daha hızlı. "Lütfen-lütfen-"

Boşaldığı zaman kesik bir kükreyle boşaldı. Daha işini bitirmeden döllerinin seli dışarı akıyor, kalçalarımın aşağıya ve yatağa . Sonra serbest kaldı ve ben boştum, boştum, boştum, doluydum, doluydum, doluydum, çünkü ikinci siki de sırasını almaya hazır bir şekilde içeri doğru itiliyordu.

O da bitene kadar ben de en az üç kez boşalmıştım, hem de hiç dokunulmadan. Roark'ın dokunaçları serbest kaldığında yatak yapış yapış olmuştu. Taşaklarımın hemen arkasında yapışkan bir leke halinde gevşemeden önce, gevşek uzantıları teşekkür edercesine kıcıma dokunarak mırıldandı.

Hareket edemiyordum. Bir kasımı bile.

Bu yüzden Roark kalçalarımın arasına çöküp döllerini deliğimden yemeye başladığında seğirmekten başka bir şey yapamamıştım.

-Kendi doğal kayganlığımla birlikte -boşalana kadar ve dördüncü kez boşaldım, tamamen kuruyana kadar.

Beni temizlerken nazikti, yavaş yavaş kendine geliyordu. Dilinin uzun, sıcak dokunuşları vücudumu okşarken terimi en kötü şekilde temizledi. Uzuvarımın hissini geri kazandırdı, saçlarıma tatlı sözler fısıldadı. Beni okşadı, şımarttı ve vücudumun her santimini tımar etti.

"Beğendin mi?" Roark çarşafı temizlendiğinde ve ben onun yaptığı sıcak pembe kozanın içine sokulduğumda sormuştu. Mırıldanmışım, mutluluktan uçmuşum ve dinlenmeye hazırdım. *Ona cevap ver*, diye hatırlattım kendime, *yoksa endişelenecek*.

"Sanırım cennetteyim," demiştim ona dürüstçe. "Kıçımın seğirmesi durmuyor."

Bir kahkaha attı ve eğilip yanağıma doğru burnunu çekti. Dili, dudaklarımla içine dalmadan önce onları "öpmek" için uzun ve ıslak bir şekilde tekrar dışarı çıktı. Minnetle emdim, kirpiklerim ağladığım için hâlâ ıslaktı.

Serbest kaldığında, çok tatlı biri olduğu için beni tekrar kontrol etti, "Beğendin mi? Eğer beğenmediysen tekrar yapmak zorunda değiliz."

"Bayıldım," dedim hemen. "Seni seviyorum," diye ekledim, bakışlarıyla buluşmak için döndüm, çünkü bu önemli hissettiriyordu. "Bunu tekrar yapmalıyız," dedim, kıçım hâlâ gevşek ve açıktı. "Belki her gün değil -çünkü lanet olsun, bundan sonra yürüyebileceğimi sanmıyorum- ama sık sık."

Roark havladı, gözlerini kısarak çok sevdiğim tatlı hilallere baktı. "Tamam," demişti yanağıma sokularak.

"Peki ya sen?" Ellerimden biri kalkıp onun büyük pembe yanağını okşayabilecek kadar iyi çalıştığında şaşırarak sordum. "Hoşuna gitti mi?"

"olsa onuruna bir heykel dikerdim," diye söz vermişti Roark. "Çıplak uzuvlarımla sana bir şapel inşa ederdim. Bedenine olan minnettarlığımı göstermek için."

"Tanrım," diye kıs kıs gülerek burnumla burnunu karıştırdım. "Lütfen bunu yapma. Kıçım farklı türde bir tapınmayı daha çok takdir ediyor."

Roark halinden memnun görünüyordu. "Not edildi," dedi usulca. Ve sonra, "Bayıldım," diye ekledi. "Anlaşılmadıysa diye söylüyorum."

"Güzel," dedim ona, iyi bir önlem olarak burnunu gagladım.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi, az önce ona söylediğim gibi.

Kendime engel olamayarak sııttım. "Eşim olduğun için çok mutluyum," diye mırıldandım, çünkü bu doğruydu.

Roark'ın ifadesi daha da yumuşamıştı. "Sen tüm galaksideki en zeki yaratıksın," diye mırıldandı saygıyla. Bize kalıcı çevirmenler aldığından beri bunu bana en az bin kez söylemişti ve bunun hiç eskimeyeceğini sanıyordum. "Evrendeki en güzel varlık."

"Mhmm, *tamam*," diye ama ona yanıldığını söylemedim.

Çünkü gerçekçi olarak bilsem de, benim-

Roark bana baktığında, kesinlikle öyle hissettim.

O zamandan bu yana üç yıl geçmişti. Üç mutlu yıl. Kahkahalarla, mutluluklarla, doğum günleriyle dolu üç yıl. Roark'ın benim mutluluğum için askeri bir hassasiyetle planlayıp gerçekleştirdiğı doğum günleri. Hayatım boyunca hiç bu kadar şımartılmamış, bu kadar takdir edilmemiş ve bu kadar sevilmemiştim.

Bana da evcilleştirilmiş bir Fruhg almıştı; ilk gün hayran kaldığım yaratıkların aynısı. Sabahları sık sık onunla ve evcil hayvanımızla birlikte arazide dolaşıyor ve bizimle konuşmaya gelen çocuklarla oynuyordum.

Bunca zaman sonra bile beni büyüleyici buldular. Ama herkes kibardı. Yıllar içinde birkaç insan arkadaş da edinmiştim. Bazılarının artık kendi eşleri ve hatta çocukları vardı.

Görünüşe göre doğum modülleri birden fazla türün DNA'sını birleştirebiliyormuş. Sahrk ve insanların tuhaf görünümlü çocuklar yapacağını düşünürsünüz ama öyle olmadı. Çoğunlukla, birçoğı insana benziyordu aslında. Sadece biraz daha fazla dişleri ve benekleri vardı. Renk paletleri ebeveynleri kadar çeşitliydi ama hepsi de çok sevimliydi.

Roark, uzaya yapacağımız bir sonraki yolculuktan sonra doğum kabinlerinde bizim için bir yer ayırmıştı ve ben geleceğimiz için hem heyecanlı hem de gergindim.

Onunla birlikte çocuk yetiştirmek istedim. Harika bir baba olacağını biliyordum ve o da benim öyle olacağıma inandığını söyledi. Ancak malzeme toplamaya gittiğimizde çocuğı da yanımızda uzaya götürme fikri beni tedirgin ediyordu.

İkimizin arasında onları güvende tutmayı başarabileceğimizi düşündüm.

Hem Roark'a hem de kendime duyduğum güven ve inanç, sahip olabileceğim tüm korkuları yatıştırdı.

Birlikte aklımıza her şeyi yapabilirdik.

Yıllar önce ilk kez flört ettiğimizde, Roark'ın büyük E harfiyle "çaba gösteren" bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ve işte buradaydım, bir galaksi uzaktaydım ve kocam olduğu süre uzadıkça bunun doğruluğu daha da kanıtlanmıştı. Ailem bana aşkın soğuk ve koşullu bir şey olduğunu düşündürmüştü.

Ama şimdi bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyordum. Aşk soğuk değildi.

Aşk yumuşak, sıcak ve harikaydı.

Yumuşacık ve pembeydi.

İhtiyacınız olduğunda güvenli yerd. Roark gibi nazikti.

Koruyucu.

Yıllar önce Roark'ın partilerime ilk katılan kişi olacağını düşündüğümde yanılmıştım. İlk gelen o değildi, onları *planlayan* oydu. Bana sadece çiçek, pizza ve pasta almakla kalmadı, aşk notları da yazdı. Garip, korkunç bir şekilde yazılmış aşk notları - anlamlı olmaktan çok uzaktı ama yine de dünyalara bedeldi.

Sadece benim aptal oyunlarımı oynamakla kalmadı, diğerlerini de oynamaya zorladı. Gece yarısı bana ilk mutlu yıllar diyen oydu.

Onun sevgisi sessiz, koruyucu bir şeydi. Karşılığında hiçbir şey istemedi. Övgü istemedi. Takdir edilmeye ihtiyacı yoktu. Sadece beni sevdi... sakince, metanetle, ciddiyetle. Sanki beni sevmek hayatının en büyük göreviymiş gibi.

Roark tanıştığımız gün bana her şeyi yoluna koyacağına dair söz vermişti.

Ama yalan söylemişti.

Hayatım hiç olmadığı kadar "iyi" olmaktan uzaktı.

Çünkü mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde mutluluk doluydu.

Ve bunun için büyük, pembe, yumuşacık uzaylımı suçluyordum.

SEVGİLİ OKUR,

Roark ve Hugo'nun hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu dünyayı yaratmak çok keyifliydi ve bu kitap, kamp eğlencesini, kurguyu çok ciddiye almamayı ve Pretty Woman'ı seven herkese aşk mektubum.

Hafif yürekli ve komik bir yolculuk olarak başlayan bu kitap, tahmin ettiğimden çok daha içten ve anlamlı bir hal aldı. Roark ve Hugo birbirlerinin mutluluğunu çok özel bir şekilde koruyorlar ve onlara çok derinden hak ettikleri HEA'yı vermek bir onurdu.

Bu kitabın oluşması beklediğimden daha uzun sürdü ama hiçbir şeyi değiştirmedim. Tam da olması gerektiği gibi, mükemmel zamanda bir araya geldi. Bu süreç boyunca gösterdiğiniz sabır, tatlı yorumlarınız ve motivasyonunuz için teşekkür ederim. Heyecanınız -özellikle Roark için (Team Shark Daddy 5ever!)- beni devam ettirdi. Bu seride daha fazla hikâyeyi, özellikle de Briar'ınkini ve Grimm'le nasıl tanıştığını keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Bu yıl hepimiz için zorlu geçti ve desteğiniz için ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi isterim. Benimle birlikte oldunuz ve sevginiz dünyamı daha parlak, daha güzel bir yer haline getirdi.

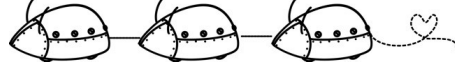
Kitaplarımı sihirli gibi gösterdiği için Molly'ye, beynimdeki düğümleri çözdüğü DL'ye ve aklımı başımda tutup bana ilham verdiği için inanılmaz alfa okuyucularıma özel teşekkürler. Hepinizi çok seviyorum.

Bu projeye zamanlarını, enerjilerini ve sevgilerini katan herkese teşekkür ederim; hepiniz benim sevgili dostlarımsınız. Ve en önemlisi, okuyuculara teşekkür ederim, çünkü siz olmasaydınız, bu hikayenin yaratılması anlamsız olurdu. Kelimeleri ben yazıyorum ama hikâyeyi hayata geçiren sizlersiniz. Her biriniz paha biçilemezsiniz. Benimle birlikte bu karakterlere aşık olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Benimle iletişimde kalmak ve özel mini kurgulara, karakter çizimlerine, yazar güncellemelerine ve daha fazlasına erişmek istiyorsanız, [buradan](#) bültenime kaydolun. Ya da Facebook grubuma katılın, [Fae's Faves](#)! Beni [Instagram](#)'da da bulabilirsiniz.

I'm Not Your Pet! ile ilgili tüm paylaşımlar, yorumlar, incelemeler ve tartışmalar teşvik edilmekte ve takdir edilmektedir!

İyi tatiller, 2025'te görüşmek üzere!

**DAHA FAZLASINI EKSTRA'DA OKUYUN! DÜNYA
DIŞI SERİSİ:**

[ŞİMDİ OKUYUN](#)

ALSO BY FAE

Ürkütücü Çocuklar Serisi

Isır Beni! (Hoşuma Gittiğini
Biliyorsun) Sahip Ol Bana!
(Senden İstiyorum) İçin Avla
Beni! (Kovalamaca Can
Atıyorum)Ormanda Bir Canavar
Var

PNR/Omegaverse

Şeytan Ele
GeçiriyorHollywoo
d'un Kralını

Noel Babaları

Kalpleriniz Işık Bana
Güvenebilirsiniz
Sadece Rüyalarımızda

ABOUT FAE

Fae romantik olan her şeye takıntılıdır. Genç yaşlardan itibaren tekrar tekrar aşık olma tutkusu olduğunu fark etti. Hem sanatı hem de yazıları aracılığıyla hikayeler anlatmayı seviyor. Klasik canavarlara, tanışmalara ve çağdaş romantizme olan tutkusuyla, onu sık sık burnu bir kitapta ve evcil corgi'si Champa kucağında bulabilirsiniz.

Şu anda muhteşem kocası ve squishmallow koleksiyonuyla Utah'ta yaşıyor. Onun kitaplarından birini okuduğunuzda, insanlar, canavarlar ve sevimli pislikler arasında sizi güldürecek (ve ağlatacak) aşk hikayeleri bulmayı bekleyebilirsiniz. Her hikâye sonsuza dek mutlu olma garantisiyle geliyor.

Onu internette bulabilirsiniz:

www.faelovesart.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.